#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER ROMANININ DEVAMI

GÖLGE ŞEHİR

BAYAN PEREGRINE'İN

TUHAF ÇOCUKLARI

İKİNCİ KİTAP

RANSOM RIGGS

ithaki

3 EYLÜL 1940.

ON TUHAF ÇOCUK, ÖLÜMCÜL CANAVARLARDAN OLUŞAN BİR ORDUDAN KAÇIYOR.

VE ONLARA YARDIM EDEBİLECEK TEK KİŞİ VAR, O DA BİR KUŞUN BEDENİNE HAPSOLMUŞ DURUMDA.

Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları'nda başlayan olağanüstü yolculuk, Jacob Portman ve arkadaşlarının, dünyanın tuhaf başkenti olan Londra'ya yaptıkları yolculukla devam ediyor. Orada, müdireleri Bayan Peregrine'e yardım etmenin bir yolunu arayan tuhaf çocukları, savaş yüzünden yaralanmış bu şehrin karanlık köşelerinde korkutucu sürprizler bekliyor.

Serinin ikinci kitabı *Gölge Şehir* de merak uyandıran eski fotoğraflarla heyecan verici bir hikâyeyi bir araya getiren, eşsiz bir kitap.

Gölge Şehir'e yapılacak bu yolculukta siz de yerinizi ayırın!

◆ ◆ ◆

"Gergin, duygusal ve tuhaf mı tuhaf. Fotoğraflar ve metin birbirini tamamlayarak unutulmaz bir hikâye yaratıyor."
–JOHN GREEN, *Aynı Yıldızın Altında*'nın çoksatan yazarı

"Tuhafın tadını almışları heyecanlandıracak bir macera..."
–*KIRKUS REVIEWS*

"İlk kitabın hayranları, bu kitabın içindeki ganimetlere bayılacak." –*SCHOOL LIBRARY JOURNAL*

"Güçlü bir devam kitabı, ilki kadar sürükleyici ve bağımlılık yaratıcı." –*HYPABLE*

Çeviren: Aslı Dağlı

www.ithaki.com.tr

ithaki

9 786053 755456

/ithakiyayinlari

8. BASKI

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Ransom Riggs çocukluğunu Florida'da geçirmiş olsa da artık tuhaf çocukların diyarı Los Angeles'ta yaşamaktadır. Bu süre zarfında Kenyon Üniversitesi'nden ve Güney California Üniversitesi'nin Sinema ve Televizyon Bölümü'nden mezun olmuş, evlenmiş ve ödüllü kısa filmler çekmiştir. Bunun yanında blog yazarlığı yapmaktadır ve *Strange Geographies* isimli seyahat yazısı dizisine mentalfloss.com ya da ransomriggs.com adreslerinden erişilebilir. Yazarın ilk romanı olan *Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları*'nın **Tim Burton** yönetmenliğindeki film uyarlaması 2016 yılında vizyona girmiştir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

GÖLGE ŞEHİR

BAYAN PEREGRINE'İN

TUHAF ÇOCUKLARI

İKİNCİ KİTAP

RANSOM RIGGS

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gölge Şehir
Ransom Riggs
Orijinal Adı: *Hollow City*

İthaki Yayınları - 1095

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Yayıma Hazırlayan: *Emre Aygün*
Kapak ve Grafik Uygulama: *Aslıhan Kopuz*

8. Baskı, Ocak 2021, İstanbul
ISBN: 978-605-375-545-6

Sertifika No: 46603

Türkçe çeviri © Aslı Dağlı, 2016
© İthaki, 2016
© Ransom Riggs, 2014

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
İngilizce olarak ilk kez Philadelphia, Pennsylvania'da bulunan
Quirk Books tarafından yayımlanmıştır.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

BELONGS TO KAKTUS TEAM

GÖLGE ŞEHİR

BAYAN PEREGRINE'İN

TUHAF ÇOCUKLARI

İKİNCİ KİTAP

RANSOM RIGGS

Çeviren

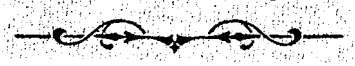
Aslı Dağlı

ithaki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

TAHEREH İÇİN

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Birden bir kayıkla bize doğru
saçı sakalı ağarmış bir ihtiyar geldi,
bağırarak: "Sonunuz kötü, kötü ruhlar!" dedi.

"Ummayın sakın gökyüzünü görmeyi.
Öbür yakaya, sonsuz karanlıklar, sıcaklar,
buzlar diyarına götürmeye geliyorum sizi."

"Ey orada duran canlı ruh,
Git bunların yanından, ölü bunların hepsi!"
Ama gördü gitmediğimi...

—Dante, *Cehennem* – III. Kanto*

* Çev. Rekin Teksoy.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

TUHAF KİŞİLER

JACOB PORTMAN

Kahramanımız; gölge halkını hem görebiliyor hem de hissedebiliyor

EMMA BLOOM

Vaktiyle Jacob'ın büyükbabasıyla ilişkisi olmuş, elleriyle ateş yakabilen bir kız

ABRAHAM PORTMAN (MERHUM)

Jacob'ın büyükbabası; gölge halkı tarafından öldürüldü

BRONWYN BRUNTLEY

Fevkalade güçlü bir kız

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

TUHAF KİŞİLER

Millard Nullings
Tuhaf şeyleri araştıran
görünmez bir oğlan

Olive Abroholos Elephanta
Havadan daha hafif bir kız

Horace Somnusson
Uyarı niteliği taşıyan
görülerden ve rüyalardan
mustarip bir oğlan

Enoch O'Connor
Kısa süreliğine ölüleri
canlandırabilen bir oğlan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

TUHAF KIŞİLER

Hugh Apiston

Midesinde yaşayan çok sayıda arıya hükmeden ve onları koruyan bir oğlan

Claire Densmore

Başının arkasında da ağzı olan bir kız; Bayan Peregrine'in tuhaf çocuklarının en küçüğü

Fiona Frauenfeld

Tuhaf yeteneğiyle bitkileri büyütebilen sessiz bir kız

Alma LeFay Peregrine

Ymbryne, şekil değiştiren, zaman bükücü; Cairnholm döngüsünün müdiresi: kuş suretinde kısılıp kaldı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

TUHAF KİŞİLER

Esmerelda Avocet*
Döngüsü çürümüşler tarafından basılmış bir ymbryne; hortlaklar tarafından kaçırıldı

* Kılıçgaga. *–ylm*

TUHAF OLMAYAN KİŞİLER

Franklin Portman
Jacob'ın babası; kuşbilimci; yazar özentisi

Maryann Portman
Jacob'ın annesi; Florida'nın en büyük ikinci eczane zincirinin varisi

Ricky Pickering
Jacob'ın tek normal arkadaşı

Doctor Golan (merhum)
Jacob'ı ve ailesini kandırmak için psikiyatrist rolü yapmış bir hortlak; Jacob tarafından öldürüldü

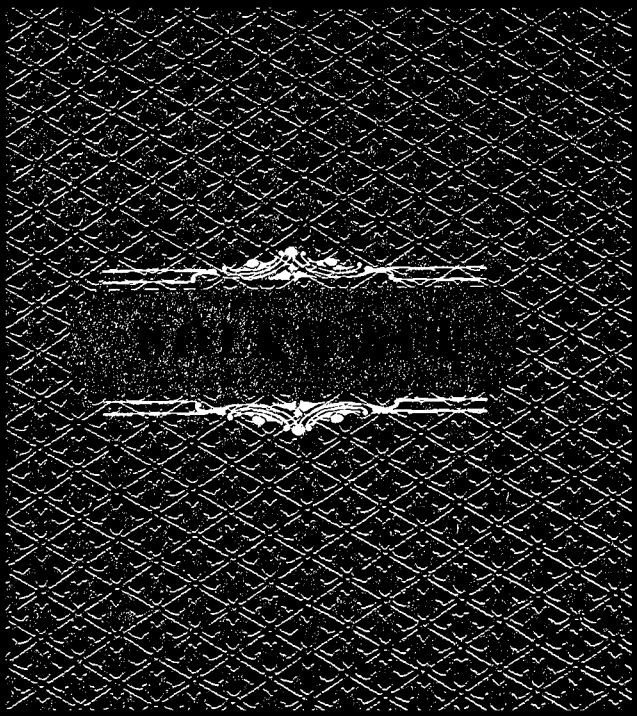
Ralph Waldo Emerson (merhum)
Deneme yazarı, öğretim üyesi, şair

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

KISIM BİR

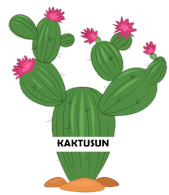
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Rıhtım boyunca kürek çektik. Bağlantı yerlerinden paslı inlemeler yükselirken inip kalkan teknelerin, batık iskelelerin midyeler tarafından istila edilen kalıntılarının üstüne tünemiş sessiz deniz kuşlarının, gerçek ya da hayal ürünü olduğumuzdan emin olamadan bomboş gözlerle bize bakmak için ağlarını indiren balıkçıların yanından geçtik. Suyun üstünde süzülen hayaletlerden veya hayalete dönüşmesine ramak kalmış çocuklardan oluşan bir tören alayı gibiydik. Dalgalarla sallanan üç küçük kayığa binmiş, suskun bir kararlılıkla denizin enginliklerine doğru kürek çeken on çocuk ve bir de kuştan ibarettik. Hızla arkamızda bıraktığımız, yüzlerce kilometre içindeki tek güvenli rıhtım, şafağın mavi-altın sarısı ışığında kayalık ve büyülü görünüyordu. Ulaşmayı hedeflediğimiz Galler'in anakarası, önümüzde bir yerlerdeydi ama yalnızca belli belirsiz görülüyordu. Tıpkı uzaklardaki ufuk çizgisine çökmüş bulanık bir mürekkep lekesi gibiydi.

Daha dün gece sayısız travmaya ev sahipliği yapmış olmasına rağmen uzaklarda sakin sakin dikilen eski deniz fenerinin yanından geçtik. Üzerimize bombalar yağarken oradaydık; neredeyse boğuluyor, az kalsın kurşunlarla delik deşik oluyorduk; deniz fenerine adım attıktan sonra hâlâ aklımın almadığı bir şey yapmış, elime silah almış, tetiğe basmış ve adamın tekini öldürmüştüm; orada Bayan Peregrine'i kaybetmiş ve tekrar bulmuştuk –onu devasa bir denizaltının çelik çenelerinin arasından kurtarmıştık–

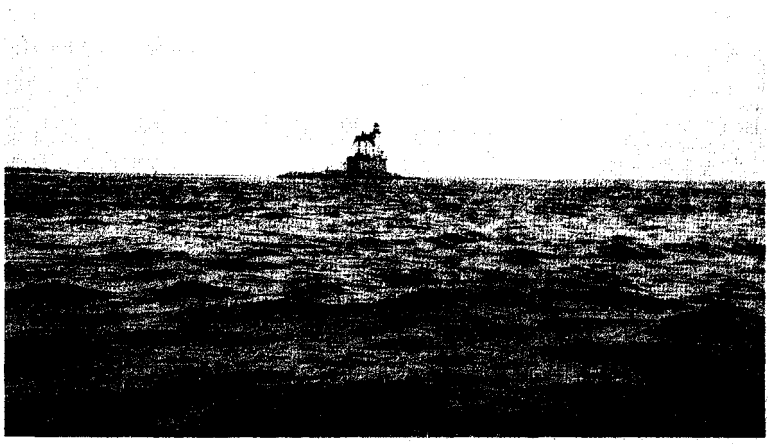
BELONGS TO KAKTUS TEAM

ama yeniden aramıza dönen Bayan Peregrine zarar görmüştü, yardıma ihtiyacı vardı fakat ona nasıl yardım edebileceğimizi bilmiyorduk. Şimdi kayığımızın kıç tarafına tünemiş, yarattığı sığınağın ellerinin arasından kayışını, küreğin her hareketiyle biraz daha kayboluşunu izliyordu.

Sonunda dalgakıranı aşıp açık denize çıktık. Rıhtımın camsı yüzeyi, kayıklarımızın yan taraflarını döven küçük dalgalara dönüştü. Tepemizdeki bulutları delik deşik eden uçağın sesini duydum; küreklerimi bıraktım, kafamı gökyüzüne çevirdim ve küçük donanmamızın o kadar yüksekten nasıl göründüğünü düşündüm: seçtiğim dünya ve onun içindeki her şeyle birlikte tüm o değerli ve tuhaf hayatlar üç küçük odun parçasının içinde denizin bir an olsun kırpmadığı devasa gözünde süzülüyordu.

Tanrım bize merhamet et.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

* * *

Kayıklarımız dalgaların arasında kayarcasına ilerliyordu. Dost canlısı bir akıntı bizi yan yana karşı kıyıya doğru taşıyordu. Nöbetleşe kürek çekiyor, yorgunlukla baş etmek için küreklerin başına sırayla geçiyorduk ama kendimi o kadar güçlü hissediyordum ki neredeyse bir saat kadar kürekleri başkasına vermeyi reddettim. Kendimi küreklerin deviniminde kaybetmiştim. Kollarım, sanki bana doğru gelmeyi reddeden bir şeyi çekiyormuşçasına havada daha büyük daireler çiziyordu. Karşımdaki kürekleri Hugh çekiyordu; onun arkasında, pruvada da Emma oturuyordu. Şapkasının siperliği gözlerini gizliyordu, başını ise dizlerinin üstüne açtığı haritaya doğru eğmişti. Sık sık ufuk çizgisine danışmak için başını haritadan kaldırıyordu. Güneş ışığıyla aydınlanan yüzünü görmek bile sahip olduğumu bilmediğim türden bir enerjiyle dolmama neden oluyordu.

Sonsuza dek kürek çekebilirmişim gibi hissediyordum kendimi; ta ki bizimle anakara arasında ne kadar okyanus kaldığını sormak için diğer kayıklardan birinden bağıran Horace'ın sesini duyana dek. Emma gözlerini kısıp adaya, sonra da haritasına bakıp açtığı parmaklarıyla birkaç ölçüm yaptı ve, "Yedi kilometre?" dedi tereddütle. Ama kayığımızdaki Millard kulağına bir şeyler fısıldayınca kaşlarını çattı ve haritayı yan çevirdi. "Yani sekiz buçuk demek istiyorum," dedi iyice buruşturduğu suratıyla. Cesaretimi biraz olsun kaybettiğimi hissettim. Diğerleri de hafifçe boyunlarını bükmüş gibiydi.

Sekiz buçuk kilometre; haftalar önce beni Cairnholm'e getiren ve midemin altüst olmasına neden olan feribotla bile bir saat sürecek bir yolculuktu. Herhangi bir motorlu tekneyle kolaylıkla aşılabilecek bir mesafeydi. Hiç de formda olmayan dayılarımın hayır işleriyle geçirdikleri tuhaf hafta sonlarında koştukları mesafeden bir buçuk kilometre daha az ve annemin şatafatlı spor salonunda kürek çekme makinesiyle kat ettiği mesafeden sadece birazcık fazlaydı. Ama adayla anakara arasındaki feribot, önü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

müzdeki otuz yıl boyunca çalışmayacaktı. Ayrıca kürek çekme makineleri yolcularla ve valizlerle dolu değildi. Doğru yönde ilerlediklerinden emin olmak için durmadan rotalarının düzeltilmesi de gerekmiyordu. Daha da kötüsü geçmeye çalıştığımız sular tehlikeliydi ve gemileri yutmasıyla nam salmıştı; sekiz buçuk kilometre uzunluğunda ne yapacağı belli olmayan, her an değişebilecek bir deniz. Rengi yeşile çalan batıklarla ve denizcilerin kemikleriyle dolu deniz tabanı. Ve kulaçlarca derinlikteki karanlıkta kol gezen düşmanlarımız.

Böyle şeylerden kaygılananlarımız hortlakların yakında olduğunu, Alman denizaltısının altımızda bir yerlerde bizi beklediğini varsayıyordu. Adadan kaçtığımızı henüz fark etmedilerse bile yakında öğreneceklerdi. Bayan Peregrine'i başarısızlıkla son bulan bir kaçırma girişiminin ardından rahat bırakmak için onca yolu tepmemişlerdi. Uzaklarda kırkayak gibi yavaş yavaş ilerleyen savaş gemileri ve tepemizde daireler çizen İngiliz uçakları yüzünden denizaltının gün ışığında yüzeye çıkması çok tehlikeliydi ama gece çöktüğünde kolay av olacaktık. Peşimize düşecek, Bayan Peregrine'i alacak ve geri kalanımızı batıracaklardı. Küreklere asıldık çünkü tek umudumuz, gecenin karanlığı bize ulaşmadan önce bizim anakaraya ulaşmamızdı.

* * *

Kollarımız ağrıyana, omuzlarımız kasılana kadar kürek çektik. Sabah meltemi durana ve güneş üzerine büyüteç tutulmuşçasına bizi yakana, yakalarımız terden sırılsıklam olana dek kürekleri elimizden bırakmadık. O sırada, kimsenin yanına içecek su almayı akıl etmediğini ve 1940 yılında güneşten korunmanın gölgede kalmak anlamına geldiğini fark ettim. Avuçlarımızdaki deriler soyulana, kürekleri bir kere daha hareket ettiremeyeceğimizden emin olana dek asıldık küreklere ama her defasında becerdik, sonra bir kere daha, bir kere daha.

"Deli gibi terliyorsunuz," dedi Emma. "Siz erimeye başlamadan önce küreklerin başına geçmeme izin verin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sesi beni kendime getirdi. Teşekkür edercesine başımı salladım ve kürek çekmek için benimle yer değiştirmesine izin verdim ama yirmi dakika kadar sonra yeniden küreklerin başına geçmeyi istedim. Bedenim dinlenirken zihnimi işgal eden düşüncelerden hoşlanmamıştım: babamın uyandığında Cairnholm'deki odamızı terk ettiğimi göreceğini, benim yerime Emma'nın karaladığı mektubu bulacağını hayal ettim ve tabii bir de bunu takip edecek paniği. Son zamanlarda şahit olduğum korkunç şeyler aklıma geliyordu: beni dişlerinin arasına çeken canavar; deniz fenerinden düşerek ölen eski psikiyatristim; buzdan yapılmış bir tabuta gömülen ve boğazından geriye kalanlarla kulağıma bir şeyler fısıldamak için kısa süreliğine diğer taraftan koparılan o adam. Ben de yorgunluğuma ve bir daha asla dik duramayacak gibi hissettiğim omurgama rağmen kürek çekmeye devam ettim. Sürtünme yüzünden ellerimin derisi soyulmuştu. Hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. O kurşun gibi ağır kürekler bizim için hem bir müebbet cezası hem de cankurtaran salıydı.

Yorulmak nedir bilmez gibi görünen Bronwyn, kayıklardan birini tek başına götürüyordu. Olive hemen karşısında oturuyordu ama hiç yardımı yoktu; ufak kızın, kendisini havaya kaldırmadan kürekleri çekmesi mümkün değildi ki körfezden esen güçlü rüzgâr onu tıpkı bir uçurtma gibi sürükleyip götürebilirdi. Öyle ki Olive ona cesaret verici şeyler söylerken Bronwyn de iki kişilik çaba sarf ediyordu. Tabii kıyafetlerle, yiyeceklerle, haritalarla, kitaplarla ve tıpkı Enoch'un sırt çantasındaki sürüngen kalpleriyle dolu çok sayıda kavanoz, kayıklara doğru yürürken Hugh'un çimlerin arasında bulduğu ve onsuz yaşayamayacağına karar verdiği Bayan Peregrine'in evine ait kapı kollarından biri ve Horace'ın alevler içindeki evden kurtardığı, felç edici kâbuslarını kontrol altında tutan tek eşyası olduğunu söylediği koca yastık gibi pek de kullanışlı olmayan şeylerle dolu olan ve kayığı ağırlaştıran onca valizi ve kutuyu da göz önünde bulundurursanız üç ya da dört kişilik çaba sarf ettiği de söylenebilirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Diğer eşyalar o kadar değerliydi ki çocuklar kürek çekerken bile onlara sıkı sıkı tutunuyorlardı. Fiona'nın dizlerinin arasında bahçeden aldığı solucanlı toprakla dolu bir saksı vardı. Millard, bombayla tuzla buz olan tuğlaların tozlarıyla yüzüne çizgiler çekmiş, yas ayinlerinden fırlamış gibi görünüyordu. Saklamak istedikleri ve sımsıkı sarıldıkları şeyler tuhaf olsa dahi onlara anlayışla yaklaşıyordum: evlerinden geri kalanlar sadece bunlardı. Onun yitip gittiğinin farkında olmaları, onu nasıl geride bırakacaklarını biliyor oldukları anlamına gelmiyordu.

Kadırga mahkûmları gibi üç saat kürek çektikten sonra kat ettiğimiz mesafe, adayı el kadar bir karartıya dönüştürdü. Birkaç hafta önce ilk kez gördüğüm ve kötü bir şeyler olacağını sezdiğim etrafı falezlerle çevrilmiş kaleye hiç benzemiyordu; artık kırılgan görünüyordu. Dalgalar tarafından istila edilme tehdidiyle karşı karşıya kalmış koca bir kaya parçasını andırıyordu.

"Bakın!" diye bağırdı Enoch, bizimkinin yanındaki kayıkta ayağa kalkarak. "Gözden kayboluyor!" Hayaletleri anımsatan sis adayı sararak onu görüş açımızdan çıkardı. Yavaş yavaş gözden kayboluşunu izlemek için kürek çekmeye ara verdik.

"Adamıza veda edin," dedi Emma ayağa kalkıp koca şapkasını çıkararak. "Onu bir daha asla göremeyebiliriz."

"Elveda, ada," dedi Hugh. "Bize çok iyi davrandın."

Horace elindeki küreği bırakıp adaya el salladı. "Hoşçakal, ev. Tüm odalarını ve bahçelerini özleyeceğim ama en çok yatağımı özleyeceğim."

"Görüşmek üzere, döngü," dedi Olive burnunu çekerek. "Bizi tüm o yıllar boyunca güvende tuttuğun için teşekkürler."

"Güzel yıllardı," dedi Bronwyn. "Yaşadığım en güzel yıllardı."

Hayatımı sonsuza dek değiştiren o yere ben de sessizce veda ettim. Orası, büyükbabama dair hiçbir mezarlığın barındıramayacağı kadar çok anıya ve gizeme ev sahipliği yapıyordu. Asla ayrılamayacak şekilde birbirlerine bağlıydılar. O ve ada. Artık ikisi de yitip gittiğine göre bana olanları günün birinde gerçekten anlayıp anlayamayacağımı merak ettim: neye dönüştüğümü, neye

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dönüşeceğimi. Büyükbabamın sırlarını çözmek için gelmiştim adaya ama o arada kendiminkini keşfetmiştim. Cairnholm'ün gözden kayboluşunu izlemek, o gizemi açığa çıkaracak tek anahtarın karanlık dalgalar arasında kayboluşunu izlemek gibiydi.

Ve sonra ada aniden görünmez oldu; sis dağı tarafından yutulmuştu.

Sanki asla var olmamış gibi.

* * *

Çok geçmeden sis bize yetişti. Adım adım etrafımızı göremez olduk. Anakara kararırken güneş ışıkları solgunlaşarak beyaz birer parıltı halini aldı. Küçük girdaplar oluşturan akıntılara kapılarak daireler çizdik. Ta ki yön duygumuzu tamamen yitirene dek. Sonunda durduğumuzda kürekleri bırakıp sisin dinmesini umarak keyifsiz bir sessizlik içinde bekledik; sis kalkana kadar yola devam etmenin hiçbir faydası olmayacaktı.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Bronwyn. "Eğer çok fazla beklersek gece olacak ve o durumda kötü havadan daha beter şeyler yüzünden endişelenmek zorunda kalacağız."

Sonra, sanki hava Bronwyn'in söylediklerini duymuş ve bize ağzımızın payını vermek istermiş gibi *iyice* kötüleşti. Güçlü bir rüzgâr esmeye başladı ve sadece birkaç dakika içinde dünyamız bambaşka bir yere dönüştü. Etrafımızdaki deniz, kayıklarımıza çarpıp içeri dolan beyaz köpüklü dalgalar şeklini alınca ayaklarımız çalkalanan soğuk suyun içinde kaldı. Onu, tenimize küçük kurşunlar saplanıyor gibi hissetmemize neden olacak kadar şiddetli bir yağmur takip etti. Kısa süre içinde küvetteki plastik oyuncaklar gibi oradan oraya savrulmaya başladık.

"Dalgalara doğru dönün!" diye bağırdı Bronwyn kürekleriyle suyu yararken. "Eğer yandan gelirlerse tepetaklak olmamız kaçınılmaz!" Ama köpüren denizde kürek çekmek şöyle dursun, çoğumuz sakin sularda kürek çekmekten öylesine bitap düşmüştü ki kayıkların küpeştesine tutunup canımızı kurtarmaya çalıştık. Geri kalanımızsa küreklere bile uzanamayacak kadar korkuyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sudan bir duvar, denizi yararak doğrudan üstümüze geldi. Devasa dalganın tepesine çıktık, altımızdaki kayıklar az kalsın dimdik olacaktı. Emma bana tutunurken ben de ıskarmoza tutundum; arkamızdaki Hugh ise kollarıyla altındaki oturağa sarılmıştı. Tıpkı lunaparktaki trenler gibi indik dalganın üzerinden; midem neredeyse dizlerime kadar düştü. Dalganın öteki tarafına geçtiğimizde kayıktaki her şey Emma'nın haritası, Hugh'un çantası ve Florida'dan beri yanımdan ayırmadığım kırmızı valizimle birlikte başımızın üstünden havalanarak suya düştü.

Kaybettiklerimizden ötürü kaygılanmaya zamanımız yoktu çünkü en başta diğer kayıkları bile göremiyorduk. Kayığın omurgası yeniden düzleştiğinde gözlerimizi kısarak kargaşada arkadaşlarımızı görmeye çalıştık ve adlarını haykırdık. Sessizlikle dolu korkunç dakikaların ardından bize yanıt veren sesleri duyduk. Enoch'un kayığı sisin içinden çıktı. Kayığın dört yolcusu da sağ salim durumda bize el kol sallıyordu.

"İyi misiniz?" diye bağırdım.

"Orada!" diye yanıtladılar. "Oraya bak!"

O anda el kol sallamalarının nedeninin bize merhaba demek olmadığını, dikkatimizi yaklaşık otuz metre ötedeki bir şeye çekmeye çalıştıklarını anladım; alabora olmuş bir kayığın gövdesine.

"Bu, Bronwyn'le Olive'in kayığı!" dedi Emma.

Tepetaklak olmuştu, kayığın paslı omurgası gökyüzüne bakıyordu. Etrafta iki kızdan da iz yoktu.

"Oraya yaklaşmalıyız!" diye bağırdı Hugh ve yorgunluğumuzu unutarak küreklere sarılıp kızların adlarını haykırarak alabora olan kayığa doğru kürek çekmeye başladık.

Açılan valizlerden ortalığa saçılan giysilerle yüklü dalgaların arasında kürek çekerken yanından geçtiğimiz her elbiseyi boğulan bir kıza benzettik. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ve baştanbaşa sırılsıklam ve titriyor olmama rağmen soğuğu neredeyse hissetmiyordum. Bronwyn'in tepetaklak olmuş kayığının yanında Enoch'un kayığıyla buluştuk ve kızları, dalgaların arasında birlikte aramaya koyulduk.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Neredeler?" diye inledi Horace. "Ah, eğer onları kaybettiysek..."

"Altındalar!" dedi Emma kayığın gövdesine işaret ederek. "Belki kayığın altında kalmışlardır!"

Küreklerimden birini ıskarmozundan çıkarıp ters dönmüş kayığa vurdum. "Eğer oradaysanız yüzerek dışarı çıkın!" diye bağırdım. "Sizi kurtaracağız!"

Korkunç bir an boyunca yanıt gelmedi ve onları kurtarmaya yönelik en küçük umut kırıntısının bile ellerimizden kayıp gittiğini hissettim. Ama sonra yanıt olarak, devrilen kayığın altından bir yumruk sesi geldi ve o yumruk kayığın gövdesini delip geçerek etrafa saçtığı ahşap parçalarıyla hepimizin şaşkınlıkla yerinden sıçramasına neden oldu.

"Bu Bronwyn!" diye bağırdı Emma. "Yaşıyorlar!"

Bronwyn birkaç yumruk daha attıktan sonra kayığın gövdesinde bir insanın geçebileceği genişlikte bir delik açtı ve ona doğru uzattığım küreğimi kavradı. Hugh, Emma ve ben küreğe asıldık ve onu köpüren suların içinden çekerek tam da onunki dalgaların arasında gözden kaybolurken kayığımıza çıkarmayı becerdik. Panik içindeydi, kendini kaybetmiş gibiydi, olmayan nefesine rağmen bağırıp çağırıyordu. Onunla birlikte kayığın altında olmayan Olive'in adını haykırıyordu. Olive hâlâ kayıptı.

Bronwyn kayığa çıktığı anda, "Olive... Olive'i bulmalıyız," dedi telaş içinde tükürükler saçarak. Tir tir titriyor, öksürerek ciğerlerindeki suları boşaltmaya çalışıyordu. Sallanan kayıkta ayağa kalktı ve fırtınaya işaret etti. "Orada!" diye bağırdı. "Görüyor musunuz?"

Canımı yakan yağmur damlalarından korunmak için elimi gözlerime siper edip kızın gösterdiği yere baktım ama tek görebildiğim dalgalar ve sisti. "Hiçbir şey görmüyorum!"

"Orada!" diye ısrar etti Bronwyn. "Halat!"

Sonra nereye işaret ettiğini anladım: suda sürüklenen bir kıza değil, karmaşanın içinde güçlükle görülebilen ve sudan gökyüzüne doğru uzanan halata işaret ediyordu. Kahverengi ve gergin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir halat parçası sudan yükseliyor ve sisin içinde gözden kayboluyordu. Halatın diğer ucunda ise bir türlü görmeyi başaramadığımız Olive olmalıydı.

Halata kadar küreklere asıldık. Bronwyn halatı yakalayıp kendine doğru çekmeye başladı. Olive kısa süre sonra başımızın üstündeki sisin içinde belirdi, halatın diğer ucu beline bağlanmıştı. Kayık devrildiğinde ayakkabıları da çıkmış ama Bronwyn, kızı o sırada denizin dibinde yatmakta olan çapanın zincirine bağlamayı başarmıştı. Eğer öyle olmasaydı o ana kadar çoktan bulutların arasında kaybolmuş olurdu.

Olive kollarını Bronwyn'in boynuna dolayıp, "Beni kurtardın, beni kurtardın!" diye bağırmaya başladı.

Sarıldılar. Onları öyle görmek boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

"Henüz tehlikeden kurtulmadık," dedi Bronwyn. "Karanlık çökmeden önce kıyıya ulaşmamız gerek. Yoksa sorunlarımız henüz başlamış sayılır."

* * *

Fırtına biraz olsun dindi ve denizin çalkantılı yüzeyi sakinleşti ama deniz son derece sakin bile olsa tek bir kürek dahi çekme fikrini kabullenemiyorduk. Anakarayla aramızdaki mesafenin henüz yarısını bile kat etmemiştik ve çoktan, çaresizce bitap düşmüştük. Ellerim zonkluyordu. Kollarım kütük kadar ağırdı. Sadece bunlarla da kalmıyordu. Kayığın durmaksızın oraya buraya savrulması midemi de inkâr edilemeyecek bir biçimde etkilemişti ve çevremdeki suratların yeşilimsi rengine dayanarak yalnız olmadığımı söyleyebilirdim.

"Biraz dinleneceğiz," dedi Emma cesaret vermeye çalışarak. "Sis kalkana kadar dinlenecek ve kayıklardaki suyu boşaltacağız..."

"Böylesine yoğun bir sis kendi kafasına göre hareket eder," dedi Enoch. "Günlerce kalkmayabilir. Birkaç saat içinde hava

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kararacak ve tek umudumuz, hortlaklar tarafından bulunmadan sabaha kadar hayatta kalabilmek olacak. Tek kelimeyle savunmasız kalacağız."

"Ve susuz," dedi Hugh.

"Ya da yiyeceksiz," diye ekledi Millard.

Olive iki elini de havaya kaldırıp, "Nerede olduğunu *biliyorum*!" dedi.

"Neyin nerede olduğunu?" dedi Emma.

"Karanın. Halatın diğer ucunda havada savrulurken onu gördüm." Olive sisin üzerine kadar yükseldiğini ve kısa süreliğine dahi olsa anakarayı görebildiğini açıkladı.

"Bunun bize zerre kadar faydası yok," diye homurdandı Enoch. "Sen yukarıdayken defalarca kendi etrafımızda döndük."

"O zaman tekrar havalanmama izin verin."

"Emin misin?" diye sordu Emma. "Bu tehlikeli. Ya rüzgâra kapılırsan? Ya halat koparsa?"

Olive yüzüne sert bir ifade yerleştirdi. "Beni yukarı gönderin," diye tekrarladı.

"Böyle davranmaya başladığında onunla tartışmak imkânsızdır," dedi Emma. "Bronwyn, halatı sal."

"Sen tanıdığım en cesur kızsın," dedi Bronwyn ve sonra işe koyuldu. Suyun dibindeki çapayı çekip kayığa çıkardı ve halatın fazlalık kısmıyla, bir daha ayrı düşmememiz için geriye kalan iki kayığı birbirine bağladı. Sonrasında da Olive'i gökyüzünün enginliklerine, sis katmanının üstüne gönderdi.

Hepimiz kafalarımızı kaldırmış halde boş gözlerle bulutların arasındaki halata bakarken tuhaf bir sessizlik yaşandı; sanki cennetten bir işaret bekliyorduk.

Sessizliği bozan Enoch oldu. "Evet?" diye seslendi sabırsızlanarak.

"Onu görebiliyorum!" diye yanıtladı Olive. Kızın tiz sesi, dalgaların gürültüsü yüzünden güçlükle duyulabiliyordu. "Dümdüz önümüzde!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

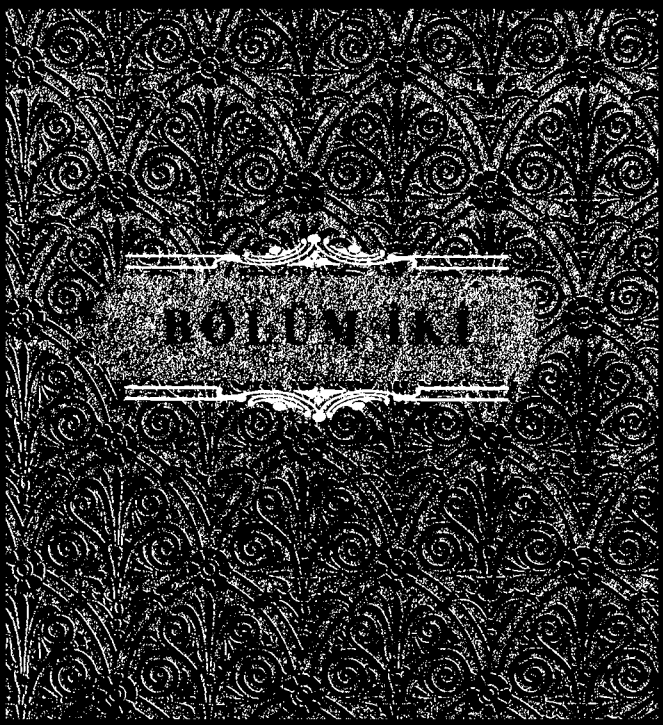
"Bu benim için yeterli!" dedi Bronwyn ve geri kalanımız midelerimizi tutup oturduğumuz yerlerde hiçbir işe yaramadan sağa sola sallanırken öndeki kayığa atladı, kürekleri aldı ve gökyüzündeki görünmez bir meleği andıran Olive'in talimatlarına göre kürek çekmeye başladı.

"Sola... daha sola... o kadar da değil!"

Ve böylece yavaşça karaya doğru ilerlemeye koyulduk. Sis, bizi geri çekmeye çalışan hayalet bir elin parmaklarına benzeyen uzun ve gri renkli kollarıyla peşimizi bir an olsun bırakmadı.

Sanki ada da onu terk etmemizi kabullenemiyormuş gibiydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Birbirine bağlı kayıklarımız, kayalık sığ sularda karaya oturdu. Güneş gri bulutların ardında kaybolurken sahile çıktık. Büyük olasılıkla karanlığın tamamen çökmesine sadece yarım saat kadar kalmıştı. Kumsal, denizin çekilmesiyle kıyıya yığılan enkaz parçalarıyla ve taşlarla doluydu ama bana yine de güzel görünmüştü. Evimin civarındaki, sadece turistlerin gittiği şampanya renkli kumsallardan bile daha güzeldi çünkü başardığımız anlamına geliyordu. Diğerleri için ne anlama geldiğini ise ancak hayal edebilirdim; çoğu en az bir ömürdür Cairnholm'den ayrılmamıştı ve şimdi, hâlâ hayatta olduklarına inanamayarak ve ne yapacaklarını bilemeyerek hayretle etraflarına bakınıyorlardı.

Yorgunluktan lastiğe dönmüş bacaklarımızla tökezleyerek kayıklardan indik. Fiona bir avuç dolusu çamurlu çakıl taşını ağzına atıp dilinin üzerinde döndürdü. Sanki kendini hayal görmediğine inandırması için beş duyusuna da ihtiyaç duyuyordu, ben de Bayan Peregrine'in döngüsüne ilk girişimde aynen öyle hissetmiştim. Hayatım boyunca gördüklerime o denli inanamadığım hiç olmamıştı. Bronwyn tarif edilemeyecek kadar büyük bir yorgunlukla inleyip kendini yere bıraktı. Çocuklar bir anda etrafını çevirip tüm yaptıkları için onu teşekkür yağmuruna tuttular ama çabaları yetersizdi; ona olan borcumuz çok büyükken, *teşekkür* kelimesi çok küçüktü. Bizi başından savmaya çalıştı ama o kadar yorgundu ki elini bile güçlükle kaldırabiliyordu. Bu sırada, Emma ve oğlanlar da Olive'i bulutların üzerinden yere indirdiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olive sislerin arasında belirdiğinde, "*Mosmor* olmuşsun!" diye bağırdı Emma ve koşup küçük kızı kollarının arasına aldı. Olive tepeden tırnağa sırılsıklamdı, donuyordu, dişleri birbirine çarpıyordu. Ona verecek tek bir battaniyemiz, hatta kuru bir kumaş parçası bile yoktu. Emma da her zamankinden fazla ısıttığı ellerini o korkunç titremeleri geçene dek Olive'in üzerinde gezdirdi. Sonra da ateş yakmak üzere odun toplamaları için Fiona'yla Horace'ı gönderdi. Onların dönmesini beklerken denizde kaybettiğimiz şeylerin çetelesini tutmak için kayıkların başında toplandık. Elimizdeki liste son derece iç karartıcıydı. Neredeyse yanımızda getirdiğimiz her şey denizin dibini boylamıştı.

Sadece üzerimizdeki giysilerle, paslanmış konservelerin içindeki azıcık yiyecekle ve Bronwyn'in tank boyutlarındaki sandığıyla kalakalmıştık. Görünüşe göre sandığı yok etmek ya da batırmak mümkün değildi. Dahası Bronwyn'in bile taşıyamayacağı kadar ağır görünüyordu. İşimize yarayacak ya da daha da iyisi yiyebileceğimiz bir şeyler bulmak ümidiyle sandığın metal mandallarını açtık ama içindekiler, *Tuhaf Masallar* olarak adlandırılan masallarla dolu, yaprakları deniz suyuyla şişmiş üç ciltlik bir derlemeden ve üzerine Bayan Peregrine'in isminin baş harfleri olan *ALP* işlenmiş şık bir banyo paspasından ibaretti.

"Ah, şükürler olsun! Birileri banyo paspasını unutmamış," dedi Enoch ruhsuz bir tavırla. "Kurtulduk."

Emma'nın bizi kanaldan geçirmek için kullandığı küçük harita da Millard'ın en sevdiği eşyalarından biri olan Günler Haritası isimli devasa deri kaplı atlas da diğer her şeyle birlikte gitmişti. Millard atlasın kaybolduğunu fark ettiğinde hızlı hızlı nefes almaya başladı. "O, günümüze kadar ulaşan beş kopyadan biriydi!" diye inledi. "Paha biçilemezdi! Yıllar boyunca tuttuğum notlarımın da onun içinde olduğundan bahsetmiyorum bile!"

"En azından *Tuhaf Masallar* hâlâ bizimle," dedi Claire sarı buklelerindeki deniz suyunu sıkarken. "Geceleri o masallardan birini dinlemeden uykuya dalamıyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yolumuzu bile bulamayacaksak peri masallarının bize ne faydası olacak?" diye sordu Millard.

Merak ediyordum: *Nereye gidecektik?* Adadan kaçma telaşı içinde çocukların sadece anakaraya ulaşmaktan bahsettiklerini ama oraya ulaştığımızda ne yapacağımızı asla tartışmadıklarını fark etti; sanki küçücük kayıklar içinde o yolculuğun üstesinden gelme fikri o kadar uzak bir ihtimaldi, o kadar aptalcaydı ki ona dayanarak plan yapmak zaman kaybından başka bir şey değildi. Sık sık yaptığım gibi cesaret bulmak için Emma'ya baktım. Yüzünde karanlık bir ifadeyle sahile bakıyordu. Taşlı kumlar, üzerinde otların salındığı küçük kum tepelerine dek sürüyordu. Onun ötesindeyse orman vardı: görebildiğim kadarıyla her iki yönde de devam eden, aşılmaz görünümlü yemyeşil bir duvara benziyordu. Emma, kaybettiği haritasını kullanarak bir liman kasabasına ulaşmayı hedefliyordu ama fırtınanın kopmasıyla tek amacımız, kuru toprağa ayak basmak olmuştu. Rotamızdan ne kadar uzaklaştığımızı tahmin etmenin imkânı yoktu. Civarda tek bir yol, tabela ya da patika göremiyordum. Issızlığın tam ortasındaydık.

Aslında haritaya, tabelaya ya da başka bir şeye ihtiyacımız yoktu. Bizim asıl ihtiyacımız olan iyileşmiş bir Bayan Peregrine'di. Nereye gideceğimizi ve oraya güven içinde nasıl ulaşacağımızı bilen bir Bayan Peregrine. O anda önümüzdeki kayaya tünemiş, tüylerini kurutmak için kanatlarını açıp kapatan Bayan Peregrine en az endişe verici bir V şeklinde sarkan kırık kanadı kadar sakattı. Onu o halde görmenin çocuklara acı verdiğini görebiliyordum. Bayan Peregrine'in onların annesi, koruyucusu olması gerekiyordu. Adadaki küçük dünyalarının kraliçesiydi ama artık ne konuşabiliyor, ne zamanı bükebiliyor ne de uçabiliyordu. Çocuklar onu gördüğünde irkiliyor ve bakışlarını kaçırıyordu.

Bayan Peregrine gözlerini arduaz rengi denize dikti. Bakışları sert, karanlık ve tarif edilemez bir acıyla doluydu.

Sanki, *sizi yüzüstü bıraktım*, diyordu.

* * *

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Horace ve Fiona kayalık kumsalda geniş bir yay çizerek bize doğru yaklaştı. Rüzgâr, Fiona'nın hırçın saçlarını fırtına bulutları misali kabartmıştı. Horace, uçmasın diye şapkasının iki yanına bastırdığı elleriyle zıplıyordu. Her nasılsa denizdeki korkunç yolculuğumuz boyunca onu kafasında tutmayı başarmıştı ama artık bükülmüş bir boru gibi yana yatmıştı. Yine de ondan ayrılmak istemiyordu; tam üstüne göre dikilmiş, çamur içindeki, sırılsıklam takım elbisesine onun kadar uyan başka bir şeyi olmadığını söylüyordu.

Kolları boştu. "Buralarda hiç odun yok!" dedi Horace yanımıza geldikleri sırada.

"*Ormana* baktınız mı?" dedi Emma kum tepelerinin ardındaki karanlık ağaç sırasına işaret ederek.

"Çok korkutucu," diye yanıtladı Horace. "Baykuş sesi duyduk."

"Ne zamandan beri kuşlardan korkuyorsunuz?"

Horace omuzlarını silkip kuma baktı. Sonra Fiona ona dirseğiyle vurunca sanki orada olduğunun farkına varmış gibi, "Ama başka bir şey bulduk," dedi.

"Sığınacak bir yer mi?" diye sordu Emma.

"Yoksa bir yol mu?" diye sordu Millard.

"Ya da akşam yemeği yapabilmemiz için bir kaz mı buldunuz?" diye sordu Claire.

"Hayır," diye yanıtladı Horace. "Balonlar bulduk."

Akıl karışıklığıyla dolu kısa bir sessizlik oldu.

"Balonlar derken neyi kastediyorsun?" dedi Emma.

"Gökyüzünde dolaşan, içinde adamlar olan koca balonlardan bahsediyorum."

Emma'nın yüzüne kasvetli bir ifade yerleşti. "Bize de göster."

Kumsalın kıvrıldığı yerden dolaşıp küçük bir toprak yığınına tırmanarak geldikleri yere dek onları takip ettik. Sıcak hava balonları kadar dikkat çekici bir şeyi nasıl gözden kaçırmış olabileceğimizi merak ediyordum ama tepeyi aştığımız anda onları gördüm; duvar takvimlerinde ya da motive edici posterlerde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

("*Sınırınız Gökyüzü Olsun!*") gördüğünüz kocaman, rengârenk, gözyaşı şeklindeki balonlara hiç benzemiyorlardı. Bunlar alçaktan uçan, tembelce zikzaklar çizerek ileri geri sallanan küçük uçakları andırıyorlardı. Dalgaların sesi, balonların pervanesinden gelen mütevazı iniltiyi bastırıyordu. Emma bizi uzamış otların arasına sokunca yere çökerek balonların görüş alanından çıktık.

Daha kimse o soruyu sormadan, "Bunlar denizaltı avcıları," dedi Enoch. Mevzu haritalar ve kitaplar olduğunda Millard bilirkişi sayılabilirdi ama Enoch bütün askeri konularda uzmandı. "Düşman denizaltılarını saptamanın en iyi yolu gökyüzünden bakmaktır," diye açıkladı.

"O zaman neden yere o kadar yakın uçuyorlar?" diye sordum. "Ve neden denizin üstünde değiller?"

"İşte onu bilmiyorum."

"Sence... bizi arıyor olabilirler mi?" diye sormaya cüret etti Horace.

"Eğer onların hortlak olabileceğini söylemek istiyorsan," dedi Hugh, "aptal olma. Hortlaklar Almanlarla birlikte. O Alman denizaltısının içindeler."

"Hortlaklar kimin çıkarları kendilerininkine uyuyorsa onunla müttefik olur," dedi Millard. "Savaşın iki tarafındaki örgütlere sızmadıklarını düşünmek için hiçbir nedenimiz yok."

Gözlerimi gökyüzündeki acayip makinelerden alamıyordum. Tümörü andıran yumurtalarla yüklü mekanik böcekler gibi yapay görünüyorlardı.

"Uçma şekillerinden hoşlanmadım," dedi Enoch keskin gözlerinin ardında bir şeyler hesaplayarak. "Denizi değil, kıyı şeridini tarıyorlar."

"Ama peşinde oldukları şey ne?" diye sordu Bronwyn fakat yanıt o kadar aşikâr ve ürkütücüydü ki kimse yüksek sesle dile getirmek istemiyordu.

Bizi arıyorlardı.

Otların arasında birbirimize sokulduk. Emma'nın hemen yanı başımdaki bedeninin gerildiğini hissedebiliyordum. "Koşun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dediğimde koşun," dedi dişlerinin arasından. "Önce kayıkları gizleyecek, sonra da kendimiz gizleneceğiz."

Balonların zikzaklar çizerek uzaklaşmasını bekleyip bizi göremeyecekleri kadar uzakta olduğumuzu umarak otların arasından fırladık. Koşarken denizde başımıza bela olan sisin bizi gizlemek için geri dönmesini dilerken buldum kendimi. Zaten hayatımızı en az bir kere kurtarmıştı; eğer sis olmasaydı o balonlar bizi çoktan küçücük kayıklarımızın içinde, kaçacak hiçbir yerimiz yokken bulmuş olurlardı. Sis, o açıdan bakıldığında adanın tuhaf çocuklarını kurtarmak için yaptığı son şeydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

* * *

Kayıklarımızı sahil boyunca sürükleyerek dalga oyuklarından birinin içine sokmaya karar verdik. Mağaranın girişi kayalık bir tepedeki simsiyah bir yarığı andırıyordu. Bronwyn bütün gücünü tüketmişti; kayıklar şöyle dursun, kendisini bile güçlükle taşıyordu. Biz de burunlarını ıslak kuma gömmeye pek hevesli olan kayıkları itip kakarak Bronwyn'in boşluğunu doldurmaya çalıştık. Kumsalı yarılamıştık ki Bayan Peregrine bizi uyarmak için feryat etti ve iki zeplin aniden kum tepeciklerinin üstünde belirerek görüş alanımıza girdi. Bayan Peregrine kırık kanadını kuma sürüyerek yanımız sıra hoplarken adrenalin yüklü bedenlerimiz öne doğru atıldı ve o kayıkları sanki rayların üstündeymiş gibi uçurarak mağaraya soktuk.

Sonunda görüş alanından çıktığımızda kayıkları yere koyup kendimizi, ters döndürdüğümüz kayıkların üstüne bıraktık. Hırıltılı soluklarımız mağaranın duvarlarından damlayan sularla birlikte nemli karanlıkta yankılanıyordu. "Lütfen, lütfen bizi görmemiş olsunlar," diye yalvardı Emma yüksek sesle.

"Ah, kuşlar! İzlerimiz!" diye ciyakladı Millard ve sonra üzerindeki paltoyu çıkarıp kayıklarımızın ardında bıraktığı izleri gizlemek için dışarı çıktı; izler, gökyüzünden bakıldığında gizlendiğimiz yeri işaret eden oklar gibi görünüyor olmalıydı. Tek yapabileceğimiz Millard'ın ayak izlerinin bizden uzaklaşmasını izlemekti. Millard yerine başka biri dışarı çıkmış olsaydı zeplinler tarafından görülecekleri kesindi.

Kısa süre sonra tir tir titreyerek geri dönüp kendini kumların üzerine bıraktığında göğüs hatları kırmızı bir lekeyle belirginleşmişti. "Gittikçe yaklaşıyorlar," dedi kesik kesik soluklarının arasından. "Elimden gelenin en iyisini yaptım."

"Kanaman başlamış!" diye söylendi Bronwyn endişeyle. Millard, önceki gece deniz fenerindeki arbede sırasında kurşunla yaralanmıştı ve o ana kadarki iyileşme hızı büyüleyici olsa da henüz tam olarak iyileştiği söylenemezdi. "Sargı bezlerine ne yaptın?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Attım. O kadar sıkı sarılmıştı ki hızlı hareket edemiyordum. Görünmezler göz açıp kapayana kadar üzerindekilerden kurtulmak zorundadır, yoksa güçleri hiçbir işe yaramaz!"

"Asıl ölürlerse hiçbir işe yaramazlar, seni inatçı keçi," dedi Emma. "Şimdi kıpırdamadan dur ve sakın dilini ısırma. Bu epeyce canını yakacak." Parmaklarından ikisini diğer avucunun içine soktu, bir anlığına konsantre oldu ve parmaklarını yeniden görebildiğimizde kıpkırmızı bir kor gibi parlıyorlardı.

Millard onu engellemeye çalıştı. "Şimdi, Emma, böyle bir şey yapmamanı..."

Emma parmaklarını Millard'ın yaralı omzuna bastırdı. Millard'ın nefesi kesildi. Yanan etin sesini, oğlanın teninden kıvrıla kıvrıla yükselen duman takip etti. Bir dakika içinde kanaması durdu.

"Yara izi kalacak!" diye inledi Millard.

"Öyle mi? Yara izini kim görecekmiş?"

Millard homurdandı ama hiçbir şey söylemedi.

Balonların motorlarından gelen ses, mağaranın taş duvarlarında yankılanarak giderek güçlendi. Mağaranın üzerinde uçtuklarını, ayak izlerimizi incelediklerini, saldırıya hazırlandıklarını hayal ettim. Emma omzunu benimkine yasladı. Küçük çocuklar Bronwyn'e koşup yüzlerini kızın kucağına gömünce Bronwyn onlara sarıldı. Tuhaf güçlerimize rağmen kendimizi son derece güçsüz hissediyorduk: tek yapabildiğimiz yere çöküp soğuk yüzünden akan burunlarımızla solgun ışıkta birbirimize bakmak ve düşmanlarımızın geçip gitmesini ummaktı.

Sonunda motorların homurtuları gittikçe azalmaya başladı ve yeniden konuşmaya cesaret edebildiğimizde Claire, Bronwyn'in kucağına doğru mırıldandı. "Bize bir masal anlat Wyn. Korkuyorum ve bundan hiç hoşlanmıyorum. Sanırım tüm bunlar yerine bir masal dinlemeyi tercih ederim."

"Evet, gerçekten bize bir masal anlatır mısın?" diye yalvardı Olive. "*Tuhaf Masallar*'dan, lütfen. Onları çok seviyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tuhafların en anacı olan Bronwyn, küçük çocuklara Bayan Peregrine'den bile daha fazla annelik ediyordu. Geceleri onları yataklarına yatıran da Bronwyn'di, onlara masal okuyup alınlarına küçük öpücükler konduran da. Güçlü kolları onlara sıcacık sarılmak, geniş omuzları da onları taşımak için yaratılmış gibiydi. Ama şimdi masalın sırası değildi, çocuklara da öyle söyledi.

"Nedenmiş? Bence tam da masal zamanı!" dedi Enoch dalga geçercesine. "Ama bir defa olsun *Tuhaf Masallar*'dan vazgeçip haritaları ya da yiyecekleri olmadan, hatta yolda gölge halkı tarafından yenmeden güvenli bir yere ulaşmayı başaran Bayan Peregrine'in çocuklarından bahset. Asıl o masalın nasıl bittiğini duymaya can atıyorum."

"Keşke Bayan Peregrine anlatabilseydi," diyerek burnunu çekti Claire. Kendini Bronwyn'in kollarından kurtarıp ters dönmüş kayıklardan birinin üzerindeki tüneğinden bizi izleyen kuşun yanına gitti. "Ne yapacağız müdire?" dedi Claire. "Lütfen yeniden insana dönüşün. Lütfen uyanın!"

Bayan Peregrine öttü ve kanadıyla Claire'in saçlarını okşadı. Sonra yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış Olive de onlara katıldı. "Size ihtiyacımız var, Bayan Peregrine! Kaybolduk, tehlikedeyiz ve gittikçe acıkıyoruz. Gidecek hiçbir yerimiz ve birbirimizden başka tek bir dostumuz yok. Size *ihtiyacımız* var!"

Bayan Peregrine'in siyah gözleri parıldadı. Bakışlarını kaçırdı; artık ona ulaşmak mümkün değil gibiydi.

Bronwyn kızların yanına diz çöktü. "Şu anda dönüşemez tatlım. Ama onu iyileştireceğiz. Size söz veriyorum."

"Ama *nasıl*?" diye sordu Olive. Sorusu sanki defalarca üst üste sorulmuş gibi mağaranın taş duvarlarında yankılandı.

Emma ayağa kalktı. "Ne yapacağımızı *anlatayım*," dediği anda bütün gözler ona çevrildi. "*Yürüyeceğiz*." Bunu öylesine inanarak söylemişti ki ürperdim. "Yürüyeceğiz. Ta ki bir kasabaya varana kadar."

"Ya elli kilometre boyunca tek bir kasabayla karşılaşmazsak?" dedi Enoch.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"O zaman elli bir kilometre yürüyeceğiz. Ama rotamızdan o denli şaşmadığımızı biliyorum."

"Ya hortlaklar havadan bizi görürlerse?" dedi Hugh.

"Görmeyecekler. Dikkatli olacağız."

"Ya kasabada bizi bekliyorlarsa?" dedi Horace.

"O zaman normal gibi davranarak yanlarından geçip gideceğiz."

"O konuda pek başarılı değilim," dedi Millard kahkaha atarak.

"Seni görmeyecekler bile Mill. O yüzden önden gidecek ve ihtiyacımız olan şeyleri gizliden gizliye temin edeceksin."

"Hırsızlık konusunda epeyce *yetenekliyimdir*," dedi Millard hafif bir kendini beğenmişlikle. "Hırsızlık sanatının gerçek ustasıyım."

"Ya sonra?" diye söylendi Enoch yüzünü ekşiterek. "Belki karnımızı doyuracak ya da uyuyabileceğimiz sıcak bir yer bulacağız ama hâlâ savunmasız olacağız. Döngümüz olmayacak ve Bayan Peregrine de hâlâ... hâlâ..."

"Bir şekilde bize uygun bir döngü bulacağız," dedi Emma. "Sadece ne aradığını bilenlerin dikkatini çekecek işaretler ve tabelalar var. Olmasa bile bizim gibi birini, bizi en yakındaki döngüye götürecek tuhaf birini bulacağız. Ve o döngüdeki ymbryne, Bayan Peregrine'e ihtiyacı olan yardımı verecek."

Daha önce hiç Emma'nın arsız özgüvenine sahip biriyle tanışmamıştım. Her yerinden özgüven fışkırıyordu: omuzlarını geri atarak kendini taşıma şeklinden; bir konuda karar verdiğinde dişlerini birbirine bastırmasından; asla soru işareti kullanmayıp cümlelerini kararlı bir noktayla bitirmesinden... Kesinlikle bulaşıcıydı ve bunu seviyordum. Aniden onu oracıkta, herkesin gözü önünde öpmeyi istedim ama arzumu bastırmak zorunda kaldım.

Hugh öksürünce ağzından fırlayan arılar havada süzülerek soru işareti şeklini aldı. "Nasıl bu kadar *emin* olabiliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü eminim. O kadar." Sanki işi bitmiş gibi avuçlarını birbirine sürttü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Oldukça heyecan verici bir konuşmaydı," dedi Millard, "ve onu berbat etmekten nefret ediyorum ama bildiğimiz kadarıyla, Bayan Peregrine hortlaklar tarafından ele geçirilemeyen yegane ymbryne. Bayan Avocet'in anlattıklarını hatırlayın: hortlaklar *haftalardır* döngüleri basıyor ve ymbryneleri kaçırıyorlardı. Bir döngü *bulabilsek* bile orada ymbryne olup olmadığını ya da o döngünün de düşmanlarımız tarafından ele geçirilip geçirilmediğini bilmemizin imkânı yok. Öylece ortaya çıkıp hortlaklarla dolu olmadıklarını umarak döngülerin kapısını çalamayız."

"Gideceğimiz döngünün etrafı açlıktan gözü dönmüş gölgeler tarafından çevrilmiş de olabilir," dedi Enoch.

"Ummak *zorunda kalmayacağız*," dedi Emma; sonra da bana doğru gülümsedi. "Jacob bize söyleyecek."

Bütün bedenim buz kesti. "*Ben mi?*"

"Gölgeleri uzaktan hissedebiliyorsun, değil mi?" dedi Emma. "Tabii onları görüyor olmanın dışında."

"Yaklaştıkları zaman kendimi kusacak gibi hissediyorum," diye kabul ettim.

"Ne kadar yaklaşmaları gerekiyor?" diye sordu Millard. "Eğer aranızda sadece birkaç metre olması gerekiyorsa bu bizi onların ziyafet menzilinin tam ortasında bırakır. Onları çok, çok daha öteden hissetmene ihtiyacımız var."

"Bunu daha önceden test ettiğim söylenemez," dedim. "Bunların hepsi benim için çok yeni."

O ana kadar yalnızca Doktor Golan'ın gölgesiyle, yani büyükbabamı öldüren ve beni de az kalsın Cairnholm bataklığında boğacak olan Malthus isimli yaratıkla karşı karşıya kalmıştım. Englewood'daki evimin dışında pusu kurduğunda, onun tarafından izlendiğimi ilk defa fark ettiğimde benden tam olarak ne kadar uzaktaydı? Bunu bilmek imkânsızdı.

"Ayrıca, yeteneğin geliştirilebilir," dedi Millard. "Tuhaflıklar, kaslara benzer; ne kadar çok alıştırma yaparsan o kadar gelişirler."

"Bu delilik!" dedi Enoch. "Hepiniz gerçekten bütün umudunuzu *ona* bağlayacak kadar çaresiz misiniz? Neden? O sadece

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir oğlan. Dünyamıza dair en ufak bir fikri olmayan, yumuşak karınlı sıradan bir çocuk!"

Sanki hakaretlerin en korkuncuymuş gibi yüzünü ekşiterek, "O *sıradan* değil," dedi Emma. "O bizden biri!"

"Saçmalık!" diye bağırdı Enoch. "Damarlarında azıcık tuhaf kanı taşıyor olması onu benim kardeşlerimden biri yapmaz. Koruyucum olması ise kesinlikle imkânsız! Ne yapabileceğini bilmiyoruz; büyük olasılıkla elli metre uzaktan baktığında bir gölgeyle gaz sancısı arasındaki farkı bile söyleyemez!"

"Onlardan birini öldürdü, öyle değil mi?" dedi Bronwyn. "Bir makasla onu gözlerinin arasından bıçakladı! En son ne zaman onun kadar genç bir tuhafın böyle bir şey yaptığını duydun?"

"Abe'den beri kimse böyle bir şeye cesaret edemedi," dedi Hugh ve büyükbabamın adının söylenmesiyle çocuklar saygılı bir sessizliğe gömüldü.

"Bir defasında onlardan birini çıplak elleriyle öldürdüğünü duymuştum," dedi Bronwyn.

"*Duyduğuma* göre yalnızca bir örgü şişi ve biraz iple onlardan birinin canına okumuş," dedi Horace. "Aslında bunu rüyamda gördüm, yani böyle yaptığından eminim."

"O hikâyelerin yarısı masaldan ibaret ve her geçen yıl biraz daha abartı hale geliyorlar," dedi Enoch. "Benim tanıdığım Abraham Portman bize yardımı dokunacak en küçük bir şey yapmadı."

"O harika bir tuhaftı!" dedi Bronwyn. "Cesurca savaştı ve ülkümüz için onlarca gölgeyi öldürdü!"

"Ve sonra da kaçıp bizi o evde mülteciler gibi saklanırken bıraktı ve kendisi Amerika'ya gidip kahramanı oynadı!"

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi Emma öfkeyle kıpkırmızı kesilerek. "Bilmediğin bir sürü şey var."

Enoch omuzlarını silkti. "Neyse, tüm bunların konumuzla ilgili yok," dedi. "Abe hakkında istediğinizi düşünün ama bu çocuk o değil."

O anda Enoch'tan nefret ettim ama yine de benim hakkımdaki şüphelerinden ötürü onu suçlayamıyordum. Yıllardır sahip

BELONGS TO KAKTUS TEAM

oldukları yeteneklerinden öylesine emin olan diğerleri nasıl oluyordu da benimkilere bu kadar güvenebiliyorlardı? Oysaki sadece birkaç gündür sahip olduğumu bildiğim yeteneklerimi ben bile yeni yeni anlamaya başlıyordum. Kimin torunu olduğumun önemi yoktu. Ne yaptığımı gerçekten bilmiyordum.

"Haklısın, ben büyükbabam değilim," dedim. "Sadece Florida'dan gelen bir çocuğum. O gölgeyi öldürürken büyük olasılıkla şansım yaver gitmiştir."

"Saçmalık," dedi Emma. "Günün birinde, sen de tıpkı Abe gibi bir gölge avcısına dönüşeceksin."

"Bunun yakın zamanda olmasını umalım," dedi Hugh.

"Bu senin kaderin," dedi Horace ve bunu söyleme şekli, benim bilmediğim bir şeyler bildiği hissine kapılmama yol açtı.

"Öyle olmasa bile," dedi Hugh elini sırtıma vurarak, "elimizde sadece sen varsın dostum."

"Eğer söylediklerinizi doğruysa kuş hepimize yardım etsin," dedi Enoch.

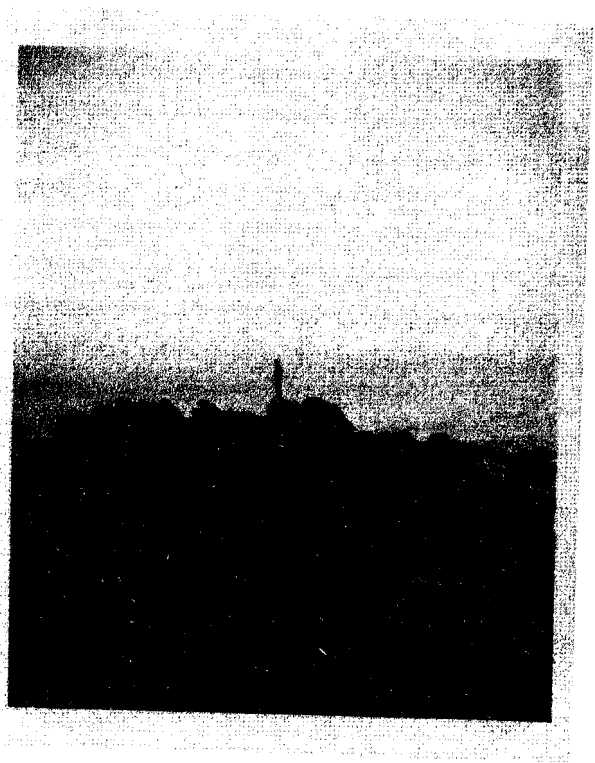
Başım dönüyordu. Beklentilerin ağırlığı beni ezip geçmekle tehdit ediyordu. Yalpalayarak ayağa kalkıp mağaranın çıkışına doğru hareketlendim. "Biraz havaya ihtiyacım var," dedim Enoch'u itip yanından geçerken.

"Jacob, bekle!" diye bağırdı Emma. "Balonlar!"

Ama uzun zaman önce gitmişlerdi.

"Bırak gitsin," diye homurdandı Enoch. "Eğer şanslıysak yüzerek Amerika'ya geri döner."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

* * *

Suyun kenarına doğru yürürken kendimi yeni arkadaşlarımın gözünden ya da beni görmek istedikleri şekilde görmeye çalıştım: asıl Jacob'ı, yani bir zamanlar dondurma kamyonunun peşinden koşarken ayak bileğini kıran, babasının ısrarlarına rağmen okulun pek de rekabetçi olmayan izci ekibine üç defa katılmayı deneyip üçünde de başarısız olan çocuğu istemiyorlardı. Onların istediği Jacob gölgeleri araştırmalı, midesindeki bulantıyı mucizevi bir şekilde yorumlamalı ve tuhaf çocuklardan oluşan küçük grubumuzun yaşamıyla ölümü arasında duran gerçek canavarları görüp onları öldürmeliydi.

Büyükbabamın mirasının getirdiği beklentileri nasıl karşılayacaktım?

Suyun kenarındaki taşlığa tırmanıp esintinin nemli kıyafetlerimi kurutmasını umarak orada öylece dikildim ve yitip giden aydınlığın son kırıntılarında denizin yer değiştiren, birbirinin içinde kaybolan ve gittikçe kararan griliğini izledim. Uzaklarda, arada sırada tek bir ışık parıldıyordu. Bu ışık, bize hem merhaba diyen hem de son kez veda eden Cairnholm'ün deniz fenerine aitti.

Düşüncelere daldım. Ve kendimi korkunç bir kâbusun içinde buldum.

Bir adam görüyorum. Orta yaşlarda, tepeden tırnağa çamur içinde. Bir uçurumun bıçak sırtını andıran kenarında yavaş yavaş yürüyor. Darmadağın ve ıslak saçları yüzüne yapışmış. Rüzgâr ince ceketini yelkenli misali savuruyor. Durup dirseklerinin üzerine çöküyor. Dirseklerini koyduğu çukurları, haftalar önce çiftleşen deniz kırlangıçlarını ve yelkovankuşu yuvalarını gözlemlemek için civarı incelerken açmış. Dürbününü gözlerine götürüyor ama dürbünle baktığı yer kuş yuvaları değil, onların epeyce altındaki incecik kumsal. Kabaran dalgalar denizde önlerine çıkan her şeyi buraya taşıyorlar: ahşap parçaları, yosunlar, parçalanmış kayıklar ve yerlilerin söylediğine göre kimi zaman da cesetler.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

O adam benim babam. Aslında hiç de bulmak istemediği bir şeyi arıyor, çaresiz.

Aradığı şey oğlunun cesedi.

Ayakkabıma bir şeyin dokunduğunu hissedince gözlerimi açtım ve irkilerek o kâbustan uyandım. Hava neredeyse kararmıştı ve dizlerimi göğsüme çekmiş, kayalıkların üzerinde oturuyordum. Emma beklenmedik bir şekilde aşağıdaki kumluk alanda belirdi. Rüzgâr saçlarını oradan oraya savuruyordu.

"Nasılsın?" diye sordu.

Bu sorunun yanıtını verebilmek için lise düzeyinde matematik bilmek ve tartışmak için de en az bir saat gerekliydi. Aklımdan birbiriyle çelişen yüzlerce şey geçiyordu ve bunun büyük bir kısmı soğuğa, yorgunluğa ve konuşmak istememeye dönüştü. Ben de sadece, "İyiyim, sadece kurumaya çalışıyorum," dedim ve sudan ağırlaşmış hırkamın önünü kaldırıp gösterdim.

"Bu konuda sana yardım edebilirim." Kayalıklara tırmandı ve yanıma oturdu. "Kolunu uzat."

Emma, kaldırıp uzattığım kollarımdan birini dizlerinin üstüne koydu. Elleriyle ağzını kapatarak başını bileğime kadar eğdi. Sonra, derin bir nefes alarak yavaşça avuçlarının arasından üfledi. O anda kolumda inanılmaz ve rahatlatıcı bir sıcaklık hissettim. Acı verici olmanın bir adım gerisindeydi.

"Çok mu sıcak?" dedi.

Bedenimden geçen ürpertiyle gerildim ve başımı iki yana salladım.

"İyi." Tekrar üflemek için kolumun üst kısımlarına doğru çıktı. Tatlı sıcaklıkla yüklü ikinci bir dalga kapladı vücudumu. Soluklarının arasında, "Umarım Enoch'un söylediklerinin seni rahatsız etmesine izin vermiyorsundur. Geri kalanımız sana inanıyoruz Jacob. Enoch özellikle birini kıskandığında kalpsiz, huysuz birine dönüşür."

"Haklı olduğunu düşünüyorum," dedim.

"Ona hak veriyor olamazsın. Öyle değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kelimeler dudaklarımdan bir anda döküldü. "Ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yok," dedim. "Bana nasıl güvenirsiniz? Sadece birazcık tuhafım. O da eğer gerçekten tuhafsam. Benim kanımın sadece dörtte biri tuhaf ama geri kalanınız safkansınız."

"İşler o şekilde yürümüyor," dedi gülerek.

"Ama büyükbabam benden daha tuhaftı. Öyle olmalı. O kadar güçlüydü ki..."

"Hayır, Jacob," dedi gözlerini kısıp bana bakarak. "Bu hayret verici. O kadar çok yönden ona benziyorsun ki. Tabii ki farklısın –daha nazik ve tatlısın– ama söylediğin her şey... bizimle kalmaya geldiğinde Abe'in söylediklerine benziyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Onun da aklı karışıktı. Daha önce hiç başka bir tuhafla karşılaşmamıştı. Gücünü, ne işe yaradığını ya da yapabileceklerini anlamıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse biz de anlamıyorduk. Sizin yapabildiğiniz şey oldukça enderdir. Çok nadir görülür. Ama büyükbaban öğrendi."

"Nasıl?" diye sordum. "Nerede?"

"Savaşta. İngiliz ordusunun tamamı tuhaflardan oluşan gizli bir biriminde görev yapıyordu. Aynı anda hem gölge halkıyla hem de Almanlarla savaşıyorlardı. Onların yaptığı türden şeyler için madalya kazanmazsın ama onlar bizim için birer kahramandı ve hiçbiri büyükbaban kadar olamadı. Yaptıkları fedakarlıklar, çürümüşleri onlarca yıl geriye götürdü ve sayısız tuhafın hayatını kurtardı."

Ama yine de, diye düşündüm, *kendi anne babasını kurtaramadı. Ne kadar trajik.*

"Ve sana şunu söyleyebilirim," diye konuşmayı sürdürdü Emma. "En az onun kadar tuhafsın ve bir de, en az onun kadar cesur."

"Hah! Şimdi de kendimi daha iyi hissetmem için bana yardımcı olmaya çalışıyorsun."

"Hayır," dedi gözlerime bakarak. "Öyle bir şey yapmıyorum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Öğreneceksin Jacob. Günün birinde, büyükbabandan çok daha iyi bir gölge avcısı olacaksın."

"Evet, evet, herkes bunu tekrar edip duruyor. Bundan nasıl böylesine emin olabiliyorsun?"

"Bunu en derinlerimde hissediyorum," dedi. "Sanırım öyle olmak *zorundasın*. Tıpkı Cairnholm'e gelmek zorunda olduğun gibi."

"Öyle şeylere inanmam. Kader. Yıldızlar. Yazgı."

"Yazgı demedim."

"*Zorunda* demekle aynı şey," dedim. "Yazgı, büyülü kılıçlarla ilgili kitaplardaki insanlar içindir. Saçmalığın ta kendisidir. Şu anda buradayım çünkü büyükbabam ölmeden on saniye önce adanızla ilgili bir şeyler mırıldandı, o kadar. Bu bir kazaydı. Söyledikleri için minnettarım ama sayıklıyordu. Adadan bahsetmek yerine market listesini de tekrarlayabilirdi."

"Ama *yapmadı*," dedi.

Bıkkınlıkla iç geçirdim. "Eğer döngüleri aramaya devam edersek ve sizi canavarlardan kurtarmam için bana güvenirseniz ama hepinizin ölümüne neden olursam o da mı yazgı sayılacak?"

Kaşlarını çattı, kolumu yeniden kucağına koydu. "*Yazgı* demedim," dedi tekrar. "Ben şuna inanıyorum; konu hayattaki büyük şeyler olduğunda tesadüf diye bir şey yoktur. Her şeyin bir sebebi vardır. Burada *olmanın* bir sebebi var ve o, başarısız olup ölmek değil."

Tartışmaya devam edecek cesaretim yoktu. "Tamam," dedim. "Haklı olduğunu düşünmüyorum; haklı olduğunu *umuyorum*." Daha önce ona çıkıştığım için kendimi kötü hissettim ama o sırada üşüyordum, korkuyordum ve kendimi savunma ihtiyacı hissediyordum. İyi ve kötü anlarım oluyordu. Korku verici ve güven dolu anlarım. Oysaki duyduğum korkunun, hissettiğim güvene oranı o sırada epeyce düşüktü; üçe bir gibiydi. Ve korku dolu anlarımda, istemediğim bir role sürüklendiğimi hissediyordum; henüz hiçbirimizin ölçeğini dahi bilmediği bir savaşın en ön cephesinde çatışmaya gönüllü olmuştum. "Yazgı" kulağa

BELONGS TO KAKTUS TEAM

zorunluluk gibi geliyordu ve korkunç kâbuslardan fırlamış yaratıklardan oluşan koca bir orduya karşı savaşa gireceksem bunun benim seçimim olmasını istiyordum.

Fakat her nasılsa o seçim, bu tuhaf çocuklarla bilinmeze yelken açmaya karar verdiğimde çoktan yapılmıştı. Eğer benliğimin tozlu derinliklerine bakmaya zahmet edersem, bunun benim seçimim olmadığını söylemek yanlış olurdu. Çocukluğumdan beri böyle maceraların hayalini kuruyordum. O zamanlar yazgıya inanıyordum; yazgıya tüm benliğimle, küçücük kalbimin her hücresiyle inanıyordum. Büyükbabamın sıradışı hikâyelerini dinlerken göğsümde bir yer kaşınıyor gibi hissederdim. *Günün birinde o maceralara atılan ben olacağım.* Şu anda zorunluluk haline geldiğini düşündüğüm şey, o zamanlar en büyük dileğimdi; günün birinde, küçük kasabamdan kaçacak ve tıpkı büyükbabamın yaptığı gibi olağanüstü bir hayata sahip olacaktım; ve o gün geldiğinde, yine tıpkı Büyükbaba Portman gibi önemli bir şeyler yapacaktım. Bana, "Harika bir adam olacaksın, Yakob. Harika bir adam," derdi.

"Senin gibi mi?" diye sorardım ona.

"Çok daha iyisi," diye yanıtlardı beni.

O zamanlar ona inanırdım, hâlâ inanmak istiyordum. Ama onun hakkında daha fazlasını öğrendikçe gölgesi uzuyordu, onun yaptıklarına kıyasla önemli şeyler yapmamın imkânsız olduğunu düşünüyordum. Onun yaptıklarını denemek intihara teşebbüs etmek manasına bile gelebilirdi. Kendimi önemli şeyler yaparken hayal etmeye çalıştığımda ise zavallı babama dair düşünceler zihnimi ele geçiriyordu. O düşünceleri uzaklaştıramadan, kendisini seven birine böylesine korkunç bir şey yapabilen birinin ne kadar harika olabileceğini merak etmeye başlıyordum.

Titremeye başladım. "Üşüyorsun," dedi Emma. "Başladığım işi bitirmeme izin ver." Diğer kolumu aldı ve nefesiyle baştan sona okşadı. Neredeyse baş edebileceğimden bile daha fazlasıydı. Omzuma ulaştığında kolumu kucağıma bırakmak yerine kendi boynuna doladı. Ona sarılmak için diğer kolumu da kaldırdım. O da kollarını bana doladı. Alınlarımızı birbirine yasladık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Umarım yaptığın seçimden pişman olmazsın. Burada bizimle olduğun için çok mutluyum. Bizi terk etmiş olsaydın ne yapardım bilmiyorum. Sanırım kendimde olmazdım," dedi Emma usul usul.

Geri dönmeyi düşündüm. Bir anlığına gerçekten kayıklardan birine atlayıp kürek çekerek adaya gitmeyi ve eve geri dönmeyi zihnimde canlandırdım.

Ama yapamazdım. Bunu hayal dahi edemiyordum.

"Nasıl gidebilirdim?" diye fısıldadım.

"Bayan Peregrine yeniden insan suretine büründüğünde seni geri gönderebilir. Tabii eğer gitmek istersen."

Benim sorum lojistikle ilgili değildi. Sadece, *seni nasıl bırakabilirdim*, demek istemiştim. Ama o sözleri söyleyemezdim, dudaklarımı aşıp çıkmayı reddediyorlardı. Ben de onları içimde tuttum ve bir şeyler söylemek yerine onu öptüm.

Bu defa nefesi kesilen Emma oldu. Ellerini yanaklarıma götürdü ama bana dokunmadan durdu. Ellerinden etrafa dalgalar halinde yoğun bir sıcaklık yayılıyordu.

"Dokun bana," dedim.

"Seni yakmak istemiyorum," dedi ama aniden göğsümün içinde beliren kıvılcımlar, *umurumda değil*, deyince parmaklarını tutup yanağım boyunca gezdirdim. İkimizin de nefesi kesildi. Sıcaktı ama ondan kaçmadım. Bana dokunmaktan vazgeçmesinden korkuyor, ondan uzaklaşmaya cüret edemiyordum. Ve dudaklarımız yeniden buluştuğunda olağanüstü sıcaklığı tüm bedenimi esir aldı.

Gözlerim kapandı. Dünya kayıp gitti.

Puslu gecede üşüdüğümü hissetmiyordum. Kulaklarımda kükreyen denizi duymuyordum. Üzerinde oturduğum taşın keskin ve sivri yüzeyinin farkında değildim. İkimiz dışındaki her şey sadece vakit kaybından ibaretti.

Sonra karanlıkta muazzam bir çarpışma sesi duyuldu ama onu umursamadım bile. Emma'dan uzaklaşamıyordum. Ta ki sesler iyice artıp kulakları sağır eden metalik çığlıklarla güçlenene dek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üstümüzden kör edici bir parlaklık geçti. Artık onu görmezden gelmem mümkün değildi.

Deniz feneri, diye düşündüm. *Deniz feneri yıkılıyor.* Ama deniz feneri uzaklardaki parıltısını kaybetmemişti; güneş kadar parlak değildi ama ışığı sadece tek bir tarafa dönüyordu. İleri geri değil, sanki bir şeyleri ararmışçasına tek bir tarafa doğru.

Gördüğüm şey deniz feneri değildi. Bu bir arama ışığıydı, sahile epeyce yakındı.

Ve bir denizaltıya aitti.

* * *

Beynimle bacaklarım arasındaki iletişimin kesildiği, korkuyla dolu bir an oldu. Gözlerim ve kulaklarım kıyıdan pek de uzakta olmayan denizaltıyı fark etti: metal canavar denizden yükseliyor, iki yanından sular akın ediyor, bağrışan adamlar açık kapaklardan güverteye çıkarak ışıkları bize doğrultuyordu. O anda dürtü bacaklarıma ulaştı ve kayaların üstünden kayıp kuma atlayarak deli gibi koşmaya başladık.

Projektörün ışığı öne doğru atılan gölgelerimizi kumsala düşürdü. En az on metre uzunluğunda ve ürpertici görünüyorlardı. Kurşunlar havada ıslıklar çalarak kumu delik deşik etti.

Hoparlörden gürültülü bir ses yükselti. "DURUN! KAÇMAYIN!"

Kendimizi mağaraya attık –*Geliyorlar, buradalar, kalkın, kalkın*– ama çocuklar gürültü patırtıyı duymuş ve çoktan ayaklanmışlardı. Denizde bitap düştüğü için mağaranın duvarına yaslanarak uykuya dalan ve bir türlü uyandırılamayan Bronwyn hariç. Tüm sarsmalarımıza ve bağırışlarımıza rağmen tek yaptığı, homurdanıp tek bir kol hareketiyle bizi başından savmaktı. Sonunda onu belinden tutup kaldırmak zorunda kaldık ki bunun koca bir tuğla kulesini yerinden oynatmaktan farkı yoktu ama ayakları yere değdiği anda kırmızı halkalarla çevrili göz kapakları açıldı ve kendi ağırlığını taşımaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

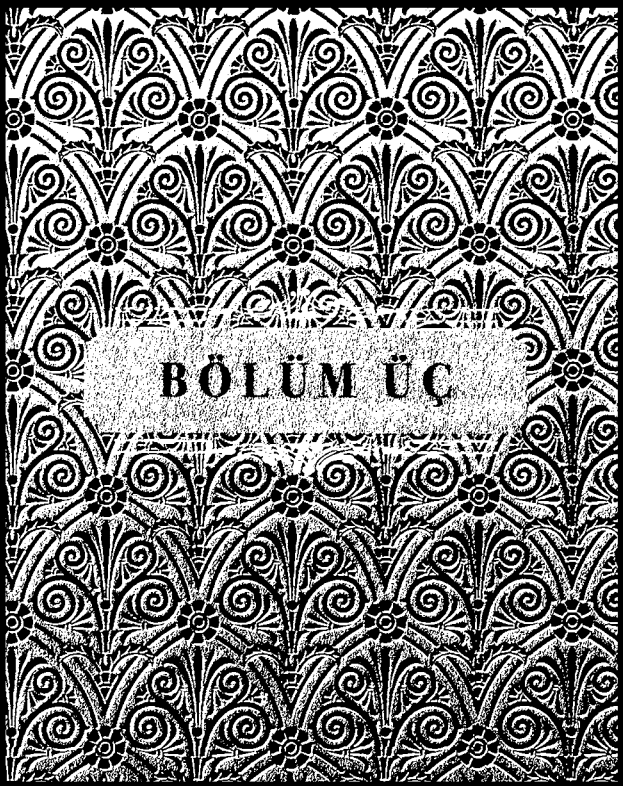
Artık o kadar küçük ve az oldukları için minnet duyarak eşyalarımızı topladık. Emma, Bayan Peregrine'i kollarının arasına aldı. Kendimizi dışarı attık. Kum tepecikleriyle karşı karşıya geldiğimiz anda kıyıdan sadece birkaç metre uzakta, etrafa su sıçrata sıçrata üzerimize doğru gelen adamları gördük. Islanmamaları için başlarının üstüne kaldırdıkları ellerinde silahlar vardı.

Rüzgârla devrilmiş ağaçların arasından koşarak izimizi kaybettirebileceğimiz ormanlık alana daldık. Karanlık bizi sarıp sarmaladı. Bulutların henüz tamamen zapt edemediği solgun ay ışığı da artık ağaçlar ve dallar arasından süzülerek neredeyse tamamen yok olmuştu. Gözlerimizin karanlığa alışması ya da dikkatli bir şekilde ilerlemek için zamanımız yoktu. Soluk soluğa koşarken ileri doğru uzattığımız kollarımızla oraya buraya çarpıyor, aniden sadece birkaç santim önümüzde beliriyormuş gibi görünen kütüklerin altından geçiyorduk.

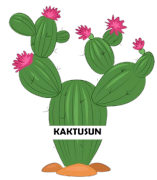
Birkaç dakika sonra inip kalkan göğüslerimizle durup çevreyi dinledik. Sesler hâlâ arkamızdan geliyordu, üstelik şimdi onlara bir de köpek havlamaları katılmıştı.

Koşmaya devam ettik.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aradan ne kadar zaman geçtiğini anlamamıza yardımcı olacak tek bir yıldız hareketi ya da ay olmadan bize saatler kadar uzun gelen bir süre boyunca karanlık ormanda koştuk. Biz koşarken adamların, bağırışların ve havlayan köpeklerin sesi etrafımızda dört dönüyor, bizi hem her yerden tehdit ediyor hem de hiçbir yerden tehdit etmiyordu. Kokumuzu takip eden köpeklerden kurtulmak için buz gibi bir dereye daldık ve ayaklarımız uyuşana dek dere boyunca devam ettik. Dereden çıktığımızda, karıncalanan kütüklerin üstünde yürüyormuşum gibi hissediyordum.

Bir süre sonra güçsüz düşmeye başladık. Karanlıkta birisi inledi. Olive ve Claire geride kalınca Bronwyn ikisini de kucağına aldı ama sonra o da bize yetişmekte zorlanmaya başladı. Horace'ın ağaç köklerinden birine takılarak düştüğü yerden biraz dinlenmek için yalvarmasıyla nihayet hepimiz durduk. "Ayağa kalk, seni tembel budala!" dedi Enoch dişlerinin arasından ama onun da göğsünden hırıltılar yükseliyordu. Biraz soluklanmak için ağaçlardan birine yaslandığı sırada ise içindeki bütün savaşma isteğini kaybetmiş gibiydi.

Dayanma sınırımızın sonuna geliyorduk. Durmak zorundaydık.

"Zaten zifiri karanlıkta daireler çizip durmamızın hiçbir faydası yok," dedi Emma. "Daha ne olduğunu anlamadan başladığımız noktaya dönebiliriz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Gün ışığında ormanı daha iyi anlayabiliriz," dedi Millard.

"Tabii o zamana kadar hayatta kalabilirsek," dedi Enoch.

Hafif bir yağmur başladı. Yağmurun sesi ormandan tuhaf bir tıslamanın yükselmesine neden oluyordu. Fiona alt dallarını eğmeleri için birkaç tane ağacı tatlılıkla kandırarak bizim için bir sığınak yaptı. Dallar birbirlerine dolanarak yapraklardan oluşan, altına oturabileceğimiz yükseklikte, su geçirmez bir çatıya dönüşene dek ağaçların gövdelerini okşayıp kütüklerine bir şeyler fısıldadı. Emekleyerek yaprakların altına girdik ve orada öylece uzanıp yağmurun sesini ve köpeklerin, ormanın derinliklerinden gelen havlamalarını dinledik. Ormanın içinde bir yerlerde silahlı adamlar hâlâ peşimizdeydi. Düşünceleriyle baş başa kalan her birimizin aynı şeyden kaygılandığından emindim; yakalanırsak bize ne olacaktı?

Claire usul usul ağlamaya başladı ama sesi gittikçe yükseldi. Ta ki iki ağzından da haykırana dek. Hıçkırıklarının arasında güçlükle nefes alabiliyordu.

"Kendini topla!" dedi Enoch. "Seni duyacaklar ve o zaman hepimizin ağlamak için bir nedeni olacak!"

"Bizi köpeklerine yedirecekler!" dedi kız. "Bizi kurşunlarla delik deşik edecek ve Bayan Peregrine'i alıp götürecekler!"

Bronwyn hızla kızın yanına çöktü ve sıkıca sarıldı. "Lütfen Claire! Başka şeyler düşünmelisin!"

"Deni... deniyorum!" diye hıçkırdı kız.

"Kendini biraz daha *zorla*!"

Claire gözlerini sımsıkı kapattı, derin bir nefes aldı ve patlamak üzere olan bir balon gibi görünene dek nefesini tuttu; sonra da az öncekinden çok daha gürültülü bir ağlama ve öksürük nöbetine tutuldu.

Enoch ellerini kızın ağızlarına bastırdı. "Şşşşşşşşşt!"

"Ben üz... üz... üzgünüm!" diye zırlamaya başladı bu defa. "Be... belki de eğer bir masal dinlersem... *Tu... Tuhaf Masallar*'dan birini..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yine mi?" dedi Millard. "O lanet olasıca kitapların geri kalan eşyalarımızla birlikte denizde kaybolmuş olmasını dilemeye başlamak üzereyim!"

Bayan Peregrine, Millard'ın sözünü kesti –tabii elinden geldiğince– ve Bronwyn'in sandığının üstüne zıplayarak gagasıyla sandığın kapağına vurdu. *Tuhaf Masallar,* diğer birkaç parça eşyamızla birlikte sandığın içinde duruyordu.

"Bayan P'ye katılıyorum," dedi Enoch. "Denemeye değer; yeter ki feryat etmeyi kessin!"

"Pekâlâ, o zaman ufaklık," dedi Bronwyn, "ama sadece bir tane ve sen de ağlamayı keseceğine söz vermelisin!"

"Söz... söz veriyorum," diyerek burnunu çekti Claire.

Bronwyn sandığı açıp *Tuhaf Masallar*'ın suyla ağırlaşmış ciltlerinden birini eline aldı. Emma da onlara yaklaşıp kızın okuyabilmesi için parmak ucunda minicik bir ateş yaktı. Claire'i sakinleştirmek için sabırsızlandığı belli olan Bayan Peregrine gagasıyla kitabın kapağını tutarak rasgele bir bölüm açtı ve Bronwyn boğuk sesiyle okumaya başladı.

"Tuhaf zamanlardan birinde, derin ve kadim bir orman varmış. Orada çok sayıda hayvan dolaşırmış. Tıpkı diğer ormanlarda olduğu gibi orada da tavşanlar, geyikler ve tilkiler varmış ama asıl önemlisi, uzun bacaklı ayılar, iki başlı vaşaklar ve konuşan katırafalar gibi çok daha nadir görülen hayvanlar da yaşarmış. Bu tuhaf hayvanlar onları vurmaktan, duvara asmaktan ve avcı arkadaşlarına göstermekten büyük keyif alan avcıların en sevdiği hedeflerden biriymiş. Ama yakaladıkları tuhaf hayvanları, insanların para karşılığında izleyebilmesi için kafese kapatan hayvanat bahçelerine satmayı daha çok seviyorlarmış. Kafese kapatılmanın, vurulmaktan ve duvara asılmaktan çok daha iyi olduğunu düşünebilirsiniz ama tuhaf yaratıkların mutlu olabilmeleri için özgürce dolaşabilmeleri gerekir; kafese kapatılanların ruhları bir süre sonra solar ve duvara asılmış arkadaşlarını kıskanmaya başlarlar."

"Bu hüzünlü bir masal," diyerek yakındı Claire. "Başka bir tane anlat."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ben sevdim," dedi Enoch. "Vurulma ve duvara asılma kısmından daha çok bahsetsene."

Bronwyn ikisine de aldırış etmedi.

"O çağlarda Dünya üzerinde hâlâ devler varmış," diye sürdürdü sözlerini, "tıpkı çok uzun zaman önce *Aldinn* döneminde olduğu gibi ama sayıları çok daha azmış ve gittikçe de azalıyormuş. Gelin görün ki o devlerden biri ormanın sınırında yaşıyormuş. Çok nazikmiş, yumuşak yumuşak konuşurmuş, sadece bitkilerle beslenirmiş ve adı Cuthbert'miş. Cuthbert günün birinde biraz böğürtlen toplamak için ormana girmiş ve avcının tekinin katırafalardan birini avlamaya çalıştığını görmüş. Her zamanki gibi nazik davranarak küçük katırafayı uzun ensesinden tutmuş ve ayak parmak uçlarına kalkarak tüm heybetiyle dikilmiş; nadiren dimdik durурmuş çünkü böyle yaptığında, vücudundaki yaşlı kemiklerin hepsinden çatır çutur sesler gelirmiş. Böylelikle çok yükseklere uzanabilen Cuthbert, katırafayı tehlikeden uzaklaştırmak için oradaki dağın zirvesine koymuş ve ne olur ne olmaz diyerek avcıyı da ayak parmaklarının arasında jöleye çevirmiş.

"Cuthbert'in gösterdiği incelik ormanda hızla kulaktan kulağa yayılınca, kısa süre sonra tuhaf hayvanlar her gün ona gelip tehlikeden kurtulmak için dağın zirvesine konulmayı istemeye başlamışlar. Cuthbert ise, 'Sizi koruyacağım küçük kardeşlerim. Karşılığında tek bir şey istiyorum: Benimle konuşun ve beni yalnız bırakmayın. Dünyada pek fazla sayıda dev kalmadı ve kimi zaman kendimi çok yalnız hissediyorum,' demiş.

"Tuhaf yaratıklar da, 'Tabii ki Cuthbert, istediğini yaparız,' demişler.

"Böylece Cuthbert her gün çok sayıda tuhaf hayvanı avcıların elinden kurtarmaya başlamış. Onları enselerinden tutuyor ve dağın zirvesine koyuyormuş. Ta ki dağın zirvesinde, koca bir canlı hayvan koleksiyonu oluşana dek. Tuhaf hayvanlar hallerinden mutluymuş çünkü nihayet huzur içinde yaşayabiliyorlarmış. Cuthbert'in de keyfine diyecek yokmuş çünkü ne zaman istese parmak uçlarına kalkıp çenesini dağın zirvesine koyarak yeni

BELONGS TO KAKTUS TEAM

arkadaşlarıyla sohbet edebiliyormuş. Ama günün birinde Cuthbert'i görmeye bir cadı gelmiş. Cadı ona, 'Çok üzgünüm ama şimdi seni taşa çevirmek zorundayım,' dediğinde Cuthbert dağın gölgesindeki küçük gölde banyo yapıyormuş.

"'Neden böyle bir şey yapasın ki?' diye sormuş dev. 'Ben çok nazik ve yardımsever bir devim.'

"'Ezdiğin avcının ailesi tarafından tutuldum,' demiş kadın.

"'Ah,' diye yanıtlamış dev. 'Onu unutmuşum.'

"'Çok üzgünüm,' demiş cadı tekrar ve sonra huş ağacından yontulmuş sopasını deve doğru sallayarak zavallı Cuthbert'i taşa çevirmiş.

"Cuthbert aniden inanılamayacak kadar ağırlaşmış; o kadar ağırlaşmış ki gölün derinliklerine batmaya başlamış. Batmış, batmış, boğazına kadar suyun altında kalana dek batmaya devam etmiş. Hayvan arkadaşları olup biteni görmüş ama olanlar yüzünden son derece üzülseler de ona yardım etmek için hiçbir şey yapamayacaklarına karar vermişler.

"'Beni kurtaramayacağınızı biliyorum,' diye bağırmış Cuthbert arkadaşlarına, 'ama en azından yanıma gelip benimle konuşun! Burada sıkışıp kaldım ve çok yalnızım!'

"'Ama eğer aşağı inersek avcılar bizi vuracak!' diye yanıtlamış hayvanlar.

"Cuthbert hayvanların haklı olduğunu biliyormuş ama yine de onlara yalvarmış.

"'Benimle konuşun!' diye ağlamış. 'Lütfen gelip benimle konuşun!'

"'Hayvanlar, dağın zirvesindeki güvenli yerlerinden şarkı söylemeyi ve zavallı Cuthbert'e seslenmeyi denemişler ama çok uzaktaymışlar. Sesleri de incecikmiş. Dolayısıyla, devasa kulaklara sahip olan Cuthbert bile rüzgârda fısıldayan yaprakların sesi yüzünden onları duyamıyormuş.

"'Konuşun benimle!' diye yalvarmış. 'Gelip benimle konuşun!'

"Ama asla gelmemişler. Boğazı da tıpkı geri kalanı gibi taşa dönüşürken Cuthbert hâlâ ağlıyormuş. Son."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bronwyn kitabı kapattı.

Claire dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "*Bu* kadar mı?"

Enoch gülmeye başladı.

"Bu kadar," dedi Bronwyn.

"Bu *korkunç bir masal*," dedi Claire. "Başka bir tane daha anlat!"

"Masal masaldır," dedi Emma, "ve artık yatma zamanı geldi."

Claire hafifçe dudağını büktü ama ağlamayı kesmişti. Görünüşe göre masal işe yaramıştı.

"Yarın, bugünden kolay geçecek gibi durmuyor," dedi Millard. "Olabildiğince dinlenmeye ihtiyacımız var."

Yastık olarak kullanmak için yumuşak yosunlardan topladık, Emma da yosunları başımızın altına koymadan önce onları elleriyle kuruttu. Yanımızda battaniye olmadığından ısınmak için birbirimize sokulduk: Bronwyn ufaklıklara sarılıp yatmıştı. Fiona, Hugh'la sarmaş dolaştı; Hugh'un arılarıysa uyumakta olan sahiplerini kollamak için çocuğun horlarken açılan ağzından girip çıkıyorlardı. Horace ve Enoch sırtlarını birbirine dönmüş, soğuktan titriyorlardı çünkü ikisi de birbirlerine sokulamayacak kadar gururluydu. Bense Emma'yla birlikteydim. Sırtüstü yatmıştım; Emma kolumla göğsümün arasına girmiş, başını göğsüme yaslamıştı. Son derece davetkâr görünen alnı, ne zaman istesem öpebileceğim kadar yakındaydı. Eğer ölü bir adam kadar yorgun olmasaydım öperdim de. Ama Emma'nın elektrikli battaniye kadar sıcak tenine dokunarak kısa sürede uykuya daldım ve rüyamda mutluluk verici, kolaylıkla unutulabilir önemsiz şeyler gördüm.

Hiçbir zaman güzel rüyaları hatırlamam; sadece kötü olanlar aklımda kalır.

İçinde bulunduğumuz şartlar düşünüldüğünde uyuyabilmiş olmam bile mucizeydi. Burada bile –hayatta kalabilmek için kaçarken, savunmasız bir halde uyurken, hatta ölümle burun burunayken– onun kollarının arasına girdiğimde biraz olsun huzur bulabiliyordum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bayan Peregrine ise karanlıkta parlayan simsiyah gözleriyle bizi izliyordu. Her ne kadar yara almış ve gücünü kaybetmiş olsa da hâlâ bizim koruyucumuzdu.

Gece hava iyice soğudu, Claire titremeye ve öksürmeye başladı. Bronwyn dürterek Emma'yı uyandırıp, "Bayan Bloom, ufaklıkların size ihtiyacı var; korkarım Claire hastalanıyor," deyince Emma fısıltıyla benden özür dileyip kollarımın arasından süzülürcesine kayıp gitti ve Claire'le ilgilenmeye koyuldu. İçim önce kıskançlıkla, sonra da hasta arkadaşımı kıskandığım için hissettiğim suçluluk duygusuyla sızladı. Mantıksızca terk edilmiş gibi hissederek orada öylece yatıp gözlerimi karanlığa diktim. Hiç olmadığım kadar yorgundum ama uyuyamıyordum. Diğerlerinin, zihinlerini ele geçiren kâbuslar yüzünden kıpırdandığını ve inlediğini duydum. Gördükleri kâbuslar, uyandığımızda kendimizi içinde bulacağımız hayatın yanından bile geçemezdi. Ve nihayet, karanlık katmak katman kalktı; belli belirsiz bir geçişle gökyüzü, mavinin solgun bir tonuna büründü.

* * *

Şafak sökerken emekleyerek sığınağımızdan çıktık. Saçıma dolaşmış yosunları temizledim ve çaresizce pantolonumdaki çamuru silkelemeye çalıştım ama başarılı olduğum tek konu, çamuru iyice üzerime bulaştırmaktı. Tıpkı toprağın kustuğu bataklık yaratıklarına benziyordum. Hayal dahi edemeyeceğim kadar acıkmıştım, midem içeriden kendi kendini dişlemeye çalışıyor gibiydi. Onca zaman kürek çekmek, koşmak ve toprağın üstünde uyumak yüzünden vücudumun ağrıması mümkün olan her yeri sızı içindeydi. Yine de sanki birileri bize biraz olsun merhamet etmişti: Gece yağmur kesilmişti, gündüz sıcaklığı gittikçe yükseliyordu ve en azından o an için hortlaklardan ve köpeklerinden kurtulmuş gibi görünüyorduk; ya havlamayı kesmişlerdi ya da onları duyamayacağımız kadar uzaktaydılar.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bu sırada çaresizce kaybolmayı başarmıştık. Gündüz saatlerinde ormanda yolumuzu bulmak, karanlıktakinden hiç de kolay değildi. Yemyeşil köknar dalları düzensiz sıralar halinde göz alabildiğince uzanıyordu, nereye baksak her yer birbirinin yansımasıydı. Zemin bir önceki gece arkamızda bırakmış olabileceğimiz tüm izleri gizleyen, dalların kopmuş yapraklarından oluşan bir halıyı andırıyordu. Elimizde harita ya da pusula olmadan yemyeşil bir labirentin ortasında uyanmıştık ve Bayan Peregrine'in kırık kanadı bize yol göstermek için uçamayacağı anlamına geliyordu. Enoch, Olive'i ağaçların hizasına kadar kaldırmayı önerdi ama ne onu tutacak halatımız vardı ne de eğer ellerimizin arasından kayıp gökyüzünün enginliklerine doğru süzülürse onu kurtarabilirdik.

Claire hastaydı ve durumu gittikçe kötüleşiyordu. Kıvrılmış halde Bronwyn'in kucağında yatıyor, serin havaya rağmen alnı boncuk boncuk terliyordu. O kadar zayıftı ki elbisesinin üstünden bile kaburgalarını sayabiliyordum.

"İyileşecek mi?" diye sordum.

"Ateşi var," dedi Bronwyn elini kızın yanağına bastırarak. "İlaca ihtiyacı var."

"Önce bu lanet olasıca ormandan çıkmanın yolunu bulmak zorundayız," dedi Millard.

"Önce bir şeyler yemeliyiz," dedi Enoch. "Bir şeyler yiyip önümüzdeki seçenekleri değerlendirelim."

"Ne seçeneği?" dedi Emma. "Bir yön seçip o yönde yürüyeceğiz. Hepsi en az bir diğeri kadar iyi."

Can sıkıcı bir sessizlik içinde oturup karnımızı doyurduk. Daha önce hiç köpek maması yememiştim ama çatal bıçağımız olmadığından parmaklarımızla kazarak çıkardığımız, paslı konservelerin içinde uzun süredir durmaktan şişmiş et parçacıklarının köpek mamasından bile kötü olduğundan emindim.

"Yanıma beş tane tuzlanmış tavuk ve üç tane de kornişon turşulu kaz ciğeri konservesi almıştım," dedi Horace acıyla, "ama batan kayığımızdan arda kalan sadece *bu*." Burnunu tutup jela-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tini andıran et parçasını çiğnemeden boğazından aşağı bıraktı. "Sanırım cezalandırılıyoruz."

"Ne için?" dedi Emma. "Hepimiz kusursuz birer melek gibi davrandık. Yani, aslında çoğumuz."

"Belki de önceki hayatlarımızda işlediğimiz günahlar yüzündendir. Bilmiyorum."

"Tuhafların önceki hayatları olmaz," dedi Millard. "Hepsini bir defada yaşarız."

Çabucak yemeğimizi bitirdik, boş konserveleri gömdük ve yola çıkmak için hazırlandık. Tam da harekete geçeceğimiz anda Hugh, telaşlı kümeler halinde başının etrafında dönen arılarla birlikte kalın çalıların arasından derme çatma kampımıza daldı. Heyecandan nefesi kesilmişti.

"*Sen* neredeydin?" diye sordu Enoch.

"Sabahları yaptığım ve sizi hiç ilgilendirmeyen malum şey için biraz mahremiyete ihtiyacım vardı," dedi Hugh, "ve şunu bul..."

"Görüş alanımızdan çıkma iznini sana kim verdi?" dedi Enoch. "Az kalsın sen olmadan gidecektik!"

"İzne ihtiyacım olduğunu da kim söylemiş? Neyse, bir şey buldum..."

"Öyle kafana estiği gibi bizden uzaklaşamazsın! Kaybolsaydın ne olacaktı?"

"*Zaten* kaybolduk."

"Seni kara cahil! Geri dönüş yolunu bulamasaydın ne olacaktı?"

"Arkamda arılardan oluşan bir iz bıraktım, tıpkı her zaman yaptığım..."

"Lütfen artık bırak da *sözünü bitirsin!*" diye bağırdı Emma.

"Teşekkürler," dedi Hugh. Sonra da arkasını dönüp geldiği yere işaret etti. "Su gördüm. Hem de çok fazlasını. Oradaki ağaçların arasından."

Emma'nın yüzünden sıkıntılı bir ifade geçti. "Denize yaklaşmaya değil, ondan uzaklaşmaya çalışıyoruz. Dün gece geldiğimiz yoldan geri dönmüş olmalıyız," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hugh'un peşine takılarak geldiği yere doğru ilerledik. Bronwyn hem omzunda Bayan Peregrine'i hem de kollarında zavallı hasta Claire'i taşıyordu. Yüz metre kadar sonra ağaçların arasında gri renkli dalgaların ışıltıları belirdi: Geniş bir su kütlesiyle karşı karşıyaydık.

"Ah, bu *berbat*," dedi Horace. "Bizi doğrudan kucaklarına düşene dek kovalamışlar!"

"Askerlerin sesini *duymuyorum*," dedi Emma. "Hatta hiçbir şey duymuyorum. Okyanusun sesini bile."

Enoch, "Okyanusun sesini duymuyor olmanın nedeni, bunun bir okyanus olmaması, seni ahmak," dedi ve ayağa kalkıp suya doğru koştu. Ona yetiştiğimizde yüzünde *size söylemiştim* dercesine bir ifadeyle ıslak kumların üstünde dikiliyordu. Haklıydı: Bu deniz değildi. Etrafı köknarlar tarafından istila edilmiş, geniş, gri ve puslu bir göldü. Durgun yüzeyi kayrak taşları kadar pürüzsüzdü. Ama başlangıçta farkına varamadığım şey aslında gölün en dikkat çekici özelliğiydi; ta ki Claire, sığlıklardan yükselen devasa kayaya işaret edene dek. En başta gözlerim üzerinden kayıp geçti ama ikinci bir defa ona bakmak için geri döndüler. Kayanın tüyler ürpertici bir havası vardı; ve her nasılsa tanıdık görünüyordu.

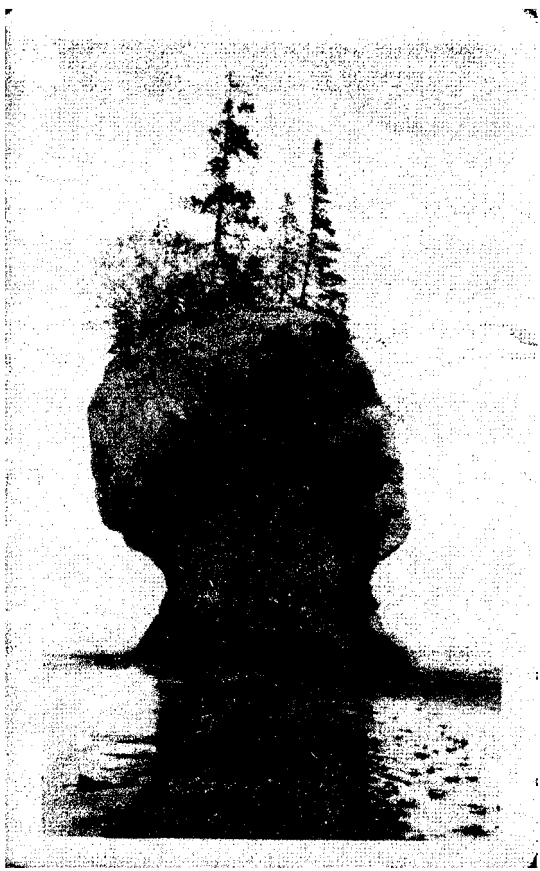
Bronwyn'in kollarının arasından, "Masaldaki dev!" dedi Claire kayaya işaret ederek. "Cuthbert'i bulduk!"

Bronwyn kızın başını okşadı. "Şşşt tatlım, ateşin var."

"Saçmalama," dedi Enoch. "Bu sadece bir kaya."

Ama değildi. Her ne kadar rüzgâr ve yağmur yüz hatlarını biraz aşındırmış olsa da boğazına kadar göle batan devin aynısıydı. Başını, boynunu, burnunu ve hatta adem elmasını bile kolaylıkla ayırt edebiliyordunuz. Başının tepesinde ise hırçın saçlardan bir taca benzeyen çalılıklar ve körpe ağaçlar bitmişti. Ama asıl tekinsiz görünen, başının duruş şekliydi; tıpkı dün gece dinlediğimiz masalda dağın zirvesindeki arkadaşlarına seslenirken taşa dönen dev gibi ağzını açmış, başını geriye doğru atmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ve bakın!" dedi Olive uzaklarda yükselen sarp ve yüksek kayalığa işaret ederek. "Bu da Cuthbert'in dağı olmalı!"

"Devler gerçekmiş," diye mırıldandı Claire. Sesi zayıf ama şaşkınlıkla doluydu. "Ve tabii *Masallar* da!"

"Durduk yere gülünç sonuçlara varmayalım," dedi Enoch. "Sizce hangisi doğru olabilir? Dün gece okuduğumuz masalın, yazarının devasa bir kafayı andıran herhangi bir kayadan ilham almış olması mı? Yoksa kafaya benzeyen bu kayanın gerçekten dev olması mı?"

"Hep neşemizi kaçırıyorsun," dedi Olive. "Sen inanmasan da *ben* devlere inanıyorum!"

"*Masallar* sadece masaldır, gerçek olduklarını söyleyemezsin," diye homurdandı Enoch.

"Ne kadar komik," dedim, "sizinle tanışmadan önce ben de hepinizin birer masaldan ibaret olduğunuzu düşünüyordum."

Olive güldü. "Jacob, çok şapşalsın. Gerçekten birinin bizi uydurduğunu mu düşünüyordun?"

"Tabii ki. Ve sizinle tanıştıktan sonra bile öyle düşünmeye devam ettim. Aklımı kaçırdığımı sanıyordum."

"Gerçek olsa da olmasa da bu inanılmaz bir tesadüf," dedi Millard. "Henüz dün gece o masalı okumuş olmamız ve ertesi sabah o masala konu olan coğrafi şekille karşılaşmamız? Bunun olma ihtimali nedir?"

"Bunun tesadüf olduğunu sanmıyorum," dedi Emma. "Kitabı Bayan Peregrine açtı, hatırlıyor musunuz? Bu masalı kasten seçmiş olmalı."

Bronwyn omzundaki kuşa bakmak için döndü ve, "Bu doğru mu Bayan P? Neden?" dedi.

"Çünkü bunun bir anlamı var," dedi Emma.

"Kesinlikle," dedi Enoch. "Oraya gitmemiz ve o sarp kayalığa tırmanmamız gerekiyor. Belki o zaman ormandan nasıl çıkacağımızı görebiliriz!"

"*Masalın* bir anlamı olduğunu söylemek istemiştim," dedi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Emma. "Masalda devin istediği neydi? Tekrar tekrar istediği şey neydi?"

"Konuşabileceği birileri!" diye yanıtladı Olive hevesli bir öğrenci gibi.

"Tam olarak öyle," dedi Emma. "Madem konuşmak istiyor, haydi gidip söyleyeceklerini dinleyelim o zaman." Ve ardından göle daldı.

Hafifçe aklımız karışmış vaziyette onun gidişini izledik.

"Nereye gidiyor?" diye sordu Millard. Bana soruyor gibi görünüyordu. Başımı iki yana salladım.

"Peşimizde hortlaklar var!" diye bağırdı Enoch kızın arkasından. "Umutsuz bir şekilde kaybolduk! Kuşlar aşkına, sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Tuhaflar gibi düşünüyorum!" diye bağırdı Emma. Sığ suları yararak kayanın dibine ulaştı, çenesine tırmandı ve açık vaziyetteki ağzının içine baktı.

"Eee?" diye seslendim. "Ne görüyorsun?"

"Bilmiyorum!" diye yanıtladı. "Ama epeyce derine gidiyor gibi görünüyor. Daha yakından baksam iyi olacak!"

Emma devin taştan ağzına sarktı.

"Kendine zarar vermeden önce oradan insen iyi olur!" diye bağırdı Horace. "Herkesi endişelendiriyorsun!"

"*Seni* her şey endişelendirir," dedi Hugh.

Emma devin ağzına bir taş attı ve taşın çıkardığı sesi dinledi. "Sanırım burası bir..." dediği anda gevşek çakılların üzerindeki ayağı kaydı ve dudaklarından dökülen son sözcük, düşmemek için tutunmaya çalıştığı sırada kayboldu.

"Dikkat et!" diye bağırdım. Kalp atışlarım hızlanmıştı. "Bekle, ben de geliyorum!"

Peşinden göle daldım.

"Orası neymiş?" diye seslendi Enoch.

"Öğrenmenin tek bir yolu var!" dedi Emma heyecan içinde ve tırmanarak devin ağzına girdi.

"Ah, Tanrım," dedi Horace. "İşte gidiyor..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bekle!" diye bağırdım tekrar ama çoktan harekete geçmiş, devin boğazında gözden kaybolmuştu.

* * *

Dev, yakından bakıldığında, kıyıya kıyasla çok daha büyük görünüyordu. Ürkekçe karanlık boğazına bakarken yaşlı Cuthbert'in nefes aldığını duyduğuma yemin edebilirdim. Ellerimi ağzıma götürüp Emma'nın adını haykırdım. Kendi sesim yankılanarak bana geri geldi. Artık diğerleri de göle giriyordu ama onları bekleyemezdim; Emma'nın başının dertte olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Ben de dizlerimi birbirine basıp bacaklarımı karanlığa uzatıp kendimi bıraktım.

Düşüşüm epeyce uzun sürdü. En azından koca bir saniye. Sonra, etrafa sular sıçratarak nefesimin kesilmesine neden olacak kadar soğuk bir suya daldım. O kadar soğuktu ki bütün kaslarım aynı anda kasılmış gibiydi. Kendime yüzmem gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım, yoksa batacaktım. Suyla dolu, loş, dar bir odadaydım. Buradan çıkmak için devin uzun ve pürüzsüz boğazına tırmanmanın hiçbir yolu yoktu çünkü ne ipimiz, ne merdivenimiz ne de ayağımızı basabileceğimiz bir yer vardı. Tekrar Emma'ya seslendim ama ortalıkta görünmüyordu.

Aman Tanrım, diye düşündüm. *Boğulmuş olmalı!*

Ama sonra kollarımı bir şeyler gıdıkladı ve etrafımda baloncuklar oluşmaya başladı. Bir dakika kadar sonra Emma nefes nefese yüzeye çıktı.

Solgun ışıkta bile iyi olduğunu görebiliyordum. "Neyi bekliyorsun?" dedi sanki benim de onunla birlikte dalmamı istiyor gibi eliyle suya vurarak. "Haydi!"

"Sen aklını mı kaçırdın?" dedim. "Burada kapana kısıldık!"

"Kapana falan kısıldığımız yok!" dedi.

O sırada yukarıdan Bronwyn'in sesi geldi. "Merhabaaaaa, sesinizi duyabiliyorum! Ne buldunuz?"

"Sanırım burası bir döngü girişi!" dedi Emma bağırarak.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Herkese içeri atlamalarını ve korkmamalarını söyle; Jacob ve ben diğer tarafta sizinle buluşacağız!"

Ve sonra elimi tuttu. Her ne kadar neler döndüğünü tam olarak anlayamamış olsam da derin bir nefes aldım ve beni suyun derinliklerine çekmesine izin verdim. Ardından güneş ışığı süzülen, insan boyutlarındaki deliğe doğru tüm gücümüzle yüzdük. Beni delikten içeri itip arkamdan geldi. Yaklaşık üç metre uzunluğundaki tünel boyunca yüzüp sonunda göle çıktık. Tepemizdeki dalgalı yüzeyini ve onun üstünde de mavi renkli, parlak gökyüzünü görebiliyordum. Yüzeye doğru çıkmaya başladıkça su da şaşırtıcı biçimde ısındı. Kafalarımızı sudan çıkarıp nefes almaya çalıştık. Daha o anda havanın değiştiğini hissedebilmiştim: Artık sıcak ve rutubetliydi, güneş ışıkları da yerini akşamüstüne özgü altın renkli ışıklara bırakmıştı. Gölün derinliği de değişmişti; artık devin çenesine dek uzanıyordu.

"Gördün mü?" dedi Emma sırıtarak. "Artık bambaşka bir zamandayız!"

Ve böylece döngüye girdik; 1940 yılının ılık sabahını terk ederek daha eski, ama ne kadar eski olduğunu tam olarak bilemediğimiz bir tarihteki sıcak akşamüstüne adım attık. Burada, ormanın derinliklerinde uygarlığın hangi tarihte olduğumuzu saptamamıza yardımcı olacak izlerinden çok uzaktaydık.

Birer birer etrafımızda yüzeye çıkan diğer çocuklar her şeyin bir anda nasıl değiştiğini görerek kendi çıkarımlarını yapmaya başladılar.

"Bunun *ne anlama geldiğinin* farkında mısınız?" diye ciyakladı Millard. Etrafa sular sıçratarak kendi çevresinde daireler çiziyor, heyecandan güçlükle nefes alabiliyordu. "*Masallar*'ın içine gizli bilgiler serpiştirilmiş demek!"

"Artık o kadar da işe yaramaz değiller, değil mi?" dedi Olive.

"Ah, onları inceleyip içine açıklamalar yazmaya can atıyorum," dedi Millard ellerini birbirine sürterek.

"Millard Nullings, sakın kitabıma bir şeyler yazmaya cüret etme!" dedi Bronwyn.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ama bu döngü de *nedir*?" diye sordu Hugh. "Sizce burada kimler yaşıyor?"

Olive, "Tabii ki Cuthbert'in hayvan dostları!" dedi.

Enoch gözlerini devirdi ama o sırada düşündüğü şeyi –*Bu sadece bir masaldan ibaret!*– söylemeden durdu. Belki de o da fikrini değiştiriyordu.

"Her döngünün ymbrynesi vardır," dedi Emma, "masal kitaplarındaki gizemli döngülerin bile. Haydi, gidip onu bulalım."

"Pekâlâ," dedi Millard. "Nerede?"

"Masalda gölün dışında bahsedilen tek yer şu dağ idi," dedi Emma ağaçların ötesindeki sarp kayalıklara işaret ederek. "Kimler tırmanmaya hazır?"

Her birimiz yorgunluktan bitap düşmüştük, açtık ama döngüyü bulmak hepimizin içini enerjiyle doldurmuştu. Taş devi arkamızda bırakıp ormanlık araziden geçerek sarp kayalığın toprakla kesiştiği noktaya doğru ilerledik. Sıcak hava sayesinde eteklerinden sular damlayan kıyafetlerimiz hızla kuruyordu. Sarp kayalığa yaklaştıkça toprak yukarı doğru eğim kazanmaya başladı ve sonunda karşımıza epeyce eski bir patika çıktı. Patikayı takip ederek çalılıklardan ve kayaların arasındaki rüzgârlı oyuklardan geçtik. Patika bizi emekleyerek ilerlemek zorunda bırakacak kadar dikleştiğinde ise tek yapabildiğimiz, eğimli toprakta tutunacak bir yerler arayarak kendimizi ileri doğru çekmekti.

"Bu patikanın sonunda harika bir şeylerle karşılaşırsak iyi olur," dedi Horace alnındaki terleri silerken. "Bir beyefendi asla terlememelidir!"

Patika incecik bir şeride dönüştü. Sağ tarafımızda tüm heybetiyle yükselen sarp bir kayalık, sol tarafımızda ise korkunç bir uçurum ve ötesinde de ağaç tepelerinden oluşan yemyeşil bir halı vardı. "Duvara yapışın!" diye uyardı Emma. "Uçurum çok derin."

Sadece uçurumdan aşağı bakmak bile başımın dönmesine yetmişti. Görünüşe göre artık midemin kasılmasına neden olan yepyeni bir korkum vardı. Yükseklik yüzünden bir ayağımı di-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ğerinin önüne koymak için bile tüm gücümle odaklanmam gerekiyordu.

Emma koluma dokundu. "Sen iyi misin?" diye fısıldadı. "Solgun görünüyorsun."

Yalanı tercih edip iyi olduğumu söyledim ve tam olarak patikanın devamındaki üç keskin dönemeç boyunca da iyi olma rolünü kusursuz bir biçimde oynadım ama sonuncusunda kalbim öylesine hızlı atmaya ve bacaklarım o kadar çok titremeye başladı ki arkamdaki herkesin yolunu tıkayarak patikanın ortasına oturmak zorunda kaldım.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Hugh. "Jacob güçten düşüyor."

"Bana ne oldu, anlamıyorum," diye geveledim. Daha önce yüksekten korkmazdım ama şimdi, midem alt üst olmadan patikanın kenarından aşağı bile bakamıyordum.

Sonra korkunç bir şeyin farkına vardım: Ya hissettiğim şey yükseklik korkusu değilse? Ya çevrede gölgeler varsa?

Ama bu da mümkün değildi. Bir döngünün içindeydik ve gölgeler döngülere giremezdi. Ama yine de midemi kasıp kavuran hissi düşündükçe beni rahatsız eden şeyin uçurum değil de onun çok daha ötesinde bir şey olduğundan emin oluyordum.

Bunu kendi gözümle görmeliydim.

İyi olup olmadığımı, sorunun ne olduğunu sorup duran kaygılı sesleri duymazlıktan gelerek öne doğru eğilip ellerimin ve dizlerimin üstüne çöktüm ve patikanın kenarına kadar emekledim. Kenara yaklaştıkça midemdeki his giderek kötüleşiyordu. Sanki sivri pençelerle içten içe paramparça ediliyordum. Patikanın kenarına birkaç santim kala göğsümü yere yaslayıp kollarımı öne doğru uzatarak parmaklarımı uçurumun kenarına geçirdim ve aşağıya göz atabilmek için kendimi öne doğru çektim.

Gözlerimin, gölgenin yerini saptaması neredeyse bir dakikamı aldı. Başlangıçta yamaçtaki küçük bir parıltıyı andırıyordu; sıcak bir arabadan yükselen ısı dalgaları gibi havayı dalgalandırıyordu. Sanki güçlükle ayırt edilebilecek bir kusur gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sıradan insanlara ve diğer tuhaflara –benim yeteneğime sahip olmayan herkese– işte böyle görünüyorlardı.

Sonra tuhaf yeteneğimin gerçekten harekete geçtiğini hissettim. Karnımdaki yanma hissi hızla büzüldü ve tek bir noktada toplandı. Ardından, nasıl olduğunu açıklayamasam da noktadan çizgiye dönüşerek iki boyutlu bir hal aldı. Sanki bana bir yeri göstermeye çalışıyor gibiydi. Çizgi, tıpkı bir pusula iğnesi gibi birkaç yüz metre aşağıdaki bocalayan noktaya, dalgaların ve parıltıların toplanarak simsiyah bir kütleye dönüştüğü o yere işaret ediyordu. Orada, dokunaçlardan ve gölgeden oluşan insana benzer bir yaratık vardı, kayalara tırmanıyordu.

Onu gördüğümü anladığında iğrenç bedeni kaskatı kesildi. Kayalara doğru çömelerek testere dişli ağzını açtı ve kulakları sağır eden bir çığlık kopardı.

Arkadaşlarımın gördüğüm şeyi tarif etmeme ihtiyacı yoktu. Ses başlı başına yeterli olmuştu.

"*Gölge!*" diye bağırdı biri.

"*Koşun!*" diye bağırdı bir diğeri lafı uzatmadan.

Düşmemeye gayret ederek uçurumun kenarından uzaklaştım ve birileri tarafından ayağa kaldırıldım. Göz açıp kapayıncaya kadar sürü halinde dağa doğru koşmaya koyulduk. Dağdan inip düz toprağa ve arkamızda bıraktığımız döngünün girişine ulaşmaya çalışmak yerine bilinmezliğin içine dalıyorduk. Artık geri dönmek için çok geçti; gölgenin kayadan kayaya atlayarak uçuruma tırmandığını hissedebiliyordum; ama bizden uzaklaşıyor, dağdan inerek onu atlatma ihtimalimize karşı yolumuzu kesmeye çalışıyordu. Bizi sıkıştırıyordu.

Bu yeniydi. Daha önce gözlerimden başka bir yerimle gölgeleri takip edebildiğim olmamıştı ama şimdi, içimdeki küçük pusula iğnesinin arkamıza işaret ettiğini hissedebiliyor ve neredeyse yaratığın tökezleyerek düz toprağa adım attığını zihnimde canlandırabiliyordum. Sanki gölgeyi gördüğüm sırada, onun içine yerini saptamama yardımcı olacak bir takip cihazı yerleştirmiştim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Koşarak köşeden döndük –kısa süreli yükseklik korkumun beni terk ettiği ortadaydı– ve en az on beş metre yüksekliğinde pürüzsüz, taş bir duvarla karşılaştık. Patika burada bitiyordu; etrafımız delice eğimlerle alçalan toprak parçaları tarafından sarılmıştı. Duvarda ne bir merdiven ne de tutunabileceğimiz bir yer vardı. Telaş içinde başka bir yol aradık –kayaların arasında gizli bir geçit, kapı ya da tünel olabilirdi– ama hiçbir şey bulamadık. Yukarı çıkmaktan başka yolumuz yoktu ve sıcak hava balonu ya da büyük olasılıkla efsanelerden fırlamış koca bir devin yardımı olmadan yukarı çıkmamız mümkün değildi.

Panik bizi ele geçirdi. Bayan Peregrine çığlıklar atarken Claire ağlamaya başlayınca, Horace ayağa kalkıp, "Sonumuz geldi, hepimiz öleceğiz!" diye acıyla inledi. Diğerleri bizi kurtarmak için son bir çare bulmaya çalışıyordu. Fiona elini duvar boyunca gezdirerek tırmanmamıza yardımcı olacak sarmaşık ya da benzer şeyler yaratmak için kullanabileceği, toprakla dolu çatlaklar arıyordu. Hugh patikanın kenarına kadar koşup uçurumdan aşağı baktı. "Paraşütümüz olsaydı atlayabilirdik!"

"Ben paraşüt olabilirim!" dedi Olive. "Bacaklarıma tutunun!"

Ama uçurum çok derindi ve dibinde de son derece karanlık, tehlikeli bir orman vardı. Bronwyn, kızı uçurumdan aşağı göndermek yerine yükselen ateşi yüzünden kendinde olmayan Claire'i, Olive'in kollarına verip yukarı göndermenin daha akıllıca olduğuna karar verdi ve Olive'i elinden tutup duvarın kenarına kadar götürdü. "Ayakkabılarını bana ver!" dedi Olive'e. "Claire'i ve Bayan P'yi alıp olabildiğince hızlı bir şekilde zirveye çık!"

Olive dehşete kapılmış gibi görünüyordu. "Yeterince güçlü olduğumu sanmıyorum!" diye bağırdı.

"Denemek zorundasın, küçük saksağanım! Onları güvende tutabilecek tek kişi sensin!" Ve dizlerinin üzerine çöküp Claire'i ayağa kaldırınca hasta kız, Olive'in kollarının arasına yığıldı. Olive kıza sıkıca sarıldı, kurşun ayakkabılarını çıkardı ve tam da yükselmek üzereyken Bronwyn omzundaki Bayan Peregrine'i Olive'in kafasının üstüne koydu. Taşıdığı ağırlık yüzünden Olive

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yavaşça yükseliyordu ama Bayan Peregrine iyi durumdaki kanadını çırpmaya başlayıp Olive'i saçlarından tutarak yukarı doğru çekince her ne kadar Olive çığlık atıp havayı tekmelese de üçü birden hızla havalandılar.

Gölge düz toprağa adım atmak üzereydi. Bundan, sanki onu gözlerimle görüyormuşçasına emindim. Bu sırada, silah olarak kullanılabilecek bir şeyler bulabilmek için etrafı araştırdık ama tek bulabildiğimiz çakıl taşlarıydı. "*Ben* silah olabilirim," dedi Emma ve ellerini çırptı. Ellerini birbirinden ayırdığında avuçlarının arasında etkileyici bir alev topu belirdi.

"Arılarımı da unutmayın!" dedi Hugh ve ağzını açıp hepsini dışarı saldı. "Tahrik edildiklerinde pek saldırgan olabilirler!"

En uygunsuz zamanlarda bile gülmenin bir yolunu bulan Enoch kahkahayı patlatıverdi. "Ne yapacaksın," dedi, "onu tozlaşma yoluyla mı öldüreceksin?"

Hugh ona aldırış etmeyip bana döndü. "Jacob, sen bizim gözlerimiz olacaksın. Bize canavarın nerede olduğunu söylersen beynini akıtana kadar onu sokabiliriz!"

Acıdan oluşan pusula iğnem gölgenin patikaya ulaştığını söylüyordu. Zehrinin tüm bedenimi ele geçirmek istercesine damarlarıma yayılıyor olması ise aradaki mesafeyi hızla kapattığı anlamına geliyordu. "Her an burada olabilir," dedim az önce geçtiğimiz dönemece işaret ederek. "Hazır olun." Eğer vücudumda dolaşan adrenalin olmasaydı çektiğim acı yüzünden oracıkta bayılabilirdim.

Onunla savaşacağımız ve kaçarken kullanacağımız yerleri belirledik. Bazılarımız boksör misali ellerini yumruk yapıp havaya kaldırırken diğerleri ise silah sesini duymayı bekleyen koşucular gibi dizlerinin üstüne çöktü. Oysaki hiçbirimiz ne tarafa doğru koşmamız gerektiğini bilmiyorduk.

"Maceralarımızın böylesine üzücü ve talihsiz bir şekilde son bulacağını düşünmemiştim," dedi Horace. "Hem de Galler'in durgun sularında bir gölgenin midesini boylayarak!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Döngülere giremediklerini sanıyordum," dedi Enoch. "Nasıl oldu da buraya girdi?"

"Bu evrim geçirdikleri anlamına geliyor," dedi Millard.

"Bunun nasıl olduğu kimin umurunda ki!" diye çıkıştı Emma. "Şu anda burada ve son derece aç!"

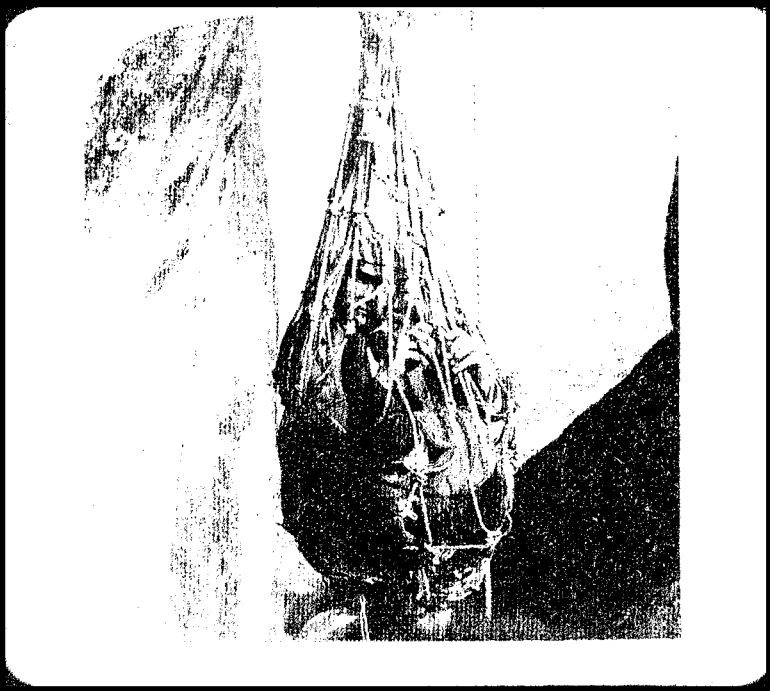
Sonra tepemizden tiz bir ses geldi: "Aşağı bakın!" Boynumu uzattığımda Olive'in suratının geri çekilip taş duvarın tepesinde gözden kaybolduğunu gördüm. Birkaç saniye sonra duvarın tepesinden uzun halata benzer bir şey inmeye başladı. Bize doğru alçaldı ve aniden gerildi. Halatın ucundaki ağ açılmış ve sertçe yere çarpmıştı. "Acele edin!" dedi Olive'in sesi. "Burada bir kol var. Herkes ağa tutunsun. Halatı yukarı çekeceğim!"

Hepimiz ağa doğru koştuk ama çok küçüktü, aynı anda iki kişiyi bile güçlükle taşırdı. Halata göz hizasında bir fotoğraf iliştirilmişti. Fotoğrafta, aynı ağın içinde bir adam görülüyordu; bacaklarını bükmüş, sarp bir kayalığın önünde yerden biraz yukarıda sallanıyordu. Fotoğrafın arkasınaysa bir mesaj yazılmıştı.

SADECE HAYVAN KULLANIMINA AÇIKTIR: İÇERİ GİRİN!
AĞIRLIK SINIRI: BİR KİŞİ
KURALA UYULMASI ZORUNLUDUR

Mekanizma ilkel bir asansörünkine benziyordu ve aynı anda sekiz değil, sadece bir kişiyi taşımak için tasarlanmıştı. Ama onu kurallara uygun şekilde kullanmaya zamanımız yoktu. Biz de ağa üşüşüp kollarımızı ve bacaklarımızı deliklerinden geçirerek hemen başımızın üstündeki halata tutunduk.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bizi yukarı çek!" diye bağırdım. Gölge artık epeyce yakınımızdaydı; hissettiğim acıysa inanılmazdı.

Bitmek bilmeyen birkaç uzun saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Gölge, körelmiş insan uzuvları amaçsızca sallanır halde bacakları yerine dillerini kullanarak dönemecin diğer tarafından belirdi. O sırada duyulan tiz metalik sesle birlikte halat gerildi ve aniden havaya yükseldik.

Gölge aramızdaki mesafeyi neredeyse kapatmıştı. Ağzını olabildiğince açmış, bize doğru dörtnala geliyordu. Planktonlarla beslenen bir balina misali, bizi dişlerinin arasına almak istiyor gibiydi. Altımızdaki toprak parçasına ulaştığında henüz yolu yarılamamıştık bile. Başını yukarı kaldırdı ve fırlamak üzere olan bir yay gibi yere çöktü.

"Zıplayacak!" diye bağırdım. "Bacaklarınızı ağın içine çekin!"

Gölge dillerini toprak zemine saplayıp yukarı doğru atıldı. Hızla yükseliyorduk ve gölge bize yetişemeyecek gibi görünüyordu ama sıçrayabileceği en üst noktaya ulaştığında dillerinden biri öne doğru fırladı ve tıpkı bir kement gibi Emma'nın ayak bileğine dolandı.

Emma çığlık atıp diğer ayağıyla onu tekmelemeye çalışırken ağ sarsılarak durdu. Yukarıdaki kasnak aynı anda bizi ve gölgeyi taşıyamayacak kadar zayıftı.

"Beni ondan kurtarın!" diye bağırdı Emma. "Beni kurtarın! Beni kurtarın! Beni kurtarın!"

Onu tekmelemeye çalıştım ama gölgenin dili en az çelik kadar sertti ve dilinin ucu kıpırdayıp duran yüzlerce vantuzla kaplıydı. Bu da Emma'yı oradan kurtarmaya çalışacak herkesin dile yapışıp kalacağı anlamına geliyordu. Ardından gölge kendini yukarı çekmeye başladı; çenesi, mezar kokulu nefesini ensemizde hissedene dek yavaşça bize yaklaştı.

Emma bağırarak birinin onu tutmasını isteyince tek elimle elbisesinin arkasından kavradım. Bronwyn iki elini de bırakmış, ağa sadece bacaklarıyla asılıyordu. Kollarını Emma'nın beline doladı. Sonra Emma da ağı bıraktı. Düşmesine engel olan tek şey

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bronwyn ve bendim ve artık serbest olan elleriyle aşağı uzanıp gölgenin dilini kavradı.

Gölge acı acı ciyakladı. Dili boyunca uzanan vantuzlar etrafa siyah bir duman yayarak kururken yaratığın etinden de tuhaf bir tıslama sesi yükseliyordu. Emma, dili sertçe sıktı ve gözlerini kapatıp uludu. Bağırmasının nedeninin acı olmadığını, bunun daha ziyade bir savaş çığlığı olduğunu düşündüm. Gölge onu bırakmak zorunda kalana dek de buna devam etti ve nihayet, gölgenin yaralı durumdaki dokunacı kayarcasına ayak bileğinden düştü. O sırada Emma'yı tutanın gölge olmadığı ama gölgeyi tutanın Emma olduğu gerçekdışı bir an yaşandı. Altımızda çığlıklar atarak kıvranan yaratığın etinden yükselen kekremsi duman burun deliklerimizi doldurmaya başladığında *onu bırakması* için Emma'ya bağırdık. O anda gözlerini açan Emma nerede olduğunu hatırlamış gibi göründü ve ellerini çekti.

Gölge havada taklalar atarak düştü; düşerken etrafındaki boşluğa tutunmaya çalışıyor gibiydi. Ağın içinde aniden yukarı fırladık, yükselmemizi engelleyen gerilim ansızın ortadan kalkınca duvarın kenarından savrularak tepeye yığılıp kaldık. Olive, Claire ve Bayan Peregrine bizi orada bekliyordu. Biz kendimizi ağdan kurtarıp sarp kayalığın kenarından aşağı bakarken, Olive neşe içinde çığlıklar attı. Bayan Peregrine sağlam kanadını çırparak öterken Claire ise yattığı yerden başını kaldırıp güçlükle gülümsedi.

Hepimiz sersem haldeydik ve birkaç gündür ikinci defa hayatta kalmayı başardığımız için şaşkınlıktan küçük dilimizi yutmuş gibiydik. "İkidir hayatımızı kurtarıyorsun, küçük saksağanım," dedi Bronwyn, Olive'e. "Ve Bayan Emma, cesur olduğunuzu zaten biliyordum ama az önce yaptığınız şeyin tarifi yok!"

Emma omuzlarını silkti. "Ya o hayatta kalacaktı ya da ben kalacaktım," dedi.

"Ona *dokunduğuna* inanamıyorum," dedi Horace.

Emma ellerini elbisesine silip burnuna götürdü ve suratını ekşitti. "Umarım bu koku kısa zamanda çıkar," dedi. "Lanet olasıca yaratık çöp toplama sahası gibi kokuyor!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ayak bileğin nasıl?" diye sordum ona. "Canın yanıyor mu?"

Dizlerinin üstüne çöküp çorabını sıvayarak bileğini saran kabarık, kırmızı kamçı izini gözler önüne serdi. "Çok kötü değil," dedi ürkekçe bileğine dokunarak. Ama sonra yeniden ayağa kalktı ve ağırlığını ayağına verdiğinde onu irkilirken yakaladım.

Enoch, "*Sen* de pek yardımcı oldun," diye hırladı bana. "Gölge avcısının torunu ancak 'Kaçın!' demeyi biliyor!"

"Eğer büyükbabam onu öldüren gölgeden kaçsaydı hâlâ hayatta olabilirdi," dedim. "Benimki iyi bir tavsiyeydi."

Az önce tırmanarak çıktığımız duvarın ötesinden gelen pat sesini duyduğum anda o His yeniden içimi kavurmaya başladı. Sarp kayalığın kenarına gidip aşağı baktım. Gölge hâlâ hayatta ama duvarın dibindeydi. Dilleriyle kayaya delikler açmakla meşguldü.

"Kötü haberlerim var," dedim. "Düşüş onu öldürmemiş."

Göz açıp kapayıncaya kadar Emma yanımda bitti. "Ne yapıyor?"

Dillerinden birini açtığı deliğe soktuğunu, kendini yukarı çektiğini ve ikinci bir delik açmaya giriştiğini gördüm. Ayağını, daha doğrusu dilini basacak yerler yapıyordu.

"Duvara tırmanmaya çalışıyor," dedim. "Ulu Tanrım, lanet olasıca Terminatör gibi."

"Ne gibi?" dedi Emma.

Az kalsın açıklamaya başlayacaktım ama sonra başımı iki yana salladım. Ne de olsa aptalca bir kıyaslama yapmıştım; gölge halkı, filmlerde karşılaşabileceğiniz canavarlardan çok daha korkutucu ve büyük olasılıkla daha ölümcüldü.

"Onu durdurmalıyız!" dedi Olive.

"Ya da daha iyisi, kaçmalıyız!" dedi Horace.

"Artık kaçmak yok!" dedi Enoch. "Lütfen şu lanet olasıca şeyi öldürebilir miyiz artık?"

"Tabii," dedi Emma. "Ama nasıl?"

"Kimsede bir kazan dolusu kaynar yağ var mı?" diye sordu Enoch.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu işini görür mü?" dedi Bronwyn ve arkamızı döndüğümüzde başının üstünde koca bir kaya parçası tutmakta olduğunu gördük.

"İşe yarayabilir," dedim. "Nişan kabiliyetin nasıldır? Onu sana söyleyeceğim yere atabilir misin?"

"En azından denerim," dedi Bronwyn, ellerinin arasında tehlikeli bir şekilde dengede tuttuğu kayayla kenara doğru ilerlerken.

Kayanın tepesinde dikilip aşağı baktık. "Şu tarafa doğru," dedim onu sola doğru birkaç adım kaydırarak. Fakat tam da kayayı atması için işaret verecekken gölge bir delikten diğerine atlayınca Bronwyn'in durduğu yer hiçbir işe yaramaz oldu.

Gölge delik açmak konusunda gittikçe hızlanıyordu; artık hareket halindeki bir hedefe dönüşmüştü. Sanki işleri iyice berbat etmek istercesine Bronwyn'inki civarda görebildiğimiz yegâne kaya parçasıydı. Iskalarsa ikinci bir şansımız olmayacaktı.

Gözlerimi kaçırmak için duyduğum dayanılmaz isteğe rağmen kendimi gölgeye bakmaya zorladım. Birkaç tuhaf, baş döndürücü saniyenin ardından arkadaşlarımın sesleri yavaşça yitip gitti ve kulaklarıma pompalanan kanımın ve göğüs boşluğumda güm güm atan kalbimin sesini duyabilir oldum. Düşüncelerim, büyükbabamı öldüren yaratığa kaydı; ödleğin teki gibi ormanda gözden kaybolmadan önce büyükbabamın paramparça olmuş, son nefesini veren bedeninin başında dikilen yaratığa.

Görüşüm bulanıklaştı ve ellerim titremeye başladı. Dengemi korumaya çalıştım.

Bunun için doğdun, dedim kendi kendime. *Bunun gibi yaratıkları öldürmek için yaratıldın.* Bunu tıpkı sürekli tekrarladığında ruhani güçleri uyandıran kutsal sözler gibi sessizce tekrarlayıp durdum.

"Lütfen acele et Jacob," dedi Bronwyn.

Yaratık sola kaçacak gibi yaptı ama sağa sıçradı. Tahmin yürütüp onu öldürme şansımızı elimden kaçırmak istemiyordum. *Bilmek* istiyordum. Ve her nasılsa bilebileceğimi hissediyordum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Artık uçurumun kenarına o kadar yaklaşmıştım ki Emma düşmemi engellemek için iki parmağını kemerimin arkasına geçirmişti. Gölgeye odaklanarak kutsal sözümü kendi kendime tekrarladım –*seni öldürmek için yaratıldım, seni öldürmek için*– ve gölgenin o anda duvarda yeni bir delik açmak için hareketsiz durmasına rağmen midemdeki pusula iğnesinin yaratığın hafifçe sağına doğru işaret ettiğini hissettim.

Bu bir önsezi gibiydi.

Bronwyn kaya parçasının ağırlığı altında titremeye başlamıştı. "Bunu daha fazla tutamam!" dedi.

İçgüdüme güvenmeye karar verdim. Her ne kadar pusulamın işaret ettiği nokta boş olsa da Bronwyn'e kaya parçasını oraya atmasını söyledim. Gösterdiğim yere doğru dönüp dudaklarından rahatlamayla karışık bir inleme yükselirken kayayı fırlattı.

Kaya, Bronwyn'in ellerinden çıktığı anda gölge sağa, tam da pusula iğnemin gösterdiği yere sıçradı. Gölge başını kaldırıp üstüne gelen kaya parçasını görünce yeniden zıplamaya hazırlandı ama yeterli zamanı yoktu. Kaya parçası yaratığın kafasına çarptı ve vücudunu duvardan kazıdı. Gök gürültüsünü andıran bir çarpışma sesiyle gölge ve kaya parçası yerle aynı anda buluştu. Dokunaç dilleri kayanın altından çıkarak titreyip hareketsiz kaldı. Yaratığın siyah kanı, kaya parçasının etrafında kocaman, yapışkan bir birikinti oluşturdu.

"Tam isabet!" diye bağırdım.

Çocuklar neşe içinde hoplayıp zıplamaya başladı. "Öldü, öldü," diye bağırdı Olive, "korkunç gölge öldü!"

Bronwyn kollarını bana doladı. Emma başımın üstünü öptü. Horace elimi sıktı ve Hugh sırtıma vurdu. Hatta Enoch bile gelip beni tebrik etti. "İyi iş," dedi biraz isteksizce. "Ama sakın bu konuda ukalalık yapmaya kalkışma."

Sevinçten ağzım kulaklarımda olmalıydı ama neredeyse hiçbir şey hissedemiyordum. Hissin titreşen acısı bedenimi terk ederken vücuduma tuhaf bir uyuşukluk yayılıyordu. Emma tükendiğimi görebiliyordu. Benden başkasının fark edemeyeceği ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

son derece tatlı bir şekilde kolumu tuttu ve uçurumun kenarından uzaklaşırken bana destek oldu. "Bu şans değildi," diye fısıldadı kulağıma. "Senin hakkında yanılmamışım Jacob Portman."

* * *

Duvarın dibinde çıkmaz yola dönüşen patika, yukarıda yeniden başlıyor ve bayırı tırmanıp tepeyi aşıyordu.

"Halatın üzerindeki yazıda *Sadece Hayvan Meskeninin Kullanımına Açıktır* yazıyordu," dedi Horace. "Sizce ileride bizi bekleyen bu mu?"

"Rüyalarında geleceği gören sensin," dedi Enoch. "Sanırım bunu bize *senin* söylemen gerekiyor."

"Hayvan meskeni de nedir?" diye sordu Olive.

"Canlı hayvan koleksiyonudur," diye açıkladı Emma. "Bir tür hayvanat bahçesine benzer."

Olive ciyaklayıp ellerini çırptı. "Cuthbert'in arkadaşları! Masaldakiler! Ah, onlarla tanışmayı dört gözle bekliyorum. Ymbrynenin de orada yaşadığını mı düşünüyorsunuz?"

"Şu noktada," dedi Millard, "hiçbir konuda tahmin yürütmemekte fayda var."

Yürümeye koyulduk. Hâlâ gölgeyle yaşadığım mücadelenin etkilerinin üstesinden gelmeye çalışıyordum. Tıpkı Millard'ın olacağını söylediği gibi yeteneğim gerçekten gelişmiş görünüyordu. Pratik yaptıkça güçlenen bir kas gibiydi. Bir gölge gördükten sonra onun izini sürebiliyor ve eğer doğru şekilde odaklanırsam, içgüdüsel bir şekilde yaratığın bir sonraki hamlesini bile öngörebiliyordum. Deneyimlerimden başka bana yol gösterecek hiçbir şey olmadan tuhaflığım hakkında yeni bilgiler edinmiş olmaktan ötürü belirli bir tatmin hissediyordum. Ama yeni şeyler öğrendiğim yer güvenli, kontrollü bir ortam değildi. Topumun su kanalına düşmesini engelleyecek banketler yoktu. En küçük bir hatam hem kendim hem de çevremdekiler için ölümcül sonuçlar doğurabilirdi. Diğerlerinin –daha da kötüsü ***kendimin***– benimle

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ilgili söylenen abartılı sözlere inanmaya başlamasından endişeleniyordum. Ve ukalalık ettiğim an –gölge halkından pantolonumu ıslatacak kadar korkmaktan vazgeçtiğim an– korkunç bir şeylerin olacağını biliyordum.

Belki de korkumun, duyduğum güvene oranının daha önce hiç olmadığı kadar düşük olması –en fazla ona bir– nedeniyle şansım yaver gitmişti. Yürürken diğerlerinin ellerimin titrediğini görmelerinden korkarak ellerimi cebime soktum.

"Bakın!" dedi Bronwyn patikanın ortasında durarak. "Bulutların arasında bir ev var!"

Bayırın henüz yarısını tırmanmıştık. İleride, bizden epeyce uzakta neredeyse bir bulut kümesinin üzerinde dengede duruyormuş gibi görünen bir ev vardı. Yürümeye devam edip tepeye tırmandıkça bulutlar aralandı ve ev görüş açımıza girdi. Çok küçüktü ve bulutların üzerinde değil, yalnızca birbiri üstüne istiflenmiş demiryolu raylarından inşa edilmiş kocaman bir kulenin üzerinde duruyordu. Koca şey çimlerle kaplı platonun ortasında dikiliyordu. Hayatım boyunca gördüğüm, insan elinden çıkmış en tuhaf yapılardan biriydi. Kulenin etrafına birkaç kulübe serpiştirilmişti ve diğer tarafta küçük bir ağaçlık arazi vardı ama ona dikkat dahi etmedik; hepimizin gözleri kulenin üstündeydi.

"*Bu* da ne?" diye fısıldadım.

"Gözcü kulesi olabilir mi?" diye tahmin yürüttü Emma.

"Ya da uçaklara kalkış izni verilen yer?" dedi Hugh.

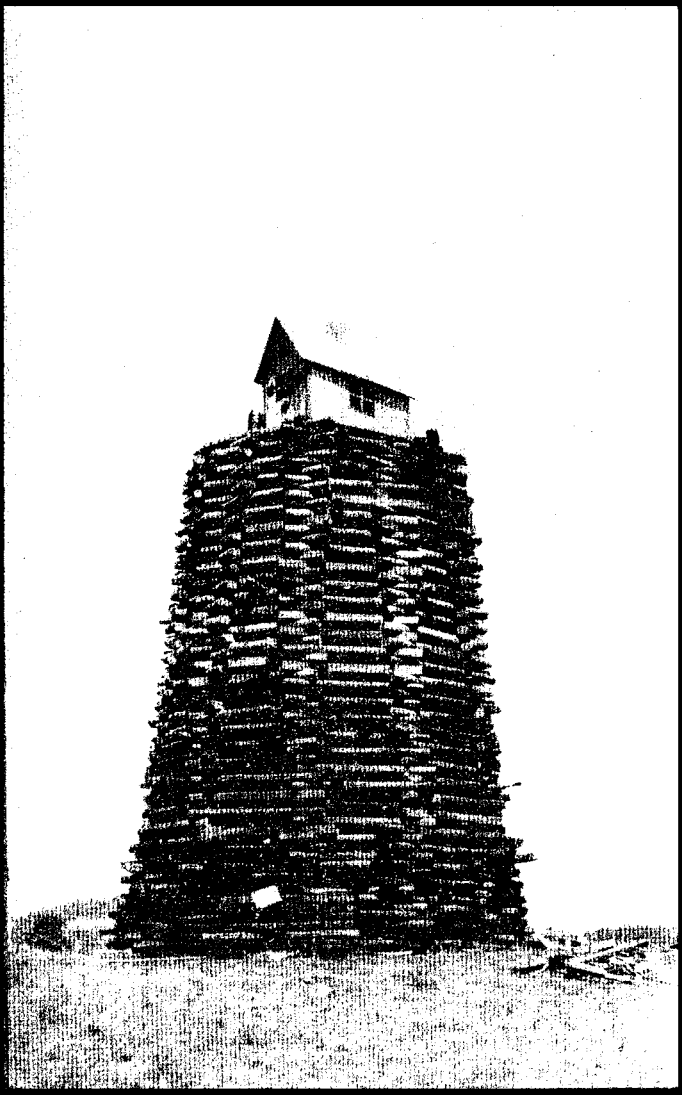
Ama civarda ne uçaktan ne de uçak pistinden eser vardı.

"Belki de zeplinlere kalkış izni verdikleri yer burasıdır," dedi Millard.

Talihsiz Hindenburg'un radyo kulesine benzer bir şeyin tepesine yanaştığı eski görüntüleri anımsadım –o yapı da bundan pek farklı değildi– ve bedenime buz gibi bir korku dalgası yayıldı. Sahilde peşimize düşen balonların karargâhı burasıysa ve farkında olmadan hortlakların yuvasına düştüysek ne olacaktı?

"Ya da belki de ymbrynenin evidir," dedi Olive. "Neden herkes biraz olsun düşünmeden hemen en korkunç sonuca varıyor?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Olive'in haklı olduğundan eminim," dedi Hugh. "Burada korkulacak hiçbir şey yok."

Söyledikleri biter bitmez kulenin altındaki gölgelerden gürültülü, insancıl olmayan bir hırlama yükseldi.

"*O* da neydi?" dedi Emma. "Başka bir gölge daha mı?"

"Sanmıyorum," dedim; içimdeki His hâlâ etkisini yitiriyordu.

"Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum," dedi Horace geriye çekilerek.

Ama başka seçeneğimiz yoktu; o bizimle tanışmak istiyordu. Hırlama tekrar duyulunca kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Birkaç saniye sonra, kulenin alt kısmındaki demiryolu raylarının arasında öfke dolu bir surat belirdi. Kuduz köpekler gibi bize hırlıyor, uzun ve sivri dişli ağzından tükürükler saçıyordu.

"Kadim Irklar aşkına! *Bu* da nedir?" diye geveledi Emma.

"Harika bir fikirdi cidden bu döngüye girmek," dedi Enoch. "Şu ana kadar her şey yolunda gidiyor."

Yaratık –artık her neyse– sürünerek rayların arasından çıkıp güneşe adım attığı anda dizlerini kırarak çömeldi ve beyinlerimizin tadını hayal ediyormuşçasına çarpık bir gülümsemeyle bize baktı. İnsan mı hayvan mı olduğunu anlayamıyordum; paçavralar içindeki gövdesi insanlarınkine benziyordu ama milyonlarca yıl önce evrimi durmuş, yitip gitmiş atalarımızınkini andıran kambur duruşuyla tıpkı bir maymun gibi görünüyordu. Gözleri ve dişleri sapsarıydı, soluk teni koyu renkli lekelerle kaplıydı. Saçlarıysa uzun ve keçe gibiydi.

"Biri şunu öldürsün!" dedi Horace. "Ya da en azından bana bakmasına engel olsun!"

Bronwyn kucağındaki Claire'i bırakıp dövüşme pozisyonuna geçerken Emma alev topu yapmak için ellerini öne uzattı ama o kadar şaşkındı ki biraz dumandan fazlasını çıkaramadı. O sırada, insana benzer yaratık gerildi ve hırlayarak Olimpiyat koşucuları gibi yerinden fırladı ama bize doğru gelmek yerine *etrafımızdan* dolaşarak arkamızdaki kaya yığınının ardında kayboldu. Diğer

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

taraftan çıktığında, yüzünde sivri köpek dişlerini gözler önüne seren pis bir sırıtış vardı. Bizimle oynuyordu. Tıpkı kedinin, öldürmeden önce avıyla oynadığı gibi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tekrar koşmaya hazırlandı –bu defa üstümüze gelecek gibiydi– ama o anda arkadan gelen bir ses, "Otur ve uslu dur!" diye bağırınca yaratık kendisine söylenileni yaparak arka ayaklarının üstüne çöküp, yüzünde budalaca bir sırıtışla dilini dışarı sarkıtmaya başladı.

Arkamıza dönüp baktığımızda bir köpeğin sakince bize doğru koştuğunu gördük. Konuşanın kim olduğunu görmek için köpeğin arkasına baktım ama kimse yoktu; sonra köpek ağzını açtı ve, "Grunt'ın kusuruna bakmayın, nerede nasıl davranması gerektiğini bilmez! Aslında size teşekkür etmeye çalışıyordu. O gölge *son derece* rahatsızlık vericiydi," dedi.

Köpek benimle konuşuyor gibi görünüyordu; bense ona yanıt veremeyecek kadar afallamıştım. Neredeyse insan sesiyle –ve hatta İngiliz aksanıyla– konuşuyor olması dışında, gerdanı kat kat olmuştu ve ağzında bir pipo tutuyordu ve gözünde de yeşil, yuvarlak camlı bir gözlük vardı. "Aman Tanrım, umarım çok kırılmamışsınızdır," diye devam etti köpek sessizliğimi yanlış yorumlayarak. "Grunt iyi niyetlidir ama kusuruna bakmayın. Kelimenin tam anlamıyla ahırda büyümüş. Öte yandan, bense büyük bir konakta eğitim gördüm, av köpeklerinden oluşan şanlı bir sürünün yedinci yavrusunun yedinci yavrusuyum." Bir köpek ne kadar eğilebilirse o kadar eğilip burnunu toprağa gömerek bize selam verdi. "Addison MacHenry naçizane hizmetinizdedir."

"Bu bir köpek için epeyce süslü bir isim," dedi Enoch. Konuşan bir hayvanla karşılaşmış olmaktan pek de etkilenmediği ortadaydı.

Addison gözlüklerinin üzerinden Enoch'a baktı ve, "Cüretimi mazur görürseniz, *sizin* adınızı öğrenebilir miyim?" diye sordu.

"Enoch O'Connor," dedi Enoch gururlu bir tavırla göğsünü hafifçe dışarı çıkararak.

"Bu da pislik içindeki tombul yüzlü bir oğlan çocuğu için epeyce süslü bir isim," dedi Addison ve arka ayaklarının üzerine kalkarak neredeyse Enoch'un boyuna yaklaştı. "Ben bir köpeğim, evet, ama tuhaf bir köpeğim. O durumda neden sıradan bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

köpeğin adını taşıyayım ki? Eski efendim bana 'Boxie' derdi ve o isimden nefret ederdim; itibarıma ne büyük bir hakaret! Ben de adamın yüzünü ısırdım ve adını aldım. Bence Addison benim gibi entelektüel bir hayvana daha çok uyuyor. Bu, Bayan Wren* tarafından keşfedilip buraya getirilmemden önceydi tabii ki."

Ymbrynenin adını duyunca içimizde alevlenen umut ateşiyle yüzlerimiz aydınlandı.

"Sizi buraya Bayan Wren mi getirdi?" dedi Olive. "Ama ya Cuthbert isimli dev?"

"Kim?" diye sordu Addison ve sonra başını iki yana salladı. "Ah, doğru, şu masal. Korkarım o sadece ilhamını aşağıdaki acayip kayadan ve Bayan Wren'in tuhaf hayvan meskeninden alan bir söylenceden ibaret. "

"Size söylemiştim," diye mırıldandı Enoch.

"Bayan Wren şu anda nerede?" dedi Emma. "Onunla konuşmalıyız!"

Addison başını kaldırıp kulenin tepesindeki eve baktı ve, "Şurası onun evi ama şu anda evde değil. Londra'daki ymbryne kardeşlerine yardım etmek için birkaç gün önce uçup gitti. Sizin de gördüğünüz gibi sürmekte olan bir savaş var... Sanırım sizler de o konudan haberdarsınızdır? Ki bu da mülteciden bile daha beter durumda seyahat ediyor olmanızı açıklıyor."

"Döngümüz saldırıya uğradı," dedi Emma. "Ve eşyalarımızı denizde kaybettik."

"Ve az kalsın kendimizi de kaybediyorduk," diye ekledi Millard.

Millard'ın sesini duyan köpek irkildi. "Görünmez bir çocuk! Ne kadar nadir karşılaşılan bir sürpriz. Ve bir de Amerikalı," dedi başıyla beni işaret ederek. "Tuhaflar için bile oldukça tuhaf bir grupsunuz." Dört ayağının üstüne indi ve kuleye doğru döndü. "Gelin, sizi diğerleriyle tanıştırayım. Sizinle tanışmaktan son derece mutlu olacaklardır. Ve siz de yolculuğunuz yüzünden açlıktan ölüyor olmalısınız, sizi zavallı yaratıklar. Besleyici mamalar geliyor!"

---

* Çalıkuşu. –*çn*

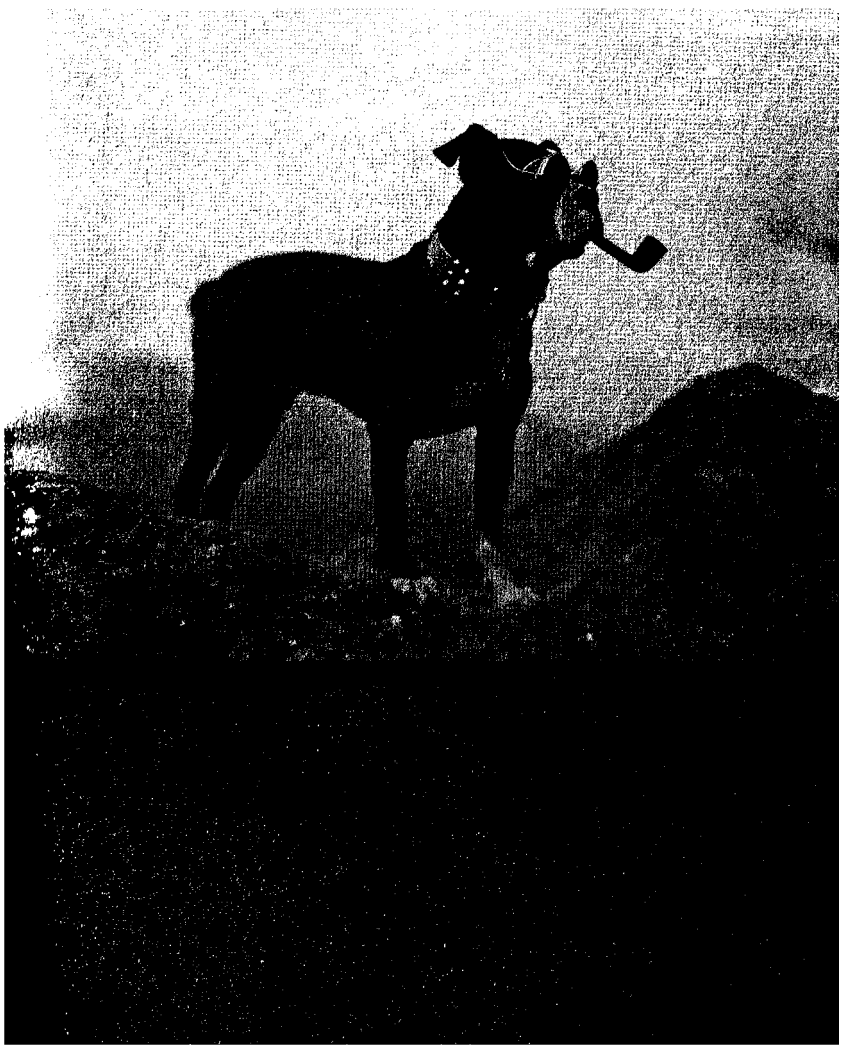
BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İlaca da ihtiyacımız var," dedi Bronwyn, Claire'i almak için eğilirken. "Ufaklık çok hasta!"

"Onun için yapabileceğimiz her şeyi yapacağız," dedi köpek. "Gölge halkıyla olan sorunumuzu çözdüğünüz için size bunu ve çok daha fazlasını borçluyuz. Hatırlarsanız *son derece* rahatsız edici olduğunu söylemiştim."

"Besleyici *ne* dedi?" diye sordu Olive.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Doyurucu, sağlıklı ve leziz!" diye yanıtladı köpek. "Burada tam bir asilzade gibi besleneceksiniz."

"Ama ben köpek mamasından hoşlanmam," dedi Olive.

Addison güldü; sesinin tınısı şaşırtıcı derecede insanlarınkini andırıyordu. "Ben de, küçük hanım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BÖLÜM DÖRT

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Grunt isimli insana benzer yaratık, psikozlu bir köpek yavrusu gibi etrafımızda koşuştururken Addison, kalkık burnunu iyice havaya kaldırıp dört ayağı üstünde yürüdü. Oraya buraya dağılmış kulübelerin ve çimen öbeklerinin arkasından ürkekçe bizi izleyen yüzleri görebiliyordum; çoğu tüylüydü, farklı boyutlarda ve şekillerdeydiler. Platonun ortasına vardığımızda Addison arka ayaklarının üstüne kalkıp, "Korkmayın dostlarım! Gelin ve bizi istenmeyen misafirimizden kurtaran çocuklarla tanışın!" dedi.

Böylece geçit töreni başladı. Garip hayvanlar teker teker açık alana çıkarken Addison da onları bize tanıtmakla meşguldü. İlk yaratık, minyatür bir zürafanın üst kısmı alınıp bir eşeğin arka tarafına dikilmiş gibi görünüyordu. İki arka ayağı üstünde hantal hantal yürüyordu; zaten arka ayaklarından başka uzvu da yoktu. "Bu Deirdre," dedi Addison. "O bir katırafa ki bu da biraz eşek biraz da zürafa olduğu anlamına geliyor. Sadece biraz daha az uzvu ve çok asabi bir mizacı var. Kart oyunlarını kaybettiğinde çabucak öfkelenip küser," diye ekledi fısıltıyla. "Bir katırafayla *asla* kart oynamayın. Merhaba de, Deirdre!"

"Hoşçakalın!" dedi Deirdre atlarınkine benzeyen kalın dudaklarını gerip dişlek dişlek sırıtarak. "Korkunç bir gün! Sizinle tanıştığıma hiç memnun olmadım!" Sonra kişnemeyle anırma arasında bir sesle, "Sadece dalga geçiyorum!" dedi gülerek.

"Deirdre kendini çok komik sanır," diye açıkladı Addison.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hem eşek hem de zürafaysanız," dedi Olive, "o zaman neden size eşekrafa demiyorlar?"

Deirdre kaşlarını çatıp yanıtladı. "O ne korkunç isim öyle? Katırafa dilde yuvarlanıveriyor, sence de öyle değil mi?" Ardından bir metre uzunluğundaki kocaman pembe dilini çıkarıp dilinin ucuyla Olive'in tacını başının tepesine ittirdi. Olive ciyaklayıp kıkırdayarak Bronwyn'in arkasına saklandı.

"Buradaki bütün hayvanlar konuşabiliyor mu?" diye sordum.

"Sadece Deirdre ve ben," dedi Addison, "ve bu durumdan çok memnunum. Tavuklar şu hallerinde bile çenelerini kapatmıyorlar ve tek kelime bile edemiyorlar!" O anda adeta planlanmışçasına, gıdaklayan tavuklardan oluşan sürü yanarak kapkara olmuş kümeslerinden çıkıp üstümüze akın etti. "Ah!" dedi Addison. "İşte kızlar da geliyor."

"Kümeslerine ne oldu?" diye sordu Emma.

"Ne zaman onarsak tekrar yakıyorlar," dedi. "Biz de artık zahmet etmiyoruz." Addison dönüp başıyla diğer yöne işaret etti. "Biraz geri çekilmek isteyebilirsiniz. Heyecanlandıklarında..."

BOM! Küçük bir dinamit patlamasına benzeyen ses, hepimizin sıçramasına neden oldu ve kümesin hasar görmemiş son birkaç parçası kıymıklara ayrılarak havaya uçtu.

"...yumurtaları patlıyor," diye bitirdi sözünü.

Duman kalktığında büyük kar taneleri gibi uçuşan küçük bir tüy bulutunun içindeki tavukların hâlâ bize doğru gelmekte olduğunu gördük. Hiçbiri zarar görmemişti ve patlamanın onları şaşırttığı söylenemezdi.

Enoch'un ağzı bir karış açık kaldı. "Bu tavukların *patlayan yumurtalar* yumurtladığını mı söylemek istiyorsunuz?!" dedi.

"Sadece heyecanlandıklarında," dedi Addison. "Yumurtalarının çoğu hem oldukça güvenilir hem de lezzetlidir! Ama kaba isimlerini patlayan yumurtalara borçlular: Kıyamet tavukları."

"Onları bizden uzak tut!" diye bağırdı Emma tavuklar aradaki mesafeyi kapatırken. "Hepimizi havaya uçuracaksın!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Addison güldü. "Tatlı ve zararsız oldukları konusunda sizi temin ederim ve kümeslerinden başka yere yumurtlamazlar." Tavuklar ayaklarımızın dibinde mutlu mutlu gıdaklamaya koyuldu. "Gördünüz mü?" dedi köpek. "Sizden hoşlandılar!"

"Burası tam bir tımarhane!" dedi Horace.

Deirdre güldü. "Hayır, minik güvercinim. Burası bir hayvan meskeni."

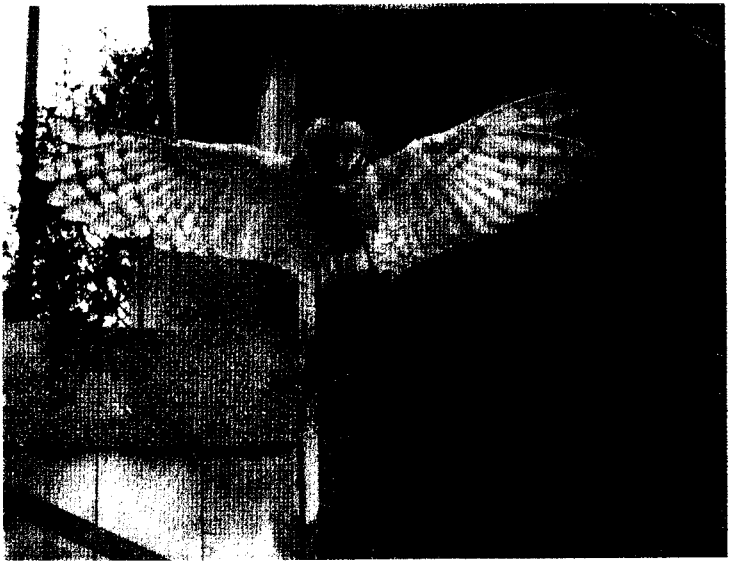
Bizi ağaç dalının üzerinden izleyen sessiz ve rahatsız edici bir baykuş ve hayatlarının yarısını bambaşka bir gerçeklikte geçirmişe benzeyen, ara sıra görünüp kaybolan fare sürüsü gibi diğerleri kadar tuhaf olmayan birkaç hayvanla daha tanıştırdı Addison bizi. Aralarında, bir zamanlar kayalığın eteklerindeki ormanda yaşayan tuhaf keçilerin yetimlerinden biri olan, upuzun boynuzlu, siyah gözlü bir keçi de vardı.

Bütün hayvanlar toplandığında Addison, "Gölge avcıları için üç kere!" diye bağırdı. Deirdre anırdı, keçi toynaklarıyla toprağı dövdü, baykuş öttü, tavuklar gıdakladı ve Grunt homurdanarak minnetini gösterdi. Tüm bunlar olurken Bronwyn ve Emma bakışıp duruyordu; Bronwyn, Bayan Peregrine'in saklandığı kabanına bakıp kaşlarını havaya kaldırarak, *Şimdi mi?* diye sordu Emma'ya. Emma yanıt olarak başını iki yana sallamakla yetindi: *Henüz değil.*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bronwyn, kucağındaki Claire'i ağaçların gölgesinde kalan çimenliğe yatırdı. Kız terliyor, titriyor ve bilinci gelip gidiyordu.

"Bayan Wren'in ateşi düşürmek için hazırladığı özel bir iksir var," dedi Addison. "Tadı çok kötü ama etkili."

"Annem bana tavuk çorbası yapardı," diye öneride bulundum.

Tavuklar panik halinde ciyakladılar ve Addison da bana pis bir bakış attı. "Şaka yapıyordu!" dedi. "Sadece şaka yapıyordu, ne saçma bir şaka, ha ha! Tavuk çorbası diye bir şey olamaz!"

Addison ve katırafa, Grunt'ın yardımıyla iksiri hazırlamaya gittiler. Kısa süre sonra ellerinde kirli bulaşık suyunu andıran, sıvıyla dolu bir kâseyle çıkageldiler. Claire onu son damlasına kadar içip uyuyakaldıktan sonra hayvanlar bizim için mütevazı bir ziyafet hazırladılar. Tazecik ekmekle, fırınlanmış elmalarla ve rafadan yumurtalarla –ki bunların hiçbiri patlayan cinsten değildi– dolu sepetleri doğrudan elimize tutuşturdular çünkü tabakları ya da çatal kaşıkları yoktu. Beş dakikadan kısa süre içinde koca bir ekmek somununu üç yumurtayla birlikte silip süpürene kadar ne denli aç olduğumun farkına varmamıştım.

İşim bittiğinde geğirip ağzımı sildim ve başımı kaldırdığımda hayvanların tümünün bizi büyük bir memnuniyetle izlemekte olduklarını fark ettim. Yüzleri zekâyla öylesine aydınlanmıştı ki uyuşuk zihnime rağmen rüya gördüğüme dair o güçlü hisse karşı koymak zorunda kaldım.

Millard yanımda oturmuş, yemeğini yiyordu. Ona dönüp, "Daha önce tuhaf hayvanlarla karşılaşmış mıydın?" diye sordum.

"Sadece çocuklara anlatılan masallarda," dedi tıka basa ekmekle doldurduğu ağzıyla. "Bizi onlara ulaştıran şeyin o masallardan biri olması ne kadar garip."

Büyük ihtimalle hâlâ çok küçük olduğundan –en azından bir yanı– sadece Olive yaşadığımız şeylerden etkilenmemişe benziyordu çünkü masallarla gerçek arasındaki fark sanıldığı kadar büyük değildi. "Diğer hayvanlar nerede?" diye sordu Addison'a. "Cuthbert'in masalında uzun bacaklı ayılar ve iki başlı vaşaklar da vardı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve böylece hayvanların coşkulu ruh hali kayboluverdi. Grunt kocaman elleriyle yüzünü örttü ve Deirdre'nin dudaklarından kişnemeyi andıran bir inleme yükseldi. "Hiç sormayın, hiç sormayın," dedi uzun boynunu bükerek. Ama artık her şey için çok geçti.

"Bu çocuklar bize yardım ettiler," dedi Addison. "Arzu ediyorlarsa, hüzünlü hikâyemizi duymayı hak ediyorlar."

"Tabii eğer bize anlatmaktan rahatsızlık duymazsanız," dedi Emma.

"Hüzünlü hikâyelere bayılırım," dedi Enoch. "Özellikle de prenseslerin ejderhalara yem olduğu ve sonunda herkesin öldüğü hikâyelere."

Addison boğazını temizledi. "Bizim hikâyemizdeyse ejderha prensese yem oldu," dedi. "Bizim gibiler için epeyce güç yıllardı ve ondan önceki yüzyıllar boyunca da bin bir güçlük çekmiştik." Köpek ileri geri volta atarken sesi en az vaizlerinki kadar ihtişamlıydı. "Vakti zamanında bu dünya tuhaf hayvanlarla doluydu. *Aldinn* döneminde Dünya'daki tuhaf hayvan sayısı tuhaf insanlarınkinin epeyce üstündeydi. Hayal edebileceğiniz her şekilde ve boyuttaydık: Balinalar tıpkı kuşlar gibi uçabiliyordu, ev boyutunda solucanlar vardı, ister inanın ister inanmayın ama köpekler benim en az iki katım kadar zekiydi. Bazılarının kendilerine ait krallıkları vardı, hayvan liderler tarafından yönetiliyorlardı." Köpeğin gözleri belli belirsiz bir parıltıyla aydınlandı –sanki dünyanın o zamanki halini hatırlayacak kadar yaşlıydı– ve sonra derin bir iç çekti. Gözlerindeki parlaklık sönünce de konuşmayı sürdürdü. "Şu anki sayımız o zamankinin küsuratı bile olamaz. Neredeyse soyumuz tükenmek üzere. Bir zamanlar dünyada özgürce dolaşan tuhaf hayvanların neye dönüştüğünü bileniniz var mı?"

Cahilliğimizden utanarak sessizce yemeklerimizi yemeye devam ettik.

"Pekâlâ, o zaman," dedi. "Benimle gelin de size göstereyim." Hızlı adımlarla güneşe çıktı ve onu takip etmemizi bekleyerek bize döndü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

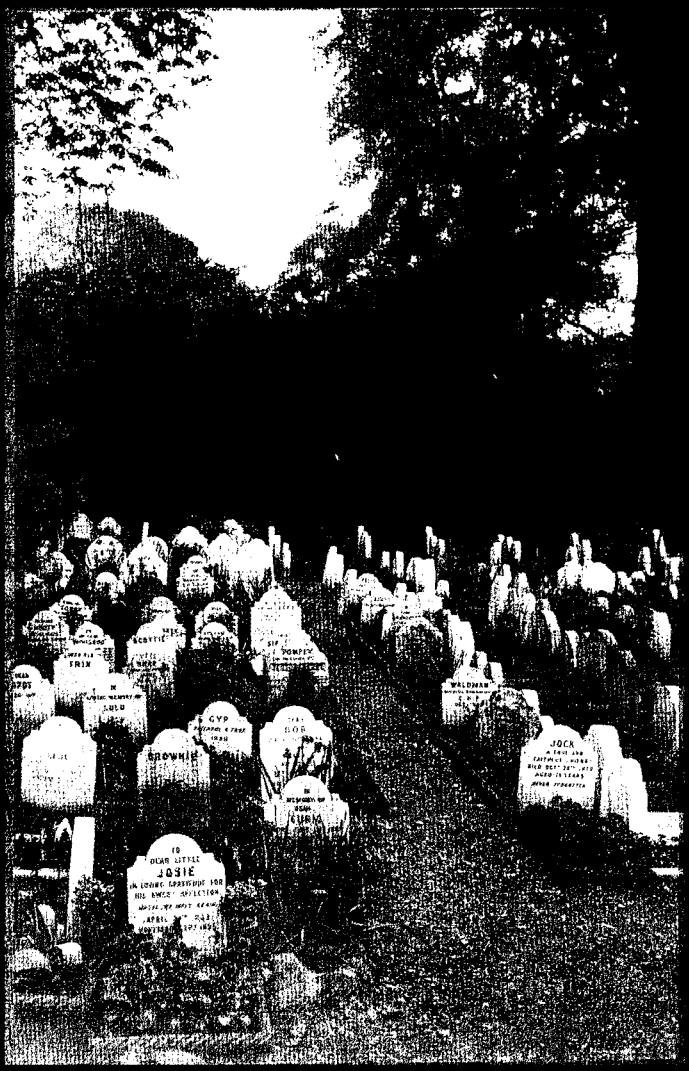
"Lütfen Addie," dedi katırafa. "Şimdi olmaz; misafirlerimiz henüz yemeklerini yiyorlar!"

"Onlar sordu ve ben de anlatıyorum," dedi Addison. "Birkaç dakika sonra döndüğümüzde ekmekleri hâlâ onları bekliyor olacak!"

İstemeye istemeye de olsa yiyeceklerimizi bırakıp köpeği takip ettik. Fiona, hâlâ uyumakta olan Claire'le ilgilenmek için geride kalmıştı. Böylece peşimizde Grunt ve katırafayla platoyu boylu boyunca geçerek platonun diğer tarafındaki küçük ağaçlık alana girdik. Ayaklarımızın altında çatır çutur sesler çıkaran çakıl taşlarıyla döşeli patikayı takip ederek açıklık alana doğru yürüdük. Açıklığa adım atmadan hemen önce Addison, "Sizi gelmiş geçmiş en tuhaf hayvanlarla tanıştırmama izin verin!" dedi. O sırada aralanan ağaçlar, özenli bir şekilde dizilmiş beyaz mezar taşlarıyla dolu küçük mezarlığı gözler önüne serdi.

"*Hayır*, olamaz," dediğini duydum Bronwyn'in.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

SCOTTIE
POMPEY
FRIM
WALDMAN
SLOB
BROWNIE
JOCK
TO
DEAR LITTLE
JOSIE
IN LOVING REMEMBRANCE FOR
HIS KNEES' AFFECTION

"Burada gömülü olan tuhaf hayvanların sayısı büyük olasılıkla şu sırada Avrupa'da yaşamakta olanlardan fazladır," dedi Addison. Özellikle birine ulaşmak istermişçesine mezar taşlarının arasından geçti ve ön patilerini beyaz taşın üstüne koydu. "Buradakinin adı Pompey'di. Çok iyi bir köpekti ve diliyle birkaç defa yaladığında iyileştiremediği yara yoktu. Yaptıkları görülmeye değerdi! Ama işte ona *bunu* yaptılar." Addison dilini şaklatınca Grunt öne çıkıp ellerinin arasındaki küçük kitabı elime tutuşturdu. Bu bir fotoğraf albümüydü ve açık olan sayfada, tıpkı eşek ya da at gibi küçük bir yük arabasına bağlanmış bir köpeğin fotoğrafı vardı. "Bir sirk tarafından tutsak edildi," dedi Addison, "alelade bir yük hayvanıymışçasına şişman ve şımarık çocukları çekmeye zorlandı. Hatta binici sopalarıyla kırbaçlandı!" Gözleri öfkeyle alev alev yanıyordu. "Bayan Wren onu kurtarana dek Pompey öyle büyük bir depresyona girmişti ki neredeyse üzüntüden ölecekti. Buraya geldikten sonra sadece birkaç hafta dayanabildi, sonra da buraya gömüldü."

Kitabı elden ele dolaştırmaları için arkadaşlarıma uzattım. Fotoğrafı görenler sırayla ya iç geçirdi ya başını iki yana salladı ya da kendi kendine acı sözler mırıldandı.

Addison başka bir mezar taşının başına gitti. "Daha da azametlisi Ca'ab Magda'ydı," dedi, "Dış Moğolistan'ın döngüleri arasında özgürce dolaşan on sekiz boynuzlu bir Afrika antilobuydu. Son derece ürkütücü görünürdü! Koştuğu zaman toynaklarının altındaki toprağı gök gürültüsü gibi döverdi! Hatta M.Ö. 218 yılında Hannibal'ın ordusuyla birlikte Alp Dağları'nı aştığı bile söylenir. Gelin görün ki sadece birkaç yıl önce alelade bir avcı tarafından vurularak öldürüldü."

Grunt, boynuzlardan yapılmış garip bir sandalyede oturan ve az önce Afrika safarisinden dönmüş gibi görünen yaşlıca bir kadının fotoğrafını gösterdi.

"Anlayamıyorum," dedi Emma dikkatle fotoğrafı incelerken. "Ca'ab Magda nerede?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

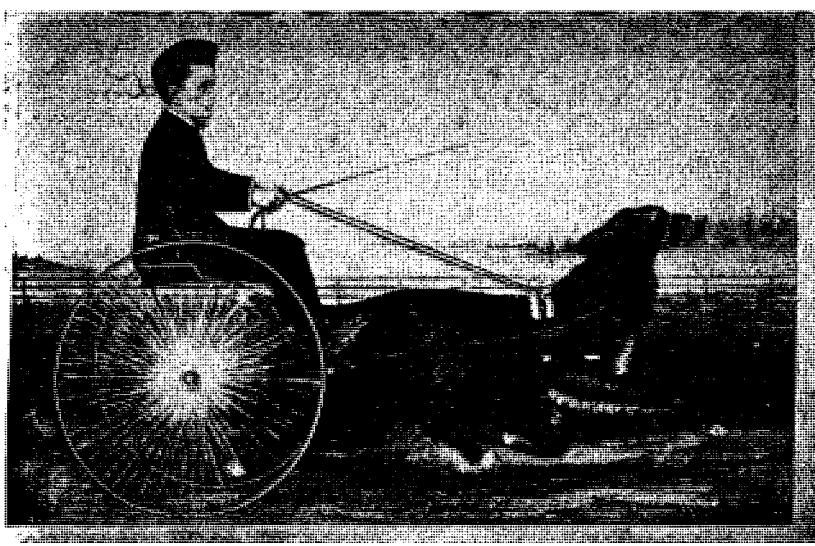
"Üstünde oturuluyor," dedi Addison. "Avcı o gördüğünüz sandalyeyi onun boynuzlarından yaptı."

Emma az kalsın albümü düşürecekti. "Bu iğrenç!"

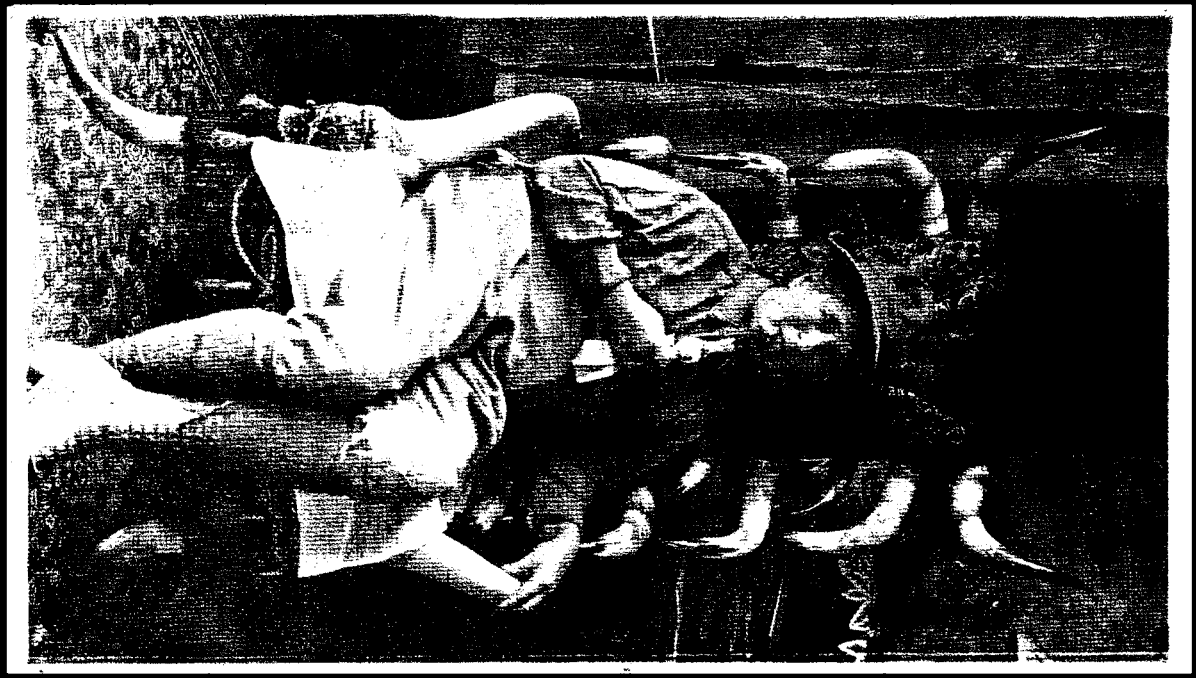
"Eğer bu oysa," dedi Enoch hafifçe fotoğrafa vurarak, "o zaman burada gömülü olan ne?"

"Sandalye," dedi Addison. "Boşa harcanan tuhaf bir hayat daha."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu mezarlık, Magda'nınki gibi hikâyelerle dolu," dedi Addison. "Bayan Wren hayvan meskenimizin Nuh'un gemisi gibi olmasını amaçlamıştı ama burası zaman içinde tam bir mezarlığa döndü."

"Tıpkı tüm döngülerimiz gibi," dedi Enoch. "Tuhaflığın ta kendisi gibi. Başarısız olmuş bir deney."

"'Burası ölüyor,' derdi Bayan Wren sık sık." Kadını taklit ederken Addison'ın sesi yükseldi. "'Ve ben de sonsuza dek sürecek gibi görünen bu cenaze töreninin nezaretçisinden başka bir şey değilim!'"

Kadını hatırlayan Addison'ın gözleri parıldadı ama bakışları çabucak sertleşti. "Dramatik konuşmaktan asla vazgeçmezdi."

"Lütfen ymbrynemizden bahsederken geçmiş zaman kullanma," dedi Deirdre.

"Vazgeçmez," dedi. "Üzgünüm. *Vazgeçmez.*"

"Sizi avladılar," dedi Emma sesi duyguyla titreyerek. "İçinizi doldurdular ve sizi hayvanat bahçelerine kapattılar."

"Tıpkı Cuthbert'in masalındaki avcıların yaptığı gibi," dedi Olive.

"Evet," dedi Addison. "Bazen gerçekleri anlatmanın en iyi yolu efsaneleri kullanmaktır."

"Ama Cuthbert diye biri hiç olmadı," dedi Olive anlamaya başlayarak. "Dev yoktu. Sadece kuş vardı."

"Çok özel bir kuş," dedi Deirdre.

"Onun için endişeleniyorsunuz," dedim.

"Tabii ki endişeleniyoruz," dedi Addison. "Bildiğim kadarıyla Bayan Wren, onlar tarafından ele geçirilmemiş tek ymbryne. Kaçırılan kız kardeşlerinin Londra'ya götürüldüğünü öğrenince kendi güvenliğini bir an olsun düşünmeden onlara yardım etmek için kanatlandı."

"Bizim güvenliğimizi düşündüğü de söylenemez," diye mırıldandı Deirdre.

"Londra mı?" dedi Emma. "Kaçırılan ymbrynelerin oraya götürüldüğünden emin misiniz?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kesinlikle eminim," diye yanıtladı köpek. "Şehirde Bayan Wren'in casusları var; tuhaf güvercinlerden oluşan bir sürü, her şeyi izleyip ona rapor veriyor. Geçtiğimiz günlerde korkunç bir panik halinde buraya geldiler. Ymbrynelerin ceza döngülerinde tutulduğuna –halen de tutulmakta olduğuna– dair kesin bilgiler verdiler."

Çocukların çoğunun nefesi kesildi ama benim köpeğin ne demek istediğine dair en ufak bir fikrim yoktu. "Ceza döngüsü nedir?" diye sordum.

"Yakalanan hortlakları, azılı suçluları ve tehlikeli akıl hastalarını zapt etmek için tasarlandılar," diye açıkladı Millard. "Bizim bildiğimiz döngülere hiç benzemezler. Berbat, berbat yerlerdir."

"Ve o döngülere gardiyanlık edenler artık hortlaklar ve hiç şüphesiz gölgeler," dedi Addison.

"Ulu Tanrım!" diye ciyakladı Horace. "O zaman durum korktuğumuzdan bile daha kötü demektir!"

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Enoch. "Bu *tam da* korktuğum şey!"

"Hortlakların peşinde olduğu hainlik her neyse," dedi Addison, "bunu başarmak için ymbrynelere ihtiyaç duydukları kesin. Geriye sadece Bayan Wren kaldı... cesur, gözü pek Bayan Wren... ama kim bilir daha ne kadar dayanacak!" Sonra kulaklarını geriye yatırıp başını eğerek, köpeklerin fırtına sırasında yaptığına benzer bir şekilde inledi.

* * *

Ağacın gölgesine geri dönüp yemeklerimizi bitirdik ve tıka basa doyup da tek bir ısırık daha alamayacak hale geldiğimizde Bronwyn, Addison'a dönüp, "Biliyor musunuz, Bay Köpek, hiçbir şey söylediğiniz kadar vahim değil," dedi. Sonra Emma'ya bakıp kaşlarını kaldırdı ve bu defa, Emma onu başıyla onayladı.

"Öyle mi dersiniz?" diye yanıtladı Addison.

"Evet, öyle. Aslında şurada keyfinizi yerine getirecek bir şeyim var."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandı köpek ama yine de Bronwyn'in ona göstereceği şeyin ne olduğunu görmek için başını patilerinden kaldırdı.

Bronwyn kabanının önünü açtı ve, "Sizi tutsak alınmamış son iki ymbryneden ikincisiyle tanıştırmaktan onur duyarım. İşte Bayan Alma Peregrine," dedi. Kuş başını gün ışığına uzatıp gözlerini kırpıştırdı.

Şimdi şaşırma sırası hayvanlardaydı. Deirdre'nin nefesi kesildi. Grunt ellerini çırparak viyakladı. Tavuklar ise hiçbir işe yaramayan kanatlarını çırpmaya başladılar.

"Ama döngünüze saldırıldığını duymuştuk!" dedi Addison. "Ymbryneniz kaçırılmıştı!"

"Öyleydi," dedi Emma gururla, "ama onu onların ellerinden kurtardık!"

"O durumda," dedi Addison, Bayan Peregrine'in önünde eğilerek, "sizinle tanışmak benim için büyük zevk, hanımefendi. Hizmetinizdeyim. Dönüşmek için bir yere ihtiyacınız olursa sizi memnuniyetle Bayan Wren'in mülküne götürebilirim."

"*Dönüşemiyor*," dedi Bronwyn.

"O da ne demek?" dedi Addison. "Utanıyor mu?"

"Hayır," dedi Bronwyn. "Kuş suretinde kısılıp kaldı."

Addison'ın ağzındaki pipo yere düştü. "Ah, hayır," dedi usulca. "Bundan emin misiniz?"

"İki gündür bu halde," dedi Emma. "Eğer insan suretine bürünebilecek olsaydı bunu çoktan yapardı."

Addison başını iki yana sallayarak gözlüğünü hafifçe indirip kuşa baktı. Gözleri endişeyle fal taşı gibi açılmıştı. "Onu muayene edebilir miyim?" diye sordu.

"O tam bir Doktor Dolittle'dır," dedi katırafa. "Ne zaman hastalansak bizi Addie iyileştirir."

Bronwyn, Bayan Peregrine'i kabanının içinden çıkararak yere bıraktı. "Sadece yaralı kanadına dikkat et," dedi.

"Tabii ki," dedi Addison. Yavaşça kuşun etrafında daire çizerek onu her açıdan inceledi. Koca, ıslak burnuyla kuşun başını

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve kanatlarını kokladı. "Ona ne olduğunu anlatın," dedi sonunda, "ne zaman ve nasıl olduğunu da. Hiçbir detayı atlamayın."

Emma bütün hikâyeyi baştan sona anlattı: Bayan Peregrine'in Golan tarafından kaçırılışını, az kalsın kafesin içinde okyanusta boğulacağını, hortlaklar tarafından kullanılan denizaltıdan onu nasıl kurtardığımızı. Hayvanlar mest olmuş halde onu dinlediler. Hikâyemiz bittiğinde köpek kafasını toplamak için kısa süreliğine durdu ve sonra kuşa koyduğu tanıyı söyleyiverdi: "Zehirlenmiş. Bundan eminim. Ona istese de kuş suretinden çıkamaması için bir şey vermişler."

"Gerçekten mi?" dedi Emma. "Nasıl anladın?"

"Ymbryneler insan suretinde olduğunda onları kaçırmak ve nakletmek tehlikeli bir iştir çünkü zamanı durdurabilirler. Ama kuş suretindeyken güçleri oldukça sınırlıdır. Bu şekilde müdireniz kolaylıkla gizleyebilecekleri, ufak tefek bir şeye dönüşmüş... onlar için hiçbir tehdit teşkil etmiyor." Bayan Peregrine'e baktı. "Sizi kaçıran hortlak size hiçbir şey püskürttü mü?" diye sordu ona. "Sıvı ya da gaz?"

Bayan Peregrine köpeğin söylediğini onaylarmışçasına başını kaldırıp indirdi.

Bronwyn nefesini tuttu. "Ah, hanımefendi, çok üzgünüm. Hiçbir fikrimiz yoktu."

Suçluluğun keskin acısını hissettim. Hortlakları adaya götüren *bendim*. Bayan Peregrine'in başına bunların gelmesinin nedeni de *bendim*. Kısmen olsa da tuhaf çocukların evlerinden olmalarının nedeni de *bendim*. Bunların utancı boğazıma koca bir taş gibi oturdu.

"Ama iyileşecek, değil mi? Yeniden insan suretine bürünebilecek?" dedim.

"Kanadı iyileşecektir," diye yanıtladı Addison, "ama yardım almadan yeniden insana dönüşmesi mümkün değil."

"Ne tür bir yardıma ihtiyacı var?" diye sordu Emma. "Sen ona yardım edebilir misin?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ona sadece başka bir ymbryne yardım edebilir. Ve zamanı tükeniyor."

Gerildim. Bu yeniydi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Emma.

"Size kötü haberi veren kişi olmak istemem," dedi Addison, "ama iki gün, ymbrynelerin bu şekilde kısılıp kalması için çok uzun bir süre. Kuş suretinde geçirdiği zaman uzadıkça insan yanı kaybolacaktır. Hafızası, sözcükleri –onu o yapan her şey– zamanla kaybolacak ve sonunda ymbryne olduğunu dahi hatırlamayacak. Sonsuza dek sıradan bir kuş olarak kalacak."

Bayan Peregrine'in acil servis doktorlarıyla çevrili bir sedyede yattığını, solunumunun durduğunu ve geçen her saniyenin zihninde telafisi imkânsız hasarlara yol açtığını hayal ettim.

"Ne kadar?" diye sordu Millard. "Ne kadar zamanı kaldı?"

Addison gözlerini kısıp başını iki yana salladı. "İki gün. Tabii eğer güçlüyse."

Fısıltılar ve soluk sesleri... Aynı anda hepimizin beti benzi attı.

"Emin misin?" dedi Emma. "Bundan kesinlikle yüzde yüz emin misin?"

"Bu durumla daha önce de karşılaştım." Addison, bize yakın dallardan birinin üstüne konmuş küçük baykuşun yanına gitti. "Olivia, eğitimi sırasında kötü bir kaza geçiren genç bir ymbryneydi. Onu bize getirdiklerinde olayın üstünden beş gün geçmişti. Bayan Wren ve ben onu yeniden insana dönüştürmek için elimizden gelen her şeyi yaptık ama çabalarımız hiçbir işe yaramadı. Bu tam on yıl önceydi; o günden beri de böyle."

Baykuş sessizce bize baktı. İçinde, o hayvanınkinden başka bir hayat yoktu; bunu bakışlarındaki donukluktan anlayabiliyordunuz.

Emma ayağa kalktı. Bir şeyler söyleyecek gibiydi –cesaret verici bir konuşma yaparak bizi harekete geçireceğini umdum– ama tek bir kelime bile edemeden hıçkırığını bastırmaya çalışarak bizden uzaklaştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Arkasından ona seslendim ama durmadı. Kötü haber yüzünden donakalan diğerleri yalnızca onun gidişini izlediler fakat Emma'nın zayıflık ya da kararsızlık gösterdiğini görmek de onları şaşırtmıştı. Tüm yaşananlara rağmen o kadar uzun zamandan beri güçlü bir tavır sergilemişti ki bunun sonsuza dek süreceğine inanmıştık ama o da kurşungeçirmez değildi. Tuhaf olabilirdi ama aynı zamanda insandı.

"Onu gidip getirsen iyi olur, Bay Jacob," dedi Bronwyn bana. "Burada uzun süre oyalanmamalıyız."

* * *

Emma'ya yetiştiğimde platonun kenarında dikiliyor, aşağıdaki ormanlık alanı, upuzun düzlüğe doğru alçalan eğimli yeşil araziyi izliyordu. Geldiğimi duydu ama dönüp bana bakmadı.

Ayaklarımı sürüyerek yanına geldim ve ona söyleyecek rahatlatıcı bir şeyler bulmaya çalıştım. "Korktuğunu biliyorum ve... ve üç gün uzun bir süre değil ama..."

"İki gün," dedi. "*En fazla* iki gün." Dudakları titredi. "Ve en kötüsü bu bile değil."

Ona karşı çıktım. "Bundan daha kötü ne olabilir ki?"

Gözyaşlarına karşı zorlu bir savaş veriyordu ama o anda hiç beklenmedik bir şekilde kontrolünü kaybetti. Yere çöküp hıçkırmaya başladı; fırtınaya tutulmuş gibiydi. Dizlerimin üstüne çöküp kollarımı ona doladım. "Çok üzgünüm," diye tekrarladı yıpranmış, hırıltılı bir sesle. "Asla burada kalmamalıydın. Sana izin vermemeliydim. Ama bencilce davrandım... son derece bencilce davrandım!"

"Öyle söyleme," dedim. "Buradayım... Buradayım ve hiçbir yere gitmeyeceğim."

Ama bu sadece hıçkırıklarının artmasına neden oldu. Dudaklarımı alnına bastırıp içindeki fırtına dinmeye başlayıncaya, zamanla hıçkırıkları sızlanmaya dönüşünceye dek oradan ayırmadım. "Lütfen konuş benimle," dedim. "Yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu söyle."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Birkaç saniye sonra oturduğu yerde dikleşti, gözlerini sildi ve kendini toparlamaya çalıştı. "Bunu söylemek zorunda kalmayacağımı umuyordum," dedi. "Önemli olmamasını diliyordum. Bizimle gelmeye karar verdiğin gece sana bir daha asla evine dönemeyebileceğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum."

"Şimdiye dek ne kadar doğru bir şey söylediğimin farkında değildim. Korkarım bizim yüzümüzden lanetlendin Jacob, benim tatlı dostum. Ölmekte olan bir dünyada kısacık bir ömre hapsoldun." Titrek bir soluk alıp konuşmayı sürdürdü. "Bize gelirken Bayan Peregrine'in döngüsünü kullandın; bu da seni geri gönderebilecek tek kişinin Bayan Peregrine veya onun döngüsü olduğu anlamına geliyor. Ama artık döngüsü yok oldu –henüz yerle bir olmadıysa bile yakında olacaktır– ve böylece eve dönebilmen için geriye sadece Bayan Peregrine'in kendisi kalıyor. Eğer bir daha asla insan suretine bürünemezse..."

Sertçe yutkundum; boğazım kurumuştu. "O zaman geçmişte mahsur kaldım demektir."

"Evet. Sana ait olduğunu düşündüğün zaman dilimine dönmek için tek çaren o günlerin gelmesini beklemek olacak. Günler, hatta yıllar boyunca."

Yetmiş yıl. O zamana kadar annem, babam, tanıdığım veya önemsediğim herkes ölecekti ve ben de onlar için uzun zaman önce ölmüş olacaktım. Karşılaşacağımız sıkıntılardan sağ çıkabilirsek yirmi-otuz yıl içinde gidip annemi ve babamı bulabilirdim. Tabii önce doğmaları gerekiyordu ama bunun ne faydası olacaktı ki? Çocukluk halleri beni tanımayacaktı bile.

Şimdiki zamanda, ailemin beni canlı bulma umudunu yitirip yitirmediğini merak ettim. Kayboluşumu açıklamak için kendilerine ne tür bir hikâye anlatacaklardı? Kaçmış mıydım? Aklımı mı yitirmiştim? Kendimi bir falezden aşağı mı atmıştım?

Benim için bir cenaze töreni düzenleyecekler miydi? Tabut alacaklar mıydı? Adımı bir mezar taşının üzerine yazacaklar mıydı?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Asla çözemeyecekleri bir gizeme dönüşecektim. Asla iyileşmeyecek bir yara açacaktım kalplerinde.

"Çok üzgünüm," dedi Emma tekrar. "Bayan Peregrine'in durumunun böylesine vahim olduğunu bilseydim sana yemin ederim, asla kalmanı istemezdim. Şimdiki zaman, geri kalanımız için hiçbir anlam ifade etmiyor. Eğer burada gereğinden fazla kalırsak hepimizi öldürecek! Ama sen... senin hâlâ bir ailen, bir hayatın var..."

"Hayır!" diye bağırıp elimi toprağa vurdum. Zihnimi bulandırmaya başlayan, kendime acımama neden olan düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. "Bunların hepsi geçmişte kaldı. *Bunu* seçen bendim."

Emma elini benimkinin üstüne koydu ve usulca konuşmaya başladı. "Eğer hayvanların söyledikleri doğruysa ve tüm ymbryneler kaçırıldıysa *bu* bile varlığını sürdüremeyecek." Avucunu toprakla doldurup yavaşça rüzgâra bıraktı. "Onları ayakta tutacak ymbryneler olmazsa döngülerimiz çöker. Hortlaklar lanet olasıca deneylerini yeniden yapmak için ymbryneleri kullanacaklar ve bir kere daha 1908 yılını yaşayacağız; ya başarısız olup tüm gezegeni dumanı tüten bir kratere dönüştürecekler ya da başarılı olup ölümsüz yaratıklara dönüşecek ve hepimize hükmedecekler. Her iki şekilde de sayımız, tuhaf hayvanlarınkinden bile daha az olacak! Ve *seni* bu umutsuz karmaşanın içine sürükleyen bendim; hem de ne için?"

"Her şeyin bir sebebi vardır," dedim.

Bu sözcüklerin dudaklarımdan döküldüğüne inanamıyordum ama o anda doğru olduklarını fark ettim, içimde tıpkı gürültücü bir çan gibi çınlıyorlardı.

Burada olmamın bir sebebi vardı. Sadece burada *olmam* değil, bir şeyler *yapmam* gerekiyordu; ve yapmam gereken şey, korkutucu ve imkânsız görünmeye başladığı anda kaçıp saklanmak ya da vazgeçmek değildi.

Beni şüpheci bir tavırla süzerken, "Yazgıya inanmadığını sanıyordum," dedi Emma.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İnanmıyordum –tam olarak inandığım söylenemezdi– ama inandığım şeyi nasıl açıklayacağımdan da emin değildim. Büyükbabamın bana anlattığı hikâyeleri düşündüm. Heyecanla ve macerayla doluydular ama çok daha derin bir yanları vardı; bitmek tükenmek bilmeyen bir minnettarlıkla doluydular. Çocukken Büyükbaba Portman'ın kulağa büyülü gibi gelen adasının ve özel güçlere sahip tuhaf çocuklarının tariflerine odaklanırdım ama hikâyelerinin kalbinde hep Bayan Peregrine vardı. Her ihtiyaç duyduğunda kadının ona nasıl yardım ettiğini anlatır dururdu. Galler'e ayak bastığında büyükbabam konuşulan dili bilmeyen, genç ve korkmuş bir çocuktu. Peşinde iki tür canavar vardı: er ya da geç ailesinin çoğunu öldürecek olanlar ve çizgi filmlere özgü gariplikte, kâbuslardan fırlamışa benzeyen ve onun dışında kimsenin göremediği canavarlar. Tüm bunlara rağmen Bayan Peregrine onu saklamış, ona yaşayabileceği bir ev vermiş ve gerçekte kim olduğunu keşfetmesine yardımcı olmuştu; büyükbabamın hayatını kurtararak babamın dünyaya gelmesine olanak tanımış ve böylece benim dünyaya gelmemde de pay sahibi olmuştu. Annem ve babam beni dünyaya getirmiş, yetiştirmiş ve sevmişti; benim için yaptıklarından dolayı onlara daima minnettar kalacaktım. Ama Bayan Peregrine'in büyükbabama gösterdiği muazzam ve özverili nezaket olmasaydı dünyaya gelmem dahi söz konusu olamazdı. Buraya, o borcu ödemek için gönderildiğime inanmaya başlamıştım. Kendi borcumu, babamın borcunu, büyükbabamın borcunu ödeyecektim.

Elimden geldiğince açıklamaya çalıştım. "Bunun yazgıyla ilgisi yok," dedim, "ama dünyada dengenin var olduğuna inanıyorum ve kimi zaman, anlayamadığımız güçler devreye girerek olayların sonuçlarını etkilerler. Bayan Peregrine büyükbabamı kurtardı ve şimdi *onu* kurtarmaya yardımcı olmak için buradayım."

Emma gözlerini kısıp başıyla çabucak onayladı. Bana katılıyor muydu yoksa aklımı kaçırdığımı nasıl kibarca ifade edeceğini mi düşünüyordu anlayamıyordum.

Sonra bana sarıldı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Daha fazla açıklama yapmama gerek yoktu. Beni anlamıştı. O da kendi hayatını Bayan Peregrine'e borçluydu.

"Üç günümüz var," dedim. "Londra'ya gidecek, ymbrynelerden birini özgürlüğüne kavuşturacak ve Bayan Peregrine'i iyileştireceğiz. Çaresiz değiliz. Onu kurtaracağız Emma; ya da onu kurtarmaya çalışırken öleceğiz." Sözcükler kulağa öylesine cesurca ve kararlı geliyordu ki bir anlığına onları söyleyenin gerçekten ben olup olmadığımı merak ettim.

Emma, sanki söylediklerim ona komik gelmiş gibi kahkaha atarak beni şaşırttı. Sonra da birkaç saniyeliğine gözlerini uzaklara dikti. Yeniden bana döndüğünde çenesini birbirine kenetlemişti, gözleri ışıl ışıl parlıyordu; özgüveni yavaş yavaş geri dönüyordu. "Bazen tamamen aklını kaçırmış olduğuna mı yoksa bir tür mucize olduğuna mı inanmam gerektiğini bilemiyorum," dedi. "Ama ikincisinden yana olduğumu söyleyebilirim."

Yeniden kollarını bana doladı ve uzun bir an boyunca o halde kaldık; başı omzumda, ılık nefesi boynumdaydı. Aniden bedenlerimizin arasındaki küçük boşlukların tümünü doldurmaktan başka bir şey düşünemez oldum. Onunla tek beden olmayı istiyordum. Fakat kollarımdan kurtuldu, alnıma küçük bir öpücük kondurdu ve diğerlerinin yanına dönmek için hareketlendi. Hemen onu takip etmeye başlayamayacak kadar sersemlemiştim çünkü yepyeni bir şey oluyordu. Kalbimin içinde, daha önce hiç fark etmediğim bir çark vardı ve öylesine hızlı dönüyordu ki başımı döndürüyordu. Emma uzaklaştıkça çarkın hızı da artıyordu; sanki aramızda makaradan boşalırcasına açılan görünmez bir ip vardı ve eğer benden katlanabileceğimden daha fazla uzaklaşırsa kopacak ve beni öldürecekti.

Bu garip, tatlı acının aşk olup olmadığını merak ettim.

* * *

Diğerleri ağacın gölgesinin altında toplanmışlardı; çocuklar ve hayvanlar bir aradaydı. Emma'yla birlikte hızla onlara doğru yü-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rüdük. Onun koluna girmek istedim, az kalsın giriyordum da ama o sırada bir şeyi fark edip vazgeçtim. Enoch, daima benim için sakladığı şüpheci bakışlarıyla bizi izliyordu ve artık şüpheleri ikimizi de hedef alıyor gibiydi; onun gözünde, Emma ve ben diğerlerinden ayrılıyor, kendisine özgü sırları ve vaatleri olan özel bir ittifak kuruyorduk.

Yaklaştığımızı gören Bronwyn ayağa kalktı. "İyi misin Bayan Emma?"

"Evet, evet," dedi Emma çabucak, "gözüme bir şey kaçmıştı. Şimdi, herkes eşyalarını toplasın. En kısa zamanda Londra'ya gitmeli ve Bayan Peregrine'i eski haline nasıl kavuşturacağımızı öğrenmeliyiz!"

"Bize katıldığını görmek heyecan verici," dedi Enoch gözlerini devirerek. "Epeyce uzun zaman önce biz de aynı sonuca varmıştık. Tabii o sırada siz orada durmuş fısıldaşıyordunuz."

Emma'nın yüzü kızardı ama Enoch'un oltasına gelmeyi reddetti. O anda küçük tartışmalara girmektense yapılması gereken çok daha önemli işlerimiz vardı; örneğin, kendimizi az sonra girişeceğimiz yolculuğun egzotik tehlikelerine hazırlamalıydık. "Hepinizin farkında olduğundan eminim," dedi Emma, "bu, başarı umudu oldukça düşük olan son derece zayıf bir plan." Aklındaki nedenlerden bazılarını geri kalanımızla paylaştı. Londra çok uzaktı; en yakın tren istasyonuna kadar GPS ile gidebileceğimiz ve sadece birkaç saat içinde şehir merkezine varmamızı sağlayacak ekspres trenlerden birine binebileceğimiz şimdiki dünyada değildik. Savaş yüzünden kargaşa içinde olan İngiltere'de, Londra gerçekten dünyalar kadar uzaktı. Yollar ve tren rayları mülteciler yüzünden tıkanmış, bombalarla yerle bir edilmiş ya da askeri konvoyların tekeline girmiş olabilirdi ki bunların biri bile Bayan Peregrine'in sahip olduğu değerli zamanı boşa harcamak anlamına gelecekti. Üstelik diğer tüm ymbrynelerin kaçırıldığı düşünülünce her zamankinden çok daha büyük bir hırsla peşimize düşecek, bizi avlamaya çalışacaklardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yolculuğu unutun!" dedi Addison. "Endişelenmeniz gereken son konu o! Sanırım bu konuyu daha önce tartıştığımızda yeterince caydırıcı olamadım ya da ymbrynelerin hapsedilmesinin sonuçlarını tam olarak kavrayamıyorsunuz." Duyma güçlüğü yaşıyormuşuz gibi hecelerin her birini üstüne basa basa söylüyordu. "Tuhaf tarihi kitaplarınızda, ceza döngülerine dair hiçbir şey okumadınız mı?"

"Tabii ki okuduk," dedi Emma.

"O zaman onlara girmeye çalışmanın intihara denk olduğunu biliyor olmalısınız. Her biri Londra tarihinin en kanlı dönemlerini içeren ölüm tuzaklarıdır: 1666 yılında yaşanan Büyük Londra Yangını; 842'deki son derece ölümcül Viking Kuşatması; korkunç Salgının en bulaşıcı olduğu dönemler! Bariz nedenlerden ötürü o yerlerin zamansal haritasını yayınlamıyorlar. Tabii eğer aranızdan birinin, tuhaflığın en gizemli kısımlarına dair bilgisi yoksa..."

"Ben bilinmeyen ve pek de hoş olmayan döngüler konusunda bilgi sahibiyim," dedi Millard. "Uzun yıllardır en sevdiğim uğraşlarımdan biri olmuştur."

"Aferin sana!" dedi Addison. "O zaman girişleri koruyan gölge birliklerini nasıl aşacağını da bildiğini varsayıyorum!"

Aniden herkesin gözlerinin benim üzerimde olduğunu hissettim. Sertçe yutkunup çenemi havada tutmayı deneyerek, "Evet, aslında biliyoruz," dedim.

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdandı Enoch.

Sonra Bronwyn araya girerek, "Sana inanıyorum Jacob. Seninle tanışalı uzun zaman olmadı ama kalbinden geçenleri bildiğimi düşünüyorum. Güçlü ve dürüst bir yüreğin var; bir tuhaf yüreğine sahipsin. Sana güveniyorum," dedi. Bana doğru uzanıp tek kolunu omuzlarıma dolayarak bana sarıldı. Boğazımın sıkıştığını hissettim.

Kızın yoğun duyguları karşısında kendimi kusurlu ve küçük hissederek, "Teşekkür ederim," dedim.

Köpek dilini şaklattı. "Delilik. Siz çocukların hiç kendinizi koruma içgüdüsü yok. Hâlâ hayatta olmanız bile bir mucize."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Emma, Addison'ın önüne geçti ve onu susturmaya çalıştı. "Evet, harika," dedi, "fikrini paylaşarak bizi aydınlattığın için teşekkür ederim. Şimdi, eğer felaket tellallığı yapmayı bırakırsan arkadaşlarıma bir soru sormalıyım: Önerimize karşı çıkan var mı? Kimsenin kendini baskı altında hissettiği için gönüllü olmasını istemiyorum."

Horace ürkekçe, yavaş yavaş elini kaldırdı. "Eğer Londra hortlaklarla doluysa oraya gitmek doğrudan hortlakların eline düşmek anlamına gelmiyor mu? Bu iyi bir fikir mi?"

"Bu *dâhiyane* bir fikir," dedi Enoch sinirli sinirli. "Hortlaklar, tuhaf çocukların söz dinleyen ve zayıf tipler olduğuna ikna olmuşlar. Bekledikleri son şey, *onların* peşine düşmemiz olacak."

"Ya başarısız olursak?" dedi Horace. "Bayan Peregrine'i kendi ellerimizle kapılarının önüne bırakmış olacağız!"

"Bunu henüz *bilmiyoruz*," dedi Hugh. "Yani, Londra'nın kapılarının önü olup olmadığını."

Enoch kızgınlıkla homurdandı. "Gerçekleri daha çekilir hale sokmaya çalışmayın. Ceza döngülerini ele geçirdilerse ve ymbrynelerimizi zapt etmek için onları kullanıyorlarsa, şehrin geri kalanının da onların elinde olduğuna, en narin taraflarının üstüne iddiaya girebilirsin! Söylediklerimi bir kenara yazın; şehir onlarla *kaynıyor* olacak. Eğer öyle olmasaydı hortlaklar küçük, sevimli Cairnholm'ümüzde peşimize düşmeye zahmet etmezlerdi. Bu temel askeri stratejilerden biridir. Savaşta ilk nişan aldığınız yer, düşmanın serçe parmağı değildir; ilk hamlenizde onu doğrudan kalbinden bıçaklamaya çalışırsınız!"

"Lütfen," diye inledi Horace, "korkunç döngüler ve bıçaklanan kalplerden yeterince bahsetmedik mi? Ufaklıkları korkutacaksın!"

"Ben korkmuyorum!" dedi Olive.

Horace büzülüp kaldı. Birileri *korkak* diye mırıldandı usulca.

"Hiç de değil!" dedi Emma sertçe. "Korkmanın yanlış hiçbir yanı yok. Korku, sunduğumuz ciddi öneriyi gerçekten ciddiye

BELONGS TO KAKTUS TEAM

aldığınız anlamına gelir. Çünkü, *evet*, tehlikeli bir yolculuğa çıkacağız. Evet, başarılı olma ihtimalimiz çok düşük. Londra'ya ulaşmayı başarsak bile ymbryneleri bulacağımızın, dahası onlardan birini kurtaracağımızın garantisi yok. Büyük olasılıkla hayatımızın geri kalanını eskiden hortlakların kapatıldığı hapishane hücrelerinden birinde geçirecek ya da gölgelerden birinin midesini boylayacağız. Herkes beni anladı mı?"

Asık suratlı çocuklar kasvetli bir tavırla başlarını sallayarak onayladılar.

"Gerçekleri daha çekilir hale getirmeye çalışıyor muyum Enoch?"

Enoch başını iki yana salladı.

"Bunu denesek bile," diye sürdürdü Emma sözlerini, "Bayan Peregrine'i kaybedebiliriz. Bu kadarı tartışma götürmez. Ama *denemezsek*, eğer oraya *gitmezsek* Bayan Peregrine'i *kesinlikle* kaybedeceğiz ve hortlaklar er ya da geç bizi yakalayacak! Tüm bunları göz önünde bulundurarak bizimle gelmek istemeyen geride kalabilir." Horace'ı kastediyordu ve hepimiz bunun farkındaydık. Horace gözlerini yerdeki bir noktaya dikti. "Burada güven içinde kalabilirsiniz ve başımızdaki sorunu çözdüğümüzde gelip sizi alabiliriz. Bunda utanacak hiçbir şey yok."

"Yok kalbimin sol karıncığı!" dedi Horace. "Eğer her şey sona erene dek burada öylece otururum bu utançla yaşayamam."

Claire bile geride bırakılmaya karşı çıktı. "Huzurlu ama sıkıcı seksen yıl yaşadım," dedi dirseğinin yardımıyla uyuduğu gölgelikli yerde doğrularak. "Hepiniz macera peşinde koşarken burada mı kalacakmışım? Söz konusu bile olamaz!" Ama ayağa kalkmaya çalıştığında yapamadığını fark etti ve öksürerek tekrar yere uzandı. Bulaşık suyuna benzeyen sıvı her ne kadar ateşini biraz düşürmüş olsa da Londra'ya kadar dayanamazdı; bugün, yarın ya da Bayan Peregrine'e yardım etmek için zamanında toparlanması mümkün görünmüyordu. Claire sağlığını yeniden kazanırken biri onunla kalmalıydı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Emma gönüllü olup olmadığını sordu. Olive elini kaldırınca Bronwyn ona bunu unutmasını söyledi; henüz kendisi küçücük bir çocuktu. Bronwyn kendi elini kaldırmak üzereydi ki fikrini değiştirdi. Claire'i koruma isteğiyle Bayan Peregrine'e karşı duyduğu sorumluluk duygusu yüzünden arada kaldığını söyledi.

Enoch dirseğiyle Horace'ı dürttü. "Senin sorunun ne?" diye sataştı Horace'a. "İşte, geride kalmak için eline büyük bir fırsat geçti!"

"Ben de maceraya atılmak *istiyorum*. Gerçekten. Bunu tüm kalbimle söylüyorum," diye ısrar etti Horace. "Ama eğer mümkünse 105'inci doğum günümü de görmek isterim. Kahrolası dünyanın tümünü kurtarmaya çalışmayacağımıza söz veriyor musunuz?"

"Sadece Bayan P'yi kurtarmak istiyoruz," dedi Emma, "ama kimsenin doğum günü için söz veremem."

Horace tatmin olmuş gibi görünüyordu, ellerini belinden bir an olsun indirmemişti.

"Başka?" dedi Emma etrafına bakınarak.

"Sorun yok," dedi Claire. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Söz konusu dahi olamaz," dedi Emma. "Biz tuhaflar birbirimizden ayrılmayız."

Fiona'nın eli süzülürcesine havaya kalktı. O kadar sessizdi ki az kalsın bizimle birlikte oturduğunu unutacaktım.

"Fee, yapamazsın!" dedi Hugh. Çocuğun canı yanmış gibiydi. Sanki geride kalmak için gönüllü olması, onu reddettiği anlamına geliyordu. Kız hüzün dolu kocaman gözleriyle Hugh'a baktı ama elini indirmedi.

"Teşekkürler Fiona," dedi Emma. "Şansımız yaver giderse birkaç gün içinde ikinizle de yeniden görüşeceğiz."

"Kuşların izniyle," dedi Bronwyn.

"Kuşların izniyle," diye tekrar etti diğerleri.

* * *

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Akşamüstü geceye dönüyordu. Bir saat içinde hayvanların döngüsü kararacak, dağdan aşağı inerken yolumuzu bulmak iyice tehlikeli bir hal alacaktı. Bizler oradan ayrılmak için hazırlanırken hayvanlar da bize tazecik yiyeceklerle doldurdukları kasaları ve tuhaf bir koyunun yününden eğirilen kazakları verdiler. Deirdre o kazakların tuhaf bir özelliği olduğundan emindi ama ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. "Sanırım ateşe dayanıklıydılar... yoksa su mu geçirmiyorlardı? Evet, tıpkı küçük tüylü can yelekleri gibi suda batmıyorlardı. Belki de... ah, bilmiyorum, ama hava ne kadar soğuk olursa olsun sizi sıcak tutacaklardır!"

Ona teşekkür edip kazakları katlayarak Bronwyn'in sandığına yerleştirdik. Sonra Grunt elinde tuttuğu, kâğıtla ve sicimle sarılmış paketle hoplayarak yanımıza geldi. Grunt paketi elime tutuşturmaya çalışırken, "Tavuklardan bir hediye," diye açıkladı Deirdre bana göz kırparak. "Sakın yere düşürmeyin."

Benden daha aklı başında biri, yolculuğumuz sırasında yanımıza patlayıcı almamızın doğru olup olmayacağını etraflıca düşünürdü ama kendimizi savunmasız hissediyorduk ve hem köpek hem de katırafa yumurtalara nazik davranırsak patlamayacakları konusunda bizi temin etmişti. Biz de onları dikkatlice Bronwyn'in sandığındaki kazakların arasına yerleştirdik. En azından artık silahlı adamların karşısına çıktığımızda kendimize ait silahlarımız olacaktı.

Tek bir şey haricinde neredeyse hazırdık: Hayvanların döngüsünden ayrıldığımızda en az buraya geldiğimiz anki kadar kaybolmuş olacaktık. Birinin bize yolu tarif etmesi gerekiyordu.

"Size ormandan nasıl çıkacağınızı gösterebilirim," dedi Addison. "Benimle Bayan Wren'in kulesinin üstünde buluşun."

Kulenin tepesindeki açıklık o kadar küçüktü ki içeri aynı anda sadece iki kişi sığabilirdi. Böylece Emma ve ben devasa bir merdivenin basamaklarını çıkarcasına demiryolu raylarına tırmanmaya koyulduk. Grunt, kolunun altına aldığı Addison'a rağmen maymununkini andıran hareketlerle tepeye vardığında biz henüz yolu yarılamamıştık bile.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yukarıdan bakıldığında manzara büyüleyiciydi. Doğudaki ormanlık yamaç seyrelerek geniş ve kıraç bir düzlüğe dönüşüyordu. Batıdaysa tek görebildiğiniz göz alabildiğince uzanan okyanustu. Devasa, karmaşık yelkenlere sahip eski görünümlü bir gemi sahile yaklaşıyordu. Her ne kadar hayvanların zamanı önemsediğini düşünmesem de hangi yılda olduğumuzu sormak daha önce hiç aklıma gelmemişti. 1492'de miydik? Yoksa 1750'de mi? Burası insanların dünyasından uzakta, güvenli bir yerdi ve zamanın fark yarattığı tek yer insanların dünyasıydı.

"Kuzeye doğru gideceksiniz," dedi Addison ve piposunu hafifçe kaldırıp kalemle çizilmiş belli belirsiz bir çizgi gibi ağaçların arasından dolaşan ve güçlükle görülebilen yolu işaret etti. "O yolun sonunda bir kasaba var. Sizin zamanınızda olduğundan o kasabada bir tren istasyonu bulacaksınız. Döngüler arası seyahat kanalınız neydi? 1940 yılı mıydı?"

"Doğru," diye yanıtladı Emma.

Her ne kadar konuştuklarını bölük pörçük anlasam da oldum olası aptalca sorular sormaktan çekinmemiştim. "Neden bu dünyada seyahat edemiyoruz?" diye sordum. "Neden hemen Londra'ya gitmiyoruz? Şu anda içinde bulunduğumuz yılın ne önemi var ki?"

"O durumda at arabasına binmekten başka seçeneğiniz olmaz," dedi Addison, "ve yolculuğunuz günlerce sürecektir... deneyimlerime dayanarak yolculuğunuzun son derece sarsıntılı geçeceğini de söyleyebilirim. Korkarım o kadar zamanınız yok." Döndü ve kulenin tepesindeki küçük kulübenin kapısını burnuyla açtı. "Lütfen," dedi, "size göstermek istediğim bir şey daha var."

Peşinden içeri girdik. Mütevazı ve küçük kulübe, Bayan Peregrine'in, kraliçelerinkini andıran konağının yanından bile geçemezdi. İçerideki bütün mobilya küçük bir yataktan, gardıroptan ve kapaklı bir çalışma masasından ibaretti. Üç ayaklı sehpanın üzerine bir teleskop yerleştirilmiş ve pencereden dışarıya bakacak şekilde çevrilmişti: Burası, Bayan Wren'in gözlem

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yeriydi. Yaklaşan sorunları ve casus güvercinlerinin geliş gidişlerini buradan takip ediyordu.

Addison masanın yanına gitti. "Yolu bulmakta güçlük yaşarsanız," dedi, "burada ormanın bir haritası var."

Emma çalışma masasının üst kısmını kaldırıp sararmış, eski bir kâğıt rulosundan ibaret haritayı buldu. Altında kırış kırış olmuş bir fotoğraf vardı. Fotoğraftaki siyah pullarla süslü şalın içindeki kadının kırlaşmış saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştı. Kadın bir tavuğun yanında duruyordu. İlk bakışta fotoğraf hiçbir işe yaramaz gibi görünüyordu. Sanki kadın gözlerini kapatıp başını öylesine çevirirken çekilmiş rasgele bir fotoğraf gibiydi ama fotoğrafta bana doğru gelen bir şeyler de vardı; kadının saçları ve giysileri, tavuğun tüylerindeki siyah beyaz desene tıpatıp uyuyordu. Kadın ve tavuk, aralarında acayip bir bağlantı olduğunu vurgulamak istercesine farklı yönlere dönmüştü; konuşmadan anlaşıyor gibiydiler, sanki rüyalar yoluyla iletişim kuruyorlardı.

Görünüşe bakılırsa fotoğraftaki kadın Bayan Wren'di.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Addison fotoğrafı gördü ve irkilir gibi oldu. Kadın için endişelendiğini, hem de itiraf etmek isteyebileceğinden çok daha fazla endişelendiğini görebiliyordum. "Lütfen intihar planınızı onayladığımı sanmayın," dedi, "ama çılgınca görevinizde başarılı olursanız... ve yolda Bayan Wren ile karşılaşırsanız... onu... yani demek istiyorum ki onu..."

"Onu eve göndereceğiz," dedi Emma ve sonra da köpeğin başını okşadı. Bu, bir köpeğe yapılabilecek son derece normal bir hareketti ama konuşan bir köpeğin başını okşamak biraz olsun tuhaf kaçmış gibi görünüyordu.

"Köpekler seni kutsasın," diye yanıtladı Addison.

Sonra ben de onu okşamayı denedim ama arka ayaklarının üstüne kalkıp, "Rica etsem ellerinizi üstümden çeker misiniz beyefendi?" dedi.

"Üzgünüm," diye geveledim ve onu takip eden sıkıntılı dakikalarda gitme vaktinin geldiğini fark ettik.

Gözyaşları eşliğinde büyük ağacın gölgesinde Claire ve Fiona'yla vedalaşmakta olan arkadaşlarımıza katılmak için kuleden aşağı indik. Biz yukarıdayken Claire'e üzerine yatması için bir battaniye bir de yastık verilmişti. Bizi, tıpkı bir prenses gibi derme çatma yatağında karşıladı. Yanına diz çöktüğümüz sırada durmadan bir şeylerin sözünü vermemizi istiyordu.

"Geri döneceğine söz ver," dedi sıra bana geldiğinde, "ve Bayan Peregrine'i kurtaracağına da söz ver."

"Elimden geleni yapacağım," dedim.

"Bu yeterince iyi değil!" dedi sertçe.

"Geri döneceğim," dedim. "Söz veriyorum."

"Ve Bayan Peregrine'i de kurtaracaksın!"

"Ve Bayan Peregrine'i de kurtaracağım," diye tekrarladım. Oysaki kelimelerin içi boş gibiydi; sesimin özgüvenli çıkmasına çalıştıkça kendimi o derece özgüvensiz hissediyordum.

"Güzel," dedi başını aşağı yukarı sallayarak. "Seninle tanışmak harikaydı Jacob ve bizimle kalmaya karar verdiğin için çok mutluyum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ben de," dedim ve ardından çabucak ayağa kalktım çünkü sarı saçlarıyla çevrelenmiş aydınlık yüzündeki samimiyet beni öldürecekti. Tartışmasız bir biçimde ona söylediğimiz her şeye inanıyordu: Ymbrynesi tarafından terk edilmiş bir döngüde, o garip hayvanların arasında onun da Fiona'nın da rahat edeceğini tekrarlayıp duruyorduk. Onlar için geri gelecektik. Tüm kalbimle bunun, yapmak zorunda olduğumuz zor şeyi kolaymış gibi göstermek için sahnelenmiş bir oyundan fazlası olmasını umuyordum.

Hugh ve Fiona bir kenara çekilmişti. El ele tutuşmuş halde alınlarını birbirine dayamış, sessizce vedalaşıyorlardı. Nihayet hepimiz Claire'le vedalaştıktan sonra gitmeye hazırdık ama hiç kimse onları rahatsız etmek istemediğinden orada öylece durup Fiona'yla Hugh'u seyrettik. Kız, Hugh'un kollarından kurtulup hırçın saçlarının arasından birkaç tohum çıkararak tam da ayakta durdukları yerde kırmızı çiçeklerle süslü kocaman bir gül yetiştirdi. Hugh'un arıları tozlaşmaya yardımcı olmak için hızla gülün başına üşüşürken Fiona –sanki bir anlığına dahi olsa onunla baş başa kalmak için gül numarasını yapmış gibi– Hugh'a sarıldı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Başıyla kızın söylediklerini onaylayan Hugh da onun kulağına bir şeyler söyledi. Sonunda dönüp onları izlediğimizi gördüklerinde Fiona'nın yanakları kızardı. Hugh ise ellerini cebine sokup arkasından onu takip eden arılarla birlikte bize doğru ilerleyerek homurdandı. "Haydi gidelim, gösteri bitti."

Alacakaranlık çökerken bizi düzlüğe çıkaracak yola girdik. Hayvanlar sarp kayalıklara kadar bize eşlik etti.

Olive, "Neden hepiniz bizimle gelmiyorsunuz?" diye sordu onlara.

Katırafa homurdandı. "Orada beş dakika bile hayatta kalamayız! İnsanlar sizin normal olduğunuzu sanabilir. Ama beni gördükleri anda..." Yaratığın kolsuz bedeni ürperdi. "göz açıp kapayıncaya kadar beni vururlar, içimi doldururlar ve buldukları ilk duvara asarlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra köpek Emma'ya yaklaşıp, "Sizden son bir şey istememe izin verirseniz..." dedi.

"Bize karşı çok nazik davrandınız," diye yanıtladı Emma. "Ne dilerseniz."

"Rica etsem pipomu yakabilir misiniz? Burada kibritimiz yok; yıllardır içime doğru düzgün bir duman çekmedim."

Emma kendisinden istenileni yaparak köpeğin piposunun ucuna parmağıyla dokundu. Köpek ancak uzun, tatmin edici bir nefes çektikten sonra tekrar konuştu. "Bol şanslar, tuhaf çocuklar."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BÖLÜM BEŞ

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sallanmakta olan ağa tıpkı bir maymun sürüsü gibi tutunup gıcırdayan mekanizmaya ve sanki kopmak üzereymiş gibi sesler çıkaran halata rağmen kayalara çarpa çarpa aşağı indik. Birbirine dolanmış bir yığın halinde toprağa ayak bastığımızda kendimizi ağlardan kurtarmak için sarf ettiğimiz çaba, kolaylıkla Three Stooges'ın unutulmuş gösterilerinden birine konu olabilirdi; defalarca, tam da ağdan kurtulduğumu sandığım anda ayağa kalkmaya çalışmamla beraber çizgi filmlere özgü bir *güüm* sesiyle yere kapaklanmam bir oldu! Ölü gölge sadece birkaç metre ötemizde yatıyordu; dokunaçları, onu ezen kaya parçasının kenarlarından denizyıldızının kolları misali çıkıyordu. Az kalsın onun için utanacaktım: Onun gibi korkutucu bir yaratık, bizim gibiler tarafından alt edilmişti. Bir dahaki sefere –tabii eğer bir dahaki sefer olursa– şansımızın o kadar yaver gideceğini sanmıyordum.

Parmak uçlarımızda yürüyerek gölgenin pis kokulu cesedinin etrafından dolaştık. Tehlikeli patikaya ve Bronwyn'in patlamaya hazır yüküne rağmen dağdan olabildiğince hızlı indik. Düz toprağa adım attığımızda orman zeminini kaplayan süngerimsi yosunların üstünde bıraktığımız izleri takip ederek gölü bulduk. Göle vardığımızda güneş batıyor, gizli saklı dallara tünemiş yarasalar cırtlak sesleriyle ötüyordu. Bizler etrafa sular sıçratarak sığ sulardan, taş deve doğru yürürken çığlıklar atarak başımızın üstünde daireler çizen yarasalar, gecenin dünyasına dair muğlak bir uyarı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

taşıyor gibiydiler. Devin ağzına tırmanıp kendimizi boğazından aşağı bıraktık. Sonra da geriye doğru yüzerek aniden soğuyan suya ve 1940 yılının Eylül ayına ait güneşli güne adım attık.

Diğerleri kulaklarını tutup ciyaklayarak etrafımda yüzeye çıktı. Herkes hızlı zamansal geçişlere eşlik eden basınçtan etkilenmişe benziyordu.

"Sanki havalanan bir uçaktaymışım gibi," dedim havayı boşaltmak için çenemi sağa sola oynatırken.

"Daha önce hiç uçağa binmedim," dedi Horace şapkasının kenarlarında biriken su damlacıklarını silkeleyerek.

"Ya da sanki otobanda gidiyormuşum da biri camı açmış," dedim.

"Otoyol nedir?" diye sordu Olive.

"Unut gitsin."

Emma parmağını dudaklarına götürerek bizi susturdu. "Dinleyin!"

Uzakta köpeklerin havladığını duyabiliyordum. Havlamalar çok uzaktan geliyordu ama ses ormanın derinliklerinde tuhaf bir şekilde seyahat ettiğinden mesafeler aldatıcı olabiliyordu. "Hızlı hareket etmemiz gerekecek," dedi Emma. "Ben aksini söyleyene dek kimse ses çıkarmasın; ve siz de buna dahilsiniz müdire!"

"Bize yaklaşan ilk köpeğin kafasına patlayıcı yumurtalardan birini fırlatacağım," dedi Hugh. "Bu onlara tuhafları kovalamanın ne demek olduğunu öğretecektir."

"Sakın onlara dokunayım deme," dedi Bronwyn. "Yumurtalardan birini düşürürsen hepsinin patlamasına neden olursun!"

Gölden çıkıp ormanı takip ederek geri dönmeye koyulduk. Millard, Bayan Wren'in kırışık haritasını kullanarak bize yol gösteriyordu. Yarım saat kadar sonra Addison'ın kulenin tepesinden gösterdiği patikaya vardık. Millard haritayı incelerken biz de at arabalarının tekerleklerinin patikada bıraktığı izler arasında dikilerek onu bekledik. Haritanın üstündeki mikroskobik işaretleri görebilmek için gözlerini kısmış, haritayı sağa sola çeviriyordu. Kendi haritamı açabileceğimi düşünerek –ki bu eski

BELONGS TO KAKTUS TEAM

alışkanlıklarımdan biriydi– elimi cebime sokup telefonumu çıkardım ama az sonra, kendimi yanmayı reddeden dikdörtgen şeklindeki boş ekrana dokunurken buldum. Tabii ki çalışmıyordu; ıslanmıştı, şarjı bitmişti ve en yakın baz istasyonundan elli yıl uzaktaydı. Denizdeki felaketten kurtarabildiğim, bana ait tek şey cep telefonumdu ama o da burada hiçbir işe yaramıyordu. Telefonumu ağaçların arasına fırlattım. Otuz saniye kadar sonra ruhumu esir alan pişmanlık duygusuyla onu geri almak için ağaçların arasına daldım. Tam olarak anlayamadığım nedenlerden ötürü henüz ondan ayrılmaya hazır değildim.

Millard haritasını katladı ve kasabanın solda, en az beş altı saatlik mesafede olduğunu söyledi. "Karanlık çökmeden önce oraya varmak istiyorsak elimizi çabuk tutmalıyız."

Yürümeye henüz başlamıştık ki Bronwyn arkamızdaki yoldan yükselen toz bulutunu fark etti. "Birileri geliyor," dedi. "Ne yapacağız?"

Millard kabanını çıkarıp yolun kenarındaki otların arasına fırlatarak görünmez oldu. "Ortadan kaybolmanızı öneriyorum," dedi, "her ne kadar o konudaki seçenekleriniz kısıtlı olsa da."

Yoldan uzaklaşıp çalıların arkasına çömeldik. Toz bulutu genişleyerek ahşap tekerleklerin takırtılarıyla ve nal sesleriyle birleşti. Bu, at arabalarından oluşan bir konvoydu. Tozun içinden belirip sarsıntılar eşliğinde yanımızdan geçmeye başladıkları sırada Horace'ın nefesini tuttuğunu, Olive'in ise gülümsediğini gördüm. Bunlar Cairnholm'de görmeye alıştığım gri renkli at arabalarından değildi; aksine, sanki bir sirke aitmiş gibi gökkuşağının renklerinde boyanmışlardı. Oymalı çatıları ve kapıları vardı. Uzun yeleli atlar tarafından çekilen at arabalarını süren erkekler ve kadınlarsa boncuklu takılar ve parlak eşarplar takıyordu. Emma'nın, Bayan Peregrine ve diğerleriyle birlikte sergiledikleri gezici gösterilere dair anlattığı hikâyeleri anımsayarak ona döndüm ve, "Onlar da tuhaf mı?" diye sordum.

"Onlar çingene," diye yanıtladı.

"Bu bizim için iyi haber mi kötü haber mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gözlerini kıstı. "Henüz bilmiyorum."

Kafasını kurcalayan bir şeyler olduğunu görebiliyordum ve aklındakinin ne olduğunu bildiğimden emindim. Ulaşmaya çalıştığımız kasaba çok uzaktaydı ve at arabaları bizden çok daha hızlıydı. Hortlakların ve köpeklerin peşimizde olduğu düşünülünce at arabaları sayesinde kazanacağımız hız, yakalanmakla kurtulmak arasındaki ince çizginin ta kendisiydi. Ama bu çingenelerin kim olduğunu ya da onları güvenip güvenemeyeceğimizi bilmiyorduk.

Emma bana baktı. "Ne dersin? Sence arabaya binsek mi?"

At arabalarına baktım. Sonra yeniden Emma'ya döndüm. Islak ayakkabıların içindeki ayaklarımın altı saatlik bir yürüyüşten sonra ne hale geleceğini düşündüm. "Kesinlikle," dedim.

Emma diğerlerine bakarak at arabalarının sonuncusuna işaret etti ve arkasından koşarmış gibi yaptı. Araba, iki tarafındaki küçük pencerelerle ve eğer birbirimize iyice sokulursak hepimizin sığabileceği genişlikteki verandaya benzer platformla minyatür bir evi andırıyordu. At arabası hızla hareket ediyordu ama koşarak yetişemeyeceğimiz kadar hızlı değildi. Böylece, bizi geçtiği ve son sürücünün görüş alanından çıktığımız anda çalıların arkasından fırladık ve hızla peşinden koşmaya başladık. Platforma ilk çıkan Emma oldu, sonra hemen ardından arabaya ulaşana yardım etmek için elini uzattı. Sürücünün bizi duymaması için elimizden geldiğince sessiz hareket etmeye çalışarak teker teker arabaya tırmanıp verandada bir yerlere sıkıştık.

Uzun süre boyunca o şekilde seyahat ettik. Kulaklarımız at arabasının tekerleklerinden gelen takırtılar yüzünden çınlıyordu, giysilerimiz toz içindeydi. Öğle güneşi gökyüzünü boydan boya geçip, iki yanımızda yemyeşil bir kanyonun duvarları gibi yükselen ağaçların ardından battı. Hortlakların ve köpeklerinin her an ağaçların arasından fırlayıp bize saldıracaklarından korkarak durmadan ormanı gözlüyordum. Ama saatler boyunca kimseyi görmedik. Ortalıkta ne bir hortlak ne de başka bir gezgin vardı. Sanki terk edilmiş bir ülkeye gelmiş gibiydik.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Konvoy ara sıra duruyordu ve ne zaman dursalar fark edileceğimizden emin olarak nefesimizi tutup kaçmaya veya dövüşmeye hazırlanıyorduk. Her defasında neler olduğunu öğrenmesi için Millard'ı gönderdik. At arabasından indiğinde ya çingenelerin bacaklarını esnetmekte olduğunu ya da atlardan birinin nallarını değiştirdiklerini görüyordu. Kısa süre sonra da yeniden harekete geçiyorduk. Sonunda fark edilmemiz halinde olacaklar konusunda kaygılanmaktan vazgeçtim. Çingeneler yol yorgunu ve zararsız görünüyorlardı. Onlara normal görünüp, kendimizi acındırırdık. *Evsiz yetimleriz*, derdik onlara. *Lütfen bize bir somun ekmek verir misiniz?* Eğer şansımız yaver giderse bize akşam yemeği verir ve tren istasyonuna kadar da eşlik ederlerdi.

Teorimin doğru olup olmadığını öğrenmemiz çok zaman almadı. At arabaları aniden yoldan çıktı ve sarsılarak küçük bir açıklıkta durdu. Henüz toz bulutu bile dağılmadan irice bir adam hızlı adımlarla at arabamızın arka tarafına geldi. Kafasında bir kasket, burnunun altında kıvrımlı bir bıyık ve yüzünde dudaklarının kenarlarını aşağı çeken kasvetli bir ifade vardı.

Bronwyn, Bayan Peregrine'i kabanının içine gizlerken Emma at arabasından atladı ve zor durumdaki bir yetim rolü yapmaya başladı. "Bayım, affınıza sığınıyoruz! Evimize bir bomba düştü ve annemizle babamız öldü. Nerede olduğumuzu bilmiyoruz, kaybolduk..."

"Kes zırlamayı!" diye gürledi adam. "İnin oradan, hepiniz!" Bu bir rica değil, emirdi ve her hecesi, adamın elinde tuttuğu süslü ama öldürücü görünümlü bıçakla üstüne basa basa söylenmişti.

Ne yapacağımızdan emin olamayarak birbirimize baktık. Sırrımızı açığa vurarak onunla dövüşüp kaçmayı mı denemeliydik? Yoksa normal çocuklar gibi davranmaya biraz daha devam edip neler olacağını mı görmeliydik? Sonra düzinelercesi daha ortaya çıktı, at arabalarından inerek etrafımızda geniş bir çember oluşturdular. Çoğu elinde kendilerine ait bıçakları tutuyordu. Etrafımız sarılmış, elimizdeki seçenekler çarpıcı biçimde daralmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Adamlar kirli sakallı, sert bakışlıydılar. Üzerlerinde koyu renkli, toz katmanlarını gizlemek için örülmüşe benzeyen hırkalar vardı. Kadınlar parlak renkli, uçuşan elbiseler giyiyorlardı. Uzun saçlarını eşarplarla arkadan bağlamışlardı. Çocuklar büyüklerin arkasında toplaştılar. Önümdeki suratlara bakarak çingeneler hakkında bildiklerimi zihnimde canlandırmaya çalıştım. Katledilmek üzere miydik? Yoksa yüzlerindeki huysuz ifade doğuştan mı geliyordu?

Bir ipucu bulabilmek için Emma'ya baktım. Ellerini göğsüne bastırmış, öylece dikiliyordu. Alev topu yapacak gibi görünmüyordu. Eğer Emma onlarla dövüşmeyecekse, ben de dövüşmeyecektim.

Adamın istediği gibi ellerimi başımın üstüne kaldırıp at arabasından indim. Horace ve Hugh da aynısını yaptılar. Diğerleri de onları takip etti ama hiç kimse tarafından fark edilmeden aradan sıvışan Millard büyük olasılıkla etrafta dolaşıyor, neler olacağını görmek için bekliyordu.

Liderleri olduğunu düşündüğüm kasketli adam bizi soru yağmuruna tuttu. "Kimsiniz? Nereden geliyorsunuz? Büyükleriniz nerede?"

"Batıdan geliyoruz," dedi Emma sakince. "Sahilden uzaktaki bir adadan. Az önce de açıkladığım gibi hepimiz yetimiz. Evlerimiz hava saldırısı sırasında bombalandı ve kaçmak zorunda kaldık. Anakaraya kadar kürek çektik ve az kalsın boğulacaktık." Birkaç damla gözyaşı akıtmayı denedi. "Hiçbir şeyimiz yok," diyerek burnunu çekti. "Günlerdir ormanda kaybolmuş haldeyiz. Ne yiyeceğimiz var ne de üstümüzdekiler dışında kıyafetimiz. At arabalarınızın geçtiğini gördük ama kendimizi size gösteremeyecek kadar korkmuştuk. Sadece kasabaya ulaşmaya çalışıyorduk..."

İyice kaşlarını çatan adam Emma'yı süzdü. "Eviniz bombalandıktan sonra neden adadan kaçmak zorunda kaldınız? Ve neden kıyı şeridini takip etmek yerine ormana girdiniz?"

Enoch araya girdi. "Başka seçeneğimiz yoktu. Takip ediliyorduk."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma ona, *bırak da ben halledeyim,* diyen sert bir bakış attı.

"Kimin tarafından takip ediliyorsunuz?" diye sordu liderleri.

"Kötü adamlar," dedi Emma.

"Silahlı adamlar," diye ekledi Horace. "Asker gibi giyinmişlerdi ama aslında asker değillerdi."

Parlak sarı eşarplı kadın öne çıktı. "Eğer askerler peşlerindeyse başımız belada demektir. Onları buradan gönder Bekhir."

"Ya da ağaca bağlayıp burada bırak!" dedi sırık gibi bir adam.

"Hayır!" diye bağırdı Olive. "Çok geç olmadan Londra'ya ulaşmalıyız!"

Liderleri kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Ne için geç olmadan?" Bize acımamıştı, aksine onu meraklandırmıştık. "Kim olduğunuzu ve kaç para ettiğinizi öğrenene dek," dedi, "hiçbir şey yapmayacağız."

* * *

Ellerinde uzun saplı bıçaklar tutan on kadar adam bizi yanları ve üstü açık at arabalarından birine götürdü. At arabasının üstüne kocaman bir kafes yerleştirilmişti. Uzaktan bile bunun hayvanlar için kullanılan, kalın demir parmaklıklarla çevrili üç metreye altı metre genişliğinde bir kafes olduğunu görebiliyordum.

"Bizi oraya tıkmayacaksınız, değil mi?" dedi Olive.

"Sizinle ne yapacağımıza karar verene kadar," dedi liderleri.

"Hayır, yapamazsınız!" diye bağırdı Olive. "Londra'ya gitmeliyiz. Hem de hemen!"

"O nedenmiş?"

"Aramızdan biri hasta," dedi Emma, Hugh'a anlamlı bir bakış atarak. "Ona doktor bulmalıyız!"

"Doktor bulmak için Londra'ya kadar gitmenize gerek yok," dedi çingene adamlardan biri. "Jebbiah doktordur. Öyle değil mi Jebbiah?"

Yanakları pul pul yaralarla kaplı bir adam öne çıktı. "Hanginiz hasta bakıyım?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hugh'un bir *uzmana* ihtiyacı var," dedi Emma. "Ender görülen bir hastalığı var. O kadar kötü öksürüyor ki ciğerlerine iğneler batıyormuş gibi hissediyor."

Hugh sanki canı yanıyormuş gibi ellerinden birini boğazına götürdü ve öksürdü. O anda ağzından bir arı fırladı. Çingenelerden bazıları nefeslerini tuttu ve küçük bir kız yüzünü annesinin eteğine gömdü.

"Bu bir tür numara!" dedi kendisine doktor diyen adam.

"Yeter," dedi liderleri. "Şimdi hepiniz kafese girin."

Bizi kafese çıkan rampaya doğru itekliediler. Rampanın başında yığıldık. Kimse kafese ilk giren olmak istemiyordu.

"Bunu yapmalarına izin veremeyiz!" diye fısıldadı Hugh.

Enoch dişlerinin arasından, "Neyi bekliyorsun?" dedi Emma'ya. "Yak şunları!"

Emma başını iki yana salladı ve fısıldadı. "Çok kalabalıklar." Rampaya çıkıp kafese girdi. Kafesin parmaklıklı tavanı alçak, zeminiyse kötü kokulu samanlarla kaplıydı. Hepimiz içeri girdikten sonra lider kapıyı çarparcasına kapatıp arkamızdan kilitledi ve anahtarı da cebine attı. "Kimse onlara yaklaşmayacak!" diye bağırdı onu duyabilecek mesafedekilere. "Cadı olabilirler."

"Evet, cadıyız biz!" dedi Enoch parmaklıkların arasından. "Şimdi gitmemize izin verin, yoksa çocuklarınızı domuza çevirririz!"

Liderleri rampadan kahkahalarla indi. O sırada diğer çingeneler güvenli bir mesafeye çekilip çadırlarını yüklenip ateş yakarak kamplarını kurmaya başladılar. Hepimiz samanların içine gömüldük. Mağlup edilmiştik, küçük düşürülmüştük.

"Dikkat edin," diye uyardı Horace. "Her yerde hayvan gübresi var!"

"Ah, bunun ne önemi var ki Horace?" dedi Emma. "Kıyafetlerinin kirlenmesi hiçbirimizin umurunda değil!"

"Ama *benim* umurumda," diye yanıtladı Horace.

Emma elleriyle yüzünü örttü. Yanına oturup moralini yükseltmek için söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bronwyn, Bayan Peregrine'in rahatça nefes alabilmesi için kabanının önünü açtı. Enoch kuşun yanına çöküp sanki bir şeyler duymaya çalışıyormuşçasına kulağını ona yaklaştırdı. "Bunu duydunuz mu?" dedi.

"Neyi?" diye yanıtladı Bronwyn.

"Bayan Peregrine'in hayatının yitip gidişinin sesini! Emma, şansın varken o çingeneleri yakıp kavurmalıydın!"

"Etrafımız sarılmıştı!" dedi Emma. "Büyük bir arbede çıksaydı bazılarımız yaralanabilir, hatta ölebilirdi. Bunu riske atamazdım."

"Sen de Bayan Peregrine'i riske attın!" dedi Enoch.

"Enoch, onu rahat bırak," dedi Bronwyn. "Herkesin yerine karar vermek kolay değil. Her seçim yapmamız gerektiğinde oylama yapamayız."

"O zaman belki de *benim* herkesin yerine karar vermeme müsaade etmelisiniz," diye yanıtladı Enoch.

Hugh homurdandı. "Eğer işin başında *sen* olsaydın asırlar önce ölmüş olurduk."

"Bakın, artık bunun önemi yok," dedim. "Bu kafesten çıkmalı ve kasabaya ulaşmalıyız. Eğer at arabasına atlamamış olsaydık henüz buraya kadar bile gelememiş olacaktık. Anlayacağınız boş yere ağlayıp sızlanmanıza gerek yok. Sadece buradan kaçmanın yolunu bulmalıyız."

Biz de düşündük. Bir sürü fikir ürettik ama hiçbiri işe yarar görünmüyordu.

"Belki Emma kafesin zeminini yakabilir," diye önerdi Bronwyn. "Sonuçta ahşaptan yapılmış."

Emma elinin tersiyle samanları kenara iterek parmağıyla hafifçe ahşaba vurdu. "Çok kalın," dedi sefil bir halde.

"Wyn, parmaklıkları aralayabilir misin?" diye sordum.

"Olabilir," diye yanıtladı, "ama çingeneler bu kadar yakındayken olmaz. Ne yaptığımı gördükleri anda bıçaklarını kapıp koşarak geleceklerdir."

"*Göstere göstere* değil, onlara çaktırmadan kaçmalıyız," dedi Emma.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sonra parmaklıkların diğer tarafından gelen fısıltıyı duyduk. "Yoksa beni unuttunuz mu?"

"Millard!" diye bağırdı Olive. Az kalsın heyecandan ayakkabıları ayağından fırlayacaktı. "Nerelerdeydin?"

"Etrafa göz gezdiriyordum. Ve ortalığın sakinleşmesini bekliyordum."

"Sence bizim için anahtarı çalabilir misin?" dedi Emma kafesin kilitli kapısını zorlayarak. "Liderlerinin onu cebine koyduğunu gördüm."

"Sinsi sinsi dolaşmak ve hırsızlık uzmanlık alanlarımdandır," dedi ve kimsenin dikkatini çekmeden sessizce uzaklaştı.

* * *

Dakikalar bir türlü geçmek bilmiyordu. Yarım saat oldu. Bir saat oldu. Kafesin içinde volta atan Hugh'un başının etrafında telaşlı bir arı dönüp duruyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye homurdandı.

"Daha dönmezse yumurtaları fırlatmaya başlıyorum," dedi Enoch.

"Eğer bunu yaparsan hepimizi öldürtürsün," dedi Emma. "Şu anda kolay hedefiz. Duman dağıldıktan sonra canlı canlı derimizi yüzeceklerdir."

Biz de oturup beklemeye devam ettik. Çingeneler bizi izliyordu, biz de onları izliyorduk. Her geçen dakika, Bayan Peregrine'in tabutuna çakılan yeni bir çivi gibiydi. Kendimi ona bakarken buldum. Sanki ona yeterince yakından bakarsam ondaki değişiklikleri, gözlerindeki insansı parıltının zamanla sönükleştiğini görebilecektim. Ama her zamanki gibi görünüyordu, sadece biraz daha sakin gibiydi. Bronwyn'in yanındaki samanların üstünde uyuyakalmış, küçük ve tüylü göğsü yavaşça yükselip alçalıyordu. Başımızı soktuğumuz belanın ya da hepimizi endişelendiren geri sayımın farkında değil gibiydi. Belki de böyle bir zamanda uyuyabilmesi ondaki değişimi yeterince kanıtlıyordu. Eski Bayan Peregrine olsa şu anda sinir krizi geçiriyor olurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra düşüncelerim dizginlerini sıkı tutamadığım zamanlarda olduğu gibi yine annemle babama kaydı. Son gördüğüm halleriyle yüzlerini zihnimde canlandırmaya çalıştım. Küçük parçalar zihnimde bir araya geliyordu: babamın adada birkaç gün geçirdikten sonra kirli sakalla çevrelenen suratı; babam uzun bir süre boyunca onu ilgilendirmeyen bir konuda konuştuğunda annemin farkında olmadan alyansıyla oynamaya başlaması; bitmek bilmeyen kuş arayışı yüzünden gözlerini ufuktan ayırmayan babamın hareketli gözbebekleri.

Artık beni arıyor olmalıydılar.

Akşam olurken etrafımızdaki kamp canlandı. Çingeneler konuşup gülüşüyorlardı. Eski püskü üflemeli çalgılar ve kemanlarla ortaya çıkan çocuklar şarkılarını çalmaya başladıklarındaysa dans ettiler. Şarkı arasında, gruptaki oğlanlardan biri elinde bir şişeyle sessizce kafesimizin arkasına dolandı. Gergin bir tavırla arkasını kontrol ederek, "Bu, hasta olan için," dedi.

"Kim için?" dedim. Başıyla, adeta planlanmışçasına yere çöküp öksürmeye başlayan Hugh'a işaret etti.

Çocuk şişeyi parmaklıkların arasından uzattı. Kapağını açıp şöyle bir koklamak bile az kalsın kendimden geçmeme neden olacaktı. Gübreyle karıştırılmış terebentin gibi kokuyordu. "*Bu* da ne?" dedim.

"İşe yarıyor, bunu bilirim." Tekrar arkasına baktı. "Tamam, sizin için bir şey yaptım. Şimdi borçlusunuz. Bir şey öğrenmek istiyorum. Ne suç yaptınız? Hırsızsınız, di mi?" Sonra sesini alçalttı ve, "Yoksacığıma birini mi öldürdünüz?" diye sordu.

"O neler geveliyor öyle?" diye sordu Bronwyn.

Kimseyi öldürmedik, demek üzereydim ama sonra, kendi etrafında taklalar atarak kayalıklardan düşen Golan'ın bedeni gözümün önüne geldi. Susmayı tercih ettim.

Bunu benim yerime Emma söyledi. "Kimseyi öldürmedik!"

"Ama *bir şey* yapmış olmalısınız," dedi oğlan. "Başka türlü neden kellenize ödül koysunlar?"

"Ödül mü koymuşlar?" dedi Enoch.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hem de nasıl. Bir çuval dolusu para veriyorlar."

"Parayı veren *kim*?"

Oğlan omuzlarını silkti.

"Bizi onlara verecek misiniz?" diye sordu Olive.

Oğlan dudağını büktü. "Vercek miyiz vermiycek miyiz, bilmem. Büyükler bu konuda kafa patlatıyor. Gerçi kellenize ödül koyan türde adamlara pek güvenmediklerini biliyorum. Yine de para paradır ve sorularını yanıtlamayı reddetmeniz hoşlarına gitmiyor."

"Bizim geldiğimiz yerde," dedi Emma mağrurca, "sizden yardım isteyen insanları sorgulamazsınız."

"Ve onları kafese de koymazsınız!" dedi Olive.

Tam o anda kampın ortasında mahşerî bir gürültü duyuldu. Çingene oğlan dengesini kaybederek rampadan düşüp otların arasına gömülürken geri kalanımız başlarımızı korumak için eğildik. Çingenelerin yemek pişirmek için yaktıkları ateşten fırlayan tencereler ve tavalar havada uçuşuyordu. Ateşin başındaki çingene kadın ortalığı velveleye vererek yerinden fırladı. Elbisesi tutuşmuştu. Eğer adamlardan biri atların su içmesi için doldurulan kovalardan birini alıp kadının başından aşağı dökmeseydi büyük olasılıkla okyanusa kadar o halde koşardı.

Bir an sonra görünmez bir çocuğun kafesimizin dışındaki rampayı döven ayak seslerini duyduk. "Tuhaf tavukların yumurtalarıyla omlet yapmaya çalışırsanız işte böyle olur!" dedi Millard kahkahalar içinde.

"Bunu *sen* mi yaptın?" dedi Horace.

"Her şey çok düzenli ve sessizdi... koşullar yankesiciliğe hiç de uygun değildi. Ben de yumurtalarımızdan birini onlarınkilerin arasına koydum, *et voilà!*" Millard hiç yoktan bir anahtar çıkardı. "Akşam yemekleri suratlarına patladığında insanlar genellikle elimi ceplerine soktuğumu fark etmezler."

"Geç bile kaldın," dedi Enoch. "Hadi bizi buradan çıkar!"

Ama Millard anahtarı kilide sokamadan çingene oğlan ayaklanıp bağırmaya başladı. "Yardım edin! Kaçmaya çalışıyorlar!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Oğlan her şeyi duymuştu ama patlamayı takip eden kargaşada bağırışlarını kimsenin fark ettiği yoktu.

Millard anahtarı kilidin içinde çevirdi ama kapı açılmıyordu. "Lanet olsun," dedi. "Acaba yanlış anahtarı çalmış olabilir miyim?"

"*Ahhhh!*" diye bağırdı oğlan, Millard'ın sesinin geldiği boşluğa işaret ederek. "*Bir hayalet!*"

"*Lütfen* biri şunun çenesini kapatabilir mi!" dedi Enoch.

Bronwyn istenileni yaparak parmaklıkların arasından uzanıp oğlanın kollarını yakaladı ve ardından çocuğu ayakları yerden kesilene dek kaldırıp parmaklıklara dayadı.

"İmdaaaaat!" diye bağırdı oğlan. "Yakaladılar be..."

Bronwyn ellerinden biriyle çocuğun ağzını kapattı ve onu susturmakta geç kalmıştı. "Galbi!" diye bağırdı bir kadın. "Onu bırakın, sizi barbarlar!"

Aniden, aslında pek de istemeden, çocuğu rehin almıştık. Çingene erkekler bize doğru koşarken bıçakları solgun ışıkta parlıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye ciyakladı Millard. "Onlar bizi öldürmeden bırak şu çocuğu!"

"Hayır, bırakma!" dedi Emma ve sonra, "Bizi serbest bırakmazsanız çocuk ölür!" diye bağırdı.

Çingeneler bize tehditler savurarak etrafımızı sardı. "Onun kılına dokunun," diye bağırdı liderleri, "hepinizi teker teker çıplak ellerimle öldürürüm!"

"Geri çekilin!" dedi Emma. "Bizi serbest bırakın, biz de kimseye zarar vermeyelim."

Adamlardan biri kafese doğru koşmaya başlayınca Emma içgüdüsel bir şekilde ellerini kıpırdattı ve ellerinin arasında gürül gürül yanan bir alev topu belirdi. Kalabalık nefesini tutarken adam kayarak durdu.

"İşte şimdi başardın!" dedi Enoch dişlerinin arasından. "Cadı olduğumuzu düşünerek bizi asacaklar!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Buna kalkışanı yakarım!" diye bağırdı Emma ve avuçlarının arasındaki mesafeyi artırarak alev topunu iyice büyüttü. "Haydi, kimlerle uğraştıklarını gösterelim şunlara!"

Şimdi gösteri zamanıydı. İlk harekete geçen Bronwyn oldu: Havayı tekmelemekte olan oğlanı tek eliyle iyice havaya kaldırırken diğeriyle de başının üstündeki parmaklıklardan birini kavrayıp bükmeye koyuldu. Hugh başını parmaklıkların arasına sıkıştırdı ve açık ağzından bir dizi arı kalkış yaptı. Oğlanın onu fark ettiği anda koşarak kafesten uzaklaşan Millard ise kalabalığın arkasından bağırdı: "Eğer onlarla baş edebileceğinizi sanıyorsanız, henüz benimle tanışmamışsınız demektir!" Ve ardından havaya bir yumurta fırlattı. Yumurta çingenelerin başının üstünden kavis çizerek büyük bir patlamayla açıklık alana düştü ve toprak parçalarını ağaçların tepesine kadar savurdu.

Duman dağıldığında herkesin nefesini tuttuğu, kimsenin hareket etmeye ya da konuşmaya cesaret edemediği tuhaf bir an yaşandı. Ortalıkta nefes sesi bile duyulmuyordu. Başlangıçta, gösterimizin çingeneleri büyülediğini düşündüm ama kulaklarımdaki çınlama etkisini kaybettikçe bir şeye kulak kabarttıklarını fark ederek ben de aynısını yaptım.

Karanlığın çökmekte olduğu yoldan motor sesi geliyordu. Bir çift far, ağaçların ötesindeki yolun devamında titreşerek görüş alanımıza girdi. Herkes –çingeneler ve tuhaflar– aracın o sırada bulunduğumuz açıklığın girişini geçip ardından yavaşlayarak geri dönüşünü izliyordu. Tepesi branda beziyle örtülmüş askeri araç sarsılarak bize doğru ilerledi. Arabanın içinden öfkeyle bağıran insanların ve havlayan köpeklerin sesi geliyordu. Boğazları havlamaktan tahriş olmuş gibiydi ama kokumuzu yeniden aldıkları için artık durdurulmaları mümkün değildi.

Bunlar, bizi takip eden hortlaklardı. Bizse bir kafesin içinde, kaçamayacak haldeydik.

Emma ellerini çırparak alev topunu söndürdü. Bronwyn oğlanı yere bırakınca çocuk yalpalayarak kafesten uzaklaştı. Çingeneler at arabalarına ya da ormanın derinliklerine kaçıştılar.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sadece birkaç dakika içinde yapayalnız kalmıştık; herkes tarafından unutulmuş gibiydik.

Çingenelerin lideri hızlı adımlarla bize yaklaştı.

"Kafesi açın!" diye yalvardı Emma.

Ama adamın ona kulak astığı söylenemezdi. "Samanın altına gizlenin ve çıtınızı çıkarmayın!" dedi adam. "Sihir numaraları yapmak da yok; tabii eğer onlarla gitmek istemiyorsanız."

Daha fazla soruya zaman yoktu. Her yer kararmadan önce gördüğümüz son şey, ellerinde muşambayla bize doğru koşmakta olan iki çingeneydi. Ellerindeki muşambayı kafesimizin üstüne örttüler.

Ve aniden gece çöktü.

* * *

Kafesimizin dışından, sanki hortlaklar üstünde yürüdükleri toprağı cezalandırmak istermişçesine ağır ve gürültülü bot sesleri geliyordu. Bize söylenileni yapıp pis kokulu samanların arasına gömüldük.

Hemen yanı başımızda hortlaklardan birinin çingenelerin lideriyle konuştuğunu duyabiliyordum. "Bu sabah yolda bir grup çocuk görüldü," dedi hortlak. Sesi çatlak, aksanı garipti. Ne İngilizce ne de Almanca konuşuyor gibiydi. "Yakalanmaları için başlarına ödül koyuldu."

"Bütün gün boyunca kimseyle karşılaşmadık efendim," dedi çingenelerin lideri.

"Masum yüzlerinin sizi kandırmasına izin vermeyin. Hepimize ihanet ettiler. Almanya için casusluk yapıyorlar. Onları saklamanın cezası..."

"Hiçbir şey saklamıyoruz," dedi çingene sertçe. "İsterseniz kendiniz bakın."

"Bakacağım," dedi hortlak. "Ve eğer onları burada bulursak dilini kesip köpeğime vereceğim."

Hortlak hızlı adımlarla adamdan uzaklaştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"*Nefes. Bile. Almayın,*" dedi çingene bize dişlerinin arasından. Sonra onun da uzaklaşan ayak seslerini duyduk.

Hortlakların halkına neler yapabileceğini düşünerek adamın neden bizim için yalan söylediğini merak ettim. Belki gururdan böyle davranıyordu, belki de otoriteye karşı duydukları, kökleri atalarına dek uzanan nefretten; *ya da*, diye düşündüm korkuyla büzülerek, *bizi öldürme zevkine kendileri varmak istiyordu.*

Hortlakların kampa dağıldığını, karşılarına çıkan şeyleri tekmelediklerini, karavanların kapılarını savururcasına açtıklarını, insanları oraya buraya itekliediklerini duyabiliyorduk. Çocuklardan birinin çığlık atması üzerine adamın teki öfkeyle tepki gösterdi ama tahtanın ete çarptığında çıkardığı sesle suskunlaştı. Orada yatıp, her ne kadar birkaç dakika önce bizi paramparça etmeye hazır olsalar da o insanların acı çektiğini duymak işkence gibiydi.

Göz ucuyla Hugh'un samanların arasında hareketlendiğini ve sürünerek Bronwyn'in sandığına doğru ilerlediğini gördüm. Parmaklarını mandala geçirip sandığın kapağını açmaya girişti ama Bronwyn onun durdurdu. "Ne yapıyorsun?" dedi Bronwyn ses çıkarmadan sadece dudaklarını oynatarak.

"Onlar bizi yakalamadan önce biz onları gafil avlamalıyız!"

Emma dirseklerini kullanarak samanların içinden çıkıp onlara doğru yuvarlanınca konuşulanları dinlemek için ben de onlara yaklaştım.

"Delilik etme," dedi Emma. "Eğer şimdi yumurta fırlatmaya başlayacak olursak bizi lime lime ederler."

"O zaman ne yapalım?" dedi Hugh. "Onlar bizi bulana kadar burada yatalım mı diyorsun?"

Sandığın etrafında toplaşıp fısıldayarak konuşmaya başladık.

"Kapının kilidi açılana kadar bekle," dedi Enoch. "Kilidi açtıkları anda arkamızdaki parmaklıkların arasından bir yumurta fırlatacağım. Bu, hortlakların dikkatini dağıtıp içeri giren ilk kişinin boynunu kırması için Bronwyn'e yeterince zaman kazandıracak. Böylece geri kalanımıza kaçabilmeleri için zaman tanımış olacağız. Kampın sınırlarına dağılacak ve yumurtalarımızı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ortadaki kamp ateşine fırlatacağız. Otuz metre içindeki herkes sadece birer anı olarak kalacak."

"Olur şey değil!" dedi Hugh. "Bu gerçekten işe yarayabilir."

"Ama kampta çocuklar var!" dedi Bronwyn.

Enoch gözlerini devirdi. "Ya da sivil zayiat vermekten çekinerek ormanın derinliklerine dalabiliriz. Böylece hortlakların tek yapması gereken köpeklerini kullanarak bizleri teker teker avlamak olur. Ama eğer Londra'ya ulaşmayı planlıyorsak –yani bu geceden sağ çıkmak istiyorsak– ikinci seçeneği pek önermiyorum."

Hugh, Bronwyn'in sandığın mandalı üzerinde duran eline hafifçe dokundu. "Aç," dedi. "Yumurtaları bize ver."

Bronwyn tereddüt etti. "Yapamam. Bize hiçbir zararı dokunmamış çocukları öldüremem."

"Ama başka seçeneğimiz yok!" diye fısıldadı Hugh.

"Daima başka bir seçenek vardır," dedi Bronwyn.

O anda kafesin diğer tarafında köpeklerden birinin hırladığını duyunca derhal sessizleştik. Kısa süre sonra muşambanın dış yüzü el fenerinden gelen ışıkla aydınlandı. "İndirin şu örtüyü!" dedi biri. Konuşanın, köpeğin sahibi olduğunu düşündüm.

Köpek havladı, bununu muşambanın altından sokup parmaklıkların arasından geçirmeye çalışıyordu. "Buraya gelin!" diye bağırdı köpeğin sahibi. "Bir şey bulduk!"

Hepimiz Bronwyn'e baktık. "Lütfen," dedi Hugh. "En azından kendimizi savunmamıza izin ver."

"Tek yolu bu," dedi Enoch.

Bronwyn iç geçirip elini mandalın üzerinden çekti. Hugh minnettarlıkla başını salladı ve sandığın kapağını açtı. Hepimiz ellerimizi sandığın içine uzatıp kazakların arasına yerleştirdiğimiz yumurtalardan birer tane aldık. Bronwyn dışında hepimiz. Sonra ayağa kalkıp kafesin kapısına döndük. Elimizde tuttuğumuz yumurtalarla kaçınılmaz sona hazırdık.

Bize doğru gelen bot sesleri yükseldi. Kendimi az sonra olacaklara hazırlamaya çalıştım. *Koş*, dedim kendi kendime. *Koş, arkana bile bakma ve sonra dönüp elindeki yumurtayı fırlat.*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Masum insanların öleceğini bile bile yine de bunu yapabilir miydim? Kendi canımı kurtarmak pahasına dahi olsa masum birini öldürebilir miydim? Yumurtayı otların arasına bırakıp ormanın derinliklerine doğru koşsam ne olurdu?

Bir el, muşambanın kenarından tutup çekti. Muşamba yavaşça kaymaya başladı.

Sonra, sanki bizi gözler önüne sermekten utanırmışçasına durdu.

"Ne yapıyorsun sen?" dediğini duydum köpeğin sahibinin.

"Yerinizde olsaydım kafesten epeyce uzak dururdum," dedi bir çingene.

Başımı kaldırdığımda gökyüzünün yarısını, meşe ağaçlarının dalları arasından parıldayan yıldızları görebiliyordum.

"Öyle mi? Nedenmiş?" dedi köpeğin sahibi.

"Yaşlı Kanlıpost birkaç gündür beslenmedi," dedi çingene. "Genellikle insan etinden hoşlanmaz ama böylesine aç olduğunda pek ayrım yaptığı söylenemez!"

Sonra nefesimi kesen bir ses duyuldu; devasa bir ayının kükremesiydi bu. İmkânsız olmasına rağmen ses kafesin içinden, aramızdan geliyordu. Köpeğin sahibinin şaşkınlıkla bağırdığını ve tökezleyerek rampadan indiğini duydum. İnleyen köpeğini de beraberinde götürüyordu.

Kafesin içine ayının nasıl girdiğini hayal bile edemiyordum. Tek bildiğim ondan uzaklaşmam gerektiğiydi; böylece kendimi sertçe parmaklıklara bastırdım. Yanımda, Olive'in ağlamamak için küçücük yumruğunu ısırdığını gördüm.

Diğer askerler dışarıda köpeğin sahibiyle dalga geçiyorlardı. "Gerizekâlılar!" dedi utanç içinde. "Sadece çingeneler böyle bir hayvanı kamplarının ortasına koyar!"

Sonunda dönüp arkama bakma cesaretini topladım. Kafesimizde ayı falan yoktu. Peki o korkunç kükreme nereden gelmişti?

Askerler kampı aramaya devam ettiler ama artık kafesimizi rahat bırakmışlardı. Birkaç dakika sonra kamyonlarına doluştuklarını ve motoru çalıştırdıklarını duyduk. Ve nihayet gittiler.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Muşamba yavaşça kafesimizin üstünden kayıp gitti. Çingeneler etrafımızda toplandı. Titreyen elimde tuttuğum yumurtamı kullanmak zorunda kalıp kalmayacağımı merak ediyordum.

Liderleri önümüzde dikildi. "İyi misiniz?" dedi. "Eğer sizi korkuttuysa üzgünüm."

"Hâlâ hayattayız," dedi dikkatli gözlerle etrafı süzen Emma. "Ama şu ayınız nerede?"

"Alışılmadık yetenekleri olan sadece sizler değilsiniz," dedi kalabalığın kenarında duran genç bir adam. Ardından tıpkı bir ayı gibi kükreyip kedi gibi miyavladı. Hayvanları taklit ederken başını hafifçe sağa sola çevirdiğinden dört bir yanımız vahşi hayvanlar tarafından sarılmış hissine kapıldık. Şaşkınlığımızı üstümüzden attığımızda adamı alkışlamaya başladık.

"Tuhaf olmadıklarını söylediğini sanıyordum," diye fısıldadım Emma'ya.

"Herkes bunun gibi basit numaralar yapabilir," dedi.

"Kendimi doğru düzgün tanıtmadığım için özür dilerim," dedi çingenelerin lideri. "Benim adım Bekhir Bekhmanatov. Ve sizler de onur konuğumuzsunuz." Bizi selamlamak için yere kadar eğildi. "Neden bize *syndrigasti* olduğunuzu söylemediniz?"

Nefesimizi tutup adama baktık. Bayan Peregrine'in bize öğrettiği, tuhaflara ait kadim ismi kullanmıştı.

"Sizi bir yerlerden tanıyor muyuz?" diye sordu Bronwyn.

Bekhir gülümsedi. "Eğer sizi ağırlamamıza izin verirseniz her şeyi anlatacağıma söz veriyorum." Tekrar yerlere kadar eğildi ve kafesimizin kilidini açmak için hızlı adımlarla öne çıktı.

* * *

Çingenelerle birlikte el örgüsü kilimlere oturup kamp ateşlerinin titrek ışığı altında konuşarak yahnilerimizi yedik. Bana verdikleri kaşığı kenara bırakıp doğrudan ahşap kâseyi kafama diktim; yağlı ve leziz et suyu çenemden damlarken masa adabını umursayacak durumda değildim. Bekhir aramızda dolaşıp tuhaf çocukların her birinin rahat etmesine çalışıyor, durmadan yeterin-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ce doyup doymadığımızı soruyor ve kafesin içindeki pis kokulu samanlarla kaplı kıyafetlerimizin durumundan ötürü özür diliyordu. Tuhaf gösterimize tanık olduğundan beri bize karşı sergilediği tutum tamamen değişmişti; sadece birkaç dakika içinde tutsaklıktan kurtulup onur konuğu olmuştuk.

"Daha önce size öyle davrandığımız için özür dilerim," dedi ateşlerin arasındaki mindere otururken. "Halkımın güvenliği söz konusu olduğunda her tür tedbiri almalıyım. Son günlerde yollarda çok sayıda yabancıyla karşılaşıyoruz, göründükleri gibi olmayan insanlarla. Ama eğer bana *syndrigasti* olduğunuzu söylemiş olsaydınız..."

"Her ne olursa olsun bunu asla kimseye söylememiz gerektiği öğretildi bize," dedi Emma.

"*Asla*," diye ekledi Olive.

"Size bunu her kim öğrettiyse çok bilge biri olmalı," dedi Bekhir.

"Bizi nereden biliyorsunuz?" diye sordu Emma. "Eski dili konuşuyorsunuz."

"Sadece birkaç kelime," dedi Bekhir. Alevlere ve alevlerin içinde pişmekte olan şişteki et parçasına baktı. "Sizin insanlarınızla benim insanlarım eskiden beri iyi anlaşırlar. Birbirimizden pek farklı değiliz. Hepimiz toplumdan dışlanmış gezginleriz, yeryüzünün sınırlarına tutunan ruhlar." Şişteki et parçalarından birini tutup çekti ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Aslında müttefik sayılırız. Zaman içinde çingeneler, sizin türünüzden bazı çocukları aralarına kabul edip yetiştirdiler."

"Size bunun için minnettarız," dedi Emma, "ve tabii, bizi ağırladığınız için de. Kabalık etmek istemem ama sizinle daha fazla kalamayız. En kısa zamanda Londra'ya ulaşmamız çok önemli. Yakalamamız gereken bir tren var."

"Hasta arkadaşınız için mi?" diye sordu Bekhir kaşlarından birini kaldırıp Hugh'a bakarak. Hugh çoktan hasta numarası yapmayı kesmiş, başının etrafında mutlu mutlu vızıldayan arıların eşliğinde yahnisini mideye indiriyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Onun gibi bir şey," dedi Emma.

Bekhir ondan bir şeyler sakladığımızın farkındaydı ama aynı zamanda, sırrımızı tutmamıza izin verecek kadar da nazikti. "Bu gece başka tren yok," dedi, "ama tan ağarırken uyanıp sabah ilk tren kasabadan ayrılmadan önce sizi istasyona bırakırız. Yeterince iyi mi?"

"Öyle olmak zorunda," dedi endişeyle kaşlarını büzen Emma. Yürümek yerine at arabasına atlayarak zaman kazanmış olsak da Bayan Peregrine bütün bir günden olmuştu. Artık en fazla iki günü vardı. Ama şimdi bunları düşünerek elimize hiçbir şey geçmeyecekti; en azından artık üşümüyorduk, karnımız doymuştu ve güvende sayılırdık. Bir anlığına dahi olsa keyiflenmemek elde değildi.

Çingenelerle çabucak arkadaş olduk. Herkes daha önce aramızda olanları unutmaya hevesliydi. Bronwyn rehin aldığı çocuktan özür dilemeyi denedi ama çocuk sanki önemli değilmiş gibi elini havada sallayarak kızın özrünü geçiştirdi. Çingeneler bıkıp usanmadan bizi besliyorlar, kasemi doldurdukça dolduruyorlardı; daha fazla istemediğimi söylediğimde ise yaptıkları tek şey kasemi taşana kadar doldurmaktı. Bayan Peregrine, Bronwyn'in kabanından çıkıp da öterek acıktığını ilan ettiğinde çingeneler onu da besledi. Çiğ et parçalarını havaya atıyor ve Bayan Peregrine eti kapmak için sıçradığında sevinçle bağırıyorlardı. "Çok acıkmış!" diyerek güldü Olive ve kuşun pençeleriyle koca bir domuz etini parçaladığını görünce alkışladı.

"Şimdi onları havaya uçurmadığımız için mutlu musun?" diye fısıldadı Bronwyn, Enoch'a.

"Ah, *sanırım*," diye yanıtladı Enoch.

Çingene müzisyenler başka bir parça çalmaya girişti. Yemeğimizi bitirip dans etmeye başladık. Emma'yı ateşin etrafında benimle dans etmeye ikna ettim ve genelde insanların önünde dans etmekten utansam da bu defa hiçbir şeye aldırış etmemeye karar verdim. Ayaklarımız uçuyordu, ellerimizi müziğin ritmine göre çırpıyorduk ve olağanüstü birkaç dakika boyunca kendi-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mizi gerçekten kaptırdık. İçinde bulunduğumuz tehlikeyi, daha o gün hortlaklar tarafından yakalanmak üzere olduğumuzu ve etlerimizi kemiklerinden büyük bir zevkle sıyıracak olan gölgenin midesine inmekten güç bela kurtulduğumuzu unutabildim. İşte o anda çingenelere ve beynimin hayvani yönünün basitliğine derin bir minnet duydum: Kısa bir süreliğine dahi olsa sıcacık bir yemek, kısacık bir şarkı ve önemsediğim birinin yüzündeki gülümseme dikkatimi dağıtabiliyor, beni içine düştüğüm karanlıktan kurtarabiliyordu. Sonra şarkı bitti ve ayaklarımızı yere sürüye sürüye yerlerimize geçtik ve onu takip eden sessizlikte ruh halimizin değiştiğini hissettim. Emma, Bekhir'e baktı ve, "Size bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Tabii ki," dedi adam.

"Neden bizim için hayatlarınızı tehlikeye attınız?"

Adam elini salladı. "Siz de aynısını yapardınız."

"Yapacağımızdan emin değilim," dedi Emma. "Sadece anlamak istiyorum. Tuhaf olduğumuz için miydi?"

"Evet," dedi adam basitçe. Aradan birkaç saniye geçti. Kamp alanımızın sınırlarını çizen ağaçlara, ateşin ışığıyla aydınlanan kütüklere ve ötesindeki karanlığa baktı. Sonra, "Oğlumla tanışmak ister miydiniz?" diye sordu.

"Elbette," dedi Emma.

Emma ayağa kalkınca ben ve birkaçımız daha ayaklandık.

Bekhir ellerinden birini kaldırdı. "Korkarım kendisi biraz utangaç. Sadece sen," dedi Emma'ya işaret ederek, "ve sen," –beni göstermişti– "ve bir de konuşabilen ama görünmeyen çocuk."

"Etkileyici," dedi Millard. "Ve ben de sözde kendimi hissettirmemeye çalışıyordum!"

Enoch tekrar yerine oturdu. "Neden beni hep dışarıda bırakıyorsunuz? Yoksa kokuyor muyum?"

Dökümlü bir elbise içindeki çingene kadın ateşin etrafındaki grubun arasına karıştı. "Onlar ortalıkta yokken ben de el falınıza bakıp geleceğinizi okuyacağım," dedi. Horace'a döndü. "Belki de günün birinde Kilimanjaro'ya tırmanırsın!" Sonra da

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bronwyn'e dönüp, "Sen de zengin ve yakışıklı bir adamla evlenebilirsin," dedi.

Bronwyn homurdandı. "En büyük rüyam."

"Gelecek *benim* uzmanlık alanımdır hanımefendi," dedi Horace. "İzin verin de size nasıl yapılacağını göstereyim!"

Emma, Millard ve ben onlardan ayrılıp Bekhir'le birlikte kampı boylu boyunca aştık. Gösterişsiz bir karavanın yanına geldiğimizde alçak basamakları çıktı ve kapıyı çaldı.

"Radi?" diye seslendi nazikçe. "Lütfen dışarı gel. Seni görmek isteyen insanlar var."

Kapı aralandı ve bir kadın dışarı baktı. "Korkuyor. Sandalyesinden ayrılmak istemiyor." Dikkatli gözlerle bizi süzdü, sonra kapıyı iyice açıp bizi içeri kabul etti. Basamakları tırmanıp başımızı eğerek hem oturma odası, hem yatak odası hem de mutfak olarak kullanılıyormuş gibi görünen küçücük ama samimi bir yere girdik. İçeride daracık pencerenin altına yerleştirilmiş bir yatak, masa, sandalye ve tavandaki bacaya bağlanan küçük bir fırın vardı. Oda, hiç durmadan haftalarca ya da aylarca seyahat etmek için yolda ihtiyaç duyabileceğiniz her şeye sahipti.

Odadaki yegâne sandalyede bir oğlan oturuyordu. Kucağındaysa bir trampet vardı. Onu çingene çocuklarından oluşan müzik grubuyla birlikte bir şeyler çalarken gördüğümü hatırladım. Bu, Bekhir'in oğluydu ve kapıyı açan kadının da Bekhir'in karısı olduğunu tahmin ettim.

"Ayakkabılarını çıkar Radi," dedi kadın.

Çocuk bakışlarını bir an olsun döşemelerden ayırmamıştı. "Çıkarmak zorunda mıyım?" diye sordu.

"Evet," dedi Bekhir.

Oğlan önce botlarından birini, sonra diğerini çıkardı. Bir anlığına gördüğüm şeyden emin olamadım: Ayakkabılarının içinde hiçbir şey yoktu. Görüşüne göre çocuğun ayağı da yoktu. Ama yine de botlarını çıkarmak için çabalaması gerekmişti. Dolayısıyla botlarını yerinde tutan *bir şeyler* olmalıydı. Sonra Bekhir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oğlundan ayağa kalkmasını istedi ve çocuk istemeye istemeye de olsa sandalyesinde öne kayarak ayağa kalktı. Havada süzülüyor gibi görünüyordu, pantolonunun paçaları zeminin birkaç santim üstünde boşlukta asılı duruyordu.

"Birkaç ay önce görünmez olmaya başladı," diye açıkladı kadın. "Başlangıçta sadece ayak parmakları yok oldu. Sonra topukları. Ve en son da iki ayağı birden. Ona ne verirsek verelim hiçbir karışımın ya da ilacın tedaviye faydası olmadı."

Sonuçta ayakları vardı; ama görünmez ayaklar.

"Ne yapacağımızı bilmiyoruz," dedi Bekhir. "Ama eğer aranızda bir şifacı varsa bize yardım edebilir diye düşündüm..."

"Bunun tedavisi yok," dedi Millard ve çocuğun boşluktan gelen sesi karşısında Rabi irkilerek başını kaldırdı. "O ve ben birbirimize benziyoruz. Yaşım küçükken ben de aynı şeyleri yaşadım. Doğduğumda görünmez değildim; zaman içinde azar azar görünmez oldum."

"Konuşan da kim?" dedi oğlan.

Millard yatağın kenarında duran eşarbı alıp yüzüne sararak burnunun, alnının ve ağzının şeklini ortaya çıkardı. "Buradayım," dedi oğlana doğru ilerleyerek. "Lütfen korkma."

Geri kalanımız olanları izlerken oğlan elini kaldırıp Millard'ın yanağına, alnına ve sonra da saçlarına dokundu ve hatta sanki gerçek olup olmadığını anlamak istercesine saçının küçük bir tutamını da çekiştirdi. O sırada, daha önce hiç Millard'ın saçlarının rengini ve şeklini merak etmediğimi fark ettim.

"*Buradasın*," dedi oğlan gözleri şaşkınlıkla parıldarken. "Gerçekten buradasın!"

"Ve sen de burada olacaksın. Geri kalanın görünmez olduktan sonra bile," dedi Millard. "Göreceksin. Canın hiç yanmayacak."

Oğlan gülümsedi. Bunu gören kadının dizleri titredi ve dengesini korumak için Bekhir'e tutunmak zorunda kaldı. "Tanrı seni kutsasın," dedi Millard'a gözlerinde yaşlar birikirken. "Tanrı seni kutsasın."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Millard, Radi'nin görünmez ayaklarının dibine oturdu. "Korkulacak hiçbir şey yok evlat. Aslında görünmez olmaya bir kere alıştın mı ne kadar çok avantajı olduğunu göreceksin..."

Millard görünmez olmanın avantajlarını bir bir sayarken Bekhir kapıya gitti ve başıyla Emma'yla bana işaret etti. "Onları yalnız bırakalım," dedi. "Konuşacak bir sürü şeyleri olduğundan eminim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Millard'ı oğlanla ve annesiyle yalnız bıraktık. Kamp ateşinin başına döndüğümüzde hem tuhafları hem de çingeneleri Horace'ın etrafına toplanmış halde bulduk. Gözlerini kapatmış ve ellerinden birini kadının kafasının tepesine koymuş vaziyette, hayret içindeki falcının önünde duran ağaç kütüğünün üstünde dikiliyor ve o sırada görmekte olduğu rüyayı anlatıyor gibi görünüyordu: "...ve torununun torunu Dünya ile Ay arasında sefer yapan, otobüsleri andıran devasa bir geminin kaptanlığını yapacak. Ay'da küçük bir evi olacak ve ipoteğini ödemekte zorlanınca pansiyoner almak zorunda kalacak. Pansiyonerlerden biri çok güzel bir kadın olacak ve onunla, Ay'a özgü bir aşk yaşayacaklar ki bu, oradaki yerçekimi farkından ötürü Dünya'ya özgü aşka hiç benzemez..."

Kalabalığın yanından olup biteni izledik. "Gerçekten ciddi mi?" diye sordum Emma'ya.

"Olabilir," diye yanıtladı. "Elbette onunla biraz eğleniyor da olabilir."

"Neden *bizim* geleceğimizi de böyle okumuyor?"

Emma omuzlarını silkti. "Horace'ın yeteneği bazen o kadar işe yaramazdır ki aklını kaçıracak gibi olursun. Yabancıların geleceklerini satır satır okuyabilirken bize geldiğinde neredeyse hiçbir şey söyleyemez. Sanki birini ne kadar çok önemsiyorsa onun hakkında o kadar az şey görüyor gibidir. Duyguları, görülerini bulandırır."

"Aynısı hepimiz için geçerli değil mi?" dedi arkamızdan gelen bir ses ve döndüğümüzde Enoch'un yanı başımızda dikilmekte olduğunu gördük. "Hazır konusu açılmışken sevgili Emma, umarım Amerikalı'nın dikkatini pek fazla dağıtmıyorsundur. Kulağının dibinde genç bir kadının dili varken gölge halkına karşı tetikte olmak güçtür."

"İğrençleşme!" dedi Emma.

"İstesem bile o Hisse aldırış etmemem mümkün değil," dedim. Oysaki Enoch'un beni kıskanmasına neden olan o yakıcı hissi göz ardı edebilmeyi gerçekten isterdim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Neyse. Şimdi bana gizli toplantınızdan bahsedin," dedi Enoch. "Çingeneler bizi gerçekten hiçbirimizin hakkında tek kelime bile bilmediği eski bir anlaşma yüzünden mi korumuşlar?"

"Liderin ve eşinin tuhaf bir oğulları var," dedi Emma. "Ona yardım edebileceğimizi ummuşlar."

"Bu delilik," dedi Enoch. "Az kalsın o askerler tarafından canlı canlı derilerinin yüzülecek olmasının nedeni küçük bir oğlan çocuğuydu, öyle mi? Duyguların görüleri bulandırmasının böylesi! Yeteneklerimizden dolayı bizi tutsak etmek istediklerini ya da en kötü ihtimalle bizi açık arttırmayla satmayı planladıklarını düşünmüştüm ama görünen o ki insanları gözümde büyütmekten vazgeçemiyorum."

"Ah, gidip kendine oynayacak ölü bir hayvan bul," dedi Emma.

"İnsanoğlunun yüzde doksanını asla anlayamayacağım," dedi Enoch ve başını iki yana sallayarak uzaklaştı.

"Kimi zaman yarı makine olduğunu düşünüyorum," dedi Emma. "Dışı deriyle kaplı bir makine."

Güldüm ama gizliden gizliye Enoch'un haklı olup olmadığını düşünüyordum. Bekhir'in oğlu uğruna herkesi tehlikeye atması *delilik* miydi? Çünkü eğer Bekhir deliyse ben de kesinlikle deliydim. Tek bir kız uğruna ne kadar çok şeyden vazgeçmiştim? Tüm merakıma, babama ve hatta Bayan Peregrine'e olan borcumuza rağmen şu anda burada olmamın tek bir nedeni vardı: Emma'yla tanıştığım günden beri onun ait olduğu dünyanın bir parçası haline gelmek istediğimi biliyordum. Bu deli olduğum anlamına mı geliyordu? Yoksa kalbimi fethetmek çok mu kolaydı?

Belki içimde birkaç metal parçanın olması benim de işime yarardı, diye düşündüm. Kalbimi zırhla korumuş olsaydım acaba şu anda nerede olurdum?

Bu sorunun cevabı çok kolaydı: Evde, ilaçlarla hayatımı monotonlaştırıyor olurdum. Acılarımı unutmak için teselliyi bilgisayar oyunlarında arardım. Smart Aid'de vardiyalı çalışmaya devam ederdim. Her geçen gün duyduğum pişmanlıkla içten içe ölürdüm.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Seni korkak. Seni zayıf, zavallı çocuk. Şansını boşa harcadın.

Ama boşa harcamamıştım. Emma'ya yaklaşırken her şeyi riske atmıştım ve her gün yeniden riske atıyordum ama o sırada, bir zamanlar hayal dahi edemeyeceğim bir dünyanın kapılarını aralamış ve kendimi o dünyanın içinde bulmuştum. Tanıdığım herkesten çok daha yaşam dolu insanların arasında yaşıyor, asla hayalini dahi kurmadığım şeyler yapıyor ve asla atlatamayacağımı sandığım koşullardan canlı çıkıyordum. Bunların hepsi o tuhaf kıza karşı bir şeyler hissetmeye başladığım için mümkün olmuştu.

Her ne kadar bu sıradışı yeni dünya, onu keşfettiğim anda parçalanmaya başlamış olsa da içine düştüğümüz sorunlara ve tehlikelere rağmen burada olmaktan son derece memnundum. Her şeye rağmen her zaman istediğim şey böylesine tuhaf bir hayattı. Ne kadar garip, diye düşündüm, nasıl oluyordu da hayallerimizle kâbuslarımızı aynı anda yaşamayı beceriyorduk?

"Ne var?" diye sordu Emma. "Bana bakıp duruyorsun."

"Sana teşekkür etmek istemiştim," dedim.

Burnunu büzüp sanki komik bir şey söylemişim gibi gözlerini kıstı. "Ne için teşekkür edecektin?" dedi.

"Bana, sahip olduğumu bile bilmediğim bir güç veriyorsun," dedim. "Beni daha iyi biri haline getiriyorsun."

Yanakları kızardı. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Emma, parlayan ruh. Ateşine ihtiyacım var, içindeki ateşe.

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin," dedim. Ve sonra bütün bedenim onu öpme arzusu tarafından ele geçirildi; ben de onu öptüm.

* * *

Ölü gibi yorgun olsak da çingeneler neşeli bir ruh halindeydi ve partiyi sürdürmeye kararlı görünüyorlardı. Bize ikram ettikleri sıcak, tatlı ve kafein yüklü şeyden birkaç bardak içtikten ve birkaç şarkı daha söyledikten sonra onlara teslim olduk. Hikâ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ye anlatmak kanlarında vardı ve çok güzel şarkı söylüyorlardı; bize, uzun zaman önce kaybettikleri kuzenleriymişiz gibi davranan doğuştan albenili insanlardı. Gecenin yarısını birbirimize hikâyeler anlatarak geçirdik. Ayı gibi kükreyebilen genç adam karnından konuşarak o kadar iyi bir gösteri yaptı ki az kalsın kuklalarının canlanacağına inanacaktım. Emma'dan etkilenmişe benziyordu ve teşvik edici bir şekilde gülümseyerek bütün gösterisini Emma'nın gözlerinin içine bakarak sergilemişti ama adamın ilgisini fark etmemiş gibi yapan Emma elimi tutarak taşı gediğine koymuştu.

Daha sonra bize, Birinci Dünya Savaşı sırasında İngiliz ordusunun, onların bütün atlarına nasıl el koyduğunu anlattılar. Uzun bir süre boyunca arabalarını çekecek atlardan yoksun kalmışlardı. Bir gün ormanda –tam olarak bu ormanda– kara kara düşünürlerken uzun boynuzlu keçilerden oluşan koca bir sürü kamplarına girmişti. Yabani görünümlüydüler ama elle beslenecek kadar da evcildiler. Böylece aralarından biri keçileri at arabalarına bağlamayı önermişti. Sonuçta, bu keçilerin en az kaybettikleri atlar kadar güçlü olduğu ortaya çıkmıştı. Böylece çingeneler ormandan kurtulmuş ve savaşın sonuna kadar at arabaları, tuhaf bir şekilde güçlü keçiler tarafından çekilmişti. Galler'de Keçi Halkı olarak bilinmelerinin nedeni de buydu. Kanıt olarak, Bekhir'in amcasının keçi tarafından çekilen at arabası üstündeki fotoğrafını gösterdiler. Kimsenin söylemesine gerek kalmadan bunların, Addison'ın bahsettiği tuhaf keçilerden oluşan kayıp sürü olduğunu anladık. Savaştan sonra ordu, çingenelerin atlarını geri vermişti ve artık kendilerine ihtiyaç duyulmayan keçiler de bir kere daha ormanda gözden kaybolmuştu.

Nihayet kamp ateşlerinin küçülmesiyle bize yer yatağı serdiler ve hareketli bir yabancı dilde ninni söylemeye başladılar. Kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyordum ve bundan ölesiye memnundum. Vantrilok, Emma'ya iyi geceler dilemeye geldi. Emma onu başından savsa da adamın uzattığı kartviziti almak zorunda kalmıştı. Kartın arkasında, çingeneler ne zaman Cardiff'te dursa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ona gelen mektupları almak için birkaç ayda bir uğradığı bir adres vardı. Kartın ön yüzündeyse kuklalarla birlikte çekilmiş bir fotoğrafı ve Emma'ya yazdığı kısa bir not vardı. Emma notu bana gösterip kıs kıs güldü ama ben adamın durumuna üzüldüm. Tek suçu ondan hoşlanmaktı. Tıpkı benim gibi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Emma'ya

Sadece sen'siz gülümsemek için...

G. Mg. Ş. etc.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ormanın kıyısında yer yatağına uzanıp Emma'yla birbirimize sokulduk. Tam uykuya dalmak üzereydik ki yanı başımızdaki çimlerde ayak sesleri duyup gözlerimi açtım ama ortalıkta kimse görünmüyordu. Gelen Millard'dı. Bütün akşamı çingene çocukla geçirdikten sonra geri dönmüştü.

"Bizimle gelmek istiyor," dedi Millard.

"Kim?" diye mırıldandı Emma uyku sersemliğiyle. "Nereye?"

"Oğlan. Bizimle."

"Peki ona ne dedin?"

"Bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim. Ama tam olarak hayır demiş sayılmam."

"Yanımıza başka birini alamayacağımızı biliyorsun," dedi Emma. "Bizi yavaşlatacaktır."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Millard. "Ama hızla görünmez oluyor ve çok korkmuş durumda. Yakında tamamen görünmez olacak ve günün birinde gruptan ayrı düşeceğinden, çingenelerin yokluğunu fark etmeyeceğinden, kurtlarla ve örümceklerle dolu ormanın derinliklerinde sonsuza dek kaybolacağından korkuyor."

Emma inledi ve Millard'a bakmak için döndü. Karar verilene dek uyumamıza izin vermeyecekti. "Hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum," dedi. "Ama bizimle gelmesi gerçekten mümkün değil. Çok üzgünüm Mill."

"Öyle olsun," dedi Millard hüzün içinde. "Gidip ona haberleri vereyim."

Ayağa kalktı ve süzülürcesine bizden uzaklaştı.

Emma iç çekti ve bir süreliğine tedirgin bir şekilde dönüp durdu.

"Doğru şeyi yaptın," diye fısıldadım. "Herkesin bel bağladığı kişi olmak hiç de kolay değil."

Hiçbir şey söylemedi ama göğüs boşluğuma sokuldu. Yavaş yavaş uykuya daldık; esintiyle kıpırdanan dalların sesi ve atların solukları bizi nazikçe uykuya davet ediyordu.

* * *

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir önceki günü anımsatan, kâbuslardan fırlamışa benzeyen köpekler tarafından takip edildiğimiz kötü rüyalarla geçen bir geceydi. Bir türlü derin uykuya dalamamıştım. Sabah olduğunda yorgunluktan bitap düşmüştüm. Kollarım ve bacaklarım külçe gibi ağır, başımsa kazan gibiydi. Hiç uyumamış olsam kendimi daha iyi hissedebilirdim.

Tan ağarırken Bekhir gelip bizi uyandırdı. "Kalkma zamanı, *syndrigasti!*" diye bağırdı tuğla kadar sert ekmek somunlarını dağıtırken. "Öldüğünüz zaman uyumak için yeterince zamanınız olacak!"

Enoch ekmeğiyle bir kayaya vurunca sanki odunla vurmuş gibi bir çatırtı duyuldu. "Eğer kahvaltıda böyle şeyler yersek çok yakında öleceğiz!"

Bekhir sırıtarak Enoch'un saçlarını karıştırdı. "Ah, hadi ama. Bu sabah tuhaf ruhun nerelere gitti?"

"Temizlenmeye," dedi Enoch yattığı yerde battaniyeyi tepesine kadar çekerek.

Bekhir kasabaya doğru yola çıkmadan hazırlanmamız için bize on dakika verdi. Sözünü tutuyordu ve bizi günün ilk treni kalkmadan önce istasyona yetiştirecekti. Ayaklanarak su kovasına doğru yürüdüm, yüzüme biraz su çarptım ve parmağımı kullanarak dişlerimi fırçaladım. Ah, diş fırçamı ne kadar da özlemiştim! Nane kokulu diş ipim ve okyanus esintili deodorantım nasıl da gözümde tütüyordu! Bir Smart Aid bulmak için neler vermezdim!

Temiz bir çift iç çamaşırı için krallığımdan vazgeçmeye hazırdım!

Parmaklarımla saçlarımdaki saman artıklarını temizledim ve yenmez durumdaki ekmekten bir ısırık aldım. Çingeneler ve çocukları bizi yüzlerinde kederli ifadelerle izliyorlardı. Sanki bir şekilde, dün geceki eğlencenin son gösterimiz olduğunu ve artık darağacına götürüleceğimizi düşünüyor gibiydiler. Onlardan birini neşelendirmeye çalıştım. "Her şey yolunda," dedim ağlamak üzere gibi görünen sırma saçlı küçük bir oğlan çocuğuna. "Başımıza hiçbir şey gelmeyecek."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana sanki konuşan bir hayaletmişim gibi baktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sekiz at ve sekiz binici bir araya toplandı. Her birimize birer tane düşüyordu. Atlar bizi kasabaya at arabalarından oluşan bir konvoydan çok daha hızlı ulaştıracaktı. Ama aynı zamanda beni epeyce korkutuyorlardı.

Daha önce hiç ata binmemiştim. Amerika'da yaşayan dudak uçuklatacak kadar zengin çocuklar arasında ata binmeyen bir tek ben kalmış olabilirdim. Atların güzel, muhteşem yaratıklar olduğunu ya da hayvan ırkının doruk noktası olduğunu falan filan düşünmüyor değildim. Sadece hayvanların bağlanmaktan ya da üstüne insanların binmesinden hoşlandığına inanmıyordum. Ayrıca atlar çok büyüktü. Koşarken dalgalanan kasları ve büyük, güçlü dişleri vardı ve bana, onlardan korktuğumu biliyormuş da ilk fırsatta kafama çifte atacaklarmış gibi bakıyorlardı. Atlarda emniyet kemeri olmadığından bahsetmiyorum bile! Yine de atlar neredeyse arabalar kadar hızlıydı ve isteseler de yerlerinde duramıyor gibiydiler. Bu yüzden ata binmeye çalışmak bile mantıksız görünüyordu.

Elbette bunların hiçbirinden bahsetmedim. Çenemi kapatıp dişlerimi birbirine kenetledim ve attan düşerek ölmektense daha ilgi çekici bir biçimde ölecek kadar hayatta kalabilmeyi diledim.

İlk *deh* sesinden itibaren dörtnala koşturmaya başladık. Harekete geçer geçmez haysiyetimi oracıkta bırakıp eyerin üstünde önümde oturan ve dizginleri elinde tutan çingeneye sarıldım. O kadar hızlı davranmıştım ki bizi uğurlamak için toplanan çingenelere veda etmek için el bile sallayamadım. İyi ki öyle olmuştu çünkü vedalar iyi olduğum alanlardan biri değildi ve son zamanlarda hayatım beceriksizce edilen vedalar silsilesinden ibaretti. Elveda, elveda, elveda.

Yola devam ettik. Bacaklarım atı sıkmaktan uyuşmuştu. En önden Bekhir gidiyordu, arkasındaysa tuhaf oğlu oturuyordu. Çocuğun sırtı dimdik, kolları yanlardaydı. Dün gecenin aksine korkusuz ve kendinden emindi. Çingenelerin arasında kendini rahat hissediyordu, buraya aitti. Bize ihtiyacı yoktu. Onun halkı *bunlardı*.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir süre sonra tırıs gitmeye başladık ve cesaretimi toplayıp yüzümü binicinin ceketinden ayırarak değişen manzarayı izlemeye koyuldum. Orman yerini düzlük alanlara bırakmıştı. Vadiye doğru iniyorduk. Vadinin orasındaki kasaba bulunduğumuz yerden posta pulundan daha büyük görünmüyordu. Dört bir yanını çepeçevre saran yeşilliklerin arasında sıkışmış gibiydi. Pofuduk beyaz noktalar kuzeyden geniş bir yay çizerek kasabaya yaklaşıyordu: Bir trenin dumanlı soluklarıydı bunlar.

Bekhir kasabanın kapılarına varmadan atları durdurdu. "Buradan ilerisine gidemeyiz," dedi. "Kasabalarda pek hoş karşılanmayız. Üstümüze çekeceğimiz ilgiden hoşnut kalmazsınız."

Bu nazik insanların varlığına birilerinin karşı çıktığını hayal etmek dahi güçtü. Ama yine de tuhafların toplumdan uzaklaşmasının nedenlerinden biri de benzer önyargılardı. Dünya ne yazık ki böyle bir yere dönüşmüştü.

Çocuklar ve ben attan indik. Kimsenin titreyen bacaklarımı görmemesini umarak diğerlerinin arkasında durdum. Tam yola çıkmak üzereyken Bekhir'in oğlu babasının atından atlayıp, "Bekleyin! Beni de alın yanınıza!" diye bağırdı.

"Onunla konuşacağını sanıyordum," dedi Emma, Millard'a.

"*Konuştum zaten*," diye yanıtladı Millard.

Oğlan eyerden bir sırt çantası çıkardı ve omzuna astı. Eşyalarını toplamış, gitmeye hazırdı. "Yemek pişirebilirim," dedi, "ve odun kesebilirim, ata binebilirim ve her tür düğümü atabilirim!"

"Biri şuna başarı madalyası versin," dedi Enoch.

"Korkarım bu mümkün değil," dedi Emma nazikçe.

"Ama ben de sizin gibiyim ve her geçen dakika size daha çok benziyorum!" Oğlan pantolonunun tokasını açmaya koyuldu. "Bana neler olduğuna bakın!"

Kimse onu durdurmaya fırsat bulamadan pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdi. Kızlar nefeslerini tutup bakışlarını kaçırdılar. Hugh, "Pantolonunu çek, seni sapık!" diye bağırdı.

Ama görünürde hiçbir şey yoktu. Belden aşağısı görünmez olmuştu. Hastalıklı merakım beni oğlanın görünen kısmının al-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tına bakmaya zorladı ve böylece, çocuğun bağırsaklarının kristal berraklığındaki manzarasıyla ödüllendirildim.

"Dünden beri ne kadar kaybolduğuma bakın," dedi Radi panik içinde. "Yakında tepeden tırnağa görünmez olacağım!"

Çingeneler çocuğa bön bön bakarken kendi aralarında mırıldandılar. Atları bile rahatsız olmuş görünüyorlardı. Yarısı kopmuş gibi görünen çocuktan uzaklaşmaya çalışıyorlardı.

"Kuşlar şahidimdir ki kanatlarım çıkacak!" dedi Enoch. "Oğlanın sadece yarısı burada."

"Seni zavallı şey," dedi Bronwyn. "Onu da yanımıza alabilir miyiz?"

"Canı isteyenin katılabileceği gezgin bir sirk miyiz biz?" dedi Enoch. "Ymbrynemizi kurtarmak için tehlikeli bir göreve çıktık ve dünyadan haberi olmayan yeni bir tuhafa bebek bakıcılığı yapacak durumda değiliz!"

Oğlanın gözleri fal taşı gibi açılıp sulanmaya başladı. Sırt çantasının omzundan kayıp yola düşmesine izin verdi.

Emma, Enoch'u kenara çekti. "Bu çok acımasızcaydı," dedi. "Şimdi ondan özür dile."

"Dilemeyeceğim. Gittikçe azalan değerli zamanımızı onun yüzünden boşa harcıyoruz."

"Bu insanlar hayatlarımızı kurtardı!"

"Eğer bizi o lanet olası kafese kapatmamış olsalardı kimsenin hayatımızı kurtarması *gerekmeyecekti*!"

Emma, Enoch'la uğraşmaktan vazgeçip oğlana döndü. "Eğer koşullar farklı olsaydı seni seve seve yanımıza alırdık. Ama şu durumda bütün uygarlığımız mahvolma tehlikesiyle karşı karşıya. Gördüğün gibi kötü bir zamanlama."

Oğlan, "Bu hiç adil değil," diyerek kederlendi. "Neden yıllar önce kaybolmaya başlamadım ki? Neden şimdi olmak zorundaydı?"

"Her tuhafın yeteneği vakti geldiğinde ortaya çıkar," dedi Millard. "Bazılarınınki çocuklukta, bazılarınınki ise epeyce yaşlandıklarında. Bir defasında, doksan iki yaşına kadar nesneleri

BELONGS TO KAKTUS TEAM

zihin gücüyle havaya kaldırabildiğini fark etmeyen bir adamın hikâyesini duymuştum."

"Ben daha doğduğum anda havadan hafiftim," dedi Olive gururla. "Anamın karnından çıktığım gibi hastanenin tavanına fırlamışım! Pencereden dışarı süzülüp bulutların arasında kaybolmamı engelleyen tek şey göbek bağıymış. Doktorun şaşkınlıktan bayıldığını söylüyorlar!"

"*Hâlâ* son derece şaşırtıcısın tatlım," dedi Bronwyn güven verircesine kızın sırtını sıvazlayarak.

Üzerindeki kaban ve botları sayesinde görülebilir durumdaki Millard oğlanın yanına gitti. "Peki, baban bu konu hakkında ne düşünüyor?" dedi.

"Doğal olarak gitmesini istemiyoruz," dedi Bekhir, "ama eğer oğlumuzu *göremezsek* nasıl onunla doğru düzgün ilgilenebiliriz? Bizden ayrılmak istiyor ve ben de kendi türünden insanların yanında kendisini daha iyi hissedebileceğini düşünüyorum."

"Onu seviyor musunuz?" diye sordu Millard açıkça. "O sizi seviyor mu?"

Bekhir kaşlarını çattı. Geleneksel hassasiyetleri olan bir adamdı ve soru onu rahatsız etmişti. Ama biraz ham hum ettikten sonra, "Elbette. O benim oğlum," diye kükredi.

"O zaman onun türünden olan *sizsiniz*," dedi Millard. "Oğlanın yeri bizim değil, sizin yanınız."

Bekhir adamlarının önünde duygularını göstermekten nefret ediyordu ama gözlerini kırpıştırdığını ve çenesinin kasıldığını gördüm. Başıyla onayladı, oğluna baktı ve ardından, "Hadi, benimle gel. Çantanı al da gidelim. Annen çoktan çayı yapmış, bizi bekliyordur," dedi.

"Tamam, baba," dedi oğlan. Hem hayal kırıklığına uğramış hem de rahatlamış gibi görünüyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedi Millard oğlana. "Çok daha iyi olacaksın. Ve her şey sona erdiğinde seni bulacağım. Dışarıda bizim gibi olan bir sürü çocuk var ve günün birinde, onları birlikte bulacağız."

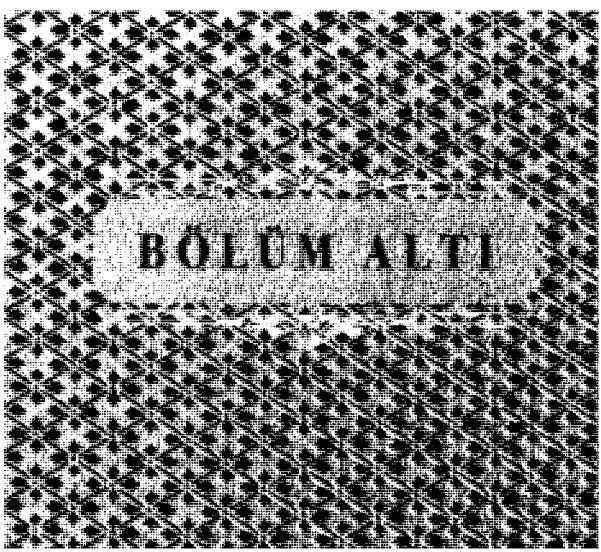
BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Söz mü?" dedi oğlan umut dolu gözlerle.

"Söz," dedi Millard.

Böylece oğlan, babasının atına bindi. Biz de arkamızı dönüp kapıdan geçerek kasabaya girdik.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kasabanın adı Coal'du.* Coaltown ya da Coalville değil, sadece Coal. Kömür her yerdeydi, tozlu yığınlar halinde evlerin yan kapılarının dibine istiflenmişti, yağlı bir duman halinde bacalardan çıkıyordu, yürüyerek işe giden erkeklerin üstlerine başlarına bulaşmıştı.

"Acele edin," dedi Emma. "Konuşmak yok. Herkes gözlerini yere indirsin."

Sıradan insanlarla gereksiz göz temasına girmekten kaçınmak en köklü kurallarımızdan biriydi çünkü bakışlar konuşmalara ve konuşmalar da sorulara yol açardı ve tuhaf çocuklar, sıradan yetişkinler tarafından kendilerine yöneltilen soruları daha fazla soruya davetiye çıkarmadan yanıtlamanın yolunu bir türlü bulamamışlardı. Eğer soruları üstüne çekecek bir şey varsa o da savaşın ortasında yalnız başına seyahat etmekte olan pejmürde görünümlü bir grup çocuktu –özellikle de kızlardan birinin omzuna tünemiş durumdaki kocaman, sivri pençeli yırtıcı bir kuşla– ama kasabada yaşayan insanlar bizi doğru düzgün fark etmemiş gibiydi. Çamaşır sıralarında yer kapmaya çalışıyor ya da solgun çiçekler gibi boyunlarını bükerek Coal'un kıvrımlı yollarındaki barların kapılarında dikiliyorlardı. Bakışları bir anlığına bize çevriliyor ve ardından yeniden uzaklara dalıyordu. İnsanların başka endişeleri vardı.

* Coal: Kömür. –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tren istasyonu o kadar küçüktü ki trenlerin burada durma zahmetine katlanıp katlanmadığını düşündüm. Üstü kapalı tek alan, platformun ortasına kondurulmuş küçük bir kulübeden ibaret olan bilet gişesine aitti. Kulübenin içinde, sandalyesinde uyuklayan bir adam vardı; adamın şişe dibini andıran gözlükleri burnundan kayıp duruyordu.

Emma sertçe pencereye vurarak görevlinin irkilerek uyanmasına neden oldu. "Londra'ya sekiz bilet," dedi. "Bu akşamüstü orada olmalıyız."

Görevli camın üstünden bizi süzdü. Gözlüklerini çıkardı, silerek temizledi ve sanki doğru gördüğünden emin olmak istercesine tekrar burnunun üstüne yerleştirdi. Şaşırtıcı bir manzara olduğumuzdan emindim: Üstümüz başımız çamur olmuştu, saçlarımız yağlıydı ve tuhaf açılarla havaya kalkmıştı. Büyük olasılıkla kokuyorduk da.

"Çok üzgünüm," dedi görevli. "Trende yer yok."

Etrafıma baktım. İstasyonda, banklarda uyuyan birkaç kişiden başka kimse yoktu.

"Bu çok saçma!" dedi Emma. "Bize hemen biletlerimizi sat, yoksa seni çocuklara karşı ayrımcılık uyguladığın konusunda demiryolu idaresine şikâyet ederim!"

Onun yerinde olsaydım görevliye daha yumuşak davranabilirdim ama Emma'nın kendini beğenmiş, zavallı bürokratlara ayıracak ne zamanı ne de sabrı vardı.

"Öyle bir idare olsa bile," diye yanıtladı görevli burnunu tiksintiyle kaldırarak, "*sizin* için geçerli olmadığı kesin. Biliyorsunuz, savaş halindeyiz ve majestelerinin çocuklardan ve hayvanlardan çok daha önemli işlerle uğraşması gerekiyor!" Sertçe Bayan Peregrine'e baktı. "Ayrıca her ne olursa olsun trene hayvan almak yasaktır!"

Tren tıslamayı andıran bir sesle istasyona girdi ve tiz bir gıcırtıyla durdu. Kondüktör kafasını pencerelerden birinden çıkarıp, "Sekiz buçuk Londra! Binmeyen kalmasın!" diye bağırdı. İstas-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yondaki banklarda uyuyanlar kalkıp ayaklarını sürüye sürüye platformda yürümeye başladılar.

Gri takım elbiseli bir adam bizi iterek camın önüne geçti. Parayı görevliye verdi, karşılığında biletini aldı ve aceleyle trene doğru yürümeye koyuldu.

"Dolu olduğunu söylemiştin!" dedi Emma eliyle cama vurarak. "Bunu *yapamazsın!*"

"O beyefendi *birinci sınıf* kompartımana bilet aldı," dedi görevli. "Şimdi gözümün önünden kaybolun, sizi küçük pis dilenciler! Yankesicilik yapmak için gidip kendinize başka bir yer bulun!"

Horace bilet gişesinin önüne geçip, "Tabiatları gereği dilenciler yanlarında büyük miktarda para taşımazlar," dedi ve kabanının ceketine uzanarak çıkardığı kalın para destesini sertçe tezgâhın üstüne koydu. "Madem sadece birinci sınıf bilet satıyorsunuz, o zaman onlardan alacağız!"

Görevli para tomarına bakıp yutkunarak oturduğu yerde dikleşti. Geri kalanımız da yutkunduk, Horace'ın bu kadar çok parasının olması hepimizi şaşırtmıştı. Görevli para destesini yelpaze gibi açarak, "Neden olmasın ki! Bu para vagonun kendisini bile satın almaya yeter!" dedi.

"O zaman vagonu bize ver!" dedi Horace. "Böylece yankesicilik yapmayacağımızdan emin olabilirsin."

Görevli kıpkırmızı kesilip kekelemeye başladı. "E-evet efendim. Üzgünüm efendim. Umarım az önce söylediklerimi basit bir şaka olarak kabul edersiniz..."

"Şu lanet olasıca biletleri ver de trene binelim!"

"Derhal efendim!"

Görevli birinci sınıf biletlerden oluşan desteyi önümüze doğru itekledi. "İyi yolculuklar!" dedi. "Ve lütfen sizi bu konuda uyardığımı kimseye söylemeyin efendim ama sizin yerinizde olsam kuşu saklardım. Biletiniz birinci sınıf olsa da olmasa da kondüktörler ondan hoşlanmayacaktır."

Elimizde biletlerle hızla tezgâhtan uzaklaşırken Horace'ın göğsü tavus kuşu misali kabardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"O parayı da nereden buldun?" dedi Emma.

"Ev yanıp kül olmadan önce Bayan Peregrine'in çekmecesinden almıştım," diye yanıtladı Horace. "Kaybetmemek için kabanımın içindeki gizli cebe koyup ağzını dikmiştim."

"Horace, sen bir dâhisin!" dedi Bronwyn.

"Gerçek bir dâhi paramızı son kuruşuna kadar o şekilde harcamazdı," dedi Enoch. "Gerçekten birinci sınıf vagonunun *tümüne* ihtiyacımız var mıydı?"

"Hayır," dedi Horace, "ama o adamı aptal durumuna düşürmek sana da iyi gelmedi mi?"

"Sanırım geldi," dedi Enoch.

"Çünkü paranın asıl amacı insanları etkilemek ve kendilerini senden daha değersiz hissetmelerini sağlamaktır."

"Bundan pek emin değilim," dedi Emma.

"Sadece şaka yapıyorum!" dedi Horace. "Tabii ki paranın amacı elbise almaktır."

Kondüktör tarafından durdurulduğumuzda trene binmek üzereydik. "Biletlerinizi görelim," dedi ve Horace'ın elindeki bilet destesine uzandığı sırada Bronwyn'in kabanının içinde bir şeyler sakladığını fark etti. "Orada ne var?" dedi kondüktör şüpheyle Bronwyn'i süzerek.

"Nerede ne var?" diye yanıtladı Bronwyn elinden geldiğince rahat görünmeye çalışarak. Diğer yandan da kıpırdanmakta olan yumruya rağmen kabanının önünü kapalı tutmaya çalışıyordu.

"Kabanının içinde!" dedi kondüktör. "Bana oyun oynamaya kalkışma kızım."

"O bir, şey..." Bronwyn hızlı düşünmeye çalıştı ama başarısız oldu. "Bir kuş?"

Emma'nın başı göğsüne düştü. Enoch eliyle gözlerini kapatıp inledi.

"Trene hayvan sokamazsınız!" diye bağırdı kondüktör.

"Ama beni anlamıyorsunuz," dedi Bronwyn. "Çocukluğumdan beri ondan ayrılmadım... ve bu trene binmek *zorundayız*... ve bütün paramızı biletlere harcadık!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kural kuraldır!" dedi kondüktör. Artık sabrı tükeniyor gibiydi. "Benimle oyun oynamaya *kalkışma!*"

Emma yüzünde aydınlık bir ifadeyle başını kaldırıverdi. "Bir oyuncak!" dedi.

"Pardon?" dedi kondüktör.

"O *gerçek* bir kuş değil kondüktör bey. Kuralları çiğnemeyi aklımızın ucundan bile geçirmeyiz. Kız kardeşimin en sevdiği oyuncağıdır ve oyuncağını ondan almaya çalıştığınızı sanıyor." Acıklı bir şekilde ellerini çırptı. "Bir çocuğun en sevdiği oyuncağını ondan almayacaksınız, değil mi?"

Kondüktör şüpheci gözlerle Bronwyn'i süzdü. "Oyuncaklarla oynama yaşı geçmiş gibi görünüyor, sizce de öyle değil mi?"

Emma adama doğru eğilip fısıldadı. "Biraz *geriliği* var, anlayın..."

Emma'nın söyledikleri karşısında Bronwyn kaşlarını çattı ama işbirliği yapmaktan başka seçeneği yoktu. Kondüktör ona doğru bir adım attı. "O zaman şu oyuncağı görelim."

Yüzleşme anı. Nefesimizi tutup Bronwyn'in kabanını aralayıp içeri uzanarak Bayan Peregrine'i yavaşça dışarı çıkarmasını izledik. Kuşu gördüğümde öldüğünü sandım. Bayan Peregrine tepeden tırnağa taş kesmiş gibiydi. Kapalı gözlerle ve sertleşmiş bacaklarla Bronwyn'in elinde yatıyordu. Sonra onun da oyuna ortak olduğunu anladım.

"Gördünüz mü?" dedi Bronwyn. "Kuşçuk gerçek değil. İçi doldurulmuş bir hayvan o."

"Ama daha önce kıpırdandığını gördüm!" dedi kondüktör.

"Aslında –şey– kurmalı modellerden," dedi Bronwyn. "İzleyin."

Bronwyn dizlerinin üstüne çöküp Bayan Peregrine'i yere koydu. Sonra kanadının altına uzanıp sanki bir şeyleri kuruyormuş gibi yaptı. Birkaç saniye sonra Bayan Peregrine'in gözleri aniden açıldı ve başını mekanik bir şekilde sağa sola çevirerek, bacaklarını ise yaylı bir mekanizma gibi hareket ettirerek ortalıkta dolaşmaya başladı. Sonunda sarsılarak durdu ve yere devrildi. Bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kere daha kazık gibi sertleşmişti. Sergilediği performansla Oscar bile kazanabilirdi.

Kondüktör tam olarak olmasa da ikna olmuş görünüyordu. "Pekâlâ," diye mırıldandı, "eğer o bir oyuncaksa onu da oyuncak sandığınıza kaldırmanızın sakıncası yoktur sanırım." Başıyla, Bronwyn'in platforma koyduğu sandığa işaret etti.

Bronwyn tereddütlüydü. "O bir..."

"Evet, tabii, hiç sorun olmaz," dedi Emma sandığın mandallarını açarken. "Şimdi onu sandığa koy kardeşim!"

"Ama ya içeride *hava* kalmazsa?" diye tısladı Bronwyn, Emma'ya.

"O zaman yan tarafına lanet olasıca birkaç *delik* açarsın!" dedi Emma da tıslayarak.

Bronwyn, Bayan Peregrine'i alıp nazikçe sandığın içine yerleştirdi. "Çok üzgünüm hanımefendi," diye fısıldadı kapağı indirip kapatırken.

Nihayet kondüktör biletlerimizi aldı. "Birinci sınıf!" dedi şaşkınlık içinde. "Vagonunuz en öndeki." Platformun diğer tarafına işaret etti. "Acele etseniz iyi olur!"

"Bizi o kadar oyaladıktan sonra söylediğine bak!" dedi Emma ve platform boyunca koşmaya başladık.

Yanımızdaki tren önce öksürüp ardından inleyerek harekete geçti. Şimdilik santim santim ilerliyordu ama tekerleklerinin her dönüşünde biraz daha hızlanıyordu.

Birinci sınıf vagonuyla aynı hizaya geldik. Açık kapıdan ilk atlayan Bronwyn oldu. Sandığı koridora bırakıp Olive'in çıkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Sonra arkamızdan biri bağırdı. "Durun! İnin oradan!"

Bu, kondüktörün sesi değildi. Daha derin, daha otoriter bir sesti.

"Yemin ederim," dedi Enoch, "eğer *biri* daha trene binmemize engel olmaya çalışırsa..."

O anda tren istasyonunda bir silah sesi yankılandı ve yaşadığım

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ani şaşkınlık ayaklarımın birbirine dolanmasına neden oldu. Kapının eşiğine adım attığım anda yalpalayarak platforma geri düştüm.

"*Durun* dedim!" diye bağırdı ses yine. Omzumun üstünden bakınca üniformalı bir askerin platformda durduğunu gördüm. Tüfeğini bize doğrultmuş, dizlerinin üstüne çökerek ateş pozisyonu almıştı. Bizi ikna etmek istercesine sağır edici iki patlama sesiyle başımızın üstünden iki kurşun daha geçirdi. "Trenden inip dizlerinizin üstüne çökün!" dedi hızlı adımlarla bize doğru gelerek.

Oradan tüymeyi düşündüm ama sonra askerin gözlerini fark ettim; gözbebeğinden yoksun bembeyaz pörtlek gözleri tüm cesaretimi kırdı. O bir hortlaktı ve aramızdan birini vurmak için bir kere olsun tereddüt bile etmezdi. Eline bahane vermesek iyi olacaktı.

Bronwyn ve Olive de aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı ki trenden inip geri kalanımıza katılarak dizlerinin üstüne çöktüler.

Ramak kalmıştı, diye düşündüm. *Trene binmemize ramak kalmıştı.*

Tren bizi almadan istasyondan ayrıldı; Bayan Peregrine'i kurtarma umutlarımız da dumanları tüten trenle birlikte gözden kayboldu.

Hem de Bayan Peregrine'le birlikte, diye düşündüm midemi altüst eden bir irkilmeyle. Bronwyn sandığı trende bırakmıştı! Kendiliğimden ayağa kalktım ve treni takip etmek için ileri doğru atıldım ama yüzümün birkaç santim yanında beliren tüfeğin namlusuyla kaslarımdaki tüm gücün boşaldığını hissettim.

"Sakın. Bir. Adım. Daha. *Atma*," dedi asker.

Yeniden yere çöktüm.

* * *

Dizlerimizin üstüne çökmüş, ellerimizi havaya kaldırmıştık. Kalplerimiz güm güm atıyordu. Asker gergin gergin etrafımızda dolaştı; tüfeğini bize doğrultmuş, parmağını ise bir an olsun tetikten çekmemişti. Doktor Golan'dan beri ilk defa bir hortlağa bu kadar

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yakından ve uzun bakma fırsatını yakalıyordum. Üzerinde standart İngiliz ordusu üniformalarından vardı –pamuklu pantolonun içine sokulan haki renkli gömlek, siyah botlar ve kask– ama acayip görünüyordu. Sanki giymeye henüz alışmadığı bir kostüm gibi pantolonu yamulmuş, kaskı ise epeyce geriye itilmişti. O da gergin görünüyordu. Bizi gözleriyle tartarken başını sağa sola çevirip duruyordu. Sayıca ondan üstündük ve her ne kadar silahsız birkaç çocuktan ibaret olsak da son üç gün içinde bir hortlağın ve iki gölgenin ölümünden sorumluyduk. Bizden korkuyordu ve beni asıl korkutan da buydu. Korkusu onu öngörülemez kılıyordu.

Kemerinden telsizini çıkardı ve telsize bir şeyler söyledi. Kısa süreliğine duyulan tek şey radyo parazitiydi fakat birkaç saniye sonra beklediği yanıt geldi. Ama her şey şifreliydi; tek kelimesini bile anlamamıştık.

Bize ayağa kalkmamızı emretti. Ayağa kalktık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Olive çekine çekine.

"Yürüyüşe," dedi adam. "Hiçbirinizin emirlerime karşı gelmeyeceği güzel bir yürüyüşe." Sesli harfleri yutarak konuşması, başka bir yerden geldiğini ve pek başarılı olamasa da İngiliz aksanını taklit etmeye çalıştığını söylüyordu. Hortlaklar kılık değiştirme konusunda usta olmalıydı ama karşımızdakinin yıldız öğrencilerden biri olmadığı açıktı.

"Sırayı bozmayacaksınız," dedi teker teker her birimizi süzerek. "Kaçmaya kalkışmayacaksınız. Tüfeğimde on beş kurşun daha var; ki bu da hepinize ikişer delik açmama yeter. Ve ceketini görmediğimi sanma, görünmez çocuk. Eğer peşinden koşmama neden olursan o görünmez parmaklarını hatıra niyetine doğrarım."

"Evet, efendim," dedi Millard.

"Konuşmak yok!" diye bağırdı asker. "Şimdi *marş marş!*"

Düzgün adımlarla gişenin yanından geçtik. Görevli yerinde yoktu. Sonra platformu takip ederek tren istasyonundan çıktık ve kendimizi sokakta bulduk. Her ne kadar Coal'un sakinleri sabahın erken saatlerinde kasabadan ilk geçişimizde başlarını kaldırıp bize

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iki defa bakmamış olsalar da bu defa, üstümüze doğrultulmuş bir silahla tek sıra halinde yürüdüğümüzü görünce başlarını baykuş gibi bize çeviriyordu. Ne zaman önde yürüyen aradaki mesafeyi açsa bağırmaya başlayan asker bizi sıkı düzende yürüttü. Ben en arkada, onun hemen önündeydim. Yürürken cephanesinden gelen tıkırtıları duyabiliyordum. Gelirken kullandığımız yolu takip ederek doğrudan kasabadan çıkacak gibi görünüyorduk.

Aklıma onlarca kaçış planı geldi. Dağılabilirdik. Hayır... aramızdan en az birkaçını vururdu. Belki birimiz yolda bayılmış numarası yapabilirdik. Sonra da arkasındakinin ayağı takılır ve o akıl karışıklığı içinde... hayır, böyle bir şeye kanmayacak kadar disiplinliydi. Silahını almak için aramızdan biri ona yaklaşabilirdi.

Ben. Ona en yakın bendim. Eğer biraz daha yavaş yürüyüp onunla aynı hizaya gelirsem ve ardından üstüne atlarsam... ama kimi kandırıyordum ki? Aksiyon filmlerindeki kahramanlar gibi değildim. Nefesimin kesilmesine neden olacak kadar korkuyordum. Hem neredeyse on metre kadar arkamdaydı ve silahını sırtıma doğrultmuştu. Daha arkamı döndüğüm anda beni vururdu, ben de yolun ortasında kan kaybından ölürdüm. Bu kahramanca değil, aptalca bir fikirdi.

Arkamızdan bir cip geldi ve yürüyüş hızımıza ayak uydurarak yavaşça yanımızda ilerlemeye başladı. Cipte iki asker daha vardı ve her ne kadar ikisi de aynalı güneş gözlükleri takıyor olsa da gözlüklerin ardında ne olduğunu biliyordum. Yolcu koltuğundaki hortlak bizi yakalayan hortlağa başıyla selam verdi –İyi iş!– sonra bize dönüp boş gözlerle bizi inceledi. O andan itibaren ne gözlerini bizden ne de ellerini tüfeğinden ayırdı.

Artık muhafızlarımız vardı, eli tüfekli hortlaklar birken üç olmuştu. Tüm kaçış umutlarım paramparça olmuştu.

Yürümeye devam ettik. Ayakkabılarımız çakıl taşlı yolda gıcırdarken cipin motoru hemen yanı başımızda adi bir çim biçme makinesi gibi kükrüyordu. Kasaba geride kaldı ve ağaçlı yolun iki yanında verimsiz ve çıplak topraklarıyla bir çiftlik gözüktü. Askerler tek kelime dahi etmemişti. Robotları andıran bir havaları vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sanki beyinleri çıkarılmış, yerine de kablolar yerleştirilmiş gibiydi. Hortlakların çok zeki oldukları söylenirdi ama bunlar bana uzaktan kumandalı robotlar gibi görünüyorlardı. Sonra kulağımın dibinde bir vızıltı duydum ve başımı kaldırdığımda bir arının kafamın etrafında dolanıp uzaklara uçtuğunu gördüm.

Hugh, diye düşündüm. *Neyin peşinde olabilir?* Gözlerim sırada onu aradı, hepimizin vurulmasına neden olacak bir şeyler planladığından endişeleniyordum ama onu göremedim.

Çabucak önümdeki kafaları saydım. *Bir-iki-üç-dört-beş-altı.* Emma, Enoch, Horace, Olive, Millard ve Bronwyn önümdeydi.

Ama Hugh neredeydi?

Neredeyse havalara sıçrayacaktım. Hugh orada değildi! Bu da geri kalanımızla birlikte yakalanmadığı anlamına geliyordu. Hâlâ özgürdü! Belki de tren istasyonundaki kargaşa sırasında trenle platform arasındaki açıklığa sığınmıştı. Asker farkına varmadan trene de atlamış olabilirdi. Bizi takip edip etmediğini merak ettim. Onu ele vermeden arkama bakmayı diledim.

Arkamızda olmadığını umdum çünkü bu, Bayan Peregrine'le birlikte olabileceği anlamına geliyordu. Aksi halde onu bir daha nasıl bulabilirdik ki? Sandığın içindeki hava biterse, sandığın içinde kilitli kalırsa ne olacaktı? 1940 yılında öylece ortalığa bırakılmış şüpheli paketlerle ne yapıyorlardı?

Yüzümü ateş bastı ve boğazım düğümlendi. Korkulacak çok şey, zihnimde birbiriyle rekabet eden yüzlerce korku dolu senaryo vardı.

"Sıraya dön!" diye bağırdı arkamdaki asker. Bunun muhatabının ben olduğumu fark ettim çünkü aklımdan geçen onlarca şey yüzünden yolun ortasından epeyce sapmıştım. Çabucak Emma'nın arkasındaki yerimi aldım. Emma omzunun üstünden bana yalvarırcasına baktı *–Onu sinirlendirme!–* ve ben de toparlanacağıma dair kendi kendime söz verdim.

Gergin bir sessizlik içinde yürüdük; aramızdaki gerilim elektrik akımı misali uğulduyordu. Yumruklarını açıp kapatan Emma'da, başını iki yana sallayıp kendi kendine bir şeyler mırıldanan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Enoch'ta ve düzensiz adımlar atan Olive'de o gerginliği görebiliyordum. Aramızdan birinin çaresizce bir şeyler yapmasıyla kurşunların üstümüze yağmaya başlaması sadece an meselesiydi.

Sonra Bronwyn'in nefesini tutup başını havaya kaldırdığını gördüm. Henüz hayal etmeye dahi vakit bulamadığım korkunç senaryolardan biri gözlerimin önünde can buluyordu. Önümüzde üç devasa şekil vardı. Biri yolda, diğer ikisi ise yolun hemen kenarındaki arazide yatıyordu. Sığ bir hendeğin diğer tarafındaydılar. Başlangıçta gördüğüm şeyi kabullenemeyerek bunların koyu renkli kum tepecikleri olduklarını düşündüm.

Sonra onlara yaklaştık ve artık onları olduklarından başka bir şey olarak görmem mümkün değildi: Yolun ortasında üç ölü at yatıyordu.

Olive çığlığı bastı. Bronwyn içgüdüsel olarak onu sakinleştirmeye gitti. "Sakın onlara bakma, küçük saksağanım!" ve elinde pompalı tüfek tutan asker havaya ateş etti. Hepimiz kendimizi yere attık ve başımızı korumaya çalıştık.

"Bunu tekrarlarsan kendini onların yanında, hendeğin içinde bulursun!" diye bağırdı.

Yeniden ayağa kalktığımızda Emma hafifçe bana döndü ve sadece dudaklarını oynatarak çingeneler deyip başıyla en yakındaki ata işaret etti. Ne demek istediğini anladım: Bunların çingenelerin atları olduğunu söylemeye çalışıyordu. Atlardan birinin üstündeki izleri bile tanıdım –arka bacaklarında beyaz lekeler vardı– ve onun, sadece bir saat kadar önce sıkı sıkı tutunduğum at olduğunu fark ettim.

Oracıkta kusacak gibiydim.

Tıpkı bir film gibi her şey o anda zihnimde canlandı. Bunu hortlaklar yapmıştı, bir gece önce kampımızı basan hortlaklar. Çingeneler bizi kasabanın sınırında bıraktıktan sonra yolda onlarla karşılaşmıştı. Önce bir kargaşa olmuş, sonra da kedi-fare oyununa dönüşmüştü. Atları hortlaklar tarafından vurulduğunda çingeneler hâlâ atlarının üstündeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hortlakların insanları öldürdüklerini biliyordum –tuhaf çocukları öldürüyorlar, demişti Bayan Avocet– ama bu hayvanları vururken sergiledikleri zalimlik, şeytanlığın bile ötesindeydi. Sadece bir saat önce, ömrüm boyunca gördüğüm en hayat dolu yaratıklardı: Gözleri zekâyla parlıyor, kasları dalgalanıyor, bedenleri etrafa sıcaklık yayıyordu ama şimdi birkaç parça metalin müdahalesiyle buz gibi et yığınlarından fazlası değillerdi. Bu gururlu, güçlü hayvanlar vurulmuş ve çöp gibi yolun kenarına bırakılmıştı.

Korkuyla titredim, öfkeden köpürüyordum. Üzgündüm de, çünkü onların kıymetini bilmemiştim. Ne kadar da şımarık ve nankördüm.

Kendini topla, dedim kendi kendime. *Kendini topla.*

Bekhir ve adamları neredeydi? Ya oğlu? Tek bildiğim, hortlakların bizi kurşuna dizeceğiydi. Artık bundan emindim. Asker kostümleri içindeki sahtekârlar hayvandan farklı değildi; hükmettikleri gölgelerden bile daha canavardılar. Hortlakların en azından akıl yürütecek beyinleri vardı ama o yaratıcı beceriyi dünyayı parçalarına ayırmak, canlıları öldürmek için kullanıyorlardı. Ve ne için? *Kendi* hayatlarını biraz daha uzatabilmek için. Etraflarındaki dünya ve o dünyada yaşayan ama pek de umurlarında olmayan yaratıklar üstünde biraz daha fazla güç sahibi olabilmek için.

Yazık. Ne kadar aptalca bir kayıp.

Şimdi de bizi harcayacaklardı. Bizi sorgulanacağımız ve ardından da öldürülüp terk edileceğimiz bir araziye götürüyorlardı. Eğer Hugh bizi takip edecek kadar aptalsa –sıra boyunca uçup duran arı onun yakınlarda olduğu anlamına geliyorsa– onu da öldüreceklerdi.

Tanrı hepimizin yardımcısı olsun.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

* * *

Askerler ana yoldan sapıp çiftliklerden birine giden dar yola sapmamızı emrettiğinde ölü atları henüz arkamızda bırakmıştık. Yol, patikadan daha geniş sayılmazdı. Sadece birkaç adım genişliğindeydi. Böylelikle, ciplerinden inmeden bizi takip eden askerler araçlarını bırakıp biri önde, ikisi arkada olmak üzere bizimle birlikte yürümek zorunda kaldı. İki tarafımızda uzanan, yaz aylarının sonlarına özgü vızıldayan böcekler ve çiçek açmış yeşillikler gittikçe yabanileşiyordu.

Ölmek için güzel bir yerdi.

Bir süre sonra çatısı sazlıklarla örülmüş bir kulübe, arazinin kenarından görüş alanımıza girdi. İşte, burada yapacaklar, diye düşündüm. *Bizi burada öldürecekler.*

Biz yaklaşırken kapılardan biri açıldı ve kulübeden bir asker çıktı. Üstündeki kıyafetler yanımızdakilerin giysilerinden farklıydı: Kask yerine siyah kenarlı bir subay şapkası takıyordu ve tüfek yerine de kılıflı bir altıpatlar taşıyordu.

Yetki sahibi olan buydu.

Biz yaklaşırken yolun ortasında durup topuklarını yere vuruyor ve inci gibi dişlerini sergilemek istercesine sırıtıyordu. "Nihayet tanıştık!" diye seslendi. "Sizin yüzünüzden epeyce dolaşmak zorunda kaldık ama sonunda sizi yakalayacağımızı biliyordum. Sadece zaman meselesiydi!" Tombul ve çocuksu yüz hatları vardı. Seyrelmiş saçları o kadar açık sarıydı ki neredeyse beyaz gibi görünüyordu ve kafein patlaması yaşayan Yavru Kurt liderlerininki kadar acayip bir enerjiyle doluydu. Ama ona baktığımda tek bir şey düşünebiliyordum: *Hayvan. Canavar. Katil.*

"İçeri gelin, içeri gelin," dedi subay kulübenin kapısını çekip açarak. "İçeride birkaç arkadaşınız bekliyor."

Askerler bizi itekleyerek adamın yanından geçirdiği sırada adamın gömleğinin üstüne işlenmiş isme gözüm ilişti: White.* Tıpkı renk gibi.

---

* White: Beyaz. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bay White. Bu bir şaka mıydı? Onunla ilgili hiçbir şey samimi görünmüyordu; en çok da ismi.

Bizi içeri itip bağırarak bir köşeye toplanmamızı emrettiler. Kulübenin yegâne odasında mobilya namına hiçbir şey yoktu ama insanlarla doluydu. Bekhir ve arkadaşları sırtlarını duvara dayamış, yerde oturuyorlardı. Çok kötü bir muameleye maruz kaldıkları belliydi; oraları buraları morarmış, kanıyordu ve yenilmenin verdiği hüzünle oraya öylece yığılmışlardı. Bekhir'in oğlu da dâhil olmak üzere birkaç tanesi kayıptı. İçeride nöbet bekleyen iki asker daha vardı: Böylelikle, Bay White ve muhafızlarımızı da katınca toplamda altı kişi olmuşlardı.

Bekhir bakışlarımı yakaladı ve usulca başını salladı. Yanakları mosmor olmuştu. Üzgünüm, dedi sadece dudaklarını oynatarak.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bay White bakıştığımızı gördü ve Bekhir'e döndü. "Aha! Bu çocukları tanıdın mı?"

"Hayır," dedi Bekhir bakışlarını indirerek.

"Hayır mı?" Bay White şaşırmış taklidi yaptı. "Ama az önce şuradakinden özür diledin. Eğer yabancılardan özür dilemek gibi bir alışkanlığın yoksa onu tanıyor olmalısın."

"Onlar aradığınız çocuklar değil," dedi Bekhir.

"Bence onlar," dedi Bay White. "Bence bunlar aradığımız çocukların *ta kendileri*. Dahası, bence geceyi de sizin kampınızda geçirdiler."

"Size söyledim. Onları daha önce hiç görmedim."

Bay White bizi kınayan bir okul öğretmeni edasıyla dilini şaklattı. "Çingene, bana yalan söylediğini fark edersem sana yapacağımı söylediğim şeyi hatırlıyor musun?" Kemerinden çıkardığı bıçağı Bekhir'in yanağına dayadı. "Evet, doğru. Bana yalan söyleyen dilini kesip köpeklerime yedireceğime söz verdim. Daima sözümü tutarım."

Bekhir de gözlerini Bay White'ınkilere dikti; gözünü dahi kırpmadan bakıyordu. Birkaç saniye dayanılmaz bir sessizlik içinde geçti. Gözlerim bıçağa sabitlenmişti. Sonunda, Bay White'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi ve sessizliği bozarak ustalıkla dikildi. "Ama," dedi neşeli bir ses tonuyla, "her şey sırayla!" Bize muhafızlık eden askerlere döndü. "Kuş hanginizde?"

Askerler birbirlerine baktı. Önce biri başını iki yana salladı, sonra da diğerleri.

"Onu görmedik," dedi bizi tren istasyonunda esir alan asker.

Bay White'ın yüzündeki gülümseme gücünü kaybetti. Bekhir'in yanına diz çöktü. "Kuşun onlarla birlikte olduğunu söylemiştin," dedi.

Bekhir omuzlarını silkti. "Kuşların kanatları vardır. Canları isteyince uçarlar."

Bay White, Bekhir'i kasığından bıçakladı. Her şey bir anda olup bitti: hızlı ve duygusuzca. Bıçak ete öylece girip çıktı. Bekhir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şaşkınlık ve acı içinde inleyip yana devrildi. Kanlar akmaya başladığında çoktan bacağını sıkıca kavramıştı.

Horace bayılıp yere düştü. Olive nefesini tutup gözlerini kapattı.

"Bu bana ikinci yalan söyleyişindi," dedi Bay White mendiliyle bıçağı temizleyerek.

Geri kalanımız dişlerimizi birbirine kenetleyip dilimize hakim olmaya çalıştık ama Emma'nın çoktan intikam planları yapmaya başladığını görebiliyordum. Ellerini arkasında birleştirmiş, ısıtıyordu.

Bay White kanlı mendili yere atıp bıçağını yeniden kınına soktu ve ayağa kalkarak bakışlarını bize yöneltti. Adeta gülümsüyordu; gözlerini fal taşı gibi açmış, kaşlarını büyük bir M harfini andıracak şekilde büzmüştü. "Kuşunuz nerede?" diye sordu sakin sakin. İyi biriymiş gibi davranması korkudan ödümü patlatıyordu.

"Uçup gitti," dedi Emma acı acı. "Şu adamın size söylediği gibi."

Emma'nın hiçbir şey söylememiş olmasını dilerdim; şimdi hortlağın işkence etmek için onu seçmesinden korkuyordum.

Bay White, Emma'ya doğru adım attı. "Kanadı yaralıydı. Daha dün görüldünüz. Çok uzaklaşmış olamaz." Boğazını temizledi. "Sana tekrar soracağım."

"Öldü," dedim. "Onu nehre attık."

Onun başına Emma'dan daha büyük dert açarsam belki de Emma'nın konuştuğunu bile unuturdu.

Bay White iç geçirdi. Sağ eli kılıfındaki silahını okşayıp ardından bıçağın kabzasının üstünde dolanarak sonunda kemerinin pirinç tokasında durdu. Söylediklerini sadece benim duymamı istermişçesine sesini alçalttı.

"Sorunun ne olduğunu görebiliyorum. Bana karşı dürüst davrandığınızda kazanacak hiçbir şeyinizin olmadığını düşünüyorsunuz. Ne yaparsanız yapın, ne söylerseniz söyleyin sizi öldüreceğimizi sanıyorsunuz. İşin aslının farklı olduğunu bilmenizi istiyorum. Fakat tüm samimiyetimle size şunu söylemeliyim:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bizi, sizi takip etmek zorunda bırakmamalıydınız. Bu hataydı. Her şey çok daha kolay olabilirdi ama şimdi herkesi *sinirlendirdiniz* çünkü gördüğünüz gibi zamanımızı boşa harcadınız."

Parmaklarından birini askerlerine doğru salladı. "Ama bu adamlar var ya? Sizin canınızı yakmaktan gerçekten çok hoşlanırlar. Diğer yandan ben ise duruma sizin açınızdan bakabiliyorum. *Gerçekten* korkutucu görünüyor olabiliriz, bunu anlıyorum. Denizaltımın güvertesindeki ilk karşılaşmamız ne yazık ki nezaketten yoksundu. Dahası, ymbryneleriniz nesillerdir sizi bizim hakkımızda yanlış bilgilerle zehirliyor. Dolayısıyla kaçmanız çok doğaldı. Tüm bunların ışığında size makul olduğunu düşündüğüm bir teklifte bulunacağım. Eğer şimdi bize kuşun yerini gösterirseniz, canınızı yakmak yerine gayet iyi bakılacağınız güzel bir tesise göndereceğiz. Her gün karnınız doyacak, hepinizin kendinize ait yatakları olacak... tüm bu yıllar boyunca gizlendiğiniz gülünç döngüdekinden çok daha özgür olacaksınız."

Bay White askerlerine bakıp güldü. "Son –kaçtı, yetmiş mi?– yıllarını minicik bir adada aynı günü tekrar tekrar yaşayarak geçirdiklerine inanabiliyor musunuz? Hayal edebileceğim en berbat esir kampından bile daha korkunç. İşbirliği yapmak her şeyi kolaylaştırırdı!" Omuzlarını silkip yeniden bize döndü. "Ama kibir, damarlarınızda dolaşan kibir sizi alt etti. Düşünsenize! Tüm bu zaman boyunca ortak bir amaç doğrultusunda birlikte çalışabilirdik!"

"Birlikte çalışmak mı?" dedi Emma. "Bizi avladınız. Bizi öldürmesi için canavarlarınızı gönderdiniz."

Lanet olsun, diye düşündüm. *Sesini çıkarma.*

Bay White'ın yüzünde hüzünlü köpek yavrularınınkini anımsatan bir ifade belirdi. "Canavarlar mı?" dedi. "Bak bu çok kırıcı. Bahsettiğin kişi *benim*, ne de olsa! Ben ve bütün adamlarım. Evrim geçirmemizden önce. Ama hakaretini kişisel algılamamaya çalışacağım. Hangi tür olursa olsun, ergenlik hiçbir zaman çekici bir vaziyette tecrübe edilmez." Ellerini sertçe çırpınca irkildim. "Şimdi, işimize bakalım!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hangimizin zayıf halka olduğunu tespit etmek istercesine buz gibi bakışlarını yavaşça üzerimizde gezdirdi. Kim önce çözülecekti? Kim Bayan Peregrine'in nerede olduğu konusunda doğruları söyleyecekti?

Bay White'ın gözleri Horace'a takıldı. Baygınlığı geçmişti ama hâlâ yerdeydi. Tostoparlak olmuş, zangır zangır titriyordu. Bay White ona doğru kararlı bir adım attı. Horace, adamın botlarının tıkırtısı karşısında iyice büzüldü.

"Ayağa kalk evlat."

Horace kıpırdamadı bile.

"Biri şunu ayağa kaldırsın."

Askerlerden biri Horace'ı kolundan tutup hoyratça ayağa kaldırdı. Horace gözlerini yere dikip Bay White'ın karşısında sindi.

"Adın ne evlat?"

"Ho-Ho-Horace..."

"Pekâlâ, Ho-Horace, sağduyulu birine benziyorsun. O yüzden seçim *senin*."

Horace başını hafifçe kaldırdı. "Seçim...?"

Bay White bıçağını kemerinden çıkardı ve çingenelere doğrulttu. "Bu adamlardan hangisini önce öldüreyim? Tabii eğer ymbrynenizin nerede olduğunu söylersen işler değişir. O zaman kimse ölmek zorunda kalmaz."

Horace sanki yok olmayı dilermiş gibi gözlerini sımsıkı yumdu.

"Ya da," dedi Bay White, "onlardan birini seçmek istemiyorsan *aranızdan birini* seçmekten memnuniyet duyarım. Yoksa bunu sen mi yapmak istersin?"

"Hayır!"

"O zaman *konuş!*" diye bağırdı Bay White. Sonra yüzünde yeniden o parlak dişlerini gözler önüne seren sırıtma belirdi.

"Onlara hiçbir şey söyleme, *syndrigasti!*" diye bağırdı Bekhir ve askerlerden biri midesine sert bir tekme savurunca inleyerek sustu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bay White uzanıp o korkunç, bembeyaz gözlerine bakması için çocuğu zorlamaya çalışarak Horace'ın çenesini tuttu. "Söyleyeceksin, değil mi? Söylersen canını yakmam."

"Evet," dedi Horace. Hâlâ gözleri kapalıydı. Hâlâ yok olmayı diliyordu. Ama hâlâ oradaydı.

"Evet, *ne?*"

Horace titrek bir nefes aldı. "Evet, söyleyeceğim."

"Yapma!" diye bağırdı Emma.

Ah Tanrım, diye düşündüm. *Onu ele verecek. Çok zayıf. Onu hayvan meskeninde bırakmalıydık...*

"Şşşt," diye tısladı Bay White çocuğun kulağına. "Onları dinleme. Şimdi konuşmaya devam et oğlum. Kuşun nerede olduğunu söyle."

"Çekmecede," dedi Horace.

Bay White'ın kaşları büzüldü. "Çekmece. Ne çekmecesi?"

"Daima içinde olduğu çekmece," dedi Horace.

Horace'ı çenesinden tutarak sarstı ve "*Ne çekmecesi?!*" diye bağırdı.

Horace bir şeyler söylemek üzereydi ki çenesini kapattı. Sertçe yutkundu. Sırtını dikleştirdi. Sonra gözlerini açıp buz gibi bir bakışla Bay White'ın gözlerinin içine baktı. "Annenin donlarının durduğu çekmece," dedi ve doğrudan Bay White'ın suratının ortasına tükürdü.

Bay White bıçağının kabzasını Horace'ın şakağına geçirdi. Olive çığlık atıp geri kalanımız acıyla irkilirken Horace patates çuvalı gibi devrildi ve cebindeki bozuk paralarla tren biletleri yere saçıldı.

"Bu da ne?" dedi Bay White yere dökülenleri görmek için eğilerek.

"Onları bir trene binmeye çalışırken yakaladım," dedi bizi esir alan asker.

"Bunu neden bana şimdi söylüyorsun?"

Asker duraksadı. "Düşündüm ki..."

"Boş ver," dedi Bay White. "Gidip yolunu kes. Hemen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Efendim?"

Bay White önce bilete, sonra da saatine baktı. "Sekiz otuz Londra treni, Porthmadog'da uzun bir mola verir. Acele ederseniz sizi orada bekliyor olacak. Treni önden arkaya doğru arayın; birinci sınıf vagonundan başlayın."

Asker adama selam verip koşarak dışarı çıktı.

Bay White diğer adamlara döndü. "Geri kalanının üzerini arayın," dedi. "Bakalım ilgimizi çekecek başka şeyler taşıyorlar mı. Direnirlerse onları vurun."

İki asker ellerindeki tüfeklerle etrafımızı sararken üçüncü asker tuhaflar arasında dolaşıp ceplerimizi aradı. Çoğumuzun cebinde sadece kırıntı ve pamuk ipliği vardı ama asker, Bronwyn'in üstünde fildişi bir tarak buldu. "Lütfen, o tarak anneme aitti!" diye yalvardı ama asker sadece gülüp, "Ama anlaşılan nasıl kullanılacağını öğretmemiş, erkek kılıklı!" diye cevap verdi.

Enoch'un cebinden içi kurtlu mezar toprağıyla dolu küçük bir kese çıktı. Asker keseyi açtı, kokladı ve tiksintiyle yere fırlattı. Benim cebimde hiçbir işe yaramayan cep telefonumu buldu. Emma telefonumun takırtılar eşliğinde yere düştüğünü görünce onu neden hâlâ yanımda taşıdığımı merak edercesine tuhaf tuhaf baktı. Horace kıpırdamadan yerde yatıyordu; ya hâlâ baygındı ya da baygın taklidi yapıyordu. Sıra Emma'ya geldi ama aranmaya hiç niyeti yoktu. Asker ona doğru geldiğinde hırlayarak, "Elini bana sürdüğün anda cayır cayır yanarsın!" dedi.

"Lütfen, ateşi kes!" dedi adam ve kahkahaya boğuldu. "Üzgünüm, dayanamadım."

"Şaka yapmıyorum," dedi Emma ve ellerini arkasından çıkardı. Kor gibi parlıyorlardı ve Emma'dan bir metre kadar uzakta olmama rağmen ben bile ellerinin yaydığı sıcaklığını hissedebiliyordum.

Asker sıçrayarak Emma'nın ulaşamayacağı bir yere çekildi. "Hem sıcak dokunuşlu hem de ona uygun bir mizacı var!" dedi. "Böyle kadınları severim. Ama beni yakarsan Clark beynini patlatır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gösterdiği asker, tüfeğinin namlusunu Emma'nın başına dayadı. Emma gözlerini sımsıkı kapattı. Göğsü hızla alçalıp yükseliyordu. Sonra ellerini indirdi ve arkasına götürdü. Kelimenin tam anlamıyla öfkeden zangır zangır titriyordu.

Tıpkı benim gibi.

"Şimdi yavaş ol," diye uyardı asker Emma'yı. "Ani hareketlerde bulunmak yok."

Asker ellerini Emma'nın bacaklarında yukarı aşağı gezdirip parmaklarını elbisesinin yakasından soktuğu sırada ellerimi yumruk yaptım. Tüm bunları yaparken elinden geldiğince yavaş hareket ediyordu, yüzünde de yılışık bir gülümseme vardı. Ömrüm boyunca, hatta o kafese kapatıldığımız zaman bile kendimi hiç o kadar güçsüz hissetmemiştim.

"Üstünde hiçbir şey yok!" diye bağırdım. "Onu rahat bırakın!"

Bana aldırış etmediler.

"Bu kızdan hoşlandım," dedi asker Bay White'a. "Onu biraz alıkoymalıyız. Şeyde... deneylerde falan kullanırız."

Bay White yüzünü ekşitti. "Türünün iğrenç bir örneğisin onbaşı. Ama sana katılıyorum; kız gerçekten büyüleyici. Biliyor musun? Senin hakkında bir şeyler duymuştum," dedi Emma'ya. "Senin yeteneğine sahip olmak için her şeyimi verirdim. O ellerini bir kavanoza koyabilirsek..."

Bay White askere dönmeden önce garip bir şekilde gülümsedi. "İşini tamamla," diye çıkıştı, "bütün günü böyle harcayamayız."

"Zevkle," diye yanıtladı asker ve ardından ayağa kalktı. Fakat ayağa kalkarken ellerini Emma'nın vücudunda gezdirmeyi de ihmal etmedi.

Ardından olanlar sanki yavaş çekimde gerçekleşti. O iğrenç zamparanın öne doğru eğilip Emma'yı öpmeye kalkıştığını gördüm. Emma'nın arkasına sakladığı ellerinin de alev alev yanmaya başladığını gördüm. Bunun nereye varacağını biliyordum: Yaratığın dudakları ona yaklaştığı anda uzanıp yüzünü eritecekti, kurşun yeme pahasına olsa bile. Kırılma noktasına gelmişti.

Ben de öyle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gerildim, dövüşmeye hazırdım. Bunların son anlarımız olduğuna ikna olmuştum. Ama son anlarımızı bizim istediğimiz şekilde geçirecektik; öleceksek, Tanrı'nın da yardımıyla, birkaç hortlağı da yanımızda götürecektik.

Asker ellerini Emma'nın beline kaydırdı. Diğeri ise silahının namlusunu alnına dayadı. Askere ateş etmesi için meydan okurcasına namluyu itiyor gibi görünüyordu. Arkasında ellerindeki alevlerin yayıldığını, akkor renkli alevlerin parmaklarının arasında dolandığını görebiliyordum.

İşte başlıyoruz...

Sonra *PAT!* Bir silahın şok edici ve tiz sesi.

Bir anlığına gözlerim karardı.

Yeniden görmeye başladığımda Emma'nın hâlâ sapasağlam dikilmekte olduğunu gördüm. Kafası tek parça halindeydi. Alnına dayadıkları tüfek artık yere çevrilmişti, onu öpmek üzere olan askerse geri çekilip yüzünü pencereye dönmüştü.

Silah sesi dışarıdan gelmişti.

Vücudumdaki bütün sinirler uyuştu, adrenalinle karıncalanıyorlardı.

"Bu da neydi böyle?" dedi Bay White aceleyle pencereye koşarak.

Omzunun üstünden camın öteki tarafını görebiliyordum. Treni durdurmak için kulübeden çıkan asker, bel yüksekliğindeki yabani çiçeklerin arasında dikiliyordu. Sırtı bize dönüktü, silahını araziye doğrultmuştu.

Bay White pencereyi koruyan parmaklıklara uzanıp iterek açtı. "Nereye ateş ediyorsun?" diye bağırdı. "Neden hâlâ buradasın?"

Asker kımıldamadı. Konuşmadı bile. Arazi böceklerin vızıltılarıyla hayat bulmuştu ve kısa süreliğine tek duyabildiğimiz de onların sesiydi.

"Onbaşı Brown!" diye bağırdı Bay White.

Adam ayaklarının üstünde denge kurmakta zorlanarak yavaşça döndü. Tüfeği elinden kaydı ve uzun otların arasında gözden kayboldu. Öne doğru birkaç sarsak adım attı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bay White, kılıfındaki tabancasını çıkarıp pencerenin diğer tarafındaki Brown'a nişan aldı. "Bir şeyler söyle, lanet olasıca!"

Brown ağzını açtı ve konuşmaya çalıştı ama sesinin gelmesi gereken yerden, etrafındaki arazide duyulan sesi taklit eden ve boğazında yankılanan tüyler ürpertici bir vızıltı yükseldi.

Bu, arıların sesiydi. Yüzlerce, binlercesinin. Sonra arıların kendisi çıkageldi: Başlangıçta askerin dudaklarının arasından sadece birkaç tane arı çıktı. Sonra kendi gücünün çok ötesinde bir güç tarafından ele geçirildi. Omuzları geriye doğru savrulurken göğsü öne çıktı ve çenesi savrulurcasına açıldı. Tamamen aralanan dudaklarının arasından nehir gibi akan arılar o kadar çoktu ki katı bir cisim gibi görünüyorlardı; makaradan boşalırcasına adamın boğazından çıkan şey, böceklerden oluşan uzun ve kalın bir hortuma benziyordu.

Bay White geriye doğru tökezleyerek hem korku içinde hem de aklı karışmış bir halde pencereden uzaklaştı.

Dışarıdaki arazide dikilen Brown, böcek bulutunun içinde yere devrildi. Bedeni yere serilirken arkasında başka biri belirdi.

Bu bir oğlan çocuğuydu.

Hugh.

Cüretkâr bir şekilde dikilerek pencereden içeri bakıyordu. Böcekler fırıl fırıl dönen devasa bir küre halinde etrafını sarmıştı. Arazi onlarla doluydu –bal arıları, eşekarıları, yabanarıları ve adını bilmediğim daha yüzlerce iğneli yaratık– ve her biri onun kontrolü altında gibi görünüyordu.

Bay White silahını kaldırıp ateş etti. Şarjörünü boşalttı.

Hugh bir anda otların arasında gözden kayboldu. Vurulup yere mi düşmüştü? Yoksa otların arasına mı dalmıştı? Diğer üç asker pencereye koştu ve Bronwyn, "Lütfen onu öldürmeyin!" diye bağırırken araziye kurşun yağdırdılar. Kulaklarımız silahlarının gök gürültüsünü andıran sesiyle doldu.

Odaya arılar doluştu. Belki bir düzine kadar arı öfkeyle askerlere hücum etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pencereyi kapatın!" diye bağırdı Bay White etrafındaki havayı döverek.

Askerlerden biri pencereyi çarparcasına kapattı. Hepsi içeri giren arıları öldürmeye girişti. Onlar odadaki arılarla meşgul olurken dışarıda çok daha fazlası toplandı. Otlağın diğer tarafında kalp gibi atan tüyler ürpertici devasa bir örtü gibiydiler. Sayıları o kadar çoktu ki Bay White ve adamları odanın *içindeki* arıları öldürene kadar neredeyse güneşi örtmüşlerdi.

Askerler sırt sırta verip tüfeklerini kirpi dikeni gibi kaldırarak odanın ortasında toplandılar. Hava karanlık ve sıcaktı; aklını kaçırmış milyonlarca arıdan yükselen o tuhaf uğultu tıpkı bir kâbus gibi odada yankılanıyordu.

"Bizi rahat bırakmalarını sağlayın!" diye bağırdı Bay White. Sesi çatlıyordu, çaresizdi.

Sanki Hugh'dan başkası isteğini yerine getirebilirmiş gibi... tabii eğer hâlâ hayattaysa.

"Sana başka bir teklifte bulunayım," dedi Bekhir pencerenin parmaklıklarına tutunup ayağa kalkarken. Topallayan gölgesi arkasındaki karanlık otlak yüzünden sadece ana hatlarıyla belli oluyordu. "Silahlarınızı bırakın, yoksa pencereyi açarım."

Bay White hızla kendi etrafında dönerek ona baktı. "Bir çingene bile buna kalkışacak kadar aptal değildir."

"Bizi gözünde fazla büyütüyorsun," dedi Bekhir parmaklarını pencerenin koluna dolarken.

Askerler tüfeklerini kaldırdı.

"Hadi," dedi Bekhir. "Ateş edin."

"Hayır! Camı kırarsınız!" diye bağırdı Bay White. "Onu yakalayın!"

İki asker tüfeklerini bir kenara fırlatıp Bekhir'in üstüne atladılar ama Bekhir çoktan yumruğuyla camı kırmıştı.

Cam tuzla buz oldu ve arılar odaya doluştu. O anda karmaşa patlak verdi –çığlıklar, silah sesleri, itiş kakış– fakat böceklerin sadece kulaklarımı değil, bedenimdeki tüm gözenekleri dolduran uğultusu yüzünden odadaki diğer sesleri güçlükle duyabiliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İnsanlar kendilerini dışarı atmak için birbirlerinin tepesine tırmanıyordu. Sağ tarafımda, Bronwyn'in Olive'i yere ittiğini ve üstüne yatarak onu arılardan korumaya çalıştığını gördüm. Emma, "Yere yatın!" diye bağırınca arılar tenimizde, saçlarımızın arasında dönüp dururken hepimiz kendimizi yere attık. Ölmeyi, arıların açıkta kalan her yanımı sokarak sinir sistemimi çökertmesini bekliyordum.

Biri tekmeyle kapıyı açtı. İçeri ışık doldu. Döşeme tahtalarını döven bir düzine kadar botun gök gürültüsünü andıran sesi duyuldu.

Ve her şey sessizleşti. Yavaşça başımı kaldırdım.

Arılar gitmişti. Askerler de.

Sonra dışarıdan panik dolu çığlıklar yükseldi. Ayağa fırlayıp çingenelerle tuhafların bir arada dışarı bakmakta olduğu pencereye koştum.

Başlangıçta askerleri gördüğüm söylenemezdi; görünürde patikanın elli adım kadar aşağısında fırıl fırıl dönen böceklerden oluşan devasa kütleden başka hiçbir şey yoktu.

Çığlıklar onun içinden geliyordu.

Sonra çığlıklar teker teker sustu. Her şey sona erdiğinde arı bulutu dağılarak Bay White ve adamlarının bedenlerini gözler önüne serdi. Kümelenmiş halde çimenlerin üstünde yatıyorlardı; ya çoktan ölmüşlerdi ya da ölmek üzereydiler.

Yirmi saniye kadar sonra katilleri gözden kayboldu; arılar araziye dağılırken canavarları anımsatan uğultu bütün gücünü kaybetti. Onları tuhaf ve pastoral bir sakinlik izledi; sanki sıradan bir yaz günüydü ve sıradışı hiçbir şey olmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Emma parmağıyla askerlerin cesetlerini saydı. "Altı. Hepsi orada," dedi. "Her şey bitti."

Hem mutlulukla hem de yaşananlara inanamayarak kollarımı ona doladım.

"Kimler yaralandı?" dedi Bronwyn telaş içinde etrafına bakarak. Son birkaç dakika çılgıncaydı; sayısız arı ve karanlıktaki silah sesleri. Hepimiz deliklere karşı kendimizi kontrol ettik. Horace sersemlemişti ama hâlâ bilinci yerindeydi, şakağından ince ince kan süzülüyordu. Bekhir'in kasığındaki bıçak yarası derindi ama iyileşmeyecek bir şey değildi. Geri kalanımız sarsılmış durumdaydık ama yaralanmamıştık ve mucizevi bir şekilde arılar hiçbirimizi sokmamıştı.

"Camı kırdığın zaman," dedim Bekhir'e, "arıların bize saldırmayacağını nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum," dedi. "Neyse ki arkadaşınız gerçekten çok güçlü."

Arkadaşımız...

Emma aniden kollarımın arasından kurtuldu. "Aman Tanrım!" dedi nefesi kesilerek. "Hugh!"

Kargaşanın içinde onu tamamen unutmuştuk. Büyük olasılıkla o sırada kan kaybından ölüyordu, uzun otların arasında bir yerlerdeydi. Ama tam da kendimizi dışarı atıp onu aramaya başlamak üzere olduğumuz anda kapı eşiğinde göründü, üstü başı darmadağın olmuştu, her yerinde otlar vardı ama gülümsüyordu.

"Hugh!" diye bağırdı Olive ona doğru koşarken. "Yaşıyorsun!"

"Yaşıyorum!" dedi içtenlikle. "Hepiniz hayatta mısınız?"

"Senin sayende evet!" dedi Bronwyn. "Hugh için üç kere!"

"Tam da başımızın sıkıştığı anda çıkıp geldin Hugh!" diye bağırdı Horace.

"Yabani çiçeklerle dolu bir arazideki kadar tehlikeli olduğum başka bir yer yok," dedi Hugh ilginin tadını çıkararak.

"Daha önce tuhaf yeteneğinle dalga geçtiğim için özür dilerim," dedi Enoch. "Sanırım o kadar da işe yaramaz değilmiş."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ayrıca," dedi Millard, "kusursuz zamanlaması konusunda Hugh'a teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Eğer birkaç saniye geç kalmış olsaydın..."

Hugh trenle platform arasına atlayarak tren istasyonunda yakalanmaktan nasıl kıl payı kurtulduğunu anlattı; düşündüğüm gibi olmuştu. Arılarından birini peşimizden göndermiş ve böylece bizi güvenli bir mesafeden takip edebilmişti. "Sonra tek yapmam gereken, saldırmak için doğru anı beklemekti," dedi gururla. Bizi kurtarmaya karar verdiği anda zafer kazanacağı belliymiş gibi konuşuyordu.

"Şansın yaver gitmeseydi ve bize, arılarla dolu bir arazide rastlamasaydın ne olacaktı?" dedi Enoch.

Hugh cebinden bir şey çıkarıp havaya kaldırdı: Elinde tuhaf yumurtalardan birini tutuyordu. "B Planı," dedi.

Bekhir topallayarak Hugh'un yanına gitti ve elini sıktı. "Genç adam," dedi, "hayatlarımızı sana borçluyuz."

"Tuhaf oğlun nerede?" diye sordu Millard, Bekhir'e.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki adamlarımdan ikisiyle birlikte kaçmayı başardı. Bugün üç güzel hayvanımızı kaybettik ama halkımızdan ölen olmadı." Bekhir, Hugh'un önünde eğildi. Bir anlığına adamın Hugh'un elini öpeceğini sandım. "Sana olan borcumuzu ödememize izin ver!"

Hugh'un yüzü kıpkırmızı oldu. "Buna lüzum yok, gerçekten..."

"Ayrıca zamanımız da yok," dedi Emma ve Hugh'u kapıya doğru itti. "Yakalamamız gereken bir tren var!"

Bayan Peregrine'in trenle birlikte yitip gittiğini fark etmeyenlerimizin beti benzi attı.

"Ciplerini alırız," dedi Millard. "Şansımız yaver giderse –ve o hortlak haklıysa– treni Porthmadog'da verdiği mola sırasında yakalayabiliriz."

"Kestirme yolu biliyorum," dedi Bekhir ve ayakkabısının burnuyla toprağa basit bir harita çizdi.

Çingenelere teşekkür ettik. Başlarına onca sorun açtığımız

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için Bekhir'den özür diledim ama karşılığında kocaman bir kahkaha patlattı ve eliyle yola devam etmemizi işaret etti. "Tekrar görüşeceğiz, *syndrigasti*," dedi. "Bundan eminim!"

* * *

Hortlakların cipine doluştuk; sekiz çocuk, üç kişilik arabaya sardalye konservesi gibi sığıştık. Daha önce araba kullanan sadece ben olduğumdan direksiyonun başına da ben geçtim. Sanki lanet olasıca şeyi nasıl çalıştıracağımı anlamak için yeterince zaman harcamamışım gibi –anahtarla değil, arabanın zeminine yerleştirilmiş bir düğmeyle çalışıyordu– bir de vites değiştirme meselesi vardı; sadece birkaç defa düz vitesli araba kullanmıştım. Onlarda da yolcu koltuğundaki babam beni yönlendiriyordu. Tüm bunlara rağmen birkaç dakika sonra –her ne kadar sarsılarak ve biraz tereddütle de olsa– yola koyulduk.

Millard yolu tarif ederken gaza basıp aşırı yüklü cipin izin verdiği ölçüde hızlandım. Herkes can havliyle sıkıca bir yerlere tutunuyordu. Yirmi dakika sonra Porthmadog kasabasına vardık; ana caddeden istasyona doğru hızlanarak ilerlerken trenin düdüğünü duyduk. Tren istasyonunun yanında frene asılıp kendimizi sokağa attık. Motoru durdurmaya bile zahmet etmemiştim. Tren istasyonunda, ceylan peşindeki çitalar gibi koşarak tam da istasyondan ayrılmak üzere olduğu anda trenin son vagonuna atladık.

Dehşet içindeki yolcular bize bakmıyormuş gibi yaparken iki büklüm olup koridorda soluklandık. Ter içindeydik, pistik, üstümüz başımız darmaduman olmuştu; dikkat çekici bir manzara olduğumuz kesindi.

"Başardık," dedi Emma soluk soluğa. "Başardığımıza inanamıyorum."

"Düz vitesli bir araç kullandığıma inanamıyorum," dedim.

O sırada kondüktör belirdi. "Geri dönmüşsünüz," dedi huzursuzca iç çekerek. "Sanırım biletleriniz hâlâ yanınızdadır?"

Horace hemen elini cebine atıp biletlerimizi çıkardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Vagonunuza buradan geçeceksiniz," dedi kondüktör.

"Sandığımız!" dedi Bronwyn kondüktörün dirseğini yakalayarak. "Hâlâ orada mı?"

Kondüktör kolunu çekerek Bronwyn'in ellerinden kurtardı. "Onu kayıp eşya ofisine götürmeye çalıştım ama lanet olasıca şeyi yerinden bir milim bile kıpırdatamadım."

Birinci sınıf vagonuna ulaşana dek vagondan vagona koştuk ve Bronwyn'in sandığını bıraktığı yerde bulduk. Koşarak sandığın yanına gidip önce mandalları, sonra da sandığın kapağını açtı.

Bayan Peregrine sandığın içinde değildi.

Küçük bir kalp krizi geçirdim.

"Kuşum!" diye bağırdı Bronwyn. "Kuşum nerede?!"

"Sakin ol, işte burada," dedi kondüktör ve başımızın üstünü işaret etti. Bayan Peregrine bagaj rafına tünemiş ve uyuyakalmıştı.

Bronwyn tökezleyerek geri geri giderek sırtını duvara dayadı. O kadar rahatlamıştı ki bayılmanın eşiğindeydi. "*Oraya* nasıl çıktı?"

Kondüktör kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Oyuncağınız *epey* canlıya benziyor." Döndü ve kapıya gitti. Sonra durup, "Bu oyuncaklardan nerede bulabilirim? Kızım buna bayılır," dedi.

"Korkarım o türünün tek örneği," dedi Bronwyn ve Bayan Peregrine'i tünediği yerden indirip göğsüne bastırdı.

* * *

Son birkaç gündür başımızdan geçenlerden sonra –son birkaç saatten bahsetmiyorum bile– birinci sınıf vagonunun lüks ortamı hepimizde şok etkisi yarattı. Vagonumuzun deri kaplı pofuduk koltukları, yemek masası ve büyük pencereleri vardı. Zengin bir adamın oturma odası gibi görünüyordu ve o sırada hepsi bize aitti.

Ahşap panelli banyoda sırayla temizlendikten sonra akşam yemeği menüsünü incelemeye koyulduk. "Canınız ne istiyorsa sipariş edin," dedi Enoch arkaya yatan koltuğunun kolçağına takılmış telefonu eline alarak. "Merhaba, kaz ciğerli böreğiniz var

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mı? Hepsini rica edeceğim. Evet, elinizdekilerin hepsini. Ve bir de üçgen tostlardan."

Kimse olanlar hakkında konuşmuyordu. Kaldıramayacağımız kadar ağır ve berbat şeyler yaşamıştık. Bu nedenle şimdilik sadece kendimize gelmek ve unutmak istiyorduk. Yapmamız gereken çok fazla şey, baş etmemiz gereken çok fazla tehlike vardı.

Yolculuğumuz için yerlerimize kurulduk. Dışarıda, Porthmadog'un bodur evleri küçülerek gözden kayboldu ve yerini Bayan Wren'in tepelerin üstünden sıkıntılı bir şekilde yükselen dağına bıraktı. Diğerleri konuşmaya dalarken burnumu camdan ve ötesindeki 1940 yılının sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen *varlığından* ayırmadım. 1940 yılı, birkaç gün öncesine kadar benim için hiçbir önem taşımayan, minicik bir adadan daha büyük olmayan ve ne zaman istesem Cairnholm höyüğünün karanlık karnından geçerek ayrılabileceğim bir yerdi. Fakat adadan ayrıldığımızdan beri sulak ormanlık arazilerle, dumanlı kasabalarla ve pırıl pırıl akan nehirler tarafından sınırları çizilen vadilerle dolu gerçek bir dünyaya dönüşmüştü. Bitmeyecek bir rüya gibi penceremden akıp giden 1940 yılı, titizlikle sahnelenmiş ama senaryosuz dönem filmlerindeki sahne aksesuarları ve ekstralar gibi henüz eskimemiş olmalarına rağmen eski gibi görünen insanlarla ve nesnelerle doluydu.

Defalarca uykuya dalıp uyandım. Trenin zihnimi bulandıran ritmi benim pasif bir seyirci, penceremin de film perdesi olmadığını ve *camın ötesindeki dünyanın* her parçasının en az bizler kadar gerçek olduğunu unutmamı kolaylaştırıyordu. Sonra yavaşça nasıl bunun parçası olduğumu hatırladım: büyükbabam, ada, çocuklar. Elini benimkinin üstüne koymuş, yanımda oturan, çakmak gözlü güzel kız.

"Gerçekten burada mıyım?" diye sordum ona.

"Uyumaya devam et," dedi.

"Her şeyin yoluna gireceğine inanıyor musun?"

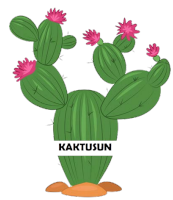
Burnumun ucunu öptü.

"Uyumaya devam et."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Birbirine karışan, başı sonu belli olmayan bir sürü korkunç rüya. Son günlerde yaşadığım dehşetin makasla kesilmişçesine ufak parçaları: yakın menzilden bana doğrultulmuş silah namlusunun çelik gözü; ölü atlarla lekelenmiş bir yol; gölgenin uçurumun diğer tarafından bana doğru uzanan dilleri; o korkunç, sırıtkan hortlak ve bembeyaz gözleri.

Sonra şu: Yeniden evdeyim ama bir hayaletim. Süzülerek sokağımdan ve ardından da sokak kapısından geçerek evime giriyorum. Babamı mutfak masasında uyuyakalmış vaziyette buluyorum. Telsiz telefonu göğsüne bastırmış.

Ölmedim, diyorum ama kelimelerim ses çıkarmıyor.

Annemi hâlâ geceliğinin içinde, yatağının kenarında otururken buluyorum. Pencereden, dışarıdaki solgun akşamüstünü izliyor. Ağlamaktan tükenmiş, bir deri bir kemik kalmış. Omzuna dokunmak için uzanıyorum ama elim içinden geçip gidiyor.

Sonra kendimi cenazemde buluyorum. Mezarımda yatmış, gri renkli dikdörtgen gökyüzüne bakıyorum.

Üç dayım da mezarıma bakıyor. Şişman gerdanları, kolalı beyaz yakalarından sarkıyor.

Les Dayı: *Yazık oldu. Değil mi?*

Jack Dayı: *İnsan şu anda gerçekten Frank'in ve Maryann'in acısını hissediyor.*

Les Dayı: *Evet. İnsanlar ne düşünecek?*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bobby Dayı: *Oğlanın tahtalarından birinin eksik olduğunu düşünecekler. Ki gerçekten de öyleydi.*

Jack Dayı: *Ben biliyordum zaten. Günün birinde böyle bir şey yapacağını. Bakışlarında bir gariplik vardı, öyle değil mi? Biraz...*

Bobby Dayı: *Çatlaktı.*

Les Dayı: *Bu bizden değil, babasının tarafından geliyor.*

Jack Dayı: *Yine de korkunç.*

Bobby Dayı: *Evet.*

Jack Dayı: ...

Les Dayı: ...

Bobby Dayı: *Büfeye gidelim mi?*

Dayılarım ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor. Tören münasebetiyle iyice dikleştirdiği yeşil saçlarıyla Ricky geliyor.

Kanka. Artık öldüğüne göre bisikletini alabilir miyim?

Bağırmaya çalışıyorum: *Ben ölmedim!*

Sadece uzaktayım

Üzgünüm

Ama sözcüklerim yankılanarak bana geri dönüyor, beynimin içinde kapana kısılıyor.

Papaz mezarıma bakıyor. Bu Golan. Elinde İncil tutuyor, üstündeyse papazların giydiği elbiselerden var. Sırıtıyor.

Seni bekliyoruz Jacob.

Üstüme kürek dolusu toprak yağıyor.

Bekliyoruz.

* * *

Aniden sıçrayarak uyandım. Ağzım kupkuru olmuştu. Emma hâlâ yanımda, elleriyse omzumdaydı. "Jacob! Tanrı'ya şükürler olsun; bizi korkuttun!"

"Korkuttum mu?"

"Kâbus görüyordun," dedi Millard. Hemen karşımızda oturuyordu, oturma pozisyonunda kolalanmış içi boş bir takım elbise gibi görünüyordu. "Ve uykunda konuşuyordun."

"Konuşuyor muydum?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Emma birinci sınıf peçetelerden (Gerçek kumaş!) birini alarak alnımda biriken terleri sildi. "Evet," dedi. "Ama kulağa anlamsız sözler gibi geliyordu. Tek kelimesini bile anlayamadım."

Kimseye çaktırmadan etrafıma baktım ama başka kimse uykumda konuştuğumu fark etmemiş gibiydi. Diğer çocuklar vagona dağılmış kestiriyor, kart oynuyor ya da pencereden bakarak hayaller kuruyordu.

Tüm samimiyetimle aklımı kaçırmaya başlamadığımı umdum.

"Sık sık kâbus görür müsün?" diye sordu Millard. "Kâbuslarını Horace'a anlatmalısın. Rüyalardaki gizli anlamları ortaya çıkarmakta üstüne yoktur."

Emma kolumu okşadı. "İyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim," dedim ve kimsenin üstüme titremesinden hoşlanmadığım için konuyu değiştirdim. Millard'ın kucağında açık durumdaki *Tuhaf Masallar*'ı görünce, "Hafif bir şeyler mi okuyorsun?" diye sordum.

"İnceliyorum," diye yanıtladı. "Ve bir zamanlar sadece çocuklara yönelik masallardan ibaret olduklarını sanıp onları dikkate almadığım için kendime kızıyorum. Gerçekten de son derece karmaşık masallar; hatta tuhafların dünyası hakkındaki gizli bilgilerin üstünü örtme şekillerinden ötürü kurnazca yazıldıkları bile söylenebilir. Hepsinin şifresini çözmek büyük ihtimalle yıllarımı alır."

"Ama artık bunun bize ne yararı var ki?" dedi Emma. "Eğer sınırları gölge halkı tarafından ihlal edilebilecekse döngüler ne işe yarayacak? O kitaptaki gizli döngüler bile er ya da geç bulunacaktır."

"Belki de sınırları ihlal edilen tek döngü oydu," dedim umutla. "Belki de Bayan Wren'in döngüsündeki gölge, ucubenin tekidir."

"Tuhaf bir gölge!" dedi Millard. "Bunu düşünmek çok eğlenceli ama hayır. O bir tesadüf değildi. Bu 'gelişmiş' gölgelerin döngülerimize düzenlenen saldırıların ayrılmaz bir parçası olduğundan eminim."

"Ama nasıl?" dedi Emma. "Artık döngülerimize girebildiklerine göre ne tür bir değişim geçirmiş olabilirler?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu uzun süredir benim de kafamı kurcalıyor," dedi Millard. "Gölgeler hakkında pek fazla şey bilmiyoruz, kontrollü bir ortamda onlardan birini inceleme şansını hiç bulamadık. Ama tıpkı sıradan insanlar gibi; senin, benim ve bu vagondaki diğer herkesin sahip olduğu bir şeyden, döngülerle iletişime geçip onlarla bağ kurmamıza ve onlarla bütünleşmemize izin veren tuhaflığımızdan yoksun oldukları düşünülüyor."

"Bir anahtar gibi," dedim.

"Onun gibi bir şey," dedi Millard. "Bazıları tuhaflığımızın, kan ya da omurilik sıvısı gibi fiziki bir madde olduğuna inanıyor. Diğerleri tuhaflığın içimizde olduğunu ama maddi olmadığını düşünüyor. Tıpkı ikinci bir ruh gibi."

"Ha," dedim. Bu fikirden hoşlanmıştım: Tuhaflık bir eksiklik değil, fazlalıktı; sıradan insanların sahip olduğu şeylerden yoksun olan biz değildik, tuhaflıktan yoksun olan onlardı. Bizler eksik değil, fazlaydık.

"Tüm bu deli saçmalarından nefret ediyorum," dedi Emma. "İkinci ruhu kavanozun içine hapsetme fikri? Tüylerimi diken diken ediyor."

"Ama yine de yıllar içinde dediğini yapmak için çok sayıda denemede bulunuldu," dedi Millard. "Hortlak subay sana ne demişti Emma? 'Keşke yeteneğini bir şişenin içine koyabilsem,' ya da bunun gibi bir şey değil miydi?"

Emme ürperdi. "Hiç hatırlatma."

"Teoriye göre tuhaf ruhlarımız damıtılıp adamın dediği gibi bir şişenin içinde ya da daha ziyade bir petri kabında tutsak edilebilirse, tutsak alınan ruh bir kişiden diğerine aktarılabilir. Böyle bir şey mümkün olsaydı tuhaf ruhların karaborsada zenginlerle ahlaksızlar arasında nasıl revaçta olacağını düşün. Senin kıvılcımların ya da Bronwyn'in muazzam gücü gibi tuhaflıklar en yüksek teklifi verene satılırdı!"

"Bu iğrenç," dedim.

"Çoğu tuhaf seninle aynı fikirde," dedi Millard, "bu araştırmanın yıllar önce kanunlarla yasaklanmasının nedeni de buydu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanki hortlaklar bizim kanunlarımızı umursuyorlar," dedi Emma.

"Ama fikrin kendisi kulağa çılgınca geliyor," dedim. "Gerçekten işe yarıyor olamaz, değil mi?"

"Sanmıyorum," dedi Millard. "En azından düne kadar sanmıyordum. Artık pek emin değilim."

"Hayvan döngüsündeki gölge yüzünden mi?"

"Evet. Dünden önce 'ikinci ruha' inandığımdan bile emin değildim. Bana göre konuyla ilgili yalnızca tek bir inandırıcı iddia vardı: Gölge halkından biri yeterli sayıda tuhafla beslendiğinde döngülerden geçebilen bambaşka bir yaratığa dönüşüyordu."

"Hortlak oluyordu," dedim.

"Evet," dedi. "Ama sadece *tuhaflarla* beslenirse. Canının istediği kadar sıradan insan yiyebilirdi ama asla hortlağa dönüşmezdi. Bu nedenle, sıradan insanların yoksun olduğu bir şeye sahip olduğumuzu düşünüyorum."

"Ama hayvan döngüsündeki o gölge hortlağa dönüşmemişti," dedi Emma. "Döngülere girebilen bir gölgeye dönüşmüştü."

"İşte bu yüzden hortlakların doğanın dengesiyle oynayıp oynamadıklarını merak ediyorum," dedi Millard, "tuhaf ruhların nakliyle karşı karşıya olabiliriz."

"Bunu düşünmek bile istemiyorum," dedi Emma. "Lütfen, *lütfen* başka bir konudan bahsedebilir miyiz?"

"Ama o ruhları nereden *buluyorlar* ki?" diye sordum. "Ve nasıl?"

"Bu kadar yeter. Gidip başka bir yere oturacağım," dedi Emma ve kendine başka bir koltuk bulmak için ayağa kalktı.

Millard ve ben bir süre sessizce oturduk. Bir masaya bağlanıp şeytani doktorlar tarafından ruhumun söküp alındığını hayal etmeden duramıyordum. Bunu nasıl yapıyorlardı? İğneyle mi? Bıçakla mı?

Bu korkunç düşünceler zincirini bozmak için konuyu tekrar değiştirmeyi denedim. "Başlangıçta hepimiz nasıl tuhaf olduk?" diye sordum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kimse tam olarak bilmiyor," diye yanıtladı Millard. "Ama efsaneler var."

"Ne gibi?"

"Bazı insanlar soyumuzun uzun, uzun zaman önce yaşamış bir avuç tuhafa dayandığına inanıyor," dedi. "Çok güçlülermiş ve tıpkı bulduğumuz taş dev gibi de devasa."

"Madem eskiden devdik, nasıl oldu da böylesine küçüldük?" dedim.

"Dediklerine göre yıllar içinde sayımız arttıkça gücümüz seyrelmiş. Gücümüz azalırken de küçülmüşüz."

"Bunu hazmetmesi çok zor," dedim. "Kendimi bir karınca kadar güçsüz hissediyorum."

"Aslında karıncalar boyutlarıyla kıyaslandığında son derece güçlüdür."

"Ne demek istediğimi anladın," dedim. "Gerçekten anlamadığım bir şey var. Neden *ben*? Bu şekilde olmasını hiç istemedim. Buna kim karar verdi?"

Bu soruyu öylesine sormuştum; aslında yanıt beklemiyordum ama Millard yine de cevap verdi. "Ünlü bir tuhaftan alıntı yapacağım: 'Doğanın gizeminin kalbinde bambaşka bir gizem yatar.'"

"Bunu kim söylemiş?"

"Onu Perplexus Anomalous olarak biliyoruz. Büyük olasılıkla, muazzam bir düşünür ve filozof için uydurulmuş takma bir isim. Perplexus aynı zamanda bir haritacıydı. Binlerce yıl önce Günler Haritası'nın ilk nüshasını da o çizmişti."

Kıkırdadım. "Bazen öğretmen gibi konuşuyorsun. Bunu daha önce söyleyen olmuş muydu?"

"Hep söylerler," dedi Millard. "Öğretmenlikle şansımı denemeyi isterdim. Tabii eğer böyle doğmamış olsaydım."

"Kesinlikle harika bir öğretmen olurdun."

"Teşekkür ederim," dedi. Sonra suskunlaştı ve sessizlik içinde sahip olabileceği farklı bir hayatın sahnelerini zihninde canlandırdığını görebiliyordum. Bir süre sonra yeniden konuşmaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başladı. "Görünmez olmaktan hoşlanmadığımı düşünmeni istemem. Böyle olmayı seviyorum. Tuhaf olmayı çok seviyorum, Jacob. Bu tam da benim olduğum kişi. Ama sahip olduğum yeteneği bazen kapatabilmeyi dilerdim."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. Ama tabii ki anlamıyordum. Sahip olduğum tuhaf yeteneğin kendince zorlukları vardı ama en azından toplumun bir parçası olabiliyordum.

Kompartımanımızın kapısı kayarak açıldı. Millard yüzünü – daha doğrusu yüzünün olmadığını– gizlemek için çabucak ceketinin kapüşonunu kafasına geçirdi.

Kapının eşiğinde genç bir kadın dikiliyordu. Üzerinde bir üniforma, elinde de satmaya çalıştığı şeylerle dolu bir kutu vardı. "Sigara isteyen?" diye sordu. "Çikolata?"

"Hayır, teşekkürler," dedim.

Bana baktı. "Sen Amerikalı'sın."

"Korkarım öyleyim."

Acıklı bir gülümseme takındı. "Yolculuğunun güzel geçtiğini umarım. İngiltere'yi ziyaret etmek için tuhaf bir zaman seçmişsin."

Güldüm. "Bunu daha önce de duydum."

Kompartımandan çıktı. Millard kızın gidişini izlemek için yerinde kıpırdandı. "Güzelmiş," dedi soğuk bir şekilde.

O anda, Cairnholm'de yaşayan birkaç kız dışında yıllardır karşı cinsten kimseyi görmediğini fark ettim. Ama onun gibi birinin sıradan bir kızla beraber olma şansı neydi ki?

"Bana öyle bakma," dedi.

Ona herhangi bir şekilde baktığımın farkında değildim. "Nasıl?"

"Benim için üzülüyormuşsun gibi."

"Üzülmüyorum," dedim.

Ama üzülüyordum.

Sonra Millard koltuğundan kalktı, kabanını çıkardı ve gözden kayboldu. Uzunca bir süre boyunca onu bir daha görmedim.

* * *

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Saatler hızla ilerlerken çocuklar zaman geçirmek için birbirlerine hikâyeler anlatıp durdu. Ünlü tuhaflar ve döngüsünün o garip ve heyecan verici ilk günlerinde Bayan Peregrine'in yaptıkları hakkında hikâyeler anlattılar. Konu dönüp dolaşıp kendi hikâyelerine geldi. Bazılarını daha önce de dinlemiştim –Enoch'un babasının cenaze evinde ölüleri canlandırması ya da Bronwyn'in on yaşındayken onu taciz eden üvey babasının boynunu istemeden de olsa kırması gibi– ama diğerlerini ilk defa duyuyordum. Yaşlarına rağmen, çocuklar kendilerini nostaljiye pek sık kaptırmıyorlardı.

Horace'ın rüyaları altı yaşındayken başlamıştı ama iki sene sonrasına kadar rüyalarının gelecekten haber verdiğini anlamamıştı. Bir gece rüyasında *Lusitania* isimli geminin battığını görmüş ve ertesi gün radyodan geminin battığını öğrenmişti. Henüz bebekken bile Hugh'un en sevdiği yiyecek bal olmuştu ve beş yaşına bastığında balla birlikte bal peteklerini de yemeye başlamıştı; öylesine büyük bir açlıkla yiyordu ki yanlışlıkla arı yuttuğu ilk seferinde, midesinde vızıldamaya başlayana dek arının farkına varmamıştı. "Arı hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu," dedi Hugh, "ben de omuzlarımı silkip yemeye devam ettim. Kısa süre sonra midemde yaşayan koca bir kovan dolusu arı vardı." Arılar bitkilerin polenlerini yaymak istediklerinde Hugh çiçek açan bitkilerle dolu bir arazi bulmaya gitmişti. Bitkilerin arasında uyuyan Fiona'yla da bu şekilde tanışmıştı.

Hugh onun da hikâyesini anlattı. Fiona, İrlandalı mültecilerden biriydi. 1840'lı yıllarda yaşanan kıtlık sırasında köyündeki insanlar için yiyecek yetiştirmişti. Ta ki cadılıkla suçlanıp köyden kovulana dek. Yıllardır Fiona'yla abartıdan uzak, sözsüz bir iletişim kuran Hugh, Fiona'nın konuşamamasının "kıtlık sırasında şahit olduğu korkunç şeylerden ötürü sesinin yitip gitmesinden" kaynaklandığını düşünüyordu. Sesi ondan çalınmıştı.

Emma'nın sırası geldi ama hikâyesini anlatmaya pek hevesli değildi.

"Ama neden?" diye mızmızlandı Olive. "Haydi, tuhaf olduğunu ne zaman öğrendiğini anlat!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu çok eski bir hikâye," diye geveledi Emma, "hiçbir şeyle de ilgisi yok. Ve sizce de geçmiş yerine geleceği düşünsek daha iyi etmez miyiz?"

"Birileri huysuzluk ediyor," dedi Olive.

Emma ayağa kalkıp kimsenin onu rahatsız etmemesi için vagonun arka tarafına gitti. Peşini bırakmadığımı düşünmemesi için bir iki dakika yalnız kalmasına izin verdim, sonra gidip yanına oturdum. Geldiğimi gördü ve okuma numarası yaptığı gazetenin arkasına saklandı.

"Çünkü o konuda konuşmak istemiyorum," dedi gazetenin ardından. "Nedeni bu!"

"Hiçbir şey demedim ki."

"Evet ama soracaktın. Ben de seni sorma zahmetinden kurtardım."

"Durumu eşitlemek için," dedim, "önce ben sana kendimle ilgili bir şey anlatacağım."

Gazetenin üstünden bana baktı; merakını uyandırmayı başarmıştım. "Seninle ilgili her şeyi zaten bilmiyor muyum?"

"Ah," dedim. "Pek sayılmaz."

"Tamam o zaman. Çabuk bana senin hakkında bilmediğim üç şey söyle. Lütfen sadece karanlık sırlardan bahsedelim. Hemen! Şimdi!"

Kendime dair enteresan bilgiler bulmak için zihnimi kurcaladım fakat aklıma gelenler sadece utandırıcı olanlardı. "Tamam, bir. Küçükken televizyonda şiddet görmeye karşı gerçekten çok hassastım. Gerçek olmadığını anlayamıyordum. Çizgi filmlerde fare kediyi yumruklasa bile dehşete düşüp ağlamaya başlardım."

Gazetesini hafifçe indirdi. "Ne kadar da naifmişsin!" dedi. "Bir de şimdiki haline bak; canavarların vıcık vıcık gözbebeklerine kazık sokuyorsun."

"İki," dedim. "Cadılar Bayramı'nda doğdum ve sekiz yaşıma kadar annemle babam, kapıları çaldığımda insanların bana verdikleri şekerlerin doğum günü hediyem olduğunu söyleyerek beni kandırdı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hmm," dedi gazetesini biraz daha indirerek. "Bu hikâyenin vasat da olsa karanlık bir tarafı vardı. Ama yine de devam edebilirsin."

"Üç. İlk karşılaştığımızda boğazımı keseceğinden emindim. Her ne kadar korkudan ödüm patlasa da kafamın içinde belli belirsiz bir ses bana şöyle dedi: *Ölmeden önce göreceğin son yüz buysa en azından güzel bir yüz görmüş olacaksın.*"

Gazete kucağına düştü. "Jacob, bu çok..." Önce yere, sonra da pencereden dışarı baktı. Ve nihayet bakışlarını yeniden bana kaydırdı. "Bunu söylemen çok tatlıydı."

"Ama doğru," dedim ve ellerimi koltuğun üzerinden uzatıp onunkilerle buluşturdum. "Tamam, senin sıran."

"Hiçbir şey saklamaya çalışmıyorum aslında. Ama o küflenmiş hikâyeler on yaşına dönmeme ve kimse tarafından istenmiyormuş gibi hissetmeme neden oluyor. Üstünden kaç büyülü yaz günü geçerse geçsin yaşananlar asla seni tam olarak terk etmiyor."

Aradan geçen onlarca yıla rağmen acısı hâlâ tazeydi, onunla birlikte yaşıyordu.

"Seni tanımak istiyorum," dedim. "Kimsin? Nereden geldin? Sadece bu kadar."

Rahatsızca kıpırdandı. "Sana hiç annemle babamdan bahsetmemiş miydim?"

"Golan'ın o gece buz deposunda söyledikleri dışında hiçbir şey bilmiyorum. Seni gezgin sirklerden birine verdiklerini söylemişti. Bu doğru mu?"

"Hayır, pek sayılmaz." Kayarak koltuğuna gömüldü ve sesini alçalttı. Adeta fısıldıyordu. "Sanırım dedikodular ya da spekülasyonlar yerine gerçekleri bilmen daha iyi olacak. İşte başlıyorum."

"Yeteneğim ortaya çıktığında henüz on yaşındaydım. Uykumda yatağımı ateşe verip duruyordum. Ta ki annem ve babam bütün çarşaflarımı alıp beni yanıcı eşyalardan yoksun çırılçıplak bir odada, çıplak bir metal karyolada yatmaya zorlayana dek. Hem kundakçı hem de yalancı olduğumu düşünüyorlardı ve bir kere bile yanmamış olmam onlar için sağlam bir kanıttı. Ama *yanamıyor-*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dum; bunu başlangıçta ben bile fark etmemiştim. On yaşındaydım: Hiçbir şey bildiğim yoktu! Çok azımız tuhaf anne ve babaların çocukları olarak dünyaya geldiğimizden, tuhaf çocukların neredeyse tümü benzer korkular yaşamış olsalar da sana neler olduğunu anlamadan yeteneğinin ortaya çıkması son derece korkutucudur."

"Hayal edebiliyorum," dedim.

"Herkesin bildiği kadarıyla, bir gün oldukça sıradandım ama ertesi gün avuç içlerimde meraklı bir kaşıntıyla uyandım. Kızarıp şiştiler. Sonra da ısındılar; o kadar ısınmışlardı ki balıkçıya koşup ellerimi donmuş morina balıklarıyla dolu bir kasaya gömmek zorunda kaldım! Balıklar çözülüp kokmaya başladığında balıkçı peşime düşüp beni eve kadar takip etti ve annemden verdiğim hasarı karşılamasını istedi. Bu sırada ellerim gittikçe ısınıyordu; buz durumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramamıştı! Nihayet alev aldıklarında tamamen aklımı kaçırdığımdan emindim."

"Annenle baban ne düşündüler?" diye sordum.

"Batıl inançları kuvvetli olan annem koşarak evden kaçtı ve bir daha asla geri dönmedi. Bir şeytan olduğumu ve onun rahmini kullanarak cehennemden geldiğimi düşünüyordu. Babamsa farklı bir yaklaşım sergiledi. Beni dövüp odama kilitledi ve kapıyı yakmaya çalıştığımda da asbestli bezlerle yatağa bağladı. Günlerce o halde kaldım. Arada bir gelip elleriyle karnımı doyuruyordu çünkü bağlarımı açacak kadar bana güvenmiyordu. Ki bu çok akıllıca bir karardı çünkü bağlarımı açtığı anda onu kararana dek yakıp kavururdum."

"Keşke yapmış olsaydın," dedim.

"Çok tatlısın. Ama bunun hiçbir faydası olmazdı. Annem ve babam korkunç insanlardı ama eğer öyle olmasalardı ve onlarla kalsaydım, şüphesiz gölgeler tarafından ele geçirilirdim. Hayatımı iki insana borçluyum: sonunda kaçabilmem için gecenin geç saatlerinde beni serbest bırakan küçük kardeşim Julia'ya ve bir ay sonra gezgin bir sirkte ateş yutma gösterileri yaparken beni bulan Bayan Peregrine'e." Emma dalgın dalgın gülümsedi. "Doğum günüm dediğim tarih, onunla karşılaştığım gündür. Gerçek annemle tanıştığım gün."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kalbim sızladı. "Bana anlattığın için teşekkür ederim," dedim. Emma'nın hikâyesini dinlemek kendimi ona daha yakın hissetmemi sağlamıştı. Sayesinde karmakarışık zihnimde artık tek başıma değildim. Tuhaf çocukların her biri, acı dolu belirsizliklerle dolup taşan dönemlerden geçmişti. Her tuhaf sınanmıştı. Aramızda göze batan tek fark, annemle babamın beni hâlâ seviyor oluşuydu; onlarla yaşadığım onca soruna rağmen, her ne kadar kendime has bir sessizlik içinde olsa da, ben de onları seviyordum. Şu anda canlarının benim yüzümden yandığını düşünmekse dinmek bilmeyen bir acıydı.

Onlara ne borçluydum? Bayan Peregrine'e olan borcumla, büyükbabama karşı duyduğum sorumlulukla ya da ne zaman Emma'ya baksam güçlendiğini hissettiğim o tatlı ve ağır duyguyla nasıl yarışacaklardı?

Terazinin ikinci kefesi daha ağır basıyordu. Ama er ya da geç verdiğim kararla ve onlara çektirdiğim acıyla yüzleşmem gerekecekti. Eğer hayatta kalmayı becerirsem.

Eğer.

Ne zaman *eğer* desem düşüncelerim şimdiye dönüyordu çünkü *eğer* diyebilmek için aklıma mukayyet olmalıydım. *Eğer* dikkatim dağılırsa yaratıkların varlığını hissedemezdim. *Eğer*, tüm varlığımla ve benliğimle şimdide yaşamamı talep ediyordu.

Eğer, beni korkuttuğu kadar, aklımı kaçırmama da engel oluyordu.

Londra yaklaştı. Köyler kasabalara, kasabalarsa göz alabildiğince uzanan kenar mahallelere dönüştü. Bizi orada nelerin beklediğini merak ettim; önümüzde ne gibi yeni korkular vardı?

Gözüm, Emma'nın kucağında hâlâ açık vaziyette duran gazetenin manşetine ilişti: HAVA SALDIRILARI BAŞKENTİ SARSIYOR. YÜZLERCE ÖLÜ.

Gözlerimi kapattım ve hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

KISIM İKİ

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Eğer istasyona girip dumanlar tüttürerek duran sekiz otuz trenini izleyen biri varsa gözüne sıradışı hiçbir şey çarpmamış olmalıydı: Ne trenin sürgülerini çekip kapılarını açan kondüktör ve taşımacılarda; ne trenden inip kalabalığa karışan, bazıları askeri giysiler içindeki kadın ve erkeklerde; ne de birinci sınıf vagonundan inen ve kendilerini içine düştükleri gürültü ve dumandan korumak istermişçesine platformun puslu ışığında sırtlarını birbirine vererek dikilen sekiz yorgun çocukta herhangi bir sıradışılık vardı.

Olağan bir günde, onlar kadar kaybolmuş ve yapayalnız görünen çocuklarla karşılaşan her düşünceli yetişkin onlara yaklaşır ve sorunun ne olduğunu, yardıma ihtiyaçları olup olmadığını ya da anne ve babalarının nerede olduğunu sorardı. Ama bugün platform, her biri son derece kaybolmuş ve yalnız görünen yüzlerce çocukla doluydu. Dolayısıyla kimse ayakları yere değmeyen dalgalı kahverengi saçlı kızı fark etmedi. Kimse kasketli, ay yüzlü çocuğu ya da ağzından süzülerek çıkıp kurumlu havanın tadına baktıktan sonra hızla geldiği yere dönen bal arısına dikkat etmedi.

Kimsenin bakışları, gözlerinin etrafında koyu renkli halkalar olan oğlan çocuğuna ve tek bir parmak hareketiyle yerine sokuşturmasından hemen önce gömleğinin cebinden başını çıkaran kil adama kaymamıştı. Tıpkı usta bir terzinin elinden çıkmışa benzeyen ama çamur içindeki takım elbisesi ve silindir şapkasıyla tükenmiş görünen ve rüyalarından korktuğu için günlerdir uyumayan bitkin çocuğa kaymadığı gibi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kimse üstüne basit bir elbiseyle kabanını geçirmiş, neredeyse kendisi kadar büyük eski bir sandığı sırtlanmış haldeki tuğla yığını kadar yapılı kıza ikinci kez bakmadı. Onu gören kimse sandığın ne kadar ağır olduğunu, içindekileri ya da yan tarafına neden birkaç delik açılmış olduğunu tahmin edemezdi. Her ne kadar ekim ayının başı ve hava hâlâ ılık olsa da çıplak teni görünmeyecek şekilde kapüşonlu kabanının ve eşarpların içine sığınan genç adama takılan tek bir göz olmadı.

Platformda, dikkat çekmeyecek kadar sıradan görünümlü Amerikalı bir çocuk da vardı; her ne kadar ayak parmaklarının ucuna kalkıp boynunu uzatarak muhafız edasıyla gelip geçeni inceliyor olsa da o kadar normal görünüyordu ki insanların bakışları üstünden geçip gitti. Amerikali'nın yanında duran kız, ellerini birbirine kenetleyip kendini iyi hissetmediği zamanlarda olduğu gibi inatçı bir şekilde serçe parmağının tırnağının etrafında dolanan alevi gizlemeye çalıştı. Kibriti söndürmek istermişçesine parmağını sallamayı, ardından da üflemeyi denedi. İkisi de işe yaramayınca parmağını ağzına sokup burnundan siyah dumanlar çıkardı. Tabii bunları da gören kimse olmadı.

Aslında kimse sekiz otuz treninin birinci sınıf vagonundan inen çocuklara onlarda bir tuhaflık olduğunu anlayacak kadar yakından bakmadı. İyi ki de bakmadı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BÖLÜM SEKİZ

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Emma beni dürtükledi.

"Eee?"

"Bir dakikaya daha ihtiyacım var," dedim.

Bronwyn sandığı yere koymuştu ve ben de sandığın üstünde dikiliyordum; başım kalabalığın üstünde, gözlerim ise insan yüzlerinden oluşan çalkantılı denizdeydi. Uzun platform çocuk kaynıyordu. Mikroskobun altındaki amipler gibi kımıldanarak sıra sıra dumanlı pusun içinde gözden kayboluyorlardı. Her iki tarafta da onları yutmaya hevesli, siyah renkli tıslayan trenler vardı.

Arkadaşlarımın bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum; gözlerimle kalabalığı tararken onlar da beni izliyordu. O fokur fokur kaynayan devasa kalabalık içinde bizi öldürmek isteyen canavarlar olup olmadığını anlamam gerekiyordu ve bunu sadece bakarak, midemdeki ne olduğu belirsiz hissi yorumlayarak yapabilmeliydim. Genellikle yakında gölge halkından biri olduğunda hem acıyla karışık bir şeyler hissediyor hem de onu görebiliyordum ama böylesine geniş bir alanda –ve yüzlerce insanın içinde– hislerim fısıltıdan, kolaylıkla gözden kaçırabileceğim hafif bir sızıdan öteye geçmeyebilirdi.

"Hortlaklar geldiğimizi biliyorlar mı?" diye sordu Bronwyn, sıradan insanlar –daha da kötüsü hortlaklar– tarafından duyulmamak için fısıltıyla. Şehrin her yerinde kulakları vardı ya da bizi buna inandırmışlardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Nereye gittiğimiz hakkında fikri olabilecek tüm hortlakları teker teker öldürdük," dedi Hugh gururla. "Daha doğrusu, *ben* öldürdüm."

"Bu da tüm güçleriyle bizim peşimize düşecekleri anlamına geliyor," dedi Millard. "Artık kuştan daha fazla istedikleri bir şey var; artık intikam peşinde koşacaklar."

"İşte bu yüzden burada daha fazla dikilemeyiz," dedi Emma hafifçe bacağımı dürterek. "İşin bitti mi?"

Konsantrasyonum bozuldu. Kalabalığın içinde kaldığım yeri kaybettim. Baştan başladım. "Bir dakika daha," dedim.

Şahsen beni asıl endişelendiren hortlaklar değil, gölgelerdi. Şimdiye kadar iki tanesini öldürmüştüm ve iki karşılaşma da az kalsın sonum olacaktı. Şu ana kadar beni hayatta tutan şey şansımsa, o da yavaş yavaş sonuna yaklaşıyor olmalıydı. Bu nedenle gölgeler tarafından bir daha gafil avlanmamaya kararlıydım. Belirli bir mesafeden onları algılamak ve onlarla temastan kaçınmak için gücümün yettiği her şeyi yapmaya hazırdım. Savaştan kaçmanın övünülecek bir yanı yoktu, bunu biliyordum ama övünmek umurumda değildi. Tek istediğim hayatta kalmaktı.

Asıl tehlike platformdaki şekiller değil, onların arasında ve ötesinde uzanan gölgelerdi; sınırların arasında kalan karanlıktı. Ben de dikkatimi oralara yöneltmiştim. Kendimi, bedenimi terk etmiş gibi hissediyordum. Sanki yeteneğimi, tehlike izlerini araması için uzak köşelere, kalabalığın arasına göndermiştim. Bunu birkaç gün öncesine kadar yapmam mümkün değildi. Yeteneğimi spot ışığı misali bir yere yönlendirmek benim için yeniydi.

Kendime dair keşfedeceğim daha neler vardı?

"Sorun yok," dedim sandıktan inerek. "Ortalıkta gölge görünmüyor."

"Bunu *ben* de söyleyebilirdim," diye homurdandı Enoch. "Etrafta gölge olsaydı, bizi çoktan midesine indirmişti!"

Emma beni kenara çekti. "Onlara karşı şansımızın olmasını istiyorsak, daha hızlı davranmalısın."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yüzmeyi henüz öğrenmiş birinden Olimpiyatlarda yarışmasını istiyorlardı. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum," dedim.

Emma başıyla onayladı. "Biliyorum." Diğerlerine döndü ve dikkatleri üstüne çekmek için parmaklarını şıklattı. "Şuradaki telefon kulübesine doğru ilerleyelim," dedi dalgalar halinde yayılan kalabalığın arasından güçlükle görülebilen platformun diğer tarafındaki uzun, kırmızı telefon kulübesini işaret ederek.

"Kimi arayacağız?" diye sordu Hugh.

"Tuhaf köpek, Londra'daki döngülerin tümünün baskına uğradığını ve ymbrynelerinin kaçırıldığını söyledi," dedi Emma, "ama böylesine önemli bir konuda başkasının sözüne güvenemeyiz, değil mi?"

"Zaman döngüleri *aranabiliyor* mu?" dedim şaşkına dönmüş halde. "Hem de *telefonla*?"

Millard, Ymbryne Konseyi'nin telefonla döngüler arasında iletişim olanağı sağladığını ama bunun yalnızca şehir sınırları içinde kullanılabildiğini açıkladı. "Döngüler arasındaki tüm o zaman farkını düşündüğünde son derece dâhiyane bir buluş," dedi. "Zaman döngülerinde yaşıyoruz diye Taş Devri'nde kapana kısılmış sayılmayız!"

Emma elimi tuttu ve diğerlerine de el ele tutuşmalarını söyledi. "Birbirimizden ayrılmamamız çok önemli," dedi. "Londra devasa bir şehir ve kayıp tuhaf çocukları götürdükleri bir büro yok."

El ele tutuşup kalabalığın içine daldık. Yılan misali kıvrılan sıramız, Olive'in ayda yürüyen bir astronot gibi havaya yükseldiği noktada hafifçe parabolikleşiyordu.

"Sen kilo mu verdin?" diye sordu Bronwyn, Olive'e. "Daha ağır ayakkabılara ihtiyacın var, küçük saksağanım."

"Doğru düzgün yemek yemediğimde tüy gibi hafifliyorum," dedi Olive.

"Doğru düzgün yemek mi? Az önce krallara layık bir ziyafetten kalktık!"

"Ben yemedim," dedi Olive. "Etli börekleri yoktu."

"Bir mülteci için çok seçici davranıyorsun," dedi Enoch.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Neyse, Horace bütün paramızı çarçur ettiğinden artık yiyecek bir şeyler bulabilmek için ya çalacağız ya da bizim için yemek pişirebilecek, henüz kaçırılmamış bir ymbryne bulacağız."

"Hâlâ paramız var," dedi Horace savunmacı bir tavırla cebindeki bozuklukları toplamaya çalışırken. "Ama etli böreğe yeteceğini sanmıyorum. Belki bir fırında patates daha alabiliriz."

"Bir fırında patates daha yersem fırında patatese *dönüşeceğim*," diye sızlandı Olive.

"Bu mümkün değil tatlım," dedi Bronwyn.

"Neden? Bayan Peregrine kuşa dönüşebiliyor ya!"

Yanından geçtiğimiz oğlan çocuklarından biri bize bakmak için dönünce Bronwyn kızgın bir tavırla Olive'i susturdu. Her ne kadar kulağa hiç kimsenin inanmayacağı kadar fantastik gelseler de sıradan insanların önünde sırlarımızdan bahsetmek kesinlikle yasaktı.

Son çocuk öbeğini de omuzlarımızla iterek yolu açtıktan sonra telefon kulübesine vardık. En fazla üç kişiyi alacak büyüklükteydi. Böylece Emma, Millard ve Horace içeri sığışırken geri kalanımız kapının önünde bekledik. Emma telefonu eline aldı, Horace cebindeki son birkaç bozukluğu çıkardı ve Millard da kablonun ucundan sallanan telefon rehberinin sayfalarını karıştırmaya koyuldu.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedim kafamı telefon kulübesinin içine sokarak. "Telefon rehberinde ymbryneler mi var?"

"İsimlerinin karşısındaki adresler uydurmadır," dedi Millard, "ve ıslıkla doğru parolayı çalmadığın sürece telefonun da bağlanmaz." Bir listeyi yırtıp Emma'ya verdi. "Şunu bir dene. Millicent Thrush."*

Horace bozukluğu deliğe attı ve Emma numarayı çevirdi. Sonra Millard telefonu aldı, ahizeye kuş gibi öttü ve ahizeyi tekrar Emma'ya uzattı. Bir süreliğine dinleyen Emma kaşlarını çattı. "Sadece çalıyor," dedi. "Kimse açmıyor."

"Canınızı sıkmayın!" dedi Millard. "Bu, onlarca döngüden sadece bir tanesiydi. Başka birini bulayım..."

---

* Thrush: Ardıçkuşu. *–yhn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Telefon kulübesinin dışında yanımızdan akıp giden kalabalık yavaşlayarak durdu, görüş alanımızın dışında kalan daracık bir yerden geçmeye çalışıyor gibi görünüyorlardı. Tren platformu kapasitesini aşıyordu. Dört bir yanımızda birbirleriyle konuşan, bağıran, itişip kakışan normal çocuklar vardı, hatta Olive'in yanında duran kız acı acı ağlıyordu. Saçlarını iki yanından örmüştü; gözleri ağlamaktan şişmiş, kıpkırmızı olmuştu. Bir elinde battaniye, diğer elinde de eski püskü bir valiz taşıyordu. Bluzuna, üstüne büyük harflerle kelimeler ve sayılar yazılmış bir etiket iliştirilmişti:

115 – 201
Londra --> Sheffield

Olive kendi gözleri yaşlarla parlamaya başlayana dek kızın ağlayışını izledi. Nihayet daha fazla dayanamadı ve kıza sorununun ne olduğunu sordu. Kız duymamış gibi yaparak bakışlarını kaçırdı.

Olive kızın hareketlerinden hiçbir şey anlamamışa benziyordu. "Sorun nedir?" diye sordu tekrar. "Satıldığın için mi ağlıyorsun?" Kızın bluzuna iliştirilmiş etikete işaret etti. "Fiyatın bu muydu?"

Kız oradan kaçmaya çalıştıysa da insan seli yüzünden yerinden kıpırdayamadı.

"Seni satın alıp sonra da özgür bırakırdım," diye konuşmaya devam etti Olive, "ama korkarım bütün paramızı tren biletlerine harcadık ve köle değil, etli börek alacak kadar paramız bile kalmadı. Çok üzgünüm."

Kız hışımla Olive'e döndü. "Ben satılık falan değilim!" dedi ayağını yere vurarak.

"Emin misin?"

"Evet!" diye bağırdı kız ve öfkeyle bluzundaki etiketi söküp yere fırlattı. "Gidip o aptal ülkede yaşamak istemiyorum, o kadar."

"Ben de evimi terk etmek istemedim ama buna mecbur kaldık," dedi Olive. "Evimiz bombalanarak yerle bir edildi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kızın yüzündeki ifade yumuşadı. "Benimki de." Valizini yere bırakıp elini uzattı. "Sana çıkıştığım için üzgünüm. Benim adım Jessica."

"Benimki de Olive."

İki küçük kız tıpkı birer centilmen gibi el sıkıştılar.

"Bluzunu sevdim," dedi Olive.

"Teşekkürler," dedi Jessica. "Ve ben de senin –şeyini– başındaki her neyse onu sevdim."

"Tacım!" Olive ona dokunmak için elini başının üstüne götürdü. "Ama gerçek gümüş değil."

"Sorun değil. Gerçekten çok güzel."

Olive'in yüzüne daha önce hiç görmediğim kadar geniş bir gülümseme yayıldı ve ardından trenin kulakları sağır edici düdüğünün sesiyle birlikte hoparlörlerden yükselen anons duyuldu. "Bütün çocuklar trenlere!" diyordu. "Sakin olun ve sırayla trenlere binin!"

Kalabalık tekrar iki yanımızdan akmaya başladı. Sağda solda yetişkinlerin çocuklara eşlik ettiğini görebiliyordum. Aralarından birinin, "Endişelenmeyin, anne ve babalarınıza yakında kavuşacaksınız," dediğini duydum.

O anda, tren istasyonunda neden o kadar çok çocuk olduğunu anladım. Tahliye ediliyorlardı. Bu sabah tren istasyonundaki yüzlerce çocuk arasında Londra'ya gelenler sadece bizdik. Geri kalanı buradan ayrılıyor, kendi güvenlikleri için şehirden uzaklaştırılıyorlardı ve üstlerindeki kışlık kabanlara ve bazılarının taşıdıkları tıka basa doldurulmuş valizlere bakılırsa uzun süreliğine gidiyorlardı.

"Gitmeliyim," dedi Jessica ve Olive yeni arkadaşına henüz veda etme şansı bulamadan kız kalabalıkla birlikte bekleyen trene doğru sürüklendi. Böylece Olive göz açıp kapayıncaya kadar ilk normal arkadaşını edinmiş ve kaybetmiş oldu.

Jessica trene binerken arkasına baktı. Yüzündeki kasvetli ifade, *bana ne olacak*, der gibiydi.

Gidişini izledik ve kendimiz için aynısını düşünmeden edemedik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

* * *

Telefon kulübesinin içinde Emma kaşlarını çatıp ahizeye baktı. "Kimse cevap vermiyor," dedi. "Bütün numaralar çalıp duruyor."

"Sonuncusu," dedi Millard yırttığı sayfayı Emma'ya uzatırken. "Şans dile."

Emma'nın numarayı çevirişine odaklanmıştım ama o anda arkamda bir yaygara koptu ve döndüğümde kırmızı suratlı bir adamın şemsiyesini bize doğru salladığını gördüm. "Neden oyalanıyorsunuz?" dedi. "Telefon kulübesini boşaltın ve hemen treninize binin!"

"Az önce trenden indik," dedi Hugh. "Başka birine daha binecek değiliz!"

"Etiket numaralarınıza ne yaptınız?" diye bağırdı adam dudaklarının arasından tükürükler saçarak. "Hemen etiketlerinizi çıkarın yoksa sizi Galler'den bile daha kötü bir yere gönderirim!"

"Hemen kaybol," dedi Enoch, "yoksa *seni* doğrudan cehennemin dibine göndeririz!"

Adamın suratı o kadar morardı ki boynundaki damarlardan birinin patladığını sandım. Görünüşe göre çocukların kendisiyle böyle konuşmasına alışkın değildi.

"*O telefon kulübesinden çıkın* dedim!" diye kükredi ve şemsiyesini bir infazcının baltası gibi kaldırarak gürültülü bir *küüüt* sesiyle kulübenin tepesinden duvara kadar uzanan kabloya indirdi.

Telefon hattı kesildi. Emma sessiz bir öfkeyle köpürerek bakışlarını ahizeden kaldırdı. "Eğer telefonu kullanmayı o kadar çok istiyorsa," dedi, "o zaman telefonu ona verelim."

Emma, Millard ve Horace telefon kulübesinden çıkarken Bronwyn adamın ellerini yakaladı ve arkasına bastırdı. "Dur!" diye bağırdı adam. "Ellerimi bırak!"

"Ah, bırakmaz mıyım," dedi Bronwyn ve sonra adamı tutup kafa üstü kulübeye tıktı ve kulübenin kapısını adamın şemsiyesiyle sürgüledi. Adam, şişeye kapatılmış şişman bir sinek misali yukarı aşağı zıplayarak bağırıyor ve cama vuruyordu. Her ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar oralarda takılıp adamın haline gülmek eğlenceli olacak olsa da adam çok fazla dikkat çekmişti ve istasyondaki yetişkinler artık etrafımızda toplanmaya başlamışlardı. Gitme zamanı gelmişti.

El ele tutuşup hızlı adımlarla turnikelere doğru ilerlerken arkamızda tökezleyen ve sağa sola yalpalayan sıradan insanlarla dolu bir iz bıraktık. Trenin düdüğü öttü ve Bayan Peregrine'in çamaşırhaneye götürülecek kirli çamaşırlar gibi istiflendiği Bronwyn'in sandığının içinde yankılandı. Koşamayacak kadar hafiflediği için Olive, Bronwyn'in boynuna sarılmıştı; onu, ipin ucundaki yarısı sönmüş balonlar gibi arkadan takip ediyordu.

Yetişkinlerden bazıları, çıkışa bizden daha yakındı ve onların etrafından dolanmak yerine doğrudan aralarından geçmeye çalıştık.

Bu işe yaramadı.

Yolumuza ilk çıkan, küçük çantasıyla Enoch'un kafasına vurup çocuğu alaşağı eden şişman bir kadındı. Emma kadını Enoch'un üstünden çekmeye çalıştığı sırada iki adam onu kollarından yakalayıp yere devirdi. Araya girip ona yardım etmeye kalktığım anda ise üçüncü bir adam *benim* kollarımı yakaladı.

"Birileri bir şey *yapsın!*" diye bağırdı Bronwyn. Hepimiz ne demek istediğini anlamıştık ama hangimizin harekete geçecek durumda olduğunu bilmiyorduk. Sonra Enoch'un burnunun önünden vızıldayarak bir arı geçti ve iğnesini, bacaklarını açmış vaziyette Enoch'un üstünde oturan kadının kalçasına batırdı. Kadın ciyaklayıp ayağa fırladı.

"Evet!" diye bağırdı Enoch. "Daha fazla arı gönder!"

"Çok yorgunlar!" diye seslendi Hugh. "Sizi son kurtarışlarından beri ilk defa uyuma şansı buldular!" Ama başka seçenekleri olmadığını görebiliyordu; Emma'nın kolları yere bastırılmış durumdaydı, Bronwyn hem sandığını hem de Olive'i öfkeli üç kondüktörden korumaya uğraşıyordu ve üstümüze gelen yetişkinlerin sayısı gittikçe artıyordu. Hugh, boğazına takılan yiyecek parçasından kurtulmaya çalışırcasına göğsünü şişirdi. Kısa süre

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sonra öyle bir geğirdi ki ağzından yaklaşık on tane arı fırladı. Başının üstünde birkaç daire çizip kendilerini toparladılar ve görünürdeki tüm yetişkinleri sokmaya koyuldular.

Emma'yı zapt eden adamlar onu bırakıp kaçtı. Arılar beni tutan adamı tam da burnunun ucundan sokunca adam haykırıp sanki içine şeytan kaçmış gibi kollarını oraya buraya savurmaya başladı. Kısa süre sonra tüm yetişkinler koşuyor, kendilerini spastik dans hareketleriyle küçük saldırganlarından korumaya çalışıyorlardı. Platformdaki çocuklar ise gülünç yetişkinleri taklit ederek kollarını sağa sola savururken kahkahalar ve sevinç çığlıkları atıyordu.

Herkesin dikkatinin dağılmasıyla ayağa kalkıp turnikelere doğru koşturduk ve Londra'nın telaşlı öğleden sonrasına daldık.

* * *

Sokakların karmaşasında kaybolduk. Birbirine karıştırılmış sıvılarla dolu bir kavanoza dalmış, partiküllerle yarışıyor gibi hissediyorduk: Beyefendiler, hanımefendiler, işçiler, askerler, sokak çocukları ve dilenciler kararlı bir şekilde her yönde ilerliyor, öksürürcesine sesler çıkararak ilerleyen küçük arabaların etrafından dolaşıyordu. İşportacılar bağıra bağıra mallarını sıralarken sokak sanatçıları enstrümanlarını çalıyordu. Kornalarına asılarak duran otobüslerse zaten insan kaynayan kaldırımlara daha fazlasını boşaltıyordu. Tüm bunlar, Londra'nın tozu dumanı yüzünden tıpkı sisin içinde titreşen fener gibi belli belirsiz bir parlaklığa dönüşen akşamüstü güneşinin solgun ışıklarıyla yer yer gölgeler arasında kalan sokak boyunca uzanan sütun cepheli binaların meydana getirdiği vadide olup bitiyordu.

Gördüklerim başımı döndürünce gözlerimi hafifçe kapattım ve Emma'nın beni sürüklemesine izin verdim. Boştaki elimi de telefonumun soğuk camına dokunmak için cebime soktum. Bunu garip bir şekilde sakinleştirici buluyordum. Telefonum geleceğe ait hiçbir işe yaramayan bir yadigâr olmasına karşın yine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de gücünün bir kısmını korumuştu, ince, uzun bir iplik gibi bu akıl karıştırıcı dünyayı bir zamanlar ait olduğum mantıklı ve bilindik dünyaya bağlıyordu; ona her dokunuşumda bana, *buradasın ve bunların hepsi gerçek, rüya görmüyorsun ve sen hâlâ sensin*, diyordu ve her nasılsa etrafımdaki şeylerin bir nevi yatışmasına yardımcı oluyordu.

Enoch çocukluğunu Londra'da geçirmişti ve sokakları hâlâ hatırladığını söyleyerek bize yol göstermeye başladı. Genellikle ara yollardan ve arka sokaklardan ayrılmıyorduk; ki bu yüzden şehir, başlangıçta muazzamlığını sadece geniş caddelerin öteki tarafına geçmek için koşturup ardından gölgelerin güvenliğine sığındığımız anlarda sergileyen, gri duvarlardan ve su borularından oluşan dev bir labirenti andırıyordu. Bunu oyuna çevirdik; gülüyor, ara sokaklarda birbirimizle yarışıyorduk. Horace kaldırıma takılmış gibi yaparak tökezledi ve ardından çabucak zıplayıp şapkasını hafifçe öne eğerek tıpkı bir dansçı gibi bizi selamladı. Deli gibi güldük; üstümüzde tuhaf bir uçarılık vardı. Buraya kadar gelebilmiş olmanın şaşkınlığı içindeydik; denizi aşmış, ormanlardan geçmiş, ağzından tükürükler saçan gölgeleri ve bizi öldürmek isteyen hortlakları arkamızda bırakıp Londra'ya varmıştık.

Tren istasyonundan epeyce uzaklaştıktan sonra soluklanmak için ara sokaklardan birindeki çöp kutularının yanında durduk. Bronwyn sandığını yere bırakıp Bayan Peregrine'i çıkardı. Bayan Peregrine kaldırım taşlarının üstünde sarhoş gibi tökezleyince Horace ve Millard kahkahalara boğuldu.

"O kadar komik olan nedir?" dedi Bronwyn. "Başının dönüyor olması Bayan P'nin hatası değil."

Horace abartılı bir tavırla kollarını açtı. "Güzel Londra'ya hoşgeldiniz!" dedi. "Enoch, burası senin tarif ettiğinden bile daha harikulade. Ve durmadan burayı anlattığını da unutmayalım! Yetmiş beş yıl boyunca: Londra, Londra, Londra! Dünyanın en güzel şehri!"

Millard çöp kutusunun kapağını aldı. "Londra! Dünyanın en güzel çöplerinin bulunduğu şehir!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Horace şapkasını çıkardı. "Londra! Sıçanların bile silindir şapka taktığı şehir!"

"Ah, *o kadar* detaya girmemiştim," dedi Enoch.

"Girdin!" dedi Olive. "'*Londra*'da işler böyle yürümez,' deyip duruyordun. Ya da 'Londra'da yemekler çok daha güzeldir.'"

"Şu anda şehir turu yaptığımız söylenemez!" dedi Enoch kendini savunurcasına. "Ara sokaklardan yürümeyi mi istersiniz? Yoksa hortlakların eline geçmeyi mi?"

Horace onu duymazlıktan geldi. "Londra: her günün tatil olduğu şehir... tabii çöpçüler için!"

Kahkahalara boğuldu ve kahkahası bulaşıcıydı. Kısa süre sonra hepimiz kıkırdıyorduk, Enoch bile. "Sanırım Londra'ya *biraz* romantik ve çekici bir hava vermiş olabilirim," diye itiraf etti.

"Londra'nın neresinin bu kadar komik olduğunu anlamıyorum," dedi Olive kaşlarını çatarak. "Kir pas içinde, kokuyor, çocukları ağlatan acımasız ve kötü niyetli insanlarla dolu! Ben de bundan nefret ediyorum!" Yüzünü iyice buruşturarak gözlerini kıstı. "Ve *karnım zil çalıyor*!" Bunu duyunca hepimiz bir kere daha kahkahalara boğulduk.

"İstasyondakiler kötü niyetli *insanlardı*," dedi Millard. "Ama hak ettiklerini buldular! Bronwyn onu telefon kulübesine tıktığında o adamın yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım."

"Ya da arı kıçını sokunca o korkunç kadının suratında beliren ifadeyi!" dedi Enoch. "Bunu tekrar görebilmek için para bile veririm."

Hugh'un neşeyle araya girmesini bekleyerek ona baktım ama bize sırtını dönmüştü, omuzları titriyordu.

"Hugh?" dedim. "İyi misin?"

Kendini iyice geriye çekti. "Kimsenin umurunda değil," dedi. "Yaşlı Hugh'la ilgilenmeye zahmet etmeyin. Zaten o, kimseden tek bir teşekkür duymadan herkesin kıçını kurtarmak için burada!"

Utanç içinde ona teşekkür edip özür diledik.

"Üzgünüm Hugh."

"Tekrar teşekkürler Hugh."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Başımız sıkıştığında çıkıp gelen kahramanımızsın Hugh."

Bize döndü. "Onlar benim arkadaşlarımdı."

"Hâlâ öyleyiz!" dedi Olive.

"Hayır, *siz* değil, arılarım! Sadece bir kere sokabiliyorlar ve ardından paydos vakti, cennetteki büyük kovana gidiyorlar. Artık geride sadece Henry kaldı ve o da kanatlarından biri olmadığından uçamıyor." Elini uzatıp parmaklarını yavaşça araladı. Tek kanadını sallayarak bizi selamlayan Henry avucunda duruyordu.

"Haydi, dostum," diye fısıldadı Hugh. "Eve dönme zamanı." Dilini dışarı çıkarıp arıyı üstüne koydu ve ağzını kapattı.

Enoch, şefkatle Hugh'un omzuna vurdu. "Senin için onları yeniden hayata döndürürdüm ama o kadar küçük yaratıklarda işe yarayacağından emin değilim."

"Yine de teşekkür ederim," dedi Hugh ve ardından boğazını temizleyip kabaca yanaklarını sildi. Onu savunmasız bıraktıkları için gözyaşlarına öfkeli gibiydi.

"Bayan P iyileşir iyileşmez sana yeni arılar bulacağız," dedi Bronwyn.

"Konusu açılmışken," dedi Enoch, Emma'ya, "telefonla hiçbir ymbryneye ulaşmayı başardınız mı?"

"Birine bile ulaşamadık," diye yanıtladı Emma, sonra omuzları iki yana düşmüş halde tepetaklak vaziyetteki çöp kutusunun üstüne oturdu. "Bu sefer şansımızın biraz olsun yaver gideceğini ummuştum. Ama hayır."

"Anlaşılan köpek haklıydı," dedi Horace. "Londra'nın göz alıcı döngüleri düşmanlarımızın eline geçmiş." Hüzünlü hüzünlü başını öne eğdi. "İşler iyice sarpa sardı. Tüm ymbrynelerimiz kaçırıldı."

Hepimiz başlarımızı önümüze eğdik; uçarı ruh halimizden eser kalmamıştı.

"O durumda," dedi Enoch, "Millard, ceza döngüleri hakkında bildiklerini bizimle paylaşsan iyi edersin. Eğer ymbryneler gerçekten oradaysa bir kurtarma operasyonu düzenlememiz gerekecek."

"Hayır," dedi Millard. "Hayır, hayır, hayır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"*Hayır* da ne demek?" dedi Emma.

Millard'ın boğazından boğuluyormuş gibi garip bir ses yükseldi, ardından solukları tuhaflaştı. "Demek istediğim... yapamayız..."

Doğru kelimeleri bulamıyor gibiydi.

"Onun nesi var?" dedi Bronwyn. "Mill, sorun nedir?"

"Hayır diyerek neyi kastettiğini açıklamaya başlasan iyi edersin," dedi Emma tehdit edercesine.

"Çünkü hepimiz öleceğiz. Nedeni bu!" dedi Millard çatlak bir sesle.

"Ama hayvan meskenindeyken söylediklerin kulağa çok kolay geliyordu," dedim. "Sanki elimizi kolumuzu sallayarak ceza döngüsüne girip..."

Millard nefes nefeseydi, panik içindeydi ve durumu beni korkutuyordu. Bronwyn buruşturulmuş bir kese kâğıdı buldu ve Millard'a kese kâğıdını ağzına götürüp onun içinde nefes almasını söyledi. Millard kendine geldiğinde yanıt verdi.

"Ceza döngüsüne *girmek* yeterince kolay," dedi yavaşça konuşarak. Soluklarını kontrol etmeye çalışıyordu. "Asıl zor olan ceza döngüsünden çıkmak. Daha doğrusu, *canlı* çıkmak. Ceza döngüleri, köpeğin söylediğinden de beter yerler. Ateşten nehirler... kana susamış Vikingler... nefes alamayacağınız kadar kocaman veba yumruları... ve bunlara ek olarak, tıpkı şeytani aşçıların yaptığı bir balık çorbası gibi, bunlarla harmanlanan, kuş bilir kaç tane, hortlak ve gölge!"

"Aman ne harika!" dedi Horace ellerini havaya savurarak. "Bunu bize daha önce anlatabilirdin, biliyorsun değil mi? Mesela hayvan meskeninde tüm bunları planlarken!"

"Ne fark ederdi ki Horace?" Kese kâğıdının içinde birkaç nefes daha aldı. "Kulağa daha korkutucu gelmesine neden olsaydım Bayan Peregrine'in insan yanının ölmesine izin verir miydiniz?"

"Elbette hayır," dedi Horace. "Ama bize doğruları anlatmalıydın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Millard elindeki kese kâğıdını yere attı. Gücü ve onunla birlikte ikna yeteneği geri dönüyordu. "Ceza döngülerindeki tehlikeleri önemsiz gibi gösterdiğimi itiraf ediyorum ama asla onlardan birine gireceğimizi düşünmemiştim! Köpeğin, Londra'nın durumu hakkında söylediği ürkütücü şeylere rağmen burada en azından *bir* tane baskına uğramamış döngü bulacağımızdan emindim. Ymbrynesi de hâlâ yerinde olacaktı. Bildiğimiz kadarıyla hâlâ baskına uğramamış bir döngü bulabiliriz! Hepsinin kaçırıldığından nasıl emin olabiliriz ki? Baskına uğramış döngülerini kendi gözlerimizle mi gördük? Ya sadece ymbrynelerin telefon hatları kesilmişse?"

"*Hepsininki* mi?" dedi Enoch dudak bükerek.

Olive bile, her zaman iyimser olan Olive bile Millard'ın söyledikleri karşısında başını iki yana salladı.

"Peki, önerin nedir Millard?" diye sordu Emma. "Hâlâ evde olan birilerini bulma umuduyla Londra'daki bütün döngüleri dolaşmamızı mı istiyorsun? Ve *her yerde bizi arayan* çürümüşlerin o döngüleri korumasız bırakma olasılıkları hakkında ne düşünüyorsun?"

"Geceyi Rus ruleti oynayarak geçirsek, ertesi sabaha canlı çıkma olasılığımızın daha yüksek olduğunu düşünüyorum," dedi Enoch.

"Tek söylemek istediğim," dedi Millard, "hiçbir *kanıtımız*..."

"Daha ne kanıtı istiyorsun?" dedi Emma. "Kan birikintisi mi? Ymbrynelerin yolunmuş tüylerinden oluşan bir yığın mı? Bayan Avocet, çürümüşlerin buradaki saldırılarının haftalar önce başladığını söyledi. Bayan Wren'in de Londra'daki bütün ymbrynelerin kaçırıldığına inandığı ortada; kendisi de ymbryne olan Bayan Wren'den daha iyi bildiğini mi sanıyorsun? Üstelik artık buradayız ve döngülerin hiçbiri telefonlara cevap vermiyor. Lütfen bana döngüden döngüye geçmenin neden intihar anlamına gelen bir zaman kaybı olmadığını açıkla."

"Dur bir dakika; işte bu!" diye bağırdı Millard. "Bayan Wren'e ne dersiniz?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ne olmuş ona?" dedi Emma.

"Köpeğin bize anlattıklarını hatırlamıyor musunuz? Bayan Wren Londra'ya sadece birkaç gün önce, ymbryne kız kardeşlerinin kaçırıldığını duyduğunda gelmiş."

"Yani?"

"Ya hâlâ buradaysa?"

"Büyük olasılıkla o da çoktan esir alınmıştır!" dedi Enoch.

"Ya alınmamışsa?" Millard'ın sesi umut doluydu. "Bayan Peregrine'e yardım edebilir ve böylece biz de ceza döngülerinin *yanına* bile yaklaşmamış oluruz!"

"Peki, onu nasıl bulmamızı öneriyorsun?" dedi Enoch cırtlak bir sesle. "Çatıların tepesine çıkıp kadının adını mı haykıracağız? Burası Cairnholm değil; milyonlarca insanın yaşadığı bir şehir!"

"Güvercinler," dedi Millard.

"Anlayamadım?"

"Bayan Wren'e ymbrynelerin kaçırıldığını söyleyen tuhaf güvercinleriydi. Diğer ymbrynelerin nereye gittiğini biliyorlarsa, Bayan Wren'in nerede olduğunu da biliyor olmalılar. Sonuçta ona aitler."

"Hah!" dedi Enoch. "Burada alelade görünümlü orta yaşlı kadınlardan daha yaygın olan bir şey varsa, o da güvercin sürüleridir. Ve sen de Londra'daki onca sürünün arasında bilhassa tek bir sürüyü aramak istiyorsun, öyle mi?"

"Kulağa biraz delice geliyor," dedi Emma. "Üzgünüm Mill ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

"O zaman tren yolculuğunu dedikodu yapmak yerine çalışarak geçirmiş olmam büyük şans. Biri bana *Masallar*'ı versin!"

Bronwyn elini sandığa daldırıp kitabı çıkardı ve ona verdi. Millard sayfaları çevirerek kitaba gömüldü. "Burada çok sayıda yanıt var," dedi, "tabii eğer neyi aradığınızı bilirseniz." Bir sayfada durdu ve parmağıyla sayfanın tepesine işaret etti. "Aha!" dedi bulduğu şeyi göstermek için kitabı bize döndürürken.

Masalın başlığı, "St. Paul Güvercinleri" idi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bir yaşıma daha girdim," dedi Bronwyn. "Bunlar bahsettiğimiz güvercinler olabilir mi?"

"Eğer *Masallar*'da bahsi geçmişse, tuhaf güvercinler olduklarından neredeyse emin olabiliriz," dedi Millard. "Ve dünyada kaç tane tuhaf güvercin olabilir ki?"

Olive ellerini çırpıp bağırdı. "Millard, sen bir dâhisin!"

"Teşekkürler, evet, zaten bunun farkındayım."

"Bir saniye, ne dediğinizi anlamıyorum," dedim. "St. Paul nedir?"

"Bunu *ben* bile biliyorum," dedi Olive. "Katedral!" Ve sokağın sonuna giderek uzaklardaki devasa kubbeyi işaret etti.

"Londra'daki en büyük ve en görkemli katedral," dedi Millard, "ve hislerim beni yanıltmıyorsa, aynı zamanda da Bayan Wren'in güvercinlerinin yuvasının bulunduğu yer."

"O zaman evde olduklarını umalım," dedi Emma. "Ve bize verecek iyi haberleri olduğunu. Son günlerde o konuda epeyce kıtlık çekiyoruz."

* * *

Daracık sokaklardan oluşan labirentte katedrale doğru ilerlerken üstümüze bizi düşüncelere boğan bir sessizlik çöktü. Gittikçe uzayan sessizlikte kimse konuşmayınca sokakta yalnızca kaldırımdaki ayakkabılarımızın tıkırtıları ve şehrin sesi duyuluyordu: uçaklar, sanki zamanın başından beri varmış gibi görünen trafiğin uğultusu, tiz sesleriyle etrafımızda yankılanan sirenler.

Tren istasyonundan uzaklaştıkça Londra'nın üstüne yağan bombaların arkalarında bıraktığı izler belirginleşti. Şarapnellerle delik deşik olan bina cepheleri, paramparça olmuş pencereler, tuzla buz olan cam yağmurlarıyla pırıl pırıl parlayan sokaklar... Gökyüzü uzun kablo ağlarıyla yere tutturulan gümüş rengi keşif balonlarıyla bezeliydi. "Baraj balonları," dedi Emma onlardan birine doğru boynumu uzattığımı görünce. "Alman bombardıman uçakları geceleri kablolara takılıp yere çakılıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra öylesine acayip bir yıkım sahnesiyle karşılaştık ki durup nefesim kesilerek ona bakmak zorunda kaldım; korkunç şeylere bakmaktan hoşlanmazdım ama daha dikkatli bakmadan, zihnimin karşımdaki manzarayı algılaması mümkün değildi. Bombanın açtığı sokak genişliğindeki çukur, dişleri andıran kırık kaldırımlarla bir canavarın ağzına benziyordu. Patlama, çukurun kenarındaki binalardan birinin ön cephesini yerinden sökmüş ama içerideki hiçbir şeye dokunmamıştı. Sokaktan tüm odaları görünen bina, oyuncak bebeklerin evlerini andırıyordu: Yemek masası ve sandalyeleri akşam yemeğine hazırlanmıştı; aile fotoğrafları her ne kadar yamulmuş olsalar da hâlâ koridorda asılı vaziyetteydiler; tuvalet kâğıdı rulosu açılmış, rüzgâra kapılmıştı ve uzun, beyaz bir bayrak gibi havada salınıyordu.

"Binayı inşa etmeyi mi unutmuşlar?" diye sordu Olive.

"Hayır, şapşal," dedi Enoch. "Bombalardan birine hedef olmuş."

Bir anlığına Olive ağlamaklı göründü ama sonra yüzüne sert bir ifade yerleşti. Yumruğunu havaya kaldırıp bağırdı. "Pis Hitler! Şu korkunç savaşa son ver ve hemen burayı terk et!"

Bronwyn şefkatle Olive'in koluna dokundu. "Şşşşt. O seni duyamaz tatlım."

"Bu hiç adil değil," dedi Olive. "Uçaklardan, bombalardan ve savaştan bıktım!"

"Hepimiz bıktık," dedi Enoch. "Ben bile."

Sonra Horace'ın çığlık attığını duydum ve arkamı döndüğümde yoldaki bir şeye işaret ettiğini gördüm. Gösterdiği şeyin ne olduğunu görmek için koştum ve gördüğümde oracıkta donakaldım. Beynim, "Kaç!" diye bağırıyordu ama bacaklarım onu dinlemeyi reddediyordu.

Karşımızda kesik kafalardan oluşmuş bir piramit vardı. Kararmış ve göçmüşlerdi, ağızları açıktı, gözleri lehimlenerek kapatılmış gibiydi; su kanalında çok başlı bir yaratık gibi birbirlerine yapışmışlardı. Sonra Emma geldi, nefesini tuttu ve arkasını döndü; Bronwyn bize katılır katılmaz inlemeye başladı; Hugh öğürdü ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

elleriyle gözlerini kapattı; karşımızdaki manzaradan ötürü biraz bile etkilenmemişe benzeyen Enoch nihayet gelip ayakkabısının burnuyla kafalardan birini sakince dürttü ve bunların, bombalanan peruk dükkânının vitrininden fırlayan, balmumundan yapılmış mankenler olduklarını söyledi. Hepimiz kendimizi biraz gülünç hissettik ama korkumuz hiç azalmamıştı; kafalar gerçek olmasalar bile etrafımızdaki enkazın altında gizlenen şeyi temsil ediyordu.

"Hadi gidelim," dedi Emma. "Burası mezarlıktan başka bir şey değil."

Yürümeye devam ettik. Gözlerimi yerden ayırmamaya çalışıyordum ama yanından geçip gittiğimiz dehşet verici şeyleri görmezden gelmek mümkün değildi. Etrafa dumanlar yayarak yanan bir enkaz, yangını söndürmek için gönderilen, mağlubiyet içindeki bitkin itfaiyecinin kamburu, kupkuru bir hortum... Yine de suyu olmamasına rağmen orada durmuş, yangını izliyordu; sanki görevi artık buna şahit olmaktı.

Sokağa bırakılmış çocuk arabasının içindeki bebek haykırarak ağlıyordu.

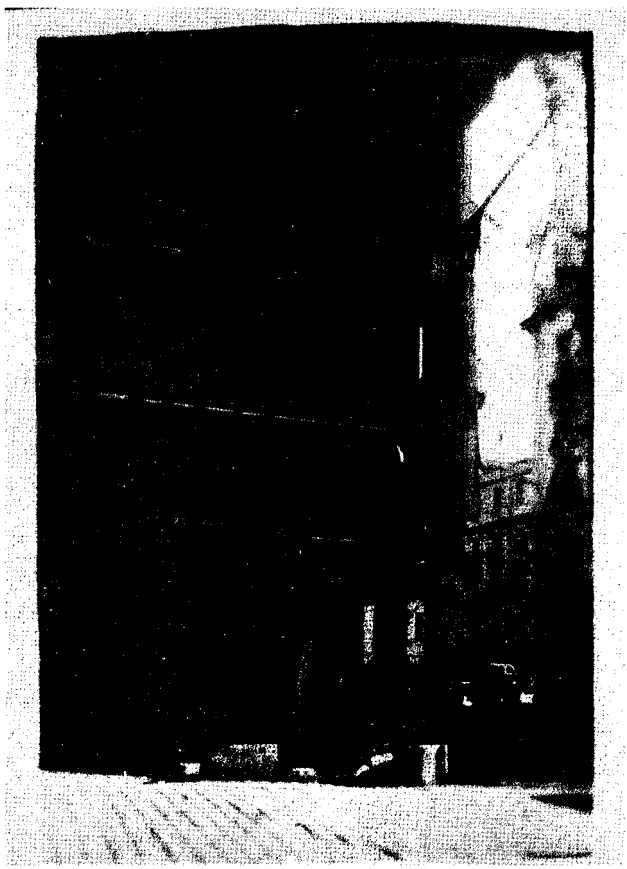
Etrafımızda olup bitene artık dayanamayan Bronwyn yavaşladı. "Onlara yardım edemez miyiz?"

"Hiçbir işe yaramaz," dedi Millard. "Bu insanlar geçmişe ait ve geçmiş değiştirilemez."

Bronwyn üzgün üzgün başını salladı. Millard'ın doğru söylediğini biliyordu ama bunları duymaya ihtiyacı vardı. Buradaki varlığımızın hiçbir anlamı yoktu; hayaletler kadar acizdik.

Bir kül bulutu dalga dalga yükselerek itfaiyeciyi ve çocuğu gizledi. Enkazdan yükselen ve rüzgârla savrulan tozlar yüzünden öksürerek yolumuza devam ettik; beton tozlarından ötürü giysilerimizin rengi solmuştu, yüzlerimiz ise kemik kadar beyazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

* * *

Enkaza dönmüş blokların yanından olabildiğince hızlı geçtik. Çevremizdeki sokakların canlanma hızı şaşırtıcıydı. Cehennemden sadece biraz uzaklaştığınızda insanlar çabuk adımlarla kaldırımları arşınlayarak işlerine gidiyor, hâlâ elektriği, pencereleri ve duvarları olan binalarda yaşıyorlardı. Sonra bir köşeden döndük ve yangın yüzünden kararmış taşlarına ve parçalanan birkaç kemerine rağmen katedralin mağrur ve heybetli kubbesi önümüzde belirdi. Tıpkı şehrin ruhu gibi St. Paul'u altüst etmek için de birkaç bombadan fazlası gerekirdi.

Avımız katedralin yakınlarındaki, yaşlı adamların banklara oturup güvercinleri beslediği meydanda başladı. Başlangıçta tam bir kargaşaydı: Meydana dalıyor, uçuşa geçen güvercinleri çılgınca havada yakalamaya çalışıyorduk. Yaşlı adamlar homurdanınca güvercinlerin geri dönmelerini bekledik. Doğal olarak geri döndüler; güvercinler gezegenin en akıllı hayvanları değildi. O noktada, sırayla sürünün içine dalıp onları gafil avlamaya çalıştık. Bir anda yere eğiliyor ve onları kapmaya uğraşıyorduk. Ufak tefek ve atik olan Olive'in ya da başka bir tür kanatlı yaratıklarla tuhaf bir bağlantısı olan Hugh'un şanslarının yaver gidebileceğini düşünüyordum ama ikisi de küçük düşürüldü. Millard'ın da başarılı olduğu söylenemezdi ve onu *görmüyorlardı* bile. Benim sıram gelene dek güvercinler onları rahatsız etmemizden bıkmış olmalılar ki meydana adım attığım anda hep birlikte havalanıp aynı anda kafama parça tesirli bok bombaları bırakmaya başladılar. O kadar büyüklerdi ki kafamı yıkamak için koşarak su çeşmesine gitmek zorunda kaldım.

Sonunda güvercinlerden birini yakalayan Horace oldu. Yaşlı adamların yanına oturdu ve kuşlar etrafını sarana kadar sağa sola yem attı. Sonra hafifçe öne doğru eğilerek kolunu uzattı ve olabildiğince sakin bir tavırla güvercinlerden birini bacağından yakaladı.

"Yakaladım seni!" diye bağırdı.

Kuş, kanatlarını çırparak kaçmaya çalıştı ama Horace sıkı sıkı bacağına yapışmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kuşu bize getirdi. "Tuhaf olup olmadığını nereden anlayacağız?" dedi arkasına bakmak için kuşu elinde döndürürken. Orada bir etiket bulmayı bekliyor gibiydi.

"Bayan Peregrine'e gösterelim," dedi Emma. "O anlar."

Bayan Peregrine'in sandığını açtık ve güvercini sandığın içindeki Bayan Peregrine'in yanına bırakıp kapağını çarparcasına kapattık. Güvercin sanki parçalanıyormuş gibi avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

İrkilip, "Sakin olun Bayan P!" diye bağırdım.

Bronwyn sandığı yeniden açtığında güvercin tüyleri puf diye havalandı ama güvercinin kendisi ortalıkta yoktu.

"Olamaz; onu yemiş!" diye bağırdı Bronwyn.

"Hayır, yememiş," dedi Emma. "Altına bakın!"

Bayan Peregrine hafifçe yükselip kenara çekildi. Güvercin hemen altındaydı, aklı karışmış haldeydi ama en azından hâlâ yaşıyordu.

"Evet?" dedi Enoch. "Bayan Wren'in güvercinlerinden biri miymiş?"

Bayan Peregrine gagasıyla kuşu dürttü ve kuş uçup gitti. Sonra sandıktan dışarı zıpladı, topallaya topallaya meydana girdi ve gürültülü bir çığlıkla güvercinlerin geri kalanını dağıttı. Söylemek istediği açıktı: Sadece Horace'ın yakaladığı güvercin değil, oradaki güvercinlerin *hiçbiri* tuhaf değildi. Aramaya devam etmemiz gerekiyordu.

Bayan Peregrine katedrale doğru zıplayıp sabırsızca kanadını salladı. Ona yetiştiğimizde çoktan katedralin basamaklarına varmıştı. Bina tüm heybetiyle yükseliyor, havada süzülüyor gibi görünen çan kuleleri devasa kubbesini çepeçevre sarıyordu. İsle lekelenmiş melek ordusu mermer rölyeflerden bize bakıyordu.

"Bu koca yeri nasıl didik didik arayabiliriz ki?" diye sesli düşündüm.

"Odalarına teker teker bakarak," dedi Emma.

Garip bir ses bizi kapıda durdurdu. Uzaklardan gelen bir araba alarmına benziyordu; tiz sesi uzun, yavaş aralıklarla yükselip

BELONGS TO KAKTUS TEAM

alçalıyordu. Ama tabii ki 1940 yılında araba alarmı yoktu. Bu, insanları hava saldırısına karşı uyaran sirendi.

Horace korkuyla sindi. "Almanlar geliyor!" diye bağırdı. "Gökyüzünden ölüm yağacak!"

"Bunun *ne anlama* geldiğini bilmiyoruz," dedi Emma. "Yanlış alarm ya da tatbikat olabilir."

Ama sokaklar ve meydan hızla boşalıyordu: Yaşlı adamlar gazetelerini katlayıp banklardan kalktı.

"Onlar bunun tatbikat olduğunu düşünmüyor gibi görünüyorlar," dedi Horace adamlara işaret ederek.

"Ne zamandan beri birkaç bombadan korkuyoruz?" dedi Enoch. "Normal Nancy gibi konuşmayı kesin!"

"Hatırlatmam gerektiğini düşünüyorum," dedi Millard, "bunlar alıştığımız türden bombalar değil. Cairnholm'e atılan bombaların aksine bunların nereye düşeceğini bilmiyoruz!"

"İşte, aradığımız şeyi bir an önce bulmamız için bir neden daha!" dedi Emma ve hepimizi içeri soktu.

* * *

Katedralin içi kocamandı –her ne kadar imkânsız olsa da dışından daha büyük görünüyordu– ve hasar görmüş olmasına rağmen inanç sahibi birkaç cesur insan, orada burada dizlerinin üstüne çökmüş, sessizlik içinde dua ediyordu. Sunak, yıkıntıların altında kalmıştı. Bombaların çatıyı deldiği yerden güneş ışıkları geniş demetler halinde içeri süzülüyordu. Yıkılan sütunlardan birinin üstünde yalnız bir asker oturuyor, çatıdaki delikten gökyüzüne bakıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Başlarımızı havaya kaldırıp ayaklarımızın altında çatırtılar çıkaran beton parçaları ve kırık döşeme taşları eşliğinde salonda dolandık.

"Hiçbir şey görmüyorum," diye şikâyet etti Horace. "Burada on bin güvercinin saklanmasına yetecek kadar yer var!"

"Bakma," dedi Hugh. "*Dinle.*"

Güvercinlerin kuğurmalarını duymak için kulak kabartarak durduk. Ama yalnızca hava saldırısı sirenlerinin dur durak bilmeyen iniltisi ve fırtına bulutları toplanıyormuş gibi hissetmemize yol açan çatırtılar vardı. Kendime sakin olmam gerektiğini söyledim ama kalbim davul gibi gümbürdüyordu.

Bombalar düşmeye başladı.

"Gitmemiz gerek," dedim panikten nefes alamayarak. "Civarda bir sığınak olmalı. Sığınabileceğimiz güvenli bir yer."

"Ama çok yakınız!" dedi Bronwyn. "Şimdi vazgeçemeyiz!"

Bir çatırtı daha duyuldu; bu defa daha yakındı ve diğerleri de kaygılanmaya başladılar.

"Belki Jacob haklıdır," dedi Horace. "Bombalama bitene dek gizlenebileceğimiz güvenli bir yer bulalım. Aramaya daha sonra devam edebiliriz."

"Hiçbir yer gerçekten güvenli değil," dedi Enoch. "Bu bombalar, en derinlerdeki sığınaklara bile ulaşabilir."

"Ama döngülere giremezler," dedi Emma. "Ve bu katedralle ilgili bir masal yazılmışsa, büyük olasılıkla burada bir döngü girişi de vardır."

"Olabilir," dedi Millard, "olabilir, olabilir. Kitabı bana verin ki hemen incelemeye başlayayım."

Bronwyn sandığını açtı ve kitabı Millard'a uzattı.

"Şimdi bir bakalım," dedi St. Paul Güvercinleri başlıklı masalı bulana dek sayfaları çevirirken.

Gökyüzünden bombalar yağıyor ama biz masal okuyoruz, diye düşündüm. *Kaçıkların dünyasına adım atmış olmalıyım.*

"İyi dinleyin!" dedi Millard. "Yakınlarda bir döngü girişi varsa, bu masal bize onu nasıl bulacağımızı söyleyebilir. Neyse ki kısa bir masal."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dışarıya bir bomba düştü. Zemin sarsıldı ve tavandan alçı parçaları yağdı. Dişlerimi birbirine bastırıp soluklarıma odaklanmayı denedim.

İstifini bozmayan Millard boğazını temizledi. "St. Paul Güvercinleri!" diye okumaya başladı gürleyen, abartılı bir ses tonuyla.

"Başlığı zaten biliyoruz!" dedi Enoch.

"Lütfen daha hızlı oku!" dedi Bronwyn.

"Lafımı kesmekten vazgeçmezseniz, geceyi burada geçirmek zorunda kalırız," dedi Millard ve sonra okumaya devam etti.

"Tuhaf zamanların birinde; Londra şehrine kuleler, çan kuleleri veya yüksek binalar dikilmeden önceki zamanlarda insan toplumunun koşuşturma ve telaşından uzakta, tüneyebilecekleri güzel ve yüksek bir yer bulmayı akıllarına koyan bir güvercin sürüsü varmış. Bunu nasıl inşa edeceklerini de biliyorlarmış çünkü güvercinler doğaları gereği birer inşaat işçisidir ve sandığımızdan çok daha zeki yaratıklardır. Ama kadim Londra'nın insanları yüksek binalar yapmakla ilgilenmiyorlarmış. Böylece bir gece, güvercinler bulabildikleri en çalışkan insanın yatak odasına gizlice girmişler ve adamın kulağına istedikleri ihtişamlı kulenin planlarını fısıldamışlar.

"Sabah olduğunda adam büyük bir heyecan içinde uyanmış. Çünkü rüyasında, şehrin en yüksek tepesinden gökyüzüne yükselecek muazzam kulesiyle ihtişamlı bir kilise inşa ettiğini görmüş ya da bunları rüyasında gördüğünü sanıyormuş. Birkaç yıl sonra, her ne kadar insanlara pahalıya patlamış olsa da kilisenin inşaatı tamamlanmış. Çok heybetli bir kuleymiş ve içinde, güvercinlerin tüneyebileceği sürüyle kuytu yer varmış. Güvercinler kendileriyle gurur duyuyorlarmış.

"Bir gün, Vikingler şehri yağmalamışlar ve kuleyi yakıp yıkmışlar. Böylece, güvercinlerin başka bir mimar bulup kulağına fısıldaması ve yeni kilise kulesinin inşaatının tamamlanmasını beklemesi gerekmiş; bu, ilkinden bile daha büyük ve yüksek bir kule olacakmış. Sonunda inşaat tamamlanmış ve gerçekten de son derece gösterişli ve yüksekmiş. Ama sonra o da kül olmuş.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve her şey yüzyıllar boyunca böyle sürüp gitmiş. Kuleler yanmış: güvercinler, ilhamını geceden alan mimarların sonraki nesillerinin kulağına daha gösterişli ve yüksek kulelerin planlarını fısıldamış. Her ne kadar mimarlar, kuşlara neler borçlu olduklarını bilmeseler de onlara hâlâ nazikçe yaklaşıyormuş ve istedikleri yere tünemelerine izin veriyorlarmış. Güvercinler de katedralin hem uğuru hem de muhafızı olarak neflerin ve çan kulesinin içine sığınıyorlarmış.

"Bunun hiçbir *faydası yok*," dedi Enoch. "Döngünün girişinden bahsedilen kısma gel!"

"Nereye geleceksem oraya *geliyorum!*" diye çıkıştı Millard. "Nihayet, kilisenin kulesi defalarca yıkılıp baştan inşa edildikten sonra güvercinlerin planları öylesine karmaşık bir hal almış ki planı gerçekleştirecek kadar zeki birini bulmaları epeyce uzun zaman sürmüş. Sonunda bulduklarındaysa adam, geçmişte inşa edilen kiliselerin hepsi yandığı için tepenin lanetli olduğuna inanarak güvercinlere karşı koymuş. Her ne kadar bu fikri kafasından atmaya çalışsa da güvercinler kulağına fısıldamak için onu her gece ziyaret etmeye devam etmişler. Ama adam harekete geçmemekte diretiyormuş. Böylece güvercinler daha önce hiç denemedikleri bir şey yapıp adamı gündüz ziyaret etmişler ve garip, kahkahayı andıran bir dilde kulelerini inşa edebilecek tek insanın o olduğunu ve buna mecbur olduğunu söylemişler. Fakat adam onları geri çevirmiş ve, 'Kışkış, defolun hanemden, pis mi pis yaratıklar!' diye bağırarak evinden kovmuş.

"Hakarete uğrayan, intikam peşindeki güvercinler neredeyse aklını kaçırana dek adamı takip etmişler; adamın peşinden bir an olsun ayrılmıyor, giysilerini ve saçını çekiştiriyor, yemeğinin içine tüylerini atıyor, adamın uykuya dalmasına engel olmak için geceleri penceresine vuruyorlarmış. Ve günün birinde adam diz çöküp, 'Güvercinler! İstediğiniz her şeyi inşa edeceğim ama onu yangından koruyup kollamanız kaydıyla!' diye bağırmış.

"Bunun üzerine güvercinlerin aklı karışmış. Birbirlerine danışarak, kuleleri inşa etmeyi bu kadar sevmeye başlamamış

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olsalardı, geçmişteki kuleleri daha iyi koruyabileceklerini fark edip gelecekte kulelerini korumak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarına yemin etmişler. Böylece adam kiliseyi inşa etmiş. Bu, iki kuleli ve devasa kubbeli görkemli bir katedralmiş. Adam ve güvercinler ortaya çıkardıkları şaheserden o kadar memnunmuş ki çok iyi arkadaş olmuşlar; adam ömrünün geri kalanı boyunca yanında ona tavsiye verecek güvercinleri olmadan hiçbir yere adımını atmamış. Zamanı geldiğinde, mutlu bir ihtiyarken hayata gözlerini yumduğunda bile kuşlar onu toprağın altında ziyaret etmekten vazgeçmemiş. Londra'nın en yüksek tepesine inşa ettikleri ve güvercinlerin göz kulak olduğu katedrali bugün bile görebilirsiniz."

Millard kitabı kapattı. "Son."

Emma kızgın kızgın homurdandı. "Evet ama *nereden* göz kulak oluyorlar?"

"Aydaki kedilerle ilgili bir masal bile şu anki durumumuza daha az yardımcı olamazdı," dedi Enoch.

"Ben bu masaldan hiçbir şey anlamadım," dedi Bronwyn. "Anlayan var mı?"

Bir şeyler anlıyor gibiydim –"toprağın altında" ifadesi anlamaya yaklaşmışım gibi hissetmeme neden oluyordu– ama tek düşünebildiğim, *yoksa güvercinler cehennemde mi*, idi.

Sonra binayı temelinden sarsan başka bir bomba daha düştü ve epeyce tepemizden beklenmedik kanat sesleri duyuldu. Başlarımızı kaldırdığımızda korku içindeki üç güvercinin çatı kirişlerinin arasındaki sığınaklarından fırladığını gördük. Bayan Peregrine heyecanla viyakladı; sanki, *İşte onlar!* diyor gibiydi. Bronwyn onu kaptı ve hepimiz kuşların peşinden koşmaya başladık. Nef boyunca uçtular ve ardından sert bir dönüşle eşikte gözden kayboldular.

Birkaç saniye sonra biz de eşiğe vardık. Onları dışarıda yakalamamız imkânsız olduğundan kapının dışarıya değil de dönerek aşağı inen merdivenlere açıldığını görmek beni epey rahatlattı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hah!" dedi Enoch tombul ellerini çırparak. "Yok yere başlarını belaya soktular, kendi kendilerine bodrumda kapana kısıldılar!"

Merdivenlerden koşarcasına indik. Aşağıda duvarları ve yerleri taş döşeli, loş ve geniş bir oda vardı. Soğuk, nemli ve neredeyse zifiri karanlıktı. Elektrik kesileli epeyce olmuştu. Emma eliyle yaptığı küçük alev topunu mekânın yapısı gözler önüne serilene dek oraya buraya tuttu. Ayaklarımızın altında, üstünde oymalı yazılar olan ve duvardan duvara uzanan mermer döşemeler vardı. Benim altımdakinin üstünde şöyle yazıyordu:

PİSKOPOS ELDRIDGE THORNBRUSH, ÖLÜM 1721

"Burası bodrum katı değil," dedi Emma. "Bir yeraltı mezarı."

Bedenimden soğuk bir ürperti geçince Emma'nın alevinin aydınlığına ve sıcaklığına bir adım daha yaklaştım.

"Yani, taşların altında insanların gömülü olduğunu mu söylemek istiyorsun?" dedi Olive titrek bir sesle.

"Ne olmuş?" dedi Enoch. "Bombalar *bizi* de onların yanına gömmeden önce şu lanet olası güvercinlerden birini yakalayalım."

Emma duvarları aydınlatmak için daire çizerek döndü. "Burada bir yerlerde olmalılar. Merdivenlerden başka çıkış yolu yok."

Sonra bir kanat sesi duyduk. Gerildim. Emma alevinin parlaklığını artırıp sese doğru çevirdi. Titrek ışığı, zeminden bir metre kadar yükselen yassı bir mezarın üstüne düştü. Mezarla duvarın arasında, ayakta durduğumuz yerden göremeyeceğimiz bir boşluk vardı. Burası kuşlar için kusursuz bir saklanma yeriydi.

Emma parmaklarından birini dudaklarına götürerek onu takip etmemizi işaret etti. Yavaş adımlarla odayı boylu boyunca geçtik. Mezara yaklaştığımızda etrafa dağılıp mezarın üç tarafını kuşattık.

Emma, "Hazır mısınız?" dedi sadece dudaklarını oynatarak.

Diğerleri başlarıyla onayladı. Ben başparmağımı havaya kaldırdım. Emma mezarın arkasına göz atmak için parmak uçlarında

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ilerledi ve sonra suratı asıldı. "Hiçbir şey!" dedi hayal kırıklığıyla döşemeleri tekmeleyerek.

"Anlamıyorum!" dedi Enoch. "Az önce *buradaydılar!*"

Hepimiz bakmak için öne çıktık. Sonra Millard, "Emma! Lütfen ışığını mezarın üstüne tut!" dedi.

Emma kendisinden istenileni yaptı ve Millard yüksek sesle mezarın üstünde yazanları okudu:

BURADA BAY CHRISTOPHER WREN YATAR
BU KATEDRALİN MİMARI

"Wren!" diye bağırdı Emma neşe içinde. "Ne garip bir tesadüf!"

"Bunun tesadüf olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Millard. "*Bayan* Wren ile kan bağı olmalı. Hatta Bayan Wren'in babası bile olabilir!"

"Bu çok ilgi çekici," dedi Enoch, "ama onu ya da güvercinlerini bulmamıza nasıl bir yardımı olacak?"

"Çözmeye çalıştığım da bu," dedi Millard kendi kendine ve yavaşça odayı arşınlarken masaldan alıntı yaptı: "Kuşlar onu toprağın altında ziyaret etmekten vazgeçmemiş."

O anda bir güvercinin öttüğünü duyduğumu sandım. "Şşşt!" dedim ve herkese dinlemelerini işaret ettim. Birkaç saniye sonra, mezarın arka köşesinin ardından bir güvercin sesi daha geldi. Mezarın etrafından dolaşıp diz çöktüm ve o anda mezarın kaidesindeki küçük deliği fark ettim. Yumruktan büyük olamazdı ama bir kuşun girebileceği kadar genişti.

"Burada!" dedim.

"Bir yaşıma daha girdim!" dedi Emma alev topunu deliğe tutarken. "Burasının 'toprağın altı' olma ihtimali nedir?"

"Ama delik çok küçük," dedi Olive. "Kuşları oradan nasıl çıkarmamızı bekliyorsun?"

"Buradan ayrılmalarını bekleyebiliriz," dedi Horace ve o sırada bombalardan biri o kadar yakınımıza düştü ki gözlerimin bulanıklaşıp dişlerimin takırdadığını hissettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buna gerek yok!" dedi Millard. "Bronwyn, lütfen Bay Wren'in mezarını açabilir misin?"

"Hayır!" diye bağırdı Olive. "Onun çürümüş kemiklerini görmek istemiyorum!"

"Endişelenme tatlım," dedi Bronwyn. "Millard ne yaptığını biliyor." Ellerini mezarın kapağının kenarına koyup itmeye başladı. Kapak yavaş, kulak tırmalayıcı bir gürültüyle açıldı.

Mezardan gelen koku hiç de sandığım gibi değildi; ölüm değil küf ve bayat toz kokuyordu. İçine bakmak için mezarın etrafında toplaştık.

"Kesinlikle bir yaşıma daha girdim," dedi Emma.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tabutun olması gereken yerde karanlığın içinde gözden kaybolan bir merdiven vardı. Dikkatle açık mezarın içine baktık.

"*Hiçbir surette* beni oraya indiremezsiniz!" dedi Horace. Ama sonra birbiri ardına atılan üç bomba binayı temelinden sarsarak tepemize küçük beton parçaları yağdırınca bir de baktım ki Horace beni itekleyerek öne geçmiş, merdivene uzanmaya çalışıyor. "Affedersiniz, yolumdan çekilin, en şık giysililer önden!"

Emma, Horace'ı ceketinin kolundan yakaladı, "Bende ışık var; anlayacağın, önden ben gideceğim. Jacob beni takip edecek. Aşağıda... *bir şeyler* olması ihtimaline karşı."

Yüzümden zayıf bir gülümseme geçti; düşüncesi bile bacaklarımın tir tir titremesine neden oluyordu.

"Sıçanlar, kolera ve yeraltı mezarlarının altında yaşayan troller dışında *bir şeylerden* mi bahsediyorsun?" dedi Enoch.

"Aşağıda bizi *neyin* beklediği önemli değil," dedi Millard kasvetli bir tavırla. "Onunla yüzleşmek zorundayız. Hepsi bu kadar."

"Tamam," dedi Enoch. "Ama Bayan Wren de aşağıda olsa iyi olur çünkü sıçan ısırığı kolay kolay iyileşmez."

"Gölge halkının ısırıklarının da iyileştiği söylenemez," dedi Emma ve ardından ayağını merdivene attı.

"Dikkatli ol," dedim. "Hemen üstünde olacağım."

Alev topunu tuttuğu eliyle beni selamladı. "Bir kez daha beni takip edin," dedi ve basamakları inmeye başladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sıra artık bendeydi.

"Daha önce hiç gökyüzünden bombaların yağdığı bir hava saldırısı sırasında kendinizi açık bir mezarın içine girmek üzereyken bulup yatakta kalmayı dilediğiniz oldu mu?" dedim.

Enoch ayağıyla ayakkabımı dürttü. "Oyalanmayı bırak."

Mezarın kenarına tutunup ayağımı merdivene koydum. Hayatım farklı bir yönde ilerleseydi yaz tatilinde yapabileceğim hoş ama sıkıcı şeyleri düşündüm: tenis kampı, yelkenli dersleri, rafları düzenlemek. Ve sonra Herkül misali irade göstererek kendimi inmeye zorladım.

Merdiven bir tünele iniyordu. Tünelin bir tarafı çıkmazdı; diğer tarafı ise karanlığın içinde gözden kayboluyordu. Hava soğuktu ve su altında kalan bodrum katında bırakılmış giysilerini andıran garip bir kokuyla yüklüydü. Pürüzlü taş duvarlar nereden geldiği belli olmayan nem yüzünden damlacıklarla bezenmişti.

Emma ve ben, herkesin aşağı inmesini beklerken soğuk yavaş yavaş içime işledi. Diğerleri de soğuğu hissetmişti. Bronwyn tabana ulaştığında sandığını açıp hayvan meskeninden beri yanımızda taşıdığımız tuhaf koyunun yününden örülmüş kazakları dağıttı. Hemen birini başımdan geçiriverdim. Üzerimde çuval gibi duruyordu; dökümlü kolları parmaklarımı geçiyor, alt kısmı dizlerime kadar sarkıyordu ama en azından sıcak tutuyordu.

Bronwyn artık boşalan sandığını geride bıraktı. Bayan Peregrine yola kızın kabanının içinde devam ediyordu. Hatta orayı yuva bellediği bile söylenebilirdi. Millard, büyük ve ağır olmasına rağmen her an ona başvurması gerekebileceğini söyleyerek *Masallar*'ı kollarının arasında taşımakta ısrar etti. Sanırım kitap onun can simidi olmuştu ve onu, sadece kendisinin okuyabileceği büyülerle dolu bir kitap olarak görüyordu.

Garip bir gruptuk.

Karanlığın içinde gölgelerin olup olmadığını hissetmek için ayaklarımı yere sürüyerek öne geçtim. Bu defa midemde her zamankinden daha sönük, yeni bir tür sancı vardı; sanki bir gölge çoktan gelip gitmiş ve ben de ondan geriye kalanları hissediyor

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gibiydim. Ama bundan kimseye bahsetmedim; onları gereksiz yere endişelendirmeye lüzum yoktu.

Yürüdük. Islak taşları döven ayaklarımızın sesi tünelde yankılanıyordu. Bizi bekleyen şey her neyse ona gizlice yaklaşmamız söz konusu olamazdı.

Sık sık tünelin ilerisinden gelen kanat seslerini ya da güvercin kuğurmalarını duyuyorduk. Hızımızı biraz artırdık. Hoş olmayan bir sürprize doğru ilerlediğimize dair içimde rahatsızlık verici bir his vardı. Duvarların içine, yeraltı mezarında gördüklerimize benzer ancak onlardan çok daha eski taş levhalar yerleştirilmişti; çoğunun üstündeki yazı silinmişti. Sonra mezarı olmayan, öylece yere bırakılmış bir tabutun ardından da taşınmak için hazırlanmış kutular gibi duvara dayanmış bir düzine kadar başka tabutun yanından geçtik.

"Burası da *ne* böyle?" diye fısıldadı Hugh.

"Mezar fazlalıkları," dedi Enoch. "Yeni müşteriler için yer açmaları gerektiğinde eskileri kazarak çıkarıp buraya taşırlar."

"Ne berbat bir döngü girişi," dedim. "Ne zaman içeri girip çıkmanız gerekse buradan geçtiğinizi hayal edin!"

"Bizim höyükteki tünelimizden pek farklı değil," dedi Millard. "Döngü girişlerinin ürkütücü olmasının bir amacı var: Sıradan insanlar öyle yerlerden uzak durur ve böylece, döngü girişleri sadece biz tuhaflara kalır."

Çok mantıklıydı. Çok akıllıcaydı. Bense tek bir şey düşünebiliyordum. *Her yerde ölü insanlar var ve hepsi çürümüş, sadece kemikleri kalmış, ölmüş ve... Ah, Tanrım...*

"Ah," dedi Emma ve aniden durarak ona çarpmama ve diğer herkesin arkama yığılmasına neden oldu.

Alev topunu yan tarafa tutarak duvardaki kavisli kapıyı gözler önüne serdi. Hafifçe aralıktı ama yarıktan sadece karanlık görünüyordu.

Etrafımızı dinledik. Uzun bir dakika boyunca soluklarımız ve uzaklardan gelen su damlalarının sesi dışında çıt çıkmadı. Sonra bir ses duyduk ama bu, beklediğimiz türden bir ses değildi;

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kanat sesine ya da kuşların pençelerinin taşların üstünde eşelenirken çıkaracağı türden seslere benzemiyordu. Daha insansıydı.

Birileri usul usul ağlıyordu.

"Merhaba?" diye seslendi Emma. "Kim var orada?"

"Lütfen bana zarar vermeyin," dedi yankılanan bir ses.

Yoksa iki ses miydi?

Emma alevini güçlendirdi. Bronwyn sessizce öne çıktı ve kapıyı ayağıyla dürttü. Kapı savrularak açılınca karşımıza kemiklerle dolu küçük bir oda çıktı. Kalça kemikleri, incik kemikleri, kafatasları; yüzlerce, binlerce insanın gelişigüzel yığılmış, parçalara ayrılmış fosilleri.

Şoktan sersemlemiş halde geriye doğru sendeledim.

"Merhaba?" dedi Emma. "Konuşan kim? Kendini göster!"

Başlangıçta kemiklerden başka hiçbir şey göremedim ama sonra birilerinin burnunu çektiğini duydum ve yığının tepesinden gelen sesi takip ederek odanın arka kısmındaki kasvetli gölgelerin arasında ışıl ışıl parıldayan iki çift gözü fark ettim.

"Burada kimse yok," dedi ince bir ses.

"Gidin buradan," dedi ikinci bir ses. "Biz ölüyüz."

"Hayır, değilsiniz," dedi Enoch, "ölü olsaydınız anlardım!"

"Çıkın oradan," dedi Emma nazikçe. "Size zarar vermeyeceğiz."

İki ses de aynı anda, "Söz mü?" diye sordu.

"Söz," dedi Emma.

Kemikler kımıldamaya, yer değiştirmeye başladı. Kafataslarından biri yığından koparak büyük bir gürültüyle yere düştü ve ayağımın dibine kadar yuvarlanıp boş gözlerini bana dikti.

Merhaba gelecekteki halim, diye düşündüm.

Sonra iki oğlan çocuğu ellerinin ve dizlerinin üstünde emekleyerek kemik yığınının tepesine, oradan da aydınlığa çıktı. Tenleri en az ölülerinki kadar beyazdı ve yuvalarının içinde baş döndürücü bir şekilde daireler çizen, siyah halkalarla çevrili gözleriyle bize bakıyorlardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ben Emma, bu Jacob ve bunlar da arkadaşlarımız," dedi Emma. "Bizler de tuhafız ve size zarar vermeyeceğiz."

Oğlanlar tek kelime etmeden, korkmuş hayvanlar gibi sindi. Gözleri öylesine hızlı dönüyordu ki sanki her yere bakıyor ama hiçbir şey görmüyorlardı.

"Onların sorunu ne?" diye fısıldadı Olive.

Bronwyn kızı susturdu. "Kabalık etme."

"Bana isimlerinizi söyleyebilir misiniz?" dedi Emma tatlı ve nazik bir sesle.

"Ben Joel ve Peter," dedi daha irice olan oğlan.

"Hangisi sensin?" dedi Emma. "Joel mi Peter mı?"

"Ben Peter ve Joel," dedi ufak tefek olan.

"Oyun oynamaya zamanımız yok," dedi Enoch. "Burada hiç kuş var mı? Buradan uçup giden kuş gördünüz mü?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Güvercinler saklanmayı sever," dedi irice olanı.

"Tavan arasında," dedi ufak tefek oğlan.

"Hangi tavan arası?" dedi Emma. "Nerede?"

"Evimizde," dediler hep bir ağızdan ve kollarını kaldırarak karanlık tünele işaret ettiler. İşbirliği yaparak konuşuyor gibi görünüyorlardı ve eğer cümle birkaç kelimeden daha uzunsa cümleye biri başlıyor, öteki bitiyordu. Aradaysa bir an olsun duraksamıyorlardı. Ayrıca oğlanlardan biri ne zaman konuşsa diğerinin sustuğunu ve konuşanın sözcüklerini sadece dudaklarını oynatarak eşzamanlı bir şekilde tekrar ettiğini fark etmiştim; sanki tek bir zihni paylaşıyorlardı.

"Lütfen bize evinize giden yolu gösterir misiniz?" dedi Emma. "Bizi tavan arasına götürür müsünüz?"

Joel-ve-Peter başlarını iki yana sallayıp büzülerek yeniden karanlığa sığındılar.

"Sorun nedir?" dedi Bronwyn. "Neden gitmek istemiyorsunuz?"

"Ölüm ve kan!" diye bağırdı oğlanlardan biri.

"Kan ve çığlıklar!" diye feryat etti diğeri.

"Çığlıklar, kan ve ısıran karartılar!" diye bağırdılar aynı anda.

"Hoşçakalın!" dedi Horace topuklarının üstünde dönerek. "Sizinle yeraltı mezarında görüşürüz. Umarım bir bombanın altında kalıp püreye dönmem!"

Emma, Horace'ı kolundan yakaladı. "Ah, hayır, hiçbir yere gitmiyorsun! Aramızda, o lanet olası güvercinlerden birini yakalamayı beceren tek kişi sensin."

"Onları duymadın mı?" dedi Horace. "O döngü ısıran karartılarla dolu; ki bunun tek bir anlamı olabilir. Gölgeler!"

"Onlarla *doluydu*," dedim. "Bu günler önce olabilir."

"En son ne zaman evinize gittiniz?" diye sordu Emma oğlanlara.

Acayip ve aksak bir şekilde bile olsa, döngülerinin basıldığını ve yeraltı mezarlarının içine sığınıp kemiklerin arasına gizlenerek kurtulmayı başardıklarını anlattılar. Bunların kaç gün önce

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yaşandığından emin değillerdi. İki gün? Üç? Burada karanlığın içinde tüm zaman algılarını kaybetmişlerdi.

"Ah, sizi zavallı tatlı şeyler!" dedi Bronwyn. "Korkunç şeyler yaşamış olsanız gerek!"

"Sonsuza dek burada kalamazsınız," dedi Emma. "Kısa zaman içinde başka bir döngüye girmezseniz hızla yaşlanmaya başlarsınız. Size yardım edebiliriz ama önce güvercinlerden birini yakalamamız gerekiyor."

Oğlanlar birbirlerinin dönüp duran gözlerine baktılar. Tek kelime etmeden konuşuyor gibiydiler. Hep bir ağızdan, "Bizi takip edin," dediler sonra.

Kemik yığınından kayarcasına indiler ve tünelin derinliklerine doğru ilerlemeye koyuldular.

Onları takip ettik. Gözlerimi onlardan alamıyordum; büyüleyici bir tuhaflıkları vardı. Daima kol kola yürüyorlar ve birkaç adımda bir dillerini yüksek sesle şaklatıyorlardı.

"Ne yapıyorlar?" diye fısıldadım.

"Sanırım bu şekilde görüyorlar," dedi Millard. "Yarasaların karanlıkta gördüğü gibi. Çıkardıkları ses etraftaki nesnelerden yansıyıp onlara geri dönüyor ve böylece, onları zihinlerinde canlandırabiliyorlar."

"Biz yankıbulucuyuz," dedi Joel-ve-Peter.

Görünüşe göre kulakları da pek keskindi.

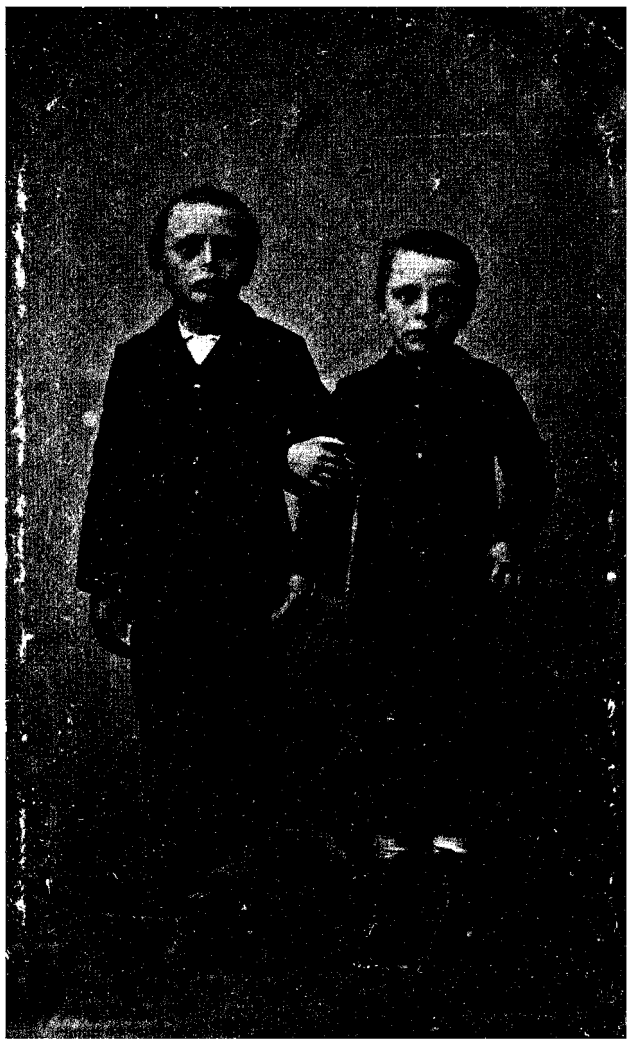
Tünel çatallandı, sonra bir kere daha iki kola ayrıldı. Bir noktadan sonra kulaklarımda ani bir basınç yükselmesi hissettim ve basınçtan kurtulmak için kulaklarımı kurcalamak zorunda kaldım. 1940 yılından ayrılıp bambaşka bir döngüye girdiğimizi de işte böyle anladım. Nihayet tünel, içine dik basamaklar oyulmuş bir duvarla son buldu. Joel-ve-Peter duvarın dibinde dikilip başımızın üstünde iğne deliği büyüklüğündeki gün ışığına işaret ettiler.

"Evimiz..." dedi yaşça büyük olanı.

"Yukarıda," dedi genç olan.

Ve ardından gölgelerin arasında gözden kayboldular.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

* * *

Basamaklar vıcık vıcık küfle kaplanmıştı ve tırmanması zordu. Ya yavaş çıkacaktım ya da düşme tehlikesini göze alacaktım. Basamaklar duvarı boyunca yükselip tavandaki, bir insanın rahatça sığabileceği genişlikteki dairesel kapıya çıkıyordu. Kapının aralığından tek bir ışık huzmesi süzülüyordu. Parmaklarımı yarığa geçirip iki yana doğru ittim. Kapılar deklanşör misali kayarak açılınca dairesel gökyüzüne doğru dokuz, on metre kadar yükselen ve boruyu andıran tuğla bir su kanalıyla karşılaştım. Uyduruk bir kuyunun yanlış tarafındaydım.

Kuyunun içine girip tırmanmaya koyuldum. Henüz yolu yarılamıştım ki durup sırtımı kanalın diğer tarafına yaslayarak dinlenmek zorunda kaldım. Pazılarımdaki yanma hissi kaybolduğunda yolun geri kalanını tırmandım ve kuyunun ağzını aşarak küçük bir çimen öbeğinin üstüne yığıldım.

Sefil görünüşlü bir evin avlusundaydım. Gökyüzü sarının hastalıklı bir tonuna bürünmüştü ama ne dumandan ne de motor seslerinden eser vardı. Daha eski bir zamandaydık; savaşın, hatta arabaların bile öncesine ait bir zamanda. Havada soğuk bir esinti vardı maceraperest kar taneleri gökyüzünden süzülüp toprağa değdiği anda eriyordu.

Kuyudan çıkan bir sonraki kişi Emma oldu. Horace da onu takip etti. Emma evi sadece üçümüzün araştırmasına karar vermişti. Burada ne bulacağımızı bilmiyorduk ve döngüden aceleyle çıkmak zorunda kalırsak, hızlı hareket edebilecek küçük bir grup daha iyi olacaktı. Aşağıda kalanların hiçbiri buna karşı çıkmamıştı; Joel-ve-Peter'ın kan ve karartılar hakkındaki ikazları onları korkutmuştu. Fakat Horace halinden pek mutlu değildi; kendi kendine söyleniyor, meydandaki o güvercini asla yakalamamış olmayı diliyordu.

Bronwyn aşağıdan bize el salladı ve sonra kuyunun dibindeki dairesel kapıyı çekerek kapattı. Kapının üst yüzeyi su gibi görüne-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cek şekilde boyanmıştı; öylesine koyu renkli ve kirli görünüyordu ki kovanızı asla oraya sallamak istemezdiniz. Çok akıllıcaydı.

Üçümüz bir araya toplanıp etrafa baktık. Avlu ve ev uzun zamandır ihmal edilmiş gibiydi. Kuyunun etrafındaki otlar ezilmişti ama bahçenin geri kalanında sık çalılıklara dönüşmüş, bazı yerlerde birinci katın pencerelerine dek ulaşmıştı. Köşede, yarısı yıkılmış ve çürümekte olan bir köpek kulübesi ve onun yanında da zaman içinde çalılar tarafından yutulmuş gibi görünen, tepetaklak olmuş bir çamaşırlık vardı.

Öylece dikilip güvercinlerin sesini duymaya çalışarak bekledik. Evin duvarlarının ötesinden kaldırımı döven at nallarının sesini duyabiliyordum. Hayır, kesinlikle 1940 yılının Londra'sında değildik.

Sonra üst kattaki pencerelerden birinde, perdenin kımıldadığını gördüm. Pencereye işaret ederek, "Yukarıda!" dedim dişlerimin arasından.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bunu yapanın kuş mu insan mı olduğunu bilmiyordum ama göz atmaya değerdi. Eve açılan kapıya doğru hareketlenip beni takip etmeleri için diğerlerine başımla işaret ettim; ve o anda bir şeye takıldım. Yerde yatan bir beden vardı, tepesinden ayak bileklerine kadar siyah muşambayla örtülmüştü. Muşambanın kenarından bir çift eski ayakkabı çıkıyor, burunları gökyüzüne işaret ediyordu. Ayakkabılardan birinin tabanındaki çatlağa beyaz bir kart sokuşturulmuştu. Kartın üstünde özenli bir el yazısıyla şunlar yazılıydı:

Bay A. F. Crumbley
Kısa zaman önce taşradan geldi
Canlı ele geçirilmektense hızla yaşlanmayı tercih etti
Ondan arda kalanların Thames Nehri'ne atılmasını rica ediyor

"Şanssız hergele," diye fısıldadı Horace. "Büyük olasılıkla döngüsü baskına uğradıktan sonra taşradan gelmiş ve kurtulma umuduyla girdiği döngü de baskına uğramış."

"Ama neden zavallı Bay Crumbley'yi öylece dışarıda bırakmışlar?" diye fısıldadı Emma.

"Çünkü çabucak buradan ayrılmaları gerekiyordu," dedim.

Emma eğilip Bay Crumbley'nin üstündeki muşambanın kenarına uzandı. Bakmak istemiyordum ama kendime mani olamadım ve hafifçe diğer tarafa dönmeme rağmen gözlerime götürdüğüm parmaklarımın arasından bakmadan edemedim. Çürümüş bir ceset görmeyi bekliyordum ama Bay Crumbley son derece iyi durumdaydı ve şaşırtıcı ölçüde gençti. Büyük ihtimalle en fazla kırk ya da elli yaşındaydı çünkü siyah saçları şakaklarında kırlaşmaya başlamıştı. Gözleri uyuyormuşçasına kapalı ve huzur doluydu. Gerçekten de Bayan Peregrine'in döngüsünden aldığım elma gibi hızla yaşlanmış mıydı?

"Merhaba, ölü müsünüz? Yoksa uyuyor musunuz?" dedi Emma. Botunun burnuyla adamın kulağını dürttü ve o anda adamın başının yan tarafı içine göçüp ufalanarak toza döndü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Emma nefesini tutup elindeki muşambayı bıraktı. Crumbley tepeden tırnağa kurumuştu ve o kadar kırılgandı ki, güçlü bir rüzgârla havaya savrulup gidebilirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Zavallı Bay Crumbley'yi geride bırakıp kapıya yöneldik. Kapının topuzunu kavrayıp çevirdim. Açılan kapıdan girince kendimizi bir çamaşırhanede bulduk. Çamaşır sepetinin içinde henüz yıkanmışa benzeyen giysiler, lavabonun üstünde ise özenle yerine asılmış bir çamaşır yıkama tahtası vardı.

His burada daha güçlüydü ama hâlâ kalıntıdan ibaretti. Başka bir kapıyı daha açtık ve oturma odasına girdik. Göğsüm sıkıştı. Burada arbede yaşandığı ortadaydı: Mobilyalar dağılmış ve tepetaklak olmuştu, raftaki fotoğraflar etrafa saçılmıştı, duvar kâğıdı şeritler halinde parçalanmıştı.

O sırada bir şeyler mırıldanan Horace'a döndüm. "Hayır, *olamaz*." Bakışlarını takip ederek tavandaki dairesel, koyu renkli ize odaklandım. Üst katta korkunç bir şeyler olmuştu.

Emma gözlerini sımsıkı kapattı. "Sadece dinleyin," dedi. "Kuşları duymaya çalışın ve başka hiçbir şey düşünmeyin."

Gözlerimizi yumup kuşların sesini duymaya çalıştık. Aradan bir dakika geçti. Ve nihayet, bir güvercinin titrek ötüşünü duyduk. Nereden geldiğini görmek için gözlerimi açtım.

Merdiven boşluğu.

Ayaklarımızın altında çatırdamamaları için elimizden geldiğince dikkatli olarak yavaşça basamakları çıktık. Kalp atışlarımı boğazımda, hatta şakaklarımda bile hissedebiliyordum. Yaşlı ve narin cesetlerle başa çıkabilirdim ama bir cinayet mahallini kaldırabileceğimden emin değildim.

İkinci katın koridoru molozlarla darmadağındı. Menteşelerinden sökülmüş bir kapı parçalara ayrılmış halde yerde yatıyordu. Kapısız eşikten görülen tek şey, sandıklardan ve komodinlerden inşa edilmiş yıkık bir kuleydi; başarısız bir abluka çabası.

Sonraki odada beyaz halı kana bulanmıştı; zeminden sızıp aşağıdaki tavana ulaşan koyu renkli lekenin kaynağını bulmuştuk. Ama kanın sahibi ortalarda görünmüyordu.

Koridordaki son kapıda içeri zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu. Temkinli bir şekilde iterek kapıyı açtım. Gözlerim odayı taradı: bir gardırop, üstü özenli şekilde yerleştirilmiş biblolarla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dolu bir komodin ve pencerenin önünde uçuşan dantel perdeler. Halı temizdi. Hiçbir şey yerinden oynatılmamış gibiydi.

Sonra gözlerim yatağa ve içindekilere kaydı. Geriye doğru tökezleyerek kapının dikmesine çarptım. Temiz beyaz örtülerin altında uyuyor gibi görünen iki adam vardı, aralarındaysa iki iskelet.

"Hızla yaşlanmışlar," dedi Horace boğazına götürdüğü elleri tir tir titrerken. "Görünen o ki bunlar diğer ikisinden daha fazla yaşlanmış."

Horace'a göre, uyuyor gibi görünen adamlar en az alt kattaki Bay Crumbley kadar ölüydü ve cesetlere dokunmaya kalkarsak tıpkı onun gibi parçalarına ayrılıp toza dönüşeceklerdi.

"Vazgeçmişler," diye fısıldadı Emma. "Kaçmaktan yorulmuşlar ve vazgeçmişler." Onlara yüzünde hem bir acıma duygusuyla hem de tiksintiyle baktı.

Onların zayıf ve korkak olduklarını, kolay yolu seçtiklerini düşünüyordu. Oysa ben, hortlakların esirlerine yaptıkları konusunda bu tuhafların bizden daha fazlasını bilip bilmediklerini merak ediyordum. Bilseydik belki biz de ölümü tercih ederdik.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Koridora süzüldük. Başım dönüyor, midem bulanıyordu ve bu evden çıkmak istiyordum ama henüz buradan ayrılamazdık. Tırmanmamız gereken bir merdiven daha vardı.

En üst katta duman yüzünden mahvolmuş bir merdiven sahanlığıyla karşılaştık. Eve düzenlenen saldırılardan ilkine direnen tuhafların son bir çırpınışla burada toplandıklarını hayal ettim. Belki de çürümüşlerle savaşırken ateş kullanmayı denemişlerdi ya da çürümüşler, evi dumana boğup çocukları dışarı çıkarmaya çalışmıştı. Her iki şekilde de evin yanıp kül olmanın eşiğine geldiği anlaşılıyordu.

Başımızı eğip alçak kapı eşiğinden geçerek duvarları eğimli, dar bir tavan arasına girdik. Buradaki her şey yanıp kapkara olmuştu. Alevler çatıda delikler açmıştı.

Emma, Horace'ı dürttü. "Burada bir yerlerde," dedi sessizce. "Yeteneğini konuştur, kuş avcısı."

Horace parmaklarının ucunda odanın ortasına varana dek yürüdü ve kendi kendine bir şarkı mırıldanmaya başladı. "Gel bakalııım, güvercin, güvercin, güvercin..."

Sonra arkamızdan bir kanat sesi ve boğuk bir cıvıltı geldi. Arkamızı dönüp baktığımızda gördüğümüz şey bir güvercin değil, kısmen gölgelerin arasına gizlenmiş siyah elbiseli bir kızdı.

"Peşinde olduğunuz şey bu mu?" dedi kız kollarından birini gün ışığına doğru kaldırarak. Güvercin kendini kurtarmaya çalışarak kızın elinde kıvranıp duruyordu.

"Evet!" dedi Emma. "Tanrı'ya şükürler olsun ki onu yakalamışsın!" Güvercini almak için ellerini uzatarak kıza doğru hareketlendi ama kız, "Orada kal!" diye bağırıp parmaklarını şıklattı. Alazlanmış kilim, Emma'nın ayaklarının altından kayarak Emma'yı sertçe yere çarptı.

Koşarak Emma'nın yanına gittim. "İyi misin?"

"Diz çök!" diye bağırdı kız bana. "Ellerini başının üstüne koy!"

"İyiyim," dedi Emma. "Kızın dediğini yap. O bir telekinetik ve dengesiz bir ruh hali içinde olduğu da ortada."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Emma'nın yanına diz çöktüm ve parmaklarımı başımın arkasında birbirine geçirdim. Emma da aynısını yaptı. Tir tir titreyen ve iyice suskunlaşan Horace kendini gürültülü bir şekilde yere bıraktı ve avuç içlerini zemine koydu.

"Sana zarar vermeyeceğiz," dedi Emma. "Sadece güvercinin peşindeyiz."

"Ah, neyin peşinde olduğunu pekâlâ biliyorum," dedi kız alayla gülümseyerek. "Türünüz asla vazgeçmiyor, değil mi?"

"*Türümüz* mü?" dedim.

"Silahlarınızı yere bırakın ve bana doğru itin!" diye bağırdı kız.

"Silahımız yok ki," dedi Emma sakince. Kızı daha fazla sinirlendirmemek için elinden geleni yapıyordu.

"Aptal olduğumu varsaymaktan vazgeçerseniz her şey sizin için daha kolay olur!" diye bağırdı kız. "Zayıfsınız ve hiçbir gücünüz yok. Bu yüzden silahlarınıza ve diğer şeylerinize güveniyorsunuz. Şimdi onları hemen yere bırakın!"

Emma başını hafifçe döndürüp, "Bizim hortlak olduğumuzu sanıyor!" diye fısıldadı.

Neredeyse kahkaha atacaktım. "Biz hortlak değiliz. Bizler *tuhafız*!"

"Güvercin avına gelen ya da tuhaf çocukların kılığına giren ilk beyaz gözlüler siz değilsiniz," dedi. "Ve öldürdüğüm ilk hortlaklar da olmayacaksınız! Şimdi ben önce bu güvercinin boynunu, ardından da sizinkini kırmadan önce silahlarınızı yere bırakın!"

"Ama biz hortlak değiliz!" diye ısrar ettim. "Eğer bize inanmıyorsan göz bebeklerimize bak!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Gözleriniz *hiçbir şey* ifade etmiyor!" dedi kız. "Lens takmak kitaptaki en eski hiledir ve emin olun, hepsini biliyorum."

Kız bize doğru adım atıp ışığa çıktı. Gözleri öfkeyle için için yanıyordu. Elbisesi haricinde kısa saçları ve kaslı çenesiyle epeyce erkeksiydi. Gözlerinde, günlerdir uyumayan birinin gözlerinde görebileceğiniz türden donuk, camsı bir bakış vardı; sadece içgüdüleri ve adrenalin sayesinde ayakta duruyor gibiydi. O durumdaki birinin bize karşı nazik ya da sabırlı davranması mümkün değildi.

"Bizler *tuhafız*, yemin ederim!" dedi Emma. "Bak; sana göstereceğim!" Alev topu yapmak üzere ellerinden birini başından ayırarak havaya kaldırdı ama ani bir sezgiyle bileğini yakaladım.

"Yakında gölgeler varsa gücünü hissedeceklerdir," dedim. "Sanırım tıpkı bizim onları hissedebildiğimiz gibi onlar da bizi hissedebiliyor ama güçlerimizi kullandığımızda işleri çok daha kolaylaşıyor. Adeta alarmlarını tetikliyoruz."

"Ama sen *gücünü* kullanıyorsun," dedi sinirli sinirli. "Ve o da onunkini kullanıyor!"

"Benimki pasif," dedim. "Onu kapatamıyorum, dolayısıyla arkasında pek iz bırakmıyor. Ona gelince... belki de burada olduğunu çoktan biliyorlardır. Belki de istedikleri o değildir."

"Ne kadar mantıklı!" dedi kız bana. "Peki, senin gücün neymiş? Gölge yaratıklarını hissetmek mi?"

"Onları görebiliyor da," dedi Emma. "Ve öldürüyor."

"Daha iyi yalanlar uydurmanız gerek," dedi kız. "Kıt akıllı kimseler bile söylediklerinize inanmaz."

Tam da ondan bahsederken içimde acı verici, yepyeni bir His uyandı. Artık gölgenin ardında bıraktığı izleri değil, onun etkin varlığını hissediyordum.

"Yakınlarda bir gölge var," dedim Emma'ya. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

"Kuşu almadan olmaz," diye mırıldandı.

Kız odanın diğer tarafından bize doğru hareketlendi. "Şimdi şu işi halledelim," dedi. "Kendinizi kanıtlamanız için size ye-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

terince şans verdim. Zaten sizin gibi şeyleri öldürmekten keyif almaya başladım. Arkadaşlarıma yaptıklarınızdan sonra sizi öldürmeye doyamıyor gibiyim!"

Bizden birkaç adım ötede durdu ve boştaki elini kaldırdı. Belki de çatıdan geriye kalanları tepemize indirmeyi düşünüyordu. Harekete geçeceksek, şimdi tam zamanıydı.

İki büklüm durduğum yerden ayağa fırladım ve kollarımı sağa sola savurarak kıza çarpıp onu yere serdim. Öfkeli bir şaşkınlık içinde feryat etti. Parmaklarını tekrar şıklatamaması için yumruğumu boştaki elinin avuç içine indirdim. O sırada parmaklarının arasından kurtulan kuşu yakalayan Emma oldu.

Artık Emma ve ben ayaktaydık, kapıya doğru koşuyorduk. Horace yerinden kımıldamayıp sanki yoğun bir sis perdesinin ardından olan biteni izliyordu. "Ayağa kalk ve koş!" diye bağırdı Emma ona.

Kapı yüzüme çarpıp odanın köşesindeki yanık komodin uçarak üstüme gelirken Horace'ı kolundan tutmuş, çekiştiriyordum. Komodinin kolu başımın yanına isabet edince yere serildim ve Emma'yı da beraberimde sürükledim.

Kız öfkeden gözleri kararmış halde çığlıklar atıyordu. Yaşayacak sadece birkaç saniyemiz olduğundan emindim. Sonra Horace ayağa kalkıp var gücüyle bağırdı:

"*Melina Manon!*"

Kız donakaldı. "Ne dedin sen?"

"Adın Melina Manon," dedi. "1899 yılında Lüksemburg'da doğdun. Bayan Thrush'la birlikte yaşamak için buraya geldiğinde henüz on altı yaşındaydın ve o zamandan beri de buradasın."

Horace onu hazırlıksız yakalamıştı. Kız kaşlarını çatıp eliyle havada bir yay çizdi. Az kalsın bilincimi kaybetmeme neden olacak komodin havada süzüldü ve Horace'ın tepesinde havada daireler çizmeye başladı. Kız komodini bırakacak olursa Horace altında ezilecekti. "Ödevini yapmışsın," dedi kız, "ama her hortlak adımı ve nerede doğduğumu bilebilir. Ama ne yazık ki kandırmacalarınızı artık ilgi çekici bulmuyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ama yine de oğlanı öldürmeye pek hazır görünmüyordu.

"Baban bankada memurdu," dedi Horace hızlı hızlı konuşarak. "Annen çok güzeldi ama üstünde güçlü bir soğan kokusu vardı. Ne yaparsa yapsın hayatı boyunca o kokudan kurtulamadı."

Horace'ın başının üstündeki komodin bocaladı. Kız kaşlarını büzmüş, eli havada ona bakıyordu.

"Sen henüz yedi yaşındayken bir Arap atı istiyorum diye tutturmuştun," diye devam etti Horace. "Annen ve babanın öylesine pahalı bir hayvanı karşılaması mümkün değildi. Onlar da at yerine, sana bir eşek aldı. Ona *sevilen* anlamına gelen Habib adını verdin. Ve onu gerçekten çok sevdin."

Kızın ağzı bir karış açık kaldı.

Horace sözlerini sürdürdü.

"On üç yaşındayken zihnini kullanarak nesneleri oynatabildiğini fark ettin. Önce ataş ve bozuk para gibi küçük şeylerle başladın, sonraysa gittikçe daha büyük nesnelere odaklandın. Ama Habib'i zihninle yerinden oynatmayı hiç beceremiyordun çünkü yeteneğin canlı yaratıklara işlemiyordu. Ailen ev değiştirdiğinde yeteneğini kaybettiğini sandın çünkü artık hiçbir şeyi kımıldatamıyordun. Ama bunun tek nedeni, henüz yeni eve alışmamış olmandı. Ona alıştığında, zihninde o evi canlandırdığında duvarların arasındaki nesneleri oynatabiliyordun."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" dedi Melina şaşkın şaşkın Horace'a bakarken.

"Çünkü seninle ilgili bir rüya gördüm," dedi Horace. "Benim *yeteneğim* de bu."

"Tanrım," dedi kız, "siz *tuhafsınız*."

Ve komodin yavaşça yere indi.

* * *

Yalpalayarak ayağa kalktım, başım ona isabet eden komodin yüzünden zonkluyordu.

"Başın kanıyor!" dedi Emma yarama bakmak için ayağa fırlayarak.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ben iyiyim, iyiyim," dedim onu atlatmaya çalışarak. İçimdeki His değişiyordu ve o sırada biri bana dokunduğunda onu yorumlamak iyiden iyiye güçleşiyordu; her nasılsa içimdeki Hissin gelişimini sekteye uğratıyordu.

"Başın için üzgünüm," dedi Melina Manon. "Geriye kalan tek tuhaf olduğumu sanıyordum!"

"Kuyunuzun dibinde, yeraltı mezarına giden tünelde bizim gibi daha bir sürü arkadaşımız var," dedi Emma.

"Gerçekten mi?" Melina'nın yüzü aydınlandı. "Demek ki hâlâ umut var!"

"Vardı," dedi Horace. "Ama birkaç saniye önce uçarak çatıdaki delikten kaçtı."

"Ne? Winnifred'i mi kastediyorsun?" Melina iki parmağını ağzına götürüp ıslık çaldı. Bir dakika sonra güvercin delikten süzülerek gelip kızın omzuna kondu.

"Harikulade!" dedi Horace ellerini çırparak. "Bunu nasıl yaptın?"

"Winnie benim dostumdur," dedi Melina. "Tıpkı bir kedi kadar evcildir."

Elimin tersiyle alnımdaki kanın birazını sildim, sonra acıya aldırış etmemeye karar verdim. Can acısıyla harcanacak zamanımız yoktu. "Hortlakların buraya geldiğini, güvercinlerin peşinde olduğunu söyledin," dedim kıza.

Melina başıyla onayladı. "Onlar ve gölge yaratıkları üç gece önce geldi. Burayı kuşattılar, Bayan Thrush'ı ve arkadaşlarımın yarısını alıp evi ateşe verdiler. Ben çatıda saklandım. O günden beri hortlaklar her gün küçük gruplar halinde geliyor, Winnifred'i ve arkadaşlarını avlamaya çalışıyorlar."

"Ve sen de onları öldürdün, öyle mi?" diye sordu Emma.

Melina bakışlarını yere indirdi. "Öyle söyledim, değil mi?"

Yalan söylediğini itiraf edemeyecek kadar gururluydu. Ama bunun önemi yoktu.

"O zaman Bayan Wren'in peşindekiler sadece biz değiliz," dedi Emma.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu da hâlâ özgür olduğu anlamına geliyor," dedim.

"Olabilir," dedi Emma. "Olabilir."

"Güvercinlerin bize yardım edebileceğini düşünüyorum," dedim. "Bayan Wren'i bulmalıyız ve kuşların onu nasıl bulacaklarını bildiğini düşünüyoruz."

"Daha önce hiç Bayan Wren diye birini duymadım," dedi Melina. "Ne zaman avlumuza konsa Winnie'ye yem vermekle yetinirim. O ve ben arkadaşız. Değil mi Winnie?"

Kuş kızın omzunda mutlu mutlu cıvıldadı.

Emma, Melina'ya yaklaşıp kuşa hitaben konuşmaya başladı. "Bayan Wren'in nerede olduğunu biliyor musun?" dedi sesini yükselterek. "Onu bulmamıza yardım edebilir misin? *Bayan Wren'i?*"

Güvercin Melina'nın omzundan sıçrayıp oda boyunca kanat çırparak kapıya gitti. Hem şakıyor hem de kanatlarını çırpıyor, sonra da yeniden kapıya yöneliyordu.

Buradan, der gibiydi.

Bu benim için yeterli bir kanıttı. "Kuşu yanımıza almamız gerekiyor," dedim.

"Bensiz olmaz," dedi Melina. "Eğer Winnie şu ymbryneyi nasıl bulacağını biliyorsa ben de geliyorum."

"Bu hiç iyi bir fikir değil," dedi Horace. "Gördüğün gibi tehlikeli bir görevdeyiz..."

Emma oğlanın sözünü kesti. "Kuşu bize ver. Senin için geri döneceğimize söz veriyorum."

Ani bir acı dalgası nefesimin kesilmesine ve iki büklüm kalmama neden oldu.

Emma çabucak yanıma geldi. "Jacob! İyi misin?"

Konuşamıyordum. Bunun yerine topallayarak pencereye gittim, olduğum yerde zorla dikeldim ve Hissimi çatıların üzerinden görünen, sadece birkaç blok ötedeki katedralin kubbesine yönelttim. Sonra da at arabasının takırtılar çıkararak geçtiği sokağa odaklandım.

Evet, orada. Pek de uzakta olmayan ara yolların birinden yaklaştıklarını hissedebiliyordum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yaklaştıklarını. Bir değil, iki gölgenin yaklaştığını.

"Gitmek zorundayız," dedim. "Şimdi."

"Lütfen," diye yalvardı Horace kıza. "Güvercini almak *zorundayız*!"

Melina parmaklarını şıklattı ve az kalsın beni öldürecek olan komodin yeniden yerden yükseldi. "Buna izin veremem," dedi kız gözlerini kısıp birbirimizi anladığımızdan emin olmak istercesine komodine bakarak. "Ama beni de yanınıza alırsanız, karşılığında Winnie'ye sahip olabilirsiniz. Yoksa..."

Komodin ahşap ayaklarından birinin üstünde kendi etrafında döndü, sonra tökezleyip yana devrildi.

"Pekâlâ, o zaman," dedi Emma dişlerinin arasından. "Ama bizi yavaşlatırsan, kuşu alır ve seni arkada bırakırız."

Melina sırıttı ve elinin tek bir hamlesiyle kapı ardına kadar açıldı.

"Siz nasıl isterseniz."

* * *

Basamakları o kadar hızlı indik ki ayaklarımız doğru düzgün yere bile değmiyor gibi görünüyordu. Yirmi saniye içinde avluya dönmüş, ölü Bay Crumbley'nin cesedinin üstünden atlamış ve susuz kuyuya dalmıştık. Ben önden gidip kuyunun dibindeki aynalı kapıyı açmakla zaman kaybetmek yerine tekmeleyerek tuzla buz ettim. Menteşelerinden kırılıp paramparça oldu. "Aşağıya dikkat edin!" diye bağırdığım anda ıslak taş basamaklardan kaydım ve taklalar atarak karanlığa yuvarlandım.

Güçlü bir çift kol beni yakaladı –Bronwyn'inkiler– ve ayaklarımı yere bastırdı. Kalbim küt küt atarken ona teşekkür ettim.

"Yukarıda neler oldu?" diye sordu Bronwyn. "Güvercini yakaladınız mı?"

"Onu aldık," dedim. Çocukların sevinç çığlıkları eşliğinde Emma ve Horace kuyunun dibine indi. "Bu Melina," dedim kıza işaret ederek. Tanışma merasimine ayırabileceğimiz süre o

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadardı. Melina hâlâ basamakların tepesinde bir şeylerle oyalanıyordu. "Haydi!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsun?"

"Bize zaman kazandırıyorum!" diye bağırdı ve ardından kuyunun hemen üstündeki ahşap kapağı kapatıp kilitleyerek son güneş ışığı huzmelerini de dışarıda bıraktı. Kız karanlıkta merdivenleri inerken peşimizdeki gölgelerden bahsettim. Panik içinde olduğumdan bunu, "*HEMEN KOŞUN, KAÇIN, GÖLGELER, KAÇIN*," diyerek yaptım ki herkesi paniğe sürüklediği düşünülünce açıklamamın çok anlaşılır olmasa da etkili olduğu ortadaydı.

"Önümüzü göremezsek nasıl koşabiliriz?!" diye bağırdı Enoch. "Biraz ateş yak Emma!"

Tavan arasındaki uyarımdan beri yeteneğini kullanmaktan kaçınıyordu. O an, söylediklerimi bir kere daha vurgulamak için iyi bir zamanlamaydı. Böylece kolunu yakalayıp, "Yapma! Yerimizi kolaylıkla bulacaklardır!" dedim. En büyük umudumuz, durmadan çatallanan tünellerde onlardan kurtulmaktı.

"Ama karanlıkta körlemesine koşamayız!" dedi Emma.

"Tabii ki," dedi genç yankıbulucu.

"Koşabiliriz," dedi büyükçe olanı.

Melina tökezleyerek çocukların sesine doğru koştu. "Çocuklar! Yaşıyorsunuz! Benim... Melina!"

Joel-ve-Peter konuşmaya başladı:

"Sizin..."

"Her birinizin..."

"Öldüğünü düşündük."

"Herkes el ele tutuşsun!" dedi Melina. "Çocukların size yol göstermesine izin verin!"

Böylece karanlıkta Melina'nın elini tuttum, Emma da benimkini tutup diğer eliyle Bronwyn'e uzandı. Kör kardeşlerin liderlik ettiği bir insan zinciri olana dek buna devam ettik. Sonra Emma'nın işaretiyle oğlanlar kolaylıkla koşmaya ve bizi de beraberlerinde sürüklemeye başladılar.

Sola döndük. Etrafa sular saçarak birikintilerden geçtik. Sonra arkamızdaki tünelde, yalnızca tek bir anlama gelebilecek bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

parçalanma sesi yankılandı: Gölgeler kuyunun kapısını kırmıştı.

"Tünele girdiler," diye bağırdım.

Adeta bedenlerini incelttiklerini, kıvrıla kıvrıla tünele girdiklerini hissedebiliyordum. Yere ayak basıp koşmaya başladıkları anda göz açıp kapatıncaya kadar bizi yakalarlardı. Sadece tek bir yol ayrımından geçmiştik ve bu, onlardan kurtulmak için yeterli değildi.

Bu yüzden, Millard'ın sonraki sözleri bana tamamen delice geldi: "Durun! Herkes dursun!"

Kör oğlanlar Millard'ın dediğini yaptı. Kayarak durup tökezleyerek onların arkasına yığıldık.

"Senin neyin var?!" diye bağırdım. "*Koşun!*"

"Çok üzgünüm," dedi Millard, "ama az önce fark ettim ki aramızdan biri, yankıbulucudardan ya da kızdan önce döngüden çıkmalı. Yoksa onlar şimdiki zamana geçecek ve biz de 1940 yılına geçeceğiz; böylece birbirimizden ayrılmış olacağız. 1940 yılında bizimle birlikte yolculuk edebilmeleri için *aramızdan* biri önden gitmeli ve yolu açmalı."

"Siz şimdiki zamandan gelmediniz mi?" dedi Melina aklı karışmış vaziyette.

"Dediği gibi 1940 yılından geldik," diye yanıtladı Emma. "Ama orada gökyüzünden bombalar yağıyor. Geride kalmak isteyebilirsiniz."

"İyi denemeydi," dedi Melina, "ama benden öyle kolay kurtulamayacaksın. Şimdiki zaman daha da beter olmalı... her yerde hortlaklar var! Bayan Thrush'ın döngüsünden hiç ayrılmamamın nedeni de buydu."

Emma öne çıkıp beni de beraberinde sürükledi. "Tamam! Biz önden gideriz!"

Boştaki kolumu öne doğru uzatıp karanlıkta etrafımı hissetmeye çalıştım. "Ama hiçbir şey görmüyorum!"

Büyükçe olan yankıbulucu araya girdi. "Sadece yirmi adım kaldı, onu..."

"Kaçırman mümkün değil," dedi genç olanı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellerimizi önümüzde sağa sola savurarak ağır adımlarla ilerledik. Ayağım bir şeye takılınca tökezledim. Sol omzum duvara sürtündü.

"Dosdoğru yürü!" dedi Emma beni sağa çekerek.

Midem tepetaklak olmuş gibiydi. Onları hissedebiliyordum: Gölgeler kuyudan inmişti. Şimdi henüz bizi hissedemiyor olsalar bile tünelin doğru sapağını seçip bizi bulmak için yüzde elli şansları vardı.

Artık sessizce yürüme zamanı değildi. Koşmalıydık.

"Başlarım şimdi!" dedim. "Emma bana ışık ver!"

"Memnuniyetle!" Elimi bıraktı ve o kadar büyük bir ateş yaktı ki başımın sağ tarafındaki saçların hafifçe kavrulmaya başladığını hissettim.

Alevler can bulur bulmaz geçiş noktasını gördüm. Hemen önümüzdeydi, tünel duvarına boyanmış dik bir çizgiyle işaretlenmişti. Sürü halinde oraya doğru koşmaya koyulduk.

Onu geçtiğimiz anda basınç değişimini kulaklarımda hissettim. 1940'a geri dönmüştük.

Hızla yeraltı mezarlarının arasından geçtik. Emma'nın alevleri duvarlara manyakça gölgeler düşürüyor, kör oğlanlar dillerini yüksek sesle şaklatarak ne zaman bir dönemece gelsek "Sağa!" ya da "Sola!" diye bağırıyorlardı.

Tabut yığınının ve kemik heyelanının yanından geçtik. Sonunda tünelin başlangıcındaki çıkmaz sokağa ve yeraltı mezarına çıkan merdivene ulaştık. Horace'ı itekleyerek önden gönderdim. Ardından da Enoch'u. Olive ise ayakkabılarını çıkarıp yukarı doğru süzüldü.

"Çok zaman kaybediyoruz!" diye bağırdım.

Tünelin derinliklerinden bize doğru geldiklerini hissedebiliyordum. Onları ileri doğru iterken döşeme taşlarını döven dillerinin sesini duyabiliyordum. Bizi öldürme hayaliyle ağızlarından damlayan siyah renkli yapışkan maddeyi hayal edebiliyordum.

Sonra onları gördüm. Uzaklarda karanlık bir bulanıklıktan ibarettiler.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"*Hadi!*" diye bağırıp merdivene atıldım. Geriye sadece ben kalmıştım. Tepeye yaklaştığımda Bronwyn kolunu uzatıp aniden çekerek son birkaç basamağı tırmanmadan aşmamı sağladı. Sonunda diğerleriyle birlikte yeraltı mezarlığındaydım.

Bronwyn yüksek sesle inleyerek Christopher Wren'in mezarını örten kalın taş tabakayı alıp yerine koydu. Aradan iki saniye bile geçmeden taşın alt tarafına sertçe bir şey çarptı ve plakanın yerinden zıplamasına neden oldu. Gölgelere uzun süre karşı koyamazdı, ikisine dayanması mümkün değildi.

Çok yakındaydılar. İçimde sirenler yankılanıyordu, midem sanki asit içmişim gibi sancıyordu. Spiral merdivenleri koşarak çıkıp nefe girdik. Katedral artık karanlıktı; tek ışık huzmesi vitray camlı pencerelerden süzülen acayip, turuncumsu bir parıltıydı. Kısa bir anlığına bunun gün batımının son izleri olduğunu sandım ama çıkışa doğru koştuğumuz sırada gözüm, yıkık çatıdan görünen gökyüzüne ilişti.

Gece çökmüştü. Hâlâ gökyüzünden bombalar yağıyor, düzensiz kalp atışları gibi gümbürtüler çıkarıyordu.

Dışarı koştuk.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BÖLÜM ON

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Katedralin basamaklarında şaşkınlıkla donakaldık. Durduğumuz yerden bütün şehir yanıyor gibi görünüyordu. Gökyüzü bir şeyler okumamıza yetecek parlaklıkta turuncu alevlerle aydınlanmıştı. Güvercinleri kovaladığımız meydan artık kaldırım taşlarının arasında, dumanı tüten bir çukurdan ibaretti. Sirenler homurdanıyordu. Sanki bombaların dinmek bilmeyen bas tonlarının soprano karşılığıydı. O kadar yüksek bir perdedendi ki Londra'daki tüm ruhlar kitlesel bir çaresizlik içinde haykırmak için çatıya çıkmış gibiydi. Sonra şaşkınlık yerini korkuya ve kendini koruma içgüdüsüne bıraktı ve molozlarla dolu basamaklardan koşarak sokağa indik. Enkaza dönmüş meydanı geçip öfkeli bir devin yumruğuyla dümdüz edilmiş gibi görünen çift katlı bir otobüsün etrafından dolandık. Nereye koştuğumuzu bilmiyordum. Her geçen dakika içimde güçlenen ve büyüyen Histen uzaklaştığımız sürece umursamıyordum da.

Arkama dönüp dillerini şaklatarak koşan kör çocukları ellerinden çekiştiren telekinetik kıza baktım. Takip edebilmemiz için güvercini salmasını söylemeyi düşündüm ama şu anda, hem de gölgeler tarafından kovalanırken Bayan Wren'i bulmanın ne faydası olacaktı? Ona ulaştığımız anda daha kapıdan girmeden katledilirdik ve onun hayatını da tehlikeye atmış olurduk. Hayır, önce gölgelerden kurtulmalıydık. Daha da iyisi, onları öldürmeliydik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Metal şapkalı bir adam kafasını kapı eşiğinden çıkardı ve, "Güvenli bir yere sığının!" diye bağırıp tekrar içeri girdi.

Elbette, diye düşündüm, *ama nereye?* Belki de çevremizdeki molozların ve kargaşanın içinde saklanabilirdik ve onca gürültü sayesinde gölgeler bizi fark etmeden yanımızdan geçip gidebilirdi. Ama hâlâ onlara çok yakındık, izimiz çok tazeydi. Arkadaşlarımı ne olursa olsun yeteneklerini kullanmamaları konusunda uyarmıştım. Emma'yla birlikte zikzaklar çizerek onları sokaklardan geçiriyor ve böylece takip edilmemizi güçleştireceğimizi umuyorduk.

Yine de hâlâ peşimizde olduklarını hissedebiliyordum. Artık açık havadaydılar, katedralden çıkmışlardı ve benim dışımda hiç kimse tarafından fark edilmeseler de yalpalaya yalpalaya peşimizden geliyorlardı. Onları burada, zifiri karanlıkta görmeyi becerip beceremeyeceğimizi merak ettim: Onlar gölge şehrin gölge yaratıklarıydı.

Ciğerlerim yanana dek koştuk. Olive artık bize yetişememeye başlayıp da Bronwyn onu kollarının arasına alana dek. Olmayan göz kapaklarının ardından bize bakan simsiyah pencereli blokların arasından geçtik. Kül ve yanık kâğıtların kar taneleri gibi yağdığı bombalanmış bir kütüphaneyi aştık. Uzun zaman önce unutulmuş Londralıların, gün yüzüne çıkıp ağaçlara asıldığı, çürümüş takım elbiselerinin içinden etrafa sırıttıkları, bombalanmış bir mezarlığı arşınladık. Kıvrımlı bir salıncak, çukura dönmüş parkın ortasında duruyordu. Korkular akıl almaz halde üst üste yığılıyor ve bombacılar o yığını aydınlatmak istercesine aynı anda patlayan binlerce fotoğraf makinesi parlaklığında bombalarını yeryüzüne bırakıyorlardı. Sanki, *Bakın. Bakın biz neler yaptık,* diyorlardı.

Kâbuslar can buluyordu. Hepsi. Tıpkı gölgelerin ta kendisi gibi.

Bakma, bakma, bakma...

Korkunç ayrıntılardan yoksun bir topografyada dolaştıkları için kör kardeşleri kıskanıyordum; onlar için dışarısı boş bir çer-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çeveden ibaretti. Bir anlığına rüyalarının neye benzediğini ya da hiç rüya görüp görmediklerini merak ettim.

Emma hemen yanı başımda koşuyordu; dalgalı, toz içindeki saçları arkasında savruluyordu. "Herkes bitap düştü," dedi. "Bu şekilde devam edemeyiz!"

Haklıydı. En iyi durumda olanımız bile artık zayıf düşmüştü ve yakında gölgeler bize yetişeceklerdi. Onlarla sokağın ortasında kapışmak zorunda kalacaktık ve bu tam bir katliam olacaktı. Saklanacak bir yer bulmalıydık.

Sıra sıra evlerin olduğu bir sokağa yöneldim. Çünkü savaş pilotları karanlığın içindeki alelade karartılara saldırmaktansa ışıl ışıl evleri hedef almayı tercih edeceklerdi. Buradaki evlerin tümü karanlıktı; balkon ışıkları söndürülmüş, tüm perdeler çekilmişti. Bizim için en güvenlisi boş bir ev olacaktı ama ne kadar karanlık oldukları düşünülünce hangisinin dolu ya da hangisinin boş olduğunu söylemek imkânsızdı. Rastgele bir ev seçmek zorundaydık.

Yolun ortasında durdum.

"Ne yapıyorsun?" dedi Emma soluklanmak için oflayıp puflayarak. "Aklını mı kaçırdın?"

"Olabilir," dedim sonra Horace'ı yakalayıp elimle sıra sıra evleri gösterdikten sonra, "Seç," dedim.

"Ne?" dedi. "Neden ben?"

"Çünkü senin rastgele tercihlerine kendiminkilerden daha çok güveniyorum."

"Ama bunu rüyamda görmedim!" diye karşı çıktı.

"Belki de görmüşsündür ama hatırlamıyorsundur," dedim. "*Seç.*"

Bundan kaçış olmadığının farkına vararak sertçe yutkundu, gözlerini birkaç saniyeliğine kapattı, sonra döndü ve arkamızdaki eve işaret etti. "Şuradaki."

"Neden o?" diye sordum.

"Çünkü beni seçmeye zorladın!" dedi Horace sinirli sinirli.

Bu işe yaramalıydı.

* * *

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ön kapı kilitliydi ama bu bizim için sorun değildi. Bronwyn kapının koluna asıldı ve fırlatıp sokağa attı. Kapı kendiliğinden gıcırdayarak açıldı. İnsanların yüzlerini seçmenin imkânsız olduğu aile fotoğraflarıyla dolu karanlık koridora dizildik. Bronwyn kapıyı kapattı ve koridorda bulduğu masayı kapının önüne çekti.

"Kim var orada?" dedi evin derinliklerinden gelen bir ses.

Lanet olsun. Yalnız değildik. "*Boş* bir ev seçmen gerekiyordu," dedim Horace'a.

"Şimdi sana öyle sert vuracağım ki," diye mırıldandı Horace.

Başka bir eve geçecek zamanımız yoktu. İçerideki her kimse ona kendimizi tanıtmalı ve dost canlısı olduklarını ummalıydık.

Ses, "*Kim var orada!*" diye ısrarla sorusunu tekrarladı.

"Hırsız, Alman ya da onun gibi bir şey değiliz!" dedi Emma. "Sadece sığınmak için buradayız!"

Yanıt gelmedi.

"Burada kalın," dedi Emma diğerlerine ve sonra beni de beraberinde sürükleyerek koridorda yürümeye başladı. "Size merhaba demeye geliyoruz!" diye seslendi yüksek sesle ve dost canlısı bir tavırla. "Lütfen bize ateş etmeyin!"

Koridorun sonuna dek yürüyüp köşeyi döndük. Kapının eşiğinde küçük bir kız çocuğu vardı. Bir elinde eski bir gaz lambası, diğerindeyse mektup açacağı tutuyordu. Sert, koyu renkli gözleri gergin bir şekilde Emma'yla benim aramda gidip geliyordu. "Burada değerli hiçbir şey yok!" dedi. "Bu ev çoktan yağmalandı."

"Sana söyledim, biz hırsız değiliz!" dedi Emma gücenmiş bir halde.

"Ve ben de burayı terk etmenizi söyledim. Eğer gitmezseniz çığlık atarım ve... ve babam elinde... silahı ve diğer şeyleriyle çıkıp gelir!"

Kız hem çocuksu hem de erkenden olgunlaşmış gibi görünüyordu. Saçları kısa ve küttü. Ön tarafında büyük beyaz düğmeleri olan, küçük kızların seveceği türden bir elbise giyiyordu ama yüzündeki soğuk ifadede, on iki ya da on üç yaşından çok daha büyük ve bitkin görünmesine yol açan bir şeyler vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Büyük olasılıkla kurmaca olan babasını değil, koşarak sesine gelecek diğer şeyleri düşünerek, "Lütfen bağırma," dedim.

Sonra arkasından, şüphe çekici bir şekilde önünü kapatmaya çalıştığı kapı eşiğinin diğer tarafından ince bir ses geldi. "Oradaki kim Sam?"

Kızın yüzü sinirle karışık hüsranla kasıldı. "Sadece birkaç çocuk," dedi. "Senden sessiz olmanı istemiştim Esme."

"İyi insanlar mı? Onlarla tanışmak istiyorum!"

"Onlar da şimdi gidiyorlardı."

"Biz epeyce kalabalığız ve siz de iki kişisiniz," dedi Emma sakin bir şekilde. "Biraz burada kalacağız. Hepsi bu. Sen de çığlık atmayacaksın ve biz de hiçbir şey çalmayacağız."

Kızın gözleri öfkeyle parıldadı ama biraz sonra donuklaştı. Yenik düştüğünü biliyordu. "Pekâlâ," dedi, "ama eğer bir şeyler yapmaya kalkışırsanız çığlık atarım *ve* bunu karnınıza sokuverirım." Elindeki mektup açacağını zayıfça sağa sola salladı, sonra bel hizasına indirdi.

"Öyle olsun," dedim.

"Sam?" dedi ince ses. "Neler oluyor?"

Kız –Sam– istemeye istemeye kenara çekildi ve mumların titrek ışığıyla dans eden banyoyu gözler önüne serdi. İçeridekiler lavabo, klozet ve küvetten ibaretti. Küvette de beş yaşlarında küçük bir kız vardı. Küvetin kenarından meraklı gözlerle bize bakıyordu. "Bu kız kardeşim, Esme," dedi Sam.

"Merhaba!" dedi Esme elindeki plastik ördeği bize sallayarak. "Banyodayken bombalar sizi bulamaz, bunu biliyor muydunuz?"

"Bilmiyordum," diye yanıtladı Emma.

"Burası onun güvenli sığınağı," diye fısıldadı Sam. "Her hava saldırısını burada geçiriyoruz."

"Bir sığınakta daha güvende olmaz mısınız?" dedim.

"Oralar berbat yerler," dedi Sam.

Diğerleri beklemekten sıkılıp birer birer koridorda belirmeye başladılar. Bronwyn kapının eşiğinden eğilip merhaba demek için el salladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İçeri gelin!" dedi Esme halinden hoşnut bir halde.

"İnsanlara çok çabuk güveniyorsun," diye azarladı Sam onu. "Günün birinde kötü biriyle karşılaşacaksın ve o zaman çok üzüleceksin."

"Onlar kötü değil," dedi Esme.

"Sadece onlara *bakarak* buna karar veremezsin."

Sonra Hugh ve Horace kimlerle tanıştığımızı görmek için meraklı meraklı kafalarını kapıdan uzattılar. Olive oğlanların bacaklarının arasından geçerek banyonun ortasına oturdu. Kısa süre içinde hepimiz banyoya tıkışmıştık. Melina ve ürkütücü bir şekilde banyonun köşesinde dikilmekte olan kör kardeşler bile oradaydı. Bir anda o kadar çok insanı karşısında bulan Sam'in bacakları titredi ve bitap düşmüş halde kendisini klozetin üstüne bırakıp içeri girenlere teker teker isimlerini sormaya koyuldu.

"Anne babanız nerede?" diye sordu Bronwyn.

"Babam savaşta kötü adamları vuruyor," dedi Esme gururlu bir tavırla. Hayali tüfeğini havaya kaldırarak, "*Bam!*" diye bağırdı.

Emma, Sam'e baktı. "Babanızın üst katta olduğunu söylemiştin," dedi tekdüze bir sesle.

"Evimize izinsiz girdiniz," diye yanıtladı Sam.

"Haklısın."

"Ya anneniz?" dedi Bronwyn. "O nerede?"

"Uzun süre önce öldü," dedi Sam duygusuz bir sesle. "Babam da savaşa gittiğinde bizi bambaşka bir yerde yaşayan akrabalarımızın yanına göndermeyi denediler ve babamızın Devon'da yaşayan kız kardeşi çok kötü biri olduğundan sadece birimizi almayı kabul etti ve bu yüzden, Esme'yi ve beni farklı yerlere göndermeye kalktılar. Biz de trenden atlayıp buraya geri döndük."

"Birbirimizden ayrılmayacağız," dedi Esme. "Biz *kardeşiz*."

"Ve sığınağa giderseniz sizi bulacaklarından korkuyorsunuz, öyle değil mi?" dedi Emma. "Sizi yine göndereceklerini düşünüyorsunuz?"

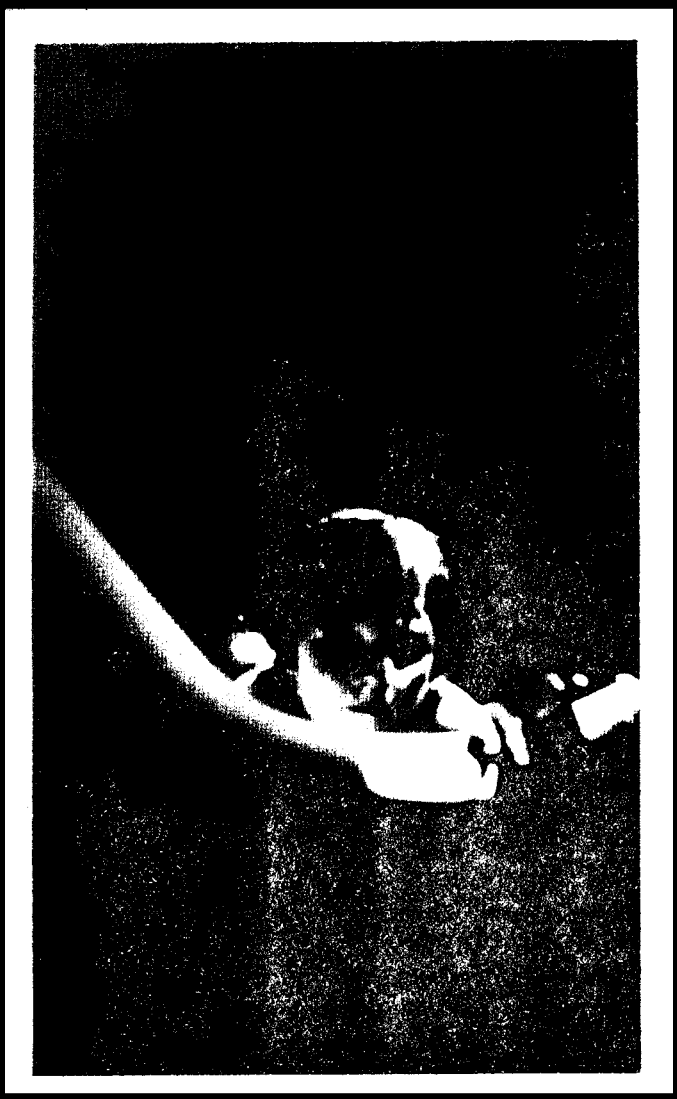
Sam başıyla onayladı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Küvetin içi oldukça güvenli," dedi Esme. "Belki siz de küvete girseniz iyi olur. Böylece hepimiz güvende oluruz."

Bronwyn elini kalbine götürdü. "Teşekkürler tatlım ama oraya sığmamız mümkün değil!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Diğerleri konuşurken gölgeleri hissetmeye çalışarak kendi içime döndüm. Artık koşmuyorlardı. İçimdeki His durağan bir hale gelmişti ki bu da ne bize yaklaştıkları ne de bizden uzaklaştıkları anlamına geliyordu ama büyük olasılıkla o civarda havayı koklamakla meşguldüler. Bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm: Nerede olduğumuzu biliyor olsalardı doğrudan üstümüze gelirlerdi. İzimiz soğumuştu. Tek yapmamız gereken, bir süreliğine dikkatlerini üstümüze çekmemekti. Ondan sonra güvercini takip ederek Bayan Wren'e ulaşabilirdik.

Banyonun zemininde birbirimize sokularak şehrin diğer kesimlerine düşen bombaların seslerini dinledik. Emma ilaç dolabında biraz alkol bulunca başımdaki yarayı temizleyip sarmak konusunda diretti. Sonra Sam bildiğim ama bir türlü adını çıkaramadığım bir şarkıyı mırıldanmaya başladı. Esme'yse küvetin içinde ördeğiyle oynuyordu ve içimdeki His yavaş yavaş bile olsa yok olmaya başlamıştı. Sadece birkaç dakikalığına, titrek ışıklarla aydınlanan o küçük banyo, dünyanın ta kendisi olmuştu: Sorunlardan ve savaştan çok uzakta bir koza gibiydi.

Ama dışarıdaki savaş uzun süre göz ardı edilmeyi reddediyordu. Savaş uçaklarının silahları homurdandı. Şarapnel parçaları çatıyı pençe misali dövdü. Bombalar gittikçe yakınlaştı. Ta ki patlama sesini daha alçak, daha uğursuz sesler takip etmeye başlayana dek. Yıkılan duvarlardan kasvetli gümbürtüler yükseliyordu. Olive kendi kendini kucakladı. Horace parmaklarıyla kulaklarını tıkadı. Kör çocuklar inleyip ayaklarının üstünde sağa sola sallandılar. Bayan Peregrine, Bronwyn'in kabanının derinliklerine gömüldü. Güvercin ise Melina'nın kucağında tir tir titriyordu.

"Bizi ne tür bir deliliğin içine getirdiniz?" dedi Melina.

"Seni uyarmıştım," diye yanıtladı Emma.

Her patlamada, Esme'nin küvetinin içindeki suda daire şeklinde dalgacıklar oluşuyordu. Küçük kız plastik ördeğine sıkıca sarılıp ağlamaya başladı. Hıçkırıkları küçük odayı dolduruyordu. Daha yüksek sesle mırıldanan Sam mısralar arasında duraksayıp, "Güvendesin Esme, burada güvendesin," diye fısıldıyordu ama

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Esme'nin hıçkırıkları gittikçe yükseliyordu. Horace parmaklarını kulaklarından çıkarıp duvarda gölge hayvanlar yaparak –çenesini açıp kapatan bir timsah ve uçan bir kuş– Esme'nin dikkatini dağıtmaya çalışsa da kız bunların farkına dahi varmadı. Sonra, küçük bir kızın kendisini daha iyi hissetmesini umursayacağını düşündüğüm en son kişi küvetin yanına geçti.

"Buraya bak," dedi Enoch, "ördeğine binmek isteyen küçük bir adamım var ve tam da ona uygun boyutlarda." Cebinden yaklaşık yedi santim uzunluğunda, kilden yapılmış küçük bir figür çıkardı; bu, Cairnholm'de yaptıklarının sonuncusuydu. Enoch kil adamın bacaklarını büküp küvetin kenarına oturturken Esme'nin hıçkırıkları hafiflemeye başladı. Kil adamın canlanması için Enoch'un kil adamın küçücük göğsüne hafifçe bastırması yetti. Kil adam ayağa fırlayıp küvetin kenarı boyunca hızlı adımlarla yürürken Esme'nin yüzü mutlulukla parıldıyordu.

"Haydi," dedi Enoch. "Ona hünerlerini göster."

Kil adam sıçrayıp topuklarını birbirine vurdu ve ardından yere kadar eğilerek abartılı bir selam verdi. Esme gülüp ellerini çırptı ve bir dakika kadar sonra evin epeyce yakınına düşen bomba kil adamın dengesini kaybedip küvetin içine düşmesine neden olunca iyiden iyiye kahkahalara boğuldu.

Aniden ensemdeki bütün tüyler diken diken oldu ve kafa derim karıncalandı. His öylesine ani ve keskin bir şekilde geri döndü ki inleyip, oturduğum yerde iki büklüm oldum. Diğerleri beni gördüğü anda bunun ne anlama geldiğini anlamışlardı.

Geliyorlardı. Hem de hızla üstümüze geliyorlardı.

Elbette geleceklerdi çünkü Enoch gücünü kullanmıştı ve onu durdurmayı aklımdan bile geçirmemiştim. Gökyüzüne bir işaret fişeği de göndersek yeriydi.

Sallanarak ayağa kalktım, acı elden ayaktan düşmeme neden olan dalgalar halinde saldırıyordu. Bağırmaya çalıştım. *Gidin, koşun! Arkadan kaçın!* diye bağırmak istiyordum ama ne kadar zorlasam da sözcükler dudaklarımdan dökülmüyordu. Emma ellerini omzuma koydu. "Kendini toparla tatlım, sana ihtiyacımız var!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir şeyler ön kapıya vurmaya başladı, her darbe evde yankılanıyordu. Nihayet, "Buradalar!" diyebildim ama menteşelerinden oynayan kapının sesi benim yerime konuşmuştu.

Herkes ayağa fırlayıp panik içinde koridora sığıştı. Sadece Sam ve Esme akılları karışmış halde orada öylece kalmışlardı. Emma ve ben Bronwyn'i çekiştirerek küvetten uzaklaştırmak zorunda kaldık. "Onları öylece *bırakamayız!*" diye bağırıyordu bizim tarafımızdan zorla kapıya doğru sürüklenirken.

"Evet, bırakabiliriz!" dedi Emma. "Başları belaya girmeyecek, gölgeler onların peşinde değil!"

Bunun doğru olduğunun farkındaydım ama aynı zamanda, gölgelerin yollarına çıkan her şeyi paramparça edeceklerini de biliyordum. İki küçük, sıradan kız olsa bile.

Bronwyn öfkeyle duvarı yumrukladı ve duvarda yumruğunun şeklinde bir delik bıraktı. "Üzgünüm," dedi kızlara ve sonra Emma'nın onu koridora itmesine izin verdi.

Onların arkasından topallayarak ilerledim. Midem acı içinde kıvranıyordu. "Bu kapıyı kilitleyin ve gelen kim olursa olsun açmayın!" diye bağırdım ve ardından arkama baktığımda gözüm Sam'in yüzüne takıldı. Kapanmakta olan kapının aralığından görünmesine rağmen fal taşı gibi açtığı gözlerinin korku dolu olduğunu görebiliyordum.

Girişteki koridorda pencerelerden birinin kırıldığını duydum. İntihar anlamına gelebilecek bir merakla köşeden baktım. Sonuna dek çekilmiş perdelerin ardında kıpır kıpır kıpırdanan, dokunaçlardan ibaret koca bir kütle vardı.

Sonra Emma kolumdan tuttu ve çekerek beni oradan uzaklaştırdı. Başka bir koridordan geçirip mutfağa soktu ve arka kapıdan çıkararak küller altında kalan bahçeye itti. Oradan da diğerlerinin başıboş bir sürü halinde koştuğu ara sokağa daldık. Ardından biri, "Bakın, bakın!" diye bağırdı ve hâlâ koşuyor olmama rağmen başımı döndürüp sokağın üstünde süzülen kocaman, bembeyaz bir kuş gördüm. Enoch, "Mayın... bu bir mayın!" diye bağırdı ve incecik kanatları andıran şey aniden paraşüte dönüştü. Paraşütün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

altında sallanan şey ise patlayıcı dolu bir paketti; usulca süzülerek yeryüzüne inen bir ölüm meleğiydi.

Gölgeler dışarı fırladı. Bahçeden çabucak geçtiklerini, dillerinin havada dalgalandığını uzaktan da olsa görebiliyordum.

Mayın zarif bir *klink* sesiyle evin hemen yanına indi.

"*Yere yatın!*" diye feryat ettim.

Kendimizi korumak için bir yerlere sığınma şansımız hiç olmadı. Kendimi henüz yere atmıştım ki aniden beliren kör edici parlaklığa, ciğerlerimdeki havanın boşalmasına neden olan yakıcı rüzgâr dalgası eşlik etti. O sırada yükselen sese bakılırsa dünya ortadan ikiye ayrılıyor gibiydi. Ardından üstüme koyu renkli molozlar yağdı. Dizlerimi göğsüme çekerek olabildiğince az yer kaplamaya çalıştım.

O andan sonra sadece rüzgâr, sirenler ve kulaklarımdaki çınlama vardı. Soluk soluğaydım ve uçuşan tozlar yüzünden öksürdüm. Kazağımın yakasını yukarı çekerek ağzımı ve burnumu kapatınca yavaşça soluklarım düzene girdi.

Uzuvlarımı saydım: Hâlâ iki kolum, iki bacağım vardı.

Güzel.

Yavaşça oturdum ve etrafına bakındım. Toz yüzünden pek fazla bir şey göremiyordum ama arkadaşlarımın birbirine seslendiğini duyabiliyordum. Horace'ın ve Bronwyn'in seslerini ayırt edebilmiştim. Hugh'un ve Millard'ınkini de.

Emma neredeydi?

Adını haykırdım. Ayağa kalkmaya çalıştım ama tekrar düştüm. Bacaklarım hâlâ yerinde olabilirdi ama zangır zangır titriyorlar, ağırlığımı taşımayı reddediyorlardı.

Tekrar bağırdım. "*Emma!*"

"Buradayım!"

Başım hızla sesin geldiği yöne döndü. Dumanın içinde belirdi.

"Jacob! Ah, Tanrım. Şükürler olsun."

İkimiz de titriyorduk. Kollarımı ona dolayıp hâlâ her şeyinin yerinde olduğundan emin olmak istercesine ellerimi vücudunda dolaştırdım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet. Sen?"

Kulaklarım acıyordu, ciğerlerim sancıyordu ve yıkıntı yağmuru altında kaldığından sırtım ağrıyordu ama midemdeki sızı gitmişti. Patlamanın meydana geldiği anda birileri içimdeki düğmeyi kapatmış gibiydi ve birdenbire içimdeki His kaybolmuştu.

Çünkü gölgeler buhar olmuştu.

"Ben iyiyim," dedim. "Ben iyiyim."

Çiziklerin ve kesiklerin dışında geri kalanımız da iyiydi. Ağır aksak toplaştık ve yaralarımızı karşılaştırdık. Hepsi ufak tefek şeylerdi. "Bu bir mucize," dedi Emma şaşkınlık içinde başını iki yana sallarken.

Etrafımızın beton çivileriyle ve bıçak kadar keskin ahşap parçalarıyla dolu olduğunu fark ettiğimizde hâlâ hayatta olmamız gözümüze gerçek bir mucize gibi göründü çünkü bunların çoğu patlamayla toprağa gömülmüştü.

Enoch civarda park edilmiş arabalardan birinin yanına gitti. Camları tuzla buz olmuştu. Arabanın gövdesi şarapnel parçaları yüzünden öylesine delik deşik olmuştu ki makineli tüfekle taranmışa benziyordu. "Ölmüş olmalıydık," dedi hayret içinde parmağını deliklerden birine sokarken. "Neden delik deşik *olmadık?*"

Hugh, "Gömleğine bak dostum," dedi ve Enoch'un yanına gidip kum içindeki kazağının arkasından eğrilip bükülmüş bir çivi çıkardı.

"Seninkinde de var," dedi Enoch, Hugh'un kazağından tırtıklı bir metal parçası çekip çıkarırken.

Sonra hepimiz kazaklarımızı kontrol ettik. Hepsine bedenlerimizi delip geçmesi gereken uzun cam ve metal parçaları saplanmıştı ama hiçbiri tenimize dahi değmemişti. Kaşındıran, çuvalı andıran tuhaf kazaklarımız, katırafanın sandığının aksine ateş ya da su geçirmez değildi. Bunlar *kurşungeçirmezdi.* Ve hayatlarımızı kurtarmışlardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayatımı böylesine çirkin bir paçavraya borçlu olacağımı rüyamda görsem inanmazdım," dedi Horace kazağın yününü parmaklarının arasında test ederken. "Acaba bunu söküp yerine smokin ceketi yapabilir miyim?"

Sonra Melina, iki yanında kör kardeşler ve omzunda güvercinle ortaya çıktı. Sonarları andıran hisleriyle erkek kardeşler, güçlendirilmiş betondan dökülmüş alçak bir duvar keşfetmişlerdi –en azından kulağa *sert* geliyordu– ve bomba patlamadan hemen önce Melina'yı da yanlarına çekmişlerdi. Geriye, durumunu bilmediğimiz bir tek iki sıradan kız kalmıştı. Ama havadaki toz çöküp evleri –ya da evlerinden geriye kalanı– yeniden görüş alanımıza girdiğinde onları canlı bulma ümitlerimiz tamamen yok oldu. Üst kat yıkılmış, tıpkı tavada pişirilip üst üste konan krepler gibi alt katı dümdüz etmişti. Arda kalan sadece kirişlerden ibaret, iskeleti andıran bir yıkıntı ve hâlâ dumanı tüten molozlardı.

Bronwyn, kız kardeşlerin isimlerini haykırarak eve doğru koşmaya başladı. Uyuşup kalmış halde onun gidişini izledim.

"Onlara yardım edebilirdik ama etmedik," dedi Emma acı içinde. "Onları ölüme terk ettik."

"Hiçbir şey fark etmeyecekti," dedi Millard. "Ölümleri tarihe yazılmıştı. Bugün canlarını kurtarmış olsaydık bile yarın hayatlarını bambaşka bir şekilde kaybedeceklerdi. Başka bir bomba. Otobüs kazası. Onlar geçmişe ait ve ne şekilde müdahale edersek edelim geçmiş daima kendisini onarır."

"İşte bu yüzden zamanda geriye gidip savaşı engellemek için bebek Hitler'i öldüremezsiniz," dedi Enoch. "Tarih kendisini iyileştirir. Bu çok ilginç değil mi?"

"Hayır," diye çıkıştı Emma, "ve böyle bir zamanda –ya da herhangi bir anda– bebekleri öldürmekten bahsettiğin için de kalpsiz pisliğin tekisin."

"Bebek *Hitler*," dedi Enoch. "Ve döngü teorisinden bahsetmek gereksiz yere paniğe düşüp saçma sapan şeyler yapmaktan daha iyidir." Molozların tepesine tırmanıp yıkıntıları sağa sola fırlatarak enkazı kazmaya başlayan Bronwyn'i izliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bize dönüp kollarını salladı. "Burada!" diye bağırdı.

Enoch başını iki yana salladı. "Lütfen biri gidip onu getirsin. Bulmamız gereken bir ymbryne var."

Bu defa daha yüksek sesle, "Burada!" diye bağırdı Bronwyn yine. "Onlardan birini duyabiliyorum!"

Emma bana baktı. "Bekle. O ne dedi?"

Sonra hepimiz ona doğru koşmaya başladık.

* * *

Küçük kızı yıkılan çatı döşemelerinin birinin altında bulduk. Enkaza dönen ama tümüyle paramparça olmayan küvetin üstüne çökmüştü. Esme korkuyla küvetin içine sinmişti. Islanmıştı, kirliydi ve travmadaydı ama yine de hayattaydı. Küvet tıpkı ablasının söz verdiği gibi onu korumuştu.

Bronwyn çatı döşemesini Emma'nın içeri uzanıp Esme'yi çıkarabileceği kadar kaldırdı. Kız tir tir titreyip sızlanarak Emma'ya sıkıca sarıldı. "Ablam nerede?" dedi. "Sam nerede?"

"Sakin ol bebeğim, sakin ol," dedi Emma onu öne arkaya sallarken. "Seni hastaneye götüreceğiz. Sam daha sonra gelecek." Bu tabii ki bir yalandı ve küçük kıza yalan söylerken Emma'nın kalbinin kırıldığını görebiliyordum. Bizim hayatta kalmamız ve küçük kızın burnunun bile kanamamış olması bir gecede iki mucize ediyordu. Üçüncüsünü beklemek biraz açgözlülük gibi olurdu.

Ama sonra üçüncü bir mucize ya da onun gibi bir şey daha oldu: Ablası, Esme'ye yanıt verdi.

"Buradayım Esme!" diyen bir ses geldi yukarıdan.

"*Sam!*" diye bağırdı küçük kız ve hepimiz başlarımızı kaldırıp yukarı baktık.

Sam çatı kirişlerinin arasındaki ahşap bir kalasın ucunda sallanıyordu. Kalas kırılmış, kırk beş derecelik bir açıyla eğilmişti. Sam aşağıdaki uca daha yakındı ama ona ulaşamayacağımız kadar da yüksekteydi.

"Atla!" dedi Emma. "Seni yakalarız!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yapamam!"

Daha dikkatli bakınca neden kalası bırakamayacağını gördüm. Az kalsın bayılacaktım.

Kolları ve bacakları serbestçe sallanıyordu. Kalasa *tutunmamıştı*, kalas ona *tutunmuştu*. Gövdesinin ortasından kazık misali kızı delip geçmişti. Ama yine de gözleri açıktı ve bize doğru dikkatli bir şekilde göz kırpıyordu.

"Buraya sıkışıp kaldım," dedi sakince.

Sam'in her an öleceğinden emindim. Şoktaydı ve o yüzden acıyı hissetmiyordu ama yakında damarlarına pompalanan adrenalin etkisini kaybedecek ve kız da gücünü yitirip hayata gözlerini yumacaktı.

"Birileri ablamı aşağı indirsin!" diye bağırdı Esme.

Bronwyn, Sam'in peşinden gitti. Dökülmekte olan merdivenleri tırmanarak enkaz halindeki çatıya ulaştı, sonra kalasa tutunmak için uzandı. Çekti, çekti ve o muazzam gücüyle kalası, kırık olan ucu neredeyse aşağıdaki yıkıntılara değecek kadar eğmeyi başardı. Böylece Enoch ve Hugh öne çıkıp Sam'in sallanan bacaklarına uzandılar ve ellerinden geldiğince nazik davranmaya çalışarak kızı yumuşak bir *plop!* sesiyle kalastan kurtarana dek öne doğru kaydırıp ayaklarını yere basması için ona yardım ettiler.

Sam duygusuzca göğsündeki deliğe baktı. Neredeyse on beş santim çapındaydı ve tıpkı göğsüne saplanan kalas gibi kusursuz bir daire şeklindeydi ama yine de göğsündeki delikten pek etkilenmişe benzemiyordu.

Esme, Emma'nın kollarından kurtulup ablasına koştu. "Sam!" diye bağırdı kollarını yaralı haldeki kızın beline dolayarak. "Tanrı'ya şükürler olsun ki iyisin!"

"İyi olduğunu sanmıyorum!" dedi Olive. "Gerçekten de hiç iyi olduğunu sanmıyorum!"

Ama Sam kendisi için değil, sadece Esme için endişeleniyor gibiydi. İçi dışına çıkana kadar ona sarıldıktan sonra Sam dizlerinin üstüne çöktü ve küçük kızı kendisinden bir kol boyu uzak-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

laştırarak yaralanıp yaralanmadığını kontrol etti. "Bana nerenin acıdığını göster," dedi.

"Kulaklarım çınlıyor. Dizlerimi sürttüm. Ve gözüme de biraz toz kaçtı..."

Sonra Esme tir tir titreyip ağlamaya başladı. Az önce olanların şoku yeni yeni üstüne çöküyordu. Sam ona sıkıca sarılıp "Buradayım, buradayım..." dedi.

Sam'in bedeninin herhangi bir şekilde işlemeye devam ediyor oluşu hiç mantıklı değildi. Daha da garibi yarası kanamıyordu bile. Korku filmlerinden beklediğim şekilde göğsündeki delikten sarkan küçük organ parçaları ya da damarlar yoktu. Tüm bunların yerine Sam, devasa bir delgeçin saldırısına uğramış kâğıttan bir bebek gibi görünüyordu.

Her ne kadar herkes bir açıklama duymaya can atsa da kızlara zaman tanımaya karar verip saygı ve hayret içinde onları izledik.

Ama Enoch onlara nezaket gösterecek değildi. "Affedersiniz," dedi kızların anını bozarak, "ama lütfen nasıl hâlâ hayatta olduğunu açıklayabilir misin?"

"Ciddi bir şey yok," dedi Sam. "Ama sanırım elbisemi bir daha giyemeyeceğim."

"Ciddi bir şey yok mu?!" dedi Enoch. "Göğsündeki delikten arka tarafı görebiliyorum!"

"Biraz sızlıyor," diye itiraf etti, "ama bir gün içinde kapanır. Bunun gibi şeyler başıma geldiğinde hep öyle olur."

Enoch aklını kaçırmışçasına güldü. "*Bunun gibi şeyler mi?*"

"Tüm tuhaf şeylerin aşkına," dedi Millard sessizce. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi?"

"O da bizden biri," dedim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sorularımız vardı. Bir sürü sorumuz. Esme'nin gözyaşları dinmeye başladığında aklımızdakileri sormak için cesaretimizi topladık.

Sam tuhaf olduğunun farkında mıydı?

Farklı olduğunu bildiğini söyledi ama daha önce hiç *tuhaf* kelimesini duymamıştı.

Daha önce hiç döngüde yaşamış mıydı?

Yaşamamıştı ("Döngü mü?") ki bu da göründüğü yaşta olduğu anlamına geliyordu. On iki yaşındaydı.

Onu bulmak için gelen hiçbir ymbryne olmuş muydu?

"Bir defasında biri geldi," diye yanıtladı. "Benim gibi başkaları da vardı ama onlara katılmam, Esme'yi geride bırakmam anlamına geliyordu."

"Esme hiçbir şey... *yapamıyor mu?*" diye sordum.

"Ördek sesiyle yüzden geriye sayabiliyorum," dedi Esme burun çekişleri arasında ve sonra vaklayarak yeteneğini sergilemeye koyuldu: "Yüz, doksan dokuz, doksan sekiz..."

Ama kız daha fazla ilerleyemeden sokakta yankılanan siren sesleriyle gösterisi yarıda kesildi. Bu defaki oldukça tizdi ve hızla bize doğru ilerliyordu. Bir ambulans savrularak sokağa girdi ve hızla bize yaklaşmaya koyuldu. Farlarının önüne bir şeyler yapıştırıldığından farların ışığı iğne deliğine benzer birkaç noktadan süzülüyordu. Hemen yanı başımızda kayarak durdu, sirenini susturdu ve sürücüsü arabadan fırladı.

"Kimse yaralandı mı?" diye sordu sürücü bize doğru koşarken. Üstünde kırış kırış olmuş gri renkli bir üniforma ve bir de delik deşik metal bir şapka vardı. Her ne kadar enerji dolu olsa da yüzü yorgun görünüyordu. Günlerdir uyumamış gibiydi.

Gözleri Sam'in göğsündeki deliğe takıldı ve olduğu yerde donakaldı. "Hadi be!"

Sam ayağa kalktı. "Önemli bir şey yok. Gerçekten!" dedi. "Ben iyiyim!" Ve ne kadar iyi olduğunu kanıtlamak istermişçesine yumruğunu birkaç kere göğsündeki deliğe sokup çıkardı ve geriye doğru sıçradı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sıhhiyeci oracıkta bayılıverdi.

"Hmm," dedi Hugh ayağıyla yerdeki adamı dürterek. "Bir de bu adamların daha dirayetli bir hamurdan yoğurulduğunu sanırsınız."

"Şu anda kimseye yardım edemeyeceği apaçık olduğundan ambulansını ödünç alalım diyorum," dedi Enoch. "Güvercinin bizi şehrin neresine götürdüğünü tahmin bile edemeyiz. Eğer çok uzaksa Bayan Wren'e ulaşmak tüm gecemizi alabilir."

Duvardan geriye kalanların üstünde oturmakta olan Horace ayağa fırladı. "Bu harika bir fikir!" dedi.

"Bu çok ayıp bir fikir!" dedi Bronwyn. "Bir ambulans çalamazsınız; yaralı insanların ona ihtiyacı var!"

"Yaralı olan *bizleriz*," diye inledi Horace. "Ona ihtiyacımız var!"

"İkisi aynı şey değil!"

"Azize Bronwyn!" dedi Enoch iğneleyici bir tavırla. "Sıradan insanlardan birkaç tanesini korumak uğruna Bayan Peregrine'in hayatını tehlikeye atacak kadar çok mu ilgileniyorsun normallerle? Bin tanesi bile bir Bayan Peregrine etmez! Hatta bizden biri bile etmezler!"

Bronwyn nefesini tuttu. "Sıradan bir insanın önünde nasıl böyle konuşabiliyorsun..."

Sam yüzünde şaka yapmadığını gösteren bir ifadeyle Enoch'a doğru yavaşça yürüdü. "Buraya bak oğlum," dedi, "eğer bir kere daha kız kardeşimin hayatının değersiz olduğunu ima edersen seni öldüresiye döverim."

"Sakin ol, kız kardeşini kastetmiyordum. Ben sadece şey demek..."

"Ne demek istediğini tam olarak biliyorum. Ve eğer tekrar söylersen seni iyice benzetirim."

"Şayet narin hislerinizi incittiysem özür dilerim," dedi Enoch sesi bıkkınlıkla yükselirken, "ama daha önce hiç ymbrynen olmamış ve döngüde yaşamamışsın. Bu yüzden tüm bunların –yani şu anın– kelimenin tam anlamıyla *gerçek* olmadığını anlaman müm-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kün değil. Bu *geçmiş*. Bu şehirdeki sıradan insanların her birinin hayatı çoktan yaşandı. Kaç ambulans çalarsak çalalım kaderleri yazıldı! Gördüğün gibi bunun lanet olasıca hiçbir anlamı yok!"

Biraz aklı karışmış gibi görünse de Sam hiçbir şey söylemeyip Enoch'a kötü kötü bakmaya devam etti.

"Öyle olsa bile," dedi Bronwyn. "İnsanların gereksiz yere acı çekmesine neden olmak doğru değil. Ambulansı *alamayız!*"

"İyi hoş ama Bayan Peregrine'i düşünün!" dedi Millard. "Bir günden fazla zamanı kalmadı."

Grubumuz ambulansı çalmakla yürüyerek gitmek arasında kararsız kalıp bölünmeye başlayınca oylama yapmaya karar verdik. Ben şahsen ambulansı almaya karşıydım ama bunun asıl nedeni, yollarım bombaların açtığı çukurlarla dolu olması ve o şeyi nasıl kullanacağımı bilmememdi.

Oylamayı Emma yaptı. "Ambulansı alalım diyenler kimler?" dedi.

Birkaç el havaya kalktı.

"Buna karşı olanlar?"

Aniden ambulansın olduğu yerden yüksek sesli bir patlama sesi geldi ve o tarafa doğru döndüğümüzde Bayan Peregrine'in hava kaçıran arka tekerleklerden birinin yanında durduğunu gördük. Bayan Peregrine oylamaya gagasıyla katılarak ambulansın tekerleğini patlatmıştı. Artık *kimse* onu kullanamazdı –ne biz ne de yaralılar– ve tartışmamıza ya da daha fazla gecikmemize de gerek kalmamıştı.

"Pekâlâ, bu her şeyi kolaylaştırdı," dedi Millard. "Yola yürüyerek devam ediyoruz."

"Bayan Peregrine!" diye bağırdı Bronwyn. "Nasıl yapabildiniz?"

Bayan Peregrine, Bronwyn'in haksızlık karşısında sergilediği öfkesine aldırış etmeden Melina'ya doğru zıpladı ve kızın omzundaki güvercine bakıp öttü. Mesajı çok açık ve netti: *Artık yola çıkalım!*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ne yapabilirdik ki? Zaman boşa akıp gidiyordu.

"Bizimle gel," dedi Emma, Sam'e. "Dünyada eğer birazcık adalet varsa gece çökmeden güvenli bir yere varmış oluruz."

"Size söyledim, kız kardeşimi geride bırakmayacağım," diye yanıtladı Sam. "Onun giremeyeceği o yerlerden birine gidiyorsunuz, değil mi?"

"Ben... bilmiyorum," diye kekeledi Emma. "Olabilir..."

"İki şekilde de umurumda değil," dedi Sam buz gibi bir sesle. "Az önce gördüklerimden sonra sizinle yolun karşısına bile geçmem."

Beti benzi atan Emma geri çekildi. Alçak sesle, "Neden?" diye sordu.

"Sizin gibi toplumdan dışlananlar ve ezilenler bile, diğerlerine biraz olsun merhamet gösteremiyorsa," dedi, "bu dünya için hiçbir umut kalmamış demektir." Sonra arkasını dönüp Esme'yi ambulansa doğru taşımaya başladı.

Emma tokat yemişe döndü, yanakları kıpkırmızıydı. Sam'in arkasından koştu. "Hepimiz Enoch gibi düşünmüyoruz! Ve ymbrynemize gelince, onun da yaptığı şey konusunda ciddi olmadığından eminim!"

Sam bir hışımla Emma'ya döndü. "Bu bir kaza değildi! Kız kardeşimin sizin gibi olmadığına çok memnunum. Keşke *ben* de olmasaydım."

Tekrar arkasını döndü ve bu defa Emma, kızın arkasından gitmedi. Acı dolu gözlerle Sam'in gidişini izleyip sonra diğerlerinin peşine takıldı. Her nasılsa kıza uzattığı zeytin dalı bir yılana dönüşmüş ve onu sokmuştu.

Bronwyn kazağını çıkarıp yıkıntıların üstüne bıraktı. "Bir daha bombalar yağmaya başladığında bunu kız kardeşine giydir," diye seslendi Sam'e. "Onu herhangi bir küvetin yapabileceğinden çok daha iyi koruyacaktır."

Sam hiçbir şey söylemedi; bakmadı bile. Artık oturur vaziyette, "Çok acayip bir rüya gördüm..." diye mırıldanan ambulans sürücüsünün üstüne eğildi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yaptığın aptalcaydı," dedi Enoch, Bronwyn'e. "Artık kazaksız kalan *sen* oldun."

"O koca çeneni kapat," diye yanıtladı Bronwyn. "Eğer hayatında bir kez olsun başka birine iyilik yapsaydın, o zaman beni anlayabilirdin."

"Başka birine iyilik *yaptım*," dedi Enoch, "ve az kalsın onun yüzünden gölgelere yem oluyorduk!"

Cevapsız kalan veda sözcükleri mırıldandıktan sonra sessizce gölgelerin arasında kaybolduk. Melina omzundaki güvercini alıp gökyüzüne doğru savurdu. Pençesine bağlı ip gerilmeden önce kısa bir mesafe uçmayı başardı ve ardından, tasmayla yürüyen bir köpek gibi havada asılı kalmış halde gökyüzünde süzülmeye başladı. "Bayan Wren bu tarafta," dedi Melina kuşun çekiştirmekte olduğu yöne işaret ederek, biz de kızı ve güvercin dostunu dar sokakta izlemeye koyulduk.

Tam da grubun önlerindeki zorunlu yerimi alıp gölge nöbetime dönecektim ki bir şey dönüp kız kardeşlere bakmama neden oldu. Onlara baktığım sırada Sam, Esme'yi ambulansa oturtuyor ve kızın sıyrılmış dizlerine birer öpücük kondurmak için öne doğru eğiliyordu. Onlara ne olacağını merak ettim. Daha sonraları, Millard bana kimsenin Sam diye birinden bahsedildiğini duymadığını söyleyecekti ve tuhaf yeteneği öylesine benzersizdi ki ondan bihaber olmalarına imkân yoktu. Bu da kızın büyük olasılıkla savaşta hayatını kaybedeceği anlamına geliyordu.

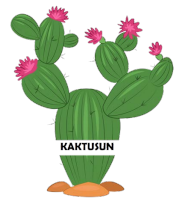
Tüm yaşananlar Emma'yı gerçekten derinden etkilemişti. Bir yabancıya iyi kalpli insanlar olduğumuzu kanıtlamanın onun için neden böylesine önemli olduğunu bilmiyordum ama yeryüzünde dolaşan melekler olmadığımızın, karakterlerimizin çok daha karanlık olduğunun iddia edilmesi onu rahatsız etmiş gibi görünüyordu. "Anlamıyorlar," deyip duruyordu.

Yine de, diye düşündüm, *belki de anlıyorlardı*.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BÖLÜM ON BİR

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sonuçta işler şuraya vardı: Her şey bir güvercine bağlıydı. Gecenin sonunda kendimizi bir ymbrynenin ana rahmini andıran yuvasında ya da yarım yamalak çiğnenmiş halde bir gölgenin midesinde bulabilirdik; Bayan Peregrine kurtulabilirdi ya da zamanı dolana kadar cehenneme benzeyen bu coğrafyada kaybolmuş halde kanat çırpabilirdi; evimi ve ailemi yeniden görecek kadar yaşayabilirdim. Ve bunların hepsi sıska, tuhaf bir güvercine bağlıydı.

Gölgeleri hissetmeye çalışarak grubun önünde yürüyordum ama bizi asıl yönlendiren, kokunun izini süren tazılar gibi tasmasını çekiştirip duran güvercindi. Kuş sola uçtuğunda sola dönüyor, sağa doğru çekiştirdiğinde sağa kıvrılıyorduk. Az kalsın bileklerimizi kırmamıza neden olacak bombaların açtığı çukurlarla dolu sokaklarda beceriksizce yürümek anlamına gelse dahi kuzular kadar itaatkârdık. Üstelik sokaklar, boğazlarımıza doğru eğrilmiş uçları uzaktaki alevlerin ışığında kasvetli bir şekilde parıldayan paramparça binaların kemikleriyle dikenli telleri andırıyordu.

O akşamın ürkütücü olaylarının ardından bambaşka bir yorgunluk seviyesine ulaşmıştım. Başım garip bir şekilde karıncalanıyordu. Ayaklarımı sürüklemek zorunda kalıyordum. Bombaların gümbürtüsü dinmişti ve nihayet sirenlerin sesi de kesilmişti. Beni ayakta tutanın, kıyameti andıran bu gürültü olup olmadığını merak ettim. Artık dumanlı hava daha mütevazı seslerle doluydu: patlayan su borularından şarıl şarıl akan sular, kapana kısılmış bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

köpeğin inlemesi, yardım dilenen hırıltılı sesler... Ara sıra karanlığın içinden bizim gibi gezginler çıkıyordu. Yeraltı dünyasından kaçmış hayaletlere benziyorlardı. Gözleri korku ve şüpheyle parıldıyordu. Kollarının arasındaysa sımsıkı kavradıkları rasgele eşyalar vardı: radyolar, yağmalanmış gümüşler, altın yaldızlı bir kutu, ölülerin küllerinin saklandığı bir kap. Ölüler ölüleri taşıyordu.

T şeklindeki bir yol ayrımına gelip durduk; güvercin sağa mı sola mı gideceğimize karar vermeye çalışıyor gibiydi. Kız, kuşa cesaret vermek için bir şeyler mırıldanıyordu. "Hadi Winnie. İşte benim akıllı güvercinim. Bize yolu göster."

Enoch araya girip fısıldadı. "Eğer Bayan Wren'i bulmazsan seni şahsen şişe takar, kızartırım."

Kuş havaya fırlayıp çarçabuk sola döndü.

Melina öfke dolu gözlerle Enoch'a baktı. "Pisliğin tekisin," dedi.

"En azından sonuç alıyorum," diye yanıtladı.

Sonunda bir yeraltı istasyonuna ulaştık. Güvercin bizi istasyonun kemerli girişinden geçirip bilet salonuna soktu. Tam da, *Metroya bineceğiz, seni akıllı kuş*, demek üzereydim ki lobinin terk edilmiş olduğunu ve bilet gişesinin indirilmiş kepenklerini gördüm. Her ne kadar trenler yakın zamanda bu istasyonu ziyaret etmeyecekmiş gibi görünse de umursamadan yola devam edip zincirleri sökülmüş bir kapıdan geçtik, duvarlardan sarkan bildirimlerle ve çatlak fayanslarla dolu uzun koridoru aştık ve daireler çizerek şehrin uğuldayan, elektrikle aydınlatılan karnına inen derin bir merdivene ulaştık.

Her sahanlıkta battaniyelere sarılıp uyuyan insanların etrafından dolaşmak zorunda kaldık: Başlangıçta uyuyan tek tük insanla karşılaştık, sonra etrafa saçılmış kibritler gibi yerde uzanan gruplarla. Ve nihayet zemine indiğimizde kesintisiz bir şekilde uzayan insan seli yeraltı platformunu boydan boya kaplıyordu. Yüzlerce insan duvarla tren rayları arasına sıkışmış, yere kıvrılmış, banklara sarılmış ya da katlanır sandalyelerine çökmüştü. Uyumayanlar ise kucaklarındaki bebeklerini sallıyor, kitap

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

okuyor, iskambil oynuyor ya da dua ediyorlardı. Kimsenin tren beklediği yoktu; tren gelmeyecekti. Bunlar bombalardan kaçan mültecilerdi ve burası da sığınaklarıydı.

Gölge yaratıklarını hissetmeye çalıştım ama çok sayıda yüz, fazlaca karanlık vardı. Bir süreliğine şansımızın bizi idare etmesi gerekiyordu. Tabii geriye bir nebze olsun kaldıysa.

Şimdi ne olacaktı?

Güvercinin talimatlarına ihtiyacımız vardı ama o da tıpkı benim gibi kısa süreliğine aklı karışmış göründü. Büyük olasılıkla o da kalabalık karşısında boğulmuştu. Biz de orada öylece dikilip bekledik; uyuyanların solukları, horultuları ve mırıltıları, etrafımızdaki havayı dolduruyordu.

Bir dakika kadar sonra güvercin kaskatı kesildi ve raylara doğru uçtu ama sonra tasmasının sonuna kadar gelip tıpkı bir yoyo gibi Melina'nın eline geri döndü.

Parmak uçlarımızda bedenlerin arasından geçerek platformun kenarına ulaştık, sonra da rayların olduğu çukura atladık. Raylar istasyonun her iki tarafına doğru uzanan tünellerin içinde gözden kayboluyordu. Geleceğimizin, açık ağızlara benzeyen bu karanlık deliklerden birinin içinde yattığına dair içimde kötü bir his vardı.

"Ah, umarım *orada* pek oyalanmak zorunda kalmayız," dedi Olive.

"Tabii ki oyalanacağız," dedi Enoch. "Şehirdeki tüm kanalizasyon kanallarına girmeden doğru düzgün bir tatile çıkmış sayılmayız."

Güvercin sağa doğru çekiştirdi. Rayların üzerinde yürümeye koyulduk.

Sek sek oynarcasına yağlı bir birikintinin üstünden atladım ve koca bir sıçan sürüsü ayaklarımın altından hızla kaçarak Olive'in çığlıklar içinde Bronwyn'in kollarına tırmanmasına neden oldu. Karanlık ve tehditkâr tünel esnercesine ağzını açmıştı. Buranın gölge halkından birileriyle karşılaşmak açısından epeyce kötü bir yer olduğunu fark ettim. Burada tırmanabileceğimiz hiçbir duvar, sığınabileceğimiz hiçbir ev ya da arkamızdan kapatacağımız

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hiçbir mezar kapağı olmayacaktı. Uzun ve dümdüzdü. Rastgele aralıklarla asılmış, zayıfça parlayan, kırmızı renkli birkaç ampulle aydınlanıyordu.

Adımlarımı hızlandırdım.

Karanlık dört bir yanımızı sardı.

* * *

Henüz küçük bir çocukken babamla saklambaç oynardık. Ben hep saklanandım, o da beni bulmaya çalışırdı. Saklanmakta gayet başarılıydım çünkü dört ya da beş yaşlarındaki çoğu çocuğun aksine benim o zamanki tuhaflığım uzun zaman boyunca sessiz kalabilmekti ve kapalı yerde kalma korkusuna benzer hiçbir rahatsızlığım yoktu: Dolapların arkasındaki daracık yerlere girer, yirmi ya da otuz dakika boyunca çıt çıkarmadan hayatımın en güzel günlerini yaşardım.

İşte bu yüzden karanlık ve kapalı yerler konusunda hiçbir sorunumun olmayacağını düşünür ya da içinde trenlerden ve raylardan başka hiçbir şey olmaması gereken bir tünelle baş etmenin, içinden Cadılar Bayramı'na özgü yaratıkların fışkırdığı açık bir mezarla baş etmekten daha kolay olduğunu sanırdınız. Ama yine de tünelin derinliklerine doğru ilerledikçe bedenimi yapış yapış, sinsi bir korku ele geçiriyordu. Bu, gölgelerin varlığını hissettiğim anda yaşadığım duygudan tümüyle farklıydı; bu sadece *kötü bir histi*. Böylece en yavaşımızın gidebileceği en hızlı şekilde ilerlemek için herkesi acele ettirdim ve bağırarak geri çekilmemi söyleyene dek Melina'yı zorladım. Düzenli adrenalin salgısı yorgunluğumu bastırıyordu.

Uzun bir yürüyüşün ve onlarca Y şekilli sapağın ardından güvercin bizi rayların kullanılmayan bir bölümüne getirdi. Buradaki raylar eğrilip bükülmüş ve çürümüştü. Yerlerde pis kokulu su birikintileri vardı. Çok uzaklardaki tünellerden gelip geçen trenlerin basıncı etrafımızdaki havayı devasa bir yaratığın boğazındaki soluklar gibi oradan oraya savuruyordu.

Sonra yolun ilerisinde nokta şeklinde bir ışık belirdi, küçüktü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama hızla büyüyordu. Emma, "Tren!" diye bağırınca ikiye ayrılıp sırtlarımızı duvara yasladık. Çok yakından geçecek olan trenin sağır edici kükremesiyle yüzleşmeyi bekleyerek kulaklarımı kapattım ama beklediğim gibi bir gürültü gelmedi; tek duyabildiğim, kendi zihnimin içinden geldiğinden epeyce emin olduğum tiz bir inlemeydi. Işık, tüneli doldurup bembeyaz parlaklığıyla bizi yutarken kulaklarımda beklenmedik bir basınç hissettim ve ardından ışık yok oldu.

Şaşkınlık içinde duvarlardan uzaklaştık. Artık ayaklarımızın altındaki raylar ve cıvatalar sanki henüz döşenmiş gibi yepyeniydi. Tüneldeki idrar kokusu daha azdı. Duvarlar boyunca uzanan ampuller daha parlaktı ve sabit ışık vermek yerine etrafa titrek bir ışık yayıyorlardı çünkü aslında bunlar elektrik lambası değil, birer gaz lambasıydı.

"Az önce ne oldu?" dedim.

"Bir döngüye girdik," dedi Emma. "Ama o ışık da neydi? Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Her döngü girişinin kendine has gariplikleri vardır," dedi Millard.

"Nerede olduğumuzu bilen var mı?" diye sordum.

"Sanırım on dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısındayız," dedi Millard. "1863 yılına kadar Londra'da metro sistemi yoktu."

Sonra arkamızda başka bir ışık daha belirdi ama buna sıcak bir rüzgâr ve gök gürültüsünü andıran bir kükreme eşlik ediyordu. "*Tren!*" diye bağırdı Emma tekrar ve bu kez arkamızda gerçekten bir tren vardı. Tren gürültü, ışık ve duman kasırgası halinde yanımızdan hızla geçerken kendimizi duvarın kenarına attık. Modern bir yeraltı treninden ziyade minyatür bir lokomotifi andırıyordu. Hatta tren bir sonraki dönemeçten dönerken elinde fenerle ağzı bir karış açık vaziyette bize bakakalan siyah sakallı bir adamın olduğu bir personel vagonu bile vardı.

Hugh'un kasketi başından uçmuş ve trenin altında kalmıştı. Kasketini almaya gittiğindeyse onu parçalara ayrılmış halde bulunca öfkeli bir şekilde yere fırlattı. "Bu döngüden hoşlanmadım,"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dedi. "Henüz on saniyedir buradayız ve çoktan bizi öldürmeye kalkıştı. Buradaki işimizi halledip bir an önce buradan çıkalım."

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Enoch.

Güvercin bize raylar boyunca yol gösterdi. On dakika kadar sonra durdu ve bizi bomboş bir duvara doğru çekiştirdi. Başımı kaldırıp duvarın tavanla buluştuğu noktada, altı metre kadar yukarıda kısmen gizlenmiş kapıyı fark edene dek bunun nedenini anlayamadık. Oraya ulaşmanın başka bir yolunu bulamadığımız için Olive ayakkabılarını çıkardı ve kapıya daha yakından bakmak için havaya yükseldi. "Üstünde bir kilit var," dedi. "Şifreli bir kilit."

Kapının alt köşesine açılmış,. güvercin boyutlarında bir de delik vardı ama onun bize bir faydası dokunmazdı. Bizim asıl ihtiyacımız olan şifrenin ta kendisiydi.

"Şifrenin ne olduğuna dair fikri olan var mı?" diye sordu Emma sorusunu herkese yönelterek.

Karşılığında tek aldığı yanıtsa omuz silkmeler ve boş bakışlar oldu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Millard.

"Tahmin yürütmek zorunda kalacağız," dedi Emma.

"Belki de benim doğum günümdür," dedi Enoch. "Üç-on iki-doksan-ikiyi denesene."

"Neden birileri senin doğum gününü bilsin ki?" dedi Hugh.

Enoch kaşlarını çattı. "Sadece dene şunu."

Olive kadranı ileri geri oynatarak kilidi açmayı denedi. "Üzgünüm Enoch."

"Döngümüzün tarihine ne dersiniz?" diye öneride bulundu Horace. "Dokuz-üç-kırk."

O da işe yaramadı.

"Tarihler gibi kolay tahmin edilebilir bir şey olmayacaktır," dedi Millard. "Bu, kilit koymanın amacına aykırı."

Olive rastgele şifreler denemeye koyuldu. Başarısızlıkla sonuçlanan her denemenin ardından gittikçe daha fazla endişelen-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

meye başlayarak orada öylece durup bekledik. Bu arada Bayan Peregrine, usulca Bronwyn'in kabanından çıktı ve tasmasının ucunda ortalıkta dolaşıp yeri gagalamakta olan güvercinin yanına zıpladı. Bayan Peregrine'i gördüğünde sıçrayarak oradan uzaklaşmaya çalışsa da müdire alçak sesli, belli belirsiz tehdit içeren garip bir ses çıkararak onu takip etti.

Güvercin kanatlarını çırpıp Bayan Peregrine'in ona ulaşamaması için Melina'nın omzuna kondu. Bayan Peregrine, Melina'nın ayağının dibinde durup kuşa bakarak ciyakladı. Bu hareket güvercini epeyce endişelendirmişe benziyordu.

"Bayan P, neyin peşindesiniz?" dedi Emma.

"Sanırım kuşundan bir şey istiyor," dedim Melina'ya.

"Eğer güvercin yolu biliyorsa," dedi Millard, "belki şifreyi de biliyordur."

Bayan Peregrine, Millard'a doğru dönüp öttü ve ardından tekrar güvercine dönüp daha yüksek sesle viyakladı. Güvercin, Melina'nın boynunun arkasına saklanmaya çalışıyordu.

"Belki de güvercin şifreyi biliyordur ama onu bize nasıl söyleyeceğini bilmiyordur," dedi Bronwyn, "ama Bayan Peregrine'e söyleyebilir çünkü ikisi de kuş dili konuşuyorlar. Böylece Bayan Peregrine de bize söyleyebilir."

"Güvercinine kuşumuzla konuşmasını söyle," dedi Enoch.

"Kuşunuz Winnie'nin iki katı büyüklüğünde ve gagasıyla pençeleri de çok sivri," dedi Melina geriye doğru bir adım atarak. "Korkuyor ve bunun için onu suçlayamam."

"Korkulacak bir şey yok," dedi Emma. "Bayan P asla başka bir kuşun canını yakmaz. Bu ymbryne yasalarına aykırıdır."

Melina'nın gözleri irileşip ardından kısıldı. "Bu kuş bir *ymbryne* mi?"

"O bizim müdiremiz!" dedi Bronwyn. "Alma LeFay Peregrine."

"Sürprizlerle dolusunuz, değil mi?" dedi Melina. Sonra da pek arkadaş canlısı olmayan bir kahkaha patlattı. "Eğer yanınızda bir ymbryne varsa neden başka bir ymbryne daha arıyorsunuz ki?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Uzun hikâye," dedi Millard. "Ymbrynemizin sadece başka bir ymbrynenin sunabileceği yardıma ihtiyacı olduğunu söylemek yeterli."

"Şu lanet olasıca güvercini yere koy da Bayan P onunla konuşabilsin!" dedi Enoch.

Sonunda istemeye istemeye de olsa Melina razı oldu. "Haydi, Winnie, işte benim akıllı kızım." Güvercini omzundan aldı ve nazikçe ayağının dibine bırakıp uçup gitmemesi için tasmasının ucunu ayağının altına sıkıştırdı.

Bayan Peregrine güvercine doğru ilerlerken herkes olacakları görmek için kuşların etrafına toplandı. Güvercin kaçmaya çalışsa da tasması yüzünden gafil avlandı. Bayan Peregrine ötüp gıdaklayarak doğrudan güvercinin karşısına dikildi. Bu bir sorgu sahnesini izlemeye benziyordu. Güvercin başını kanadının altına soktu ve tir tir titremeye başladı.

Bayan Peregrine aniden kuşun kafasını gagaladı.

"Hey!" dedi Melina. "Kes şunu!"

Güvercin hem başını kanadının altından çıkarmayıp hem de yanıt vermeyince Bayan Peregrine onu bir kez daha gagaladı.

"Yeter!" dedi Melina ve ayağını tasmanın üstünden kaldırıp eğilerek güvercine uzandı. Ama kız daha parmaklarını kuşa dolayamadan Bayan Peregrine çabuk bir pençe darbesiyle tasmanın ipini kopardı, gagasıyla güvercinin sıska bacaklarından birini yakaladı ve çığlıklar atıp oradan oraya savrulan kuşla havaya yükseldi.

Melina aklını kaçırmak üzereydi. "Hemen buraya dön!" diye bağırdı öfke dolu bir sesle. Kuşların arkasından koşmak üzereydi ki Bronwyn kızı kollarından yakaladı.

"Bekle!" dedi Bronwyn. "Bayan P'nin ne yaptığını bildiğinden eminim..."

Bayan Peregrine rayların biraz ilerisinde, kimsenin erişemeyeceği bir yükseklikte durdu. Gagasının arasındaki güvercin çırpınırken Melina da Bronwyn'e karşı koymaya çalışıyordu; her ikisi de acı içindeydiler. Bayan Peregrine güvercinin bitap düşüp

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mücadeleden vazgeçmesini bekliyor gibiydi ama sonra sabrı taşıp bacağından tuttuğu güvercini havada sallamaya başladı.

"Lütfen Bayan P!" diye bağırdı Olive. "Onu öldüreceksiniz!"

Telaş içinde yanlarına gidip kavgayı ayırmama ramak kalmıştı ama kuşlar bulanık bir pençe ve gaga bulutu gibiydi ve kimse kuşlara onları ayıracak kadar yaklaşamıyordu. Bağırıp Bayan Peregrine'e durması için yalvardık.

Sonunda durdu. Güvercin ağzından düşüp yalpalayarak ayaklarının üstünde durdu; kaçamayacak kadar sersemlemiş haldeydi. Bayan Peregrine tıpkı daha önce yaptığı gibi öttü ama bu defa, güvercin de öterek ona karşılık verdi. Ardından Bayan Peregrine gagasıyla yere önce üç defa, sonra on defa, en son da beş defa vurdu.

Üç-on-beş. Olive şifreyi denedi. Kilit hafif bir pat sesiyle açılınca kapı içeri doğru savruldu ve kapıdan duvar boyunca uzanıp yere değen halat bir merdiven sarktı.

Bayan Peregrine'in sorgusu işe yaramıştı. Bize yardım etmek için gereken her şeyi yaptığı düşünülünce az önceki davranışlarını görmezden gelebilirdik. Tabii eğer sonraki hareketleri olmasaydı. Sersem haldeki güvercini tekrar bacağından yakalayıp görünüşe bakılırsa sırf inadından sertçe duvara çarptı.

Hepimiz aynı anda korkuyla nefeslerimizi tuttuk. Konuşamayacak kadar şok olmuştum.

Melina, Bronwyn'in kollarının arasından kurtuldu ve güvercini yerden almak için koştu. Güvercin boynu kırık halde gevşekçe kızın elinden sarkıyordu.

"Kuşlar aşkına, onu öldürdü!" diye feryat etti Bronwyn.

"O şeyi yakalamak için onca zorluğa katlandık," dedi Hugh, "ve şu olanlara bakın."

"Ymbrynenizin kafasını ezeceğim!" diye bağırdı Melina öfkeden gözü dönmüş vaziyette.

Bronwyn kızın kollarını yakaladı. "Hayır, yapmayacaksın! Kes şunu!"

"Ymbryneniz vahşinin teki! Eğer çevresindeki herkese böyle davranıyorsa şansımızı hortlaklarla denesek daha iyi ederiz!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Lafını geri al!" diye bağırdı Hugh.

"Almayacağım!" dedi Melina.

Karşılıklı olarak daha sert laflar edildi. Yumruklaşmanın eşiğinden dönüldü. Birbirlerine karşı duydukları öfke dinmese de kavga etmekten vazgeçene dek Bronwyn, Melina'yı tutarken Emma ve ben de Hugh'u durdurmaya çalıştık.

Kimse Bayan Peregrine'in yaptıklarına tam olarak inanamıyordu.

"Neden olayı büyütüyorsunuz?" dedi Enoch. "O sadece aptal bir güvercindi."

"Hayır, değildi," dedi Emma doğrudan Bayan Peregrine'i azarlayarak. "O kuş, Bayan Wren'in arkadaşlarından biriydi. Yüzlerce yaşındaydı. *Masallar*'da bile ondan bahsediliyordu. Ve artık ölü."

"Öldürüldü," dedi Melina ve yere tükürdü. "Nedensiz yere birini öldürdüğünüzde buna cinayet denir."

Bayan Peregrine konuşulanların hiçbirini duymuyormuşçasına gelişigüzel küçük ısırıklarla kanadının altındaki pireleri kemiriyordu.

"Onu bir şeyler, kötü bir şeyler ele geçirmiş olmalı," dedi Olive. "Bu hiç de Bayan Peregrine gibi değil."

"Değişiyor," dedi Hugh. "Gittikçe bir hayvana dönüşüyor."

"Umarım içinde kurtarılacak kadar insanlık kalmıştır," dedi Millard kasvetli bir tavırla.

Hepimiz aynısını umuyorduk.

Tırmanarak tünelden çıktık ama her birimiz çoktan kendimize ait endişeli düşünceler içinde kaybolmuştuk.

* * *

Kapının diğer tarafında, tek kat yüksekliğindeki merdivenlerde son bulan bir geçit vardı. Merdivenler de güneş ışığıyla ve tavana kadar giysilerle dolu bir odaya açılan bambaşka bir geçide ve kapıya çıkıyordu. Odadaki tüm raflar, dolaplar ve gardıroplar giysilerle tıka basa doluydu. Ayrıca arkasında giysilerinizi değiş-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tirebileceğiniz iki ahşap paravan, kendi ayakları üstünde duran birkaç ayna ve üstüne dikiş makineleriyle biçilmemiş kumaş topları serilmiş bir tezgâh vardı. Burası hem bir butik hem de bir atölyeydi. İçeriye parendeler atarak girerken, "Cennete düştüm!" diye bağıran Horace için ise tam bir cennetti.

Melina arka tarafta kimseyle konuşmadan asık suratlı bir şekilde dikiliyordu.

"Burası da ne böyle?" diye sordum.

"Burası bir kılık değiştirme odası," diye yanıtladı Millard, "Burayı ziyarete gelen tuhafların, bu döngüde yaşayan sıradan insanların arasına karışmalarına yardımcı olmak için tasarlanmıştır." O döneme ait kıyafetleri gösteren çerçevelenmiş bir resme işaret etti.

"Eh, madem o kadar geldik!" dedi Horace giysilerle dolu raflardan birinin önüne koşarken.

Emma herkesten üstlerini değiştirmelerini istedi. Yeni giysiler hem sıradan insanların arasına karışmamıza yardımcı olacak hem de peşimizdeki hortlakları atlatmamızı sağlayacaktı. "Daha fazla sorunun bizi bulması ihtimaline karşı kazaklarınız içinizde kalsın."

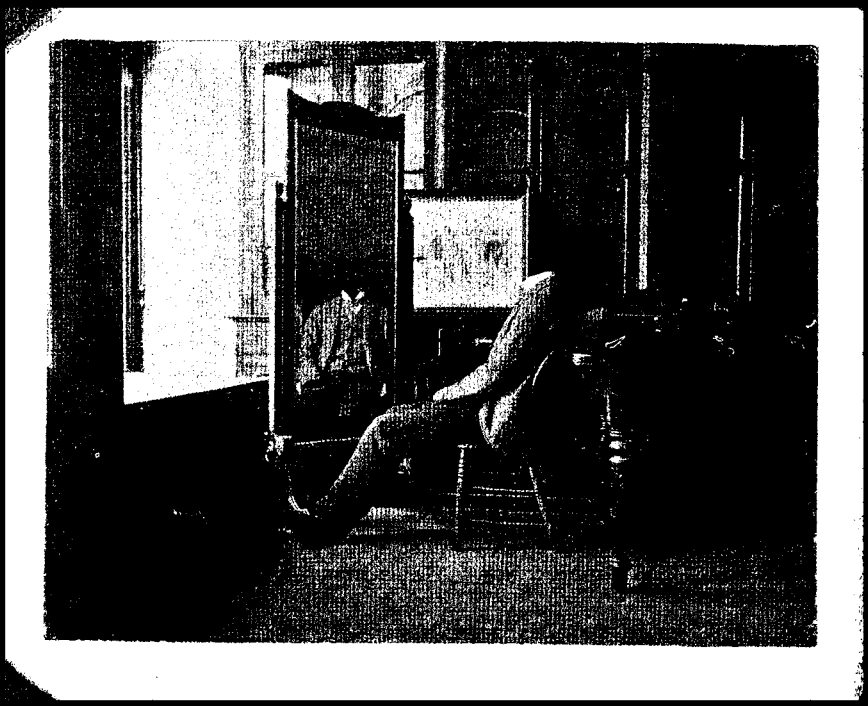
Bronwyn ve Olive sade görünümlü iki elbiseyle paravanın arkasında gözden kayboldu. Küllerle ve ter lekeleriyle dolu pantolonumu ve ceketimi çıkarıp birbirine pek uymayan ama nispeten daha temiz bir takım elbiseyle değiştirdim. Giysileri üzerime geçirir geçirmez hissettiğim rahatsızlıkla insanların nasıl olup da yüzyıllar boyunca böylesine rahatsız ve resmi kıyafetler giyebildiklerini merak ettim.

Millard kusursuz bir takım elbise giyip aynanın önüne oturdu. "Nasıl görünüyorum?" dedi.

"Bir şeyler giyen görünmez bir çocuk gibi," diye yanıtladı Horace.

Millard iç geçirip aynanın önünde biraz daha oyalandı, sonra üstündekileri çıkarıp yeniden gözden kayboldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Horace'ın başlangıçtaki heyecanı söndü. "Buradaki giysi seçimleri berbat!" diye sızlandı. "Güve yeniği olmayanlar da uyumsuz kumaş parçalarıyla yamanmış! Sokak çocuğu gibi görünmekten *o kadar* bıktım ki!"

"Sokak çocukları insanların arasına karışabilir," dedi Emma paravanın arkasından. "Silindir şapkalı küçük beyefendilerse dikkat çeker." Parlak kırmızı renkli sandaletleri ve dizinin üstüne kadar gelen kısa kollu mavi elbisesiyle paravanın arkasından çıktı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu elbisenin eteklerini kabartmak için dönerken.

Oz Büyücüsü'ndeki Dorothy gibi görünüyordu ama ondan çok daha tatlıydı. Bunu diğer herkesin gözlerinin önünde nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. O yüzden ben de tutuk bir şekilde sırıtıp başparmağımı havaya kaldırdım.

Güldü. "Hoşuna mı gitti? Ne fena," dedi cilveli bir gülümsemeyle. "Fazlasıyla göze batacağım." Sonra yüzünden acı dolu bir ifade geçti; sanki güldüğü, başımıza gelen ve gelecek her şeyi düşününce bir anlığına olsun eğlendiği için kendini suçlu hissediyordu ve yeniden paravanın arkasında gözden kayboldu.

Aynısını ben de hissediyordum: Başımızdan geçen ve zihnimde sonsuz, dehşet verici bir döngü gibi kendini tekrarlayan korkunç olayların ağırlığı ve endişe. Yine de ona kendisini *her saniye* kötü hissedemeyeceğini söylemek istiyordum. Ağlamak işleri nasıl daha iyi yapmazsa gülmek de daha kötü yapmayacaktı. Bu, umursamadığınız ya da unuttuğunuz anlamına gelmezdi. Sadece insan olduğunuzu gösterirdi. Ama bunu da nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Yeniden paravanın arkasından çıktığında üstünde kolları yırtılmış, çuvalı andıran bir bluzla ayaklarına dek uzanan bürümcük bir etek vardı. (Artık sokak çocuklarına daha çok benziyordu.) Ama yine de kırmızı sandaletlerini çıkarmamıştı. Emma ne kadar küçük olursa olsun böylesi parıltılı bir dokunuşa asla karşı koyamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ya bu?" dedi Horace bulduğu kabarık, turuncu renkli peruğu havada sallayarak. "Sıradan insanların arasına karışırken bunun nasıl faydası olabilir ki?"

"Çünkü karnavala gidiyor gibi görünüyoruz," dedi Hugh duvardaki karnaval posterine bakarak.

"Bir dakika!" dedi Horace posterin altında dikilmekte olan Hugh'a katılarak. "Burayı duymuştum! Burası eski bir turist döngüsü!"

"Turist döngüsü de nedir?" diye sordum.

"Eskiden tuhafların dünyasında onlara sık sık rastlayabilirdin," diye açıkladı Millard, "stratejik olarak tarihi açıdan önem taşıyan dönemlere ve noktalara yerleştirilmişlerdi. Bir zamanlar iyi terbiye görmüş her tuhafın eğitiminin ayrılmaz bir parçası olarak görülen bir tür Büyük Gezi'nin duraklarıydı. Bu, tabii ki, çok yıllar önceydi çünkü o zamanlar yurtdışına seyahat etmek nispeten daha güvenliydi. Onlardan birinin hâlâ varlığını sürdürdüğünü bilmiyordum."

Sonra suskunlaştı, daha güzel günlerin hatıraları arasında kaybolmuş gibiydi.

Hepimiz üstümüzü değiştirdiğimizde yirminci yüzyıla özgü kıyafetlerimizi yığın halinde arkamızda bırakıp Emma'yı takip ederek başka bir kapıdan geçip çöplerle ve boş kasalarla dolu daracık bir sokağa çıktık. Karnavalın uzaktan gelen seslerini hemen tanımıştım: orgların ritimden yoksun iniltileri, kalabalığın ruhsuz homurtuları... Gergin sinirlerime ve yorgunluğuma rağmen içimde ahenksiz bir heyecan hissettim. Bir zamanlar tuhaflar bu karnavala katılmak için çok uzaklardan geliyorlardı. Annem ve babamsa beni henüz Disney World'e bile götürmemişti.

Emma her zamanki talimatları verdi: "Bir arada kalın. İşaret verip vermediğimizi görmek için Jacob'la beni takip edin. Kimseyle konuşmayın ve kimsenin gözünün içine bakmayın."

"Nereye gideceğimizi nasıl bileceğiz?" diye sordu Olive.

"Ymbryneler gibi düşünmemiz gerek," dedi Emma. "Bayan Wren olsaydınız nerede gizlenirdiniz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Londra dışında herhangi bir yerde?" dedi Enoch.

"Birileri *güvercini öldürmemiş* olsaydı," dedi Bronwyn gözlerinde acı bir ifadeyle Bayan Peregrine'e bakarak.

Müdire kaldırım taşının üstünde durmuş, bize bakıyordu ama hiçbirimiz ona dokunmak istemiyorduk. Yine de onu gözden uzak tutmalıydık; böylece Horace kılık değiştirme odasına döndü ve elinde kot kumaşından dikilmiş bir çuvalla geri geldi. Bayan Peregrine bu plandan pek hoşnut değildi ama kimsenin onu taşımayacağı –özellikle de o sırada ondan tamamen iğrenen Bronwyn'in onu eline almayacağı– ortaya çıkınca çuvalın içine girdi ve Horace'ın deriden yapılmış bir sicimle çuvalın ağzını bağlamasına izin verdi.

* * *

Sokak satıcılarının ahşap el arabalarıyla dolaşıp sebzelerini, tahılla dolu tozlu çuvalları ve henüz öldürülmüş tavşanları sattıkları, çocukların ve sıska kedilerin aç gözlerle gizlenip sinsi sinsi fırsat kolladıkları, kadınların gururlu ama toz toprak içindeki yüzleriyle su oluklarının başına çömelip patates soydukları ve patateslerin kabuklarıyla küçük dağlar yarattıkları sıkış tepiş sokakların uğultusu arasından, karnavaldaki sarhoşların seslerini takip ettik. Her ne kadar fark edilmeden sıvışmak için elimizden geleni yapsak da sanki her biri dönüp bize bakıyordu: çocuklar, kadınlar, kediler ve bacaklarından asılmış süt beyaz gözlü ölü tavşanlar.

Yeni ve döneme uygun kıyafetlerime rağmen kendimi kesinlikle oraya ait hissetmiyordum. İnsanların arasına karışmak için kılık değiştirmek konusunda gösterdiğimiz özene karşın arkadaşlarım da ben de buradaki insanlar gibi omuzlarımızı sarkıtmıyor, sinsi sinsi etrafı kolaçan etmiyorduk. Gelecekte kılık değiştirmek konusunda hortlaklar kadar başarılı olmak istiyorsam rol yapma becerilerimi geliştirmeliydim.

Karnavala yaklaştıkça gürültü artarken kokular da güçlendi: Fazla pişmiş et, kavrulan fındıklar, at gübreleri, insan dışkıları

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve ateşlerden yükselen kömür kokusu birbirine karışıp havayı ağırlaştıran mide bulandırıcı bambaşka bir kokuya dönüşüyordu. Sonunda karnavalın tüm şamatasıyla devam ettiği, yüzlerce insanla ve parlak renkli çadırlarla dolu geniş meydana ulaştık. Meydan o kadar hareketliydi ki gözlerimin her şeyi bir kerede algılaması mümkün değildi. Karşımdaki sahne algılarıma hücum ediyor gibiydi. Her türden akrobatlar, ip cambazları, bıçak atıcılar, ateş yutanlar ve sokak sanatçıları vardı. Doktor olduğunu iddia eden şarlatanın teki at arabasının arkasında durmuş, bağırarak ilaçlarını tanıtıyordu: "Bağırsaklarınızı bulaşıcı parazitlere, rahatsız edici gazlara ve uğursuz kötü kokulara karşı güçlendirecek ender bulunan bir iksir!" Hemen yanındaki sahnede ise dikkatleri üzerine çekmek için doktorla rekabet eden smokinli bir şovmen ve pörsümüş gri renkli derisi peş peşe katmanlar halinde sarkan, tarih öncesi döneme aitmiş gibi görünen iri bir yaratık vardı. Sahnenin yanından geçip gitmek için kalabalığın arasına daldığımız sırada bunun bir ayı olduğunu anlamam en az on saniyemi aldı. Tıraş edilmiş ve bir sandalyeye bağlanmıştı; üstüne kadın kıyafetleri giydirilmişti; gözleri yuvalarının içinde öfkeyle kabarırken şovmen sırıttı ve ayıya çay ikram ediyormuş gibi yaptı. "Hanımefendiler ve beyefendiler! Size Galler'in en güzel kadınını sunarım!" Ve böylece kalabalığın arasında büyük bir kahkaha koptu. Ayının zincirlerini kırıp onu oracıkta, herkesin gözü önünde yemesini umdum.

Rüyaları andıran çılgınlığın baş döndürücü etkisiyle savaşmak için elimi cebime sokup telefonumun pürüzsüz camını okşayarak bir anlığına gözlerimi kapattım ve kendi kendime, "Ben bir zaman yolcusuyum. Bunların hepsi gerçek. Ben, Jacob Portman, zamanda yolculuk ediyorum," dedim.

Bu yeterince dudak uçuklatıcıydı. Daha da şaşırtıcı olansa zaman yolculuğu yüzünden aklımı kaçırmış olmamamdı; mucize eseri henüz sokak köşelerinde atıp tutan, ağzından tükürükler saçarak konuşan delilere dönmemiştim. İnsan aklı sandığımdan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çok daha esnekti, her tür ikilemi ve imkânsızlığı içinde barındıracak kadar genişleme becerisine sahipti. Ne kadar da şanslıydım.

"Olive!" diye bağırdı Bronwyn. "Uzaklaş oradan!" Başımı kaldırdığımda Bronwyn'in, Olive'i onunla konuşmak için eğilen palyaçodan çekiştirerek uzaklaştırdığını gördüm. "Sana kaç defa söyledim; sıradan insanlarla *asla* konuşma!"

Grubumuz özellikle çocukları büyülemek için tasarlanmış böylesine dikkat dağıtıcı bir yerde bir arada kalmakta zorlanacağımız kadar kalabalıktı. Ne zaman aramızdan biri parlak renkli çarkıfeleklerle ya da hâlâ dumanı tüten şekerlemelerle dolu bir tezgâha yakından bakmak için aramızdan ayrılsa Bronwyn cici annemiz gibi davranıp bizi bir araya getiriyordu. Dikkati en kolay dağılan Olive'di ve sık sık ciddi bir tehlike altında olduğumuzu unutuyor gibi görünüyordu. O kadar çok sayıda çocuğu hizada tutabilmemizin mümkün olmasının tek nedeni, aslında çocuk olmamalarıydı; çocuksu istekleriyle savaşıp onları dengeleyen olgun bir yanları da vardı. Gerçek çocuklarla durumumuzun umutsuz olacağından emindim.

Bir süre Bayan Wren'e benzeyen birilerini veya tuhafların saklanabileceği yerleri arayarak amaçsızca dolaştık. Ama buradaki *her şey* tuhaf görünüyordu, bu döngü, kaotik acayipliğiyle tuhaflar için kusursuz bir gizlenme yeriydi. Oysaki burada bile insanlar tarafından fark ediliyorduk; yanından geçtiğimiz herkes başını hafifçe çevirerek bizi izliyordu. Paranoyaklaşmaya başlamıştım. Çevremizdeki insanların kaçı hortlakların casusu ya da hortlaktı? Ben özellikle Bronwyn'in Olive'i yanından çektiği palyaçodan şüpheleniyordum. Orada burada karşımıza çıkmaya devam ediyordu. Orada bulunduğumuz süre boyunca yanından en az beş defa geçmiş olmalıydık: Dar bir sokağın köşesinde oyalanıyordu, pencerelerin birinden aşağı bakıyordu, küçük bir çadırı andıran fotoğraf kabininden bizi izliyordu, karman çorman saçları ve ürkütücü makyajı kırsal yerlerin resmedildiği pastoral bir tablonun sahne arkasıyla acayip bir zıtlık içindeydi. Sanki aynı anda farklı yerlerde bulunabiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Böylesine savunmasızca ortalarda dolaşmamız hiç iyi değil," dedim Emma'ya. "Sonsuza dek daireler çizemeyiz. İnsanlar bizi fark etmeye başlıyor. Özellikle de *palyaçolar*."

"Palyaçolar mı?" dedi. "Neyse, sana katılıyorum ama bu çılgınlığın içinde nereden başlayacağımızı bilmek çok zor."

"Genelde *tüm* karnavalların en tuhaf kısmı neresiyse oradan başlamalıyız," dedi Enoch aramıza girerek. "Küçük gösteriler." Meydanın sınırındaki uzun, zevksizce süslenmiş, şatafatlı cepheye işaret etti. "Küçük gösteriler ve tuhaflar tıpkı süt ve kurabiye ya da gölgeler ve hortlaklar gibi ayrılmaz birer ikilidir."

"Genellikle öyledir," dedi Emma, "ama hortlaklar da bunu biliyor. Bayan Wren'in özgürlüğünü böylesine bariz yerlerde saklanarak koruyamayacağından eminim."

"Daha iyi bir fikriniz var mı?" dedi Enoch.

Yoktu. Biz de yönümüzü küçük gösterilerin sergilendiği çadıra çevirdik. Gözünü üzerimizden ayırmayan palyaçonun hâlâ peşimizde olup olmadığını görmek için arkama baktım ama çoktan kalabalığın içinde gözden kaybolmuştu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Küçük gösterilerin sergilendiği çadırın önünde pejmürde kılıklı bir çığırtkan elindeki megafona bağırıyor ve küçücük bir ücret karşılığında "doğanın en şok edici hatalarını, kanunun izin verdiği ölçüde" gözler önüne sermeyi vaat ediyordu. Gösterinin adı İnsan Acayiplikleri Kongresi'ydi.

"Katıldığım yemekli davetlere benziyor," dedi Horace.

"Bu 'acayipliklerden' bazıları tuhaf olabilir," dedi Millard, "ve bu durumda da Bayan Wren hakkında bilgi sahibi olabilirler. Bunun için giriş ücretini ödemeye değer diyorum."

"Giriş ücretini ödeyecek paramız yok," dedi Horace cebinden pamuk tiftikleriyle benek benek olmuş son bozukluğunu çıkarırken.

"Ne zamandan beri küçük gösterileri izlemek için para ödüyoruz?" diye sordu Enoch.

Enoch'u takip ederek küçük gösterilerin sergilendiği çadırın arkasına dolandık. Burada, duvara benzer cephe yerini büyük, derme çatma bir çadıra bırakmıştı. Göze çarpmadan içeri girmek için çadır bezinde delik arıyorduk ki çadırın eteği hızla açıldı ve iyi giyimli bir adamla bir kadın dışarı fırladı. Adam kadını tutuyor, kadın ise elini yelpaze gibi kullanarak nefes almaya çalışıyordu.

"Kenara çekilin!" diye bağırdı adam. "Bu kadının havaya ihtiyacı var!"

Çadırın üstündeki tabelada SADECE SANATÇILAR yazıyordu.

İçeri süzüldük ve o anda donakaldık. Girişin hemen yanındaki püsküllü taburenin üstünde sıradan görünümlü bir çocuk oturuyordu. Görünüşe göre resmi bir yetkisi vardı. "Siz sanatçı mısınız?" dedi. "Eğer sanatçı değilseniz içeri giremezsiniz."

Gücenmiş numarası yapan Emma, "Tabii ki sanatçıyız," dedi ve söylediklerini kanıtlamak istermişçesine parmağının ucunda minicik bir ateş yaktı ve gözüne bastırarak söndürdü.

Oğlan hiç de etkilenmemiş bir halde omuzlarını silkti. "Devam edin o zaman."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Karanlığa alışmaları için gözlerimizi kırpıştırıp durarak sallana sallana çocuğun yanından geçtik. Küçük gösterilerin sergilendiği çadır, brandadan yapılmış, alçak tavanlı bir labirentti. Meşalelerle dramatik bir şekilde aydınlatılmış yegâne koridoru, her yirmi-otuz adımda bir keskin dönüşler yapıyordu. Böylece her köşe başında "doğanın nefretinin başka bir sonucuyla" karşılaşıyorduk. Bazıları gülen bazılarıysa beti benzi atmış yüzleriyle tir tir titreyen birkaç izleyici ters yönde yanımızdan geçip gitti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İlk birkaç ucube küçük gösterilere özgü sıradan kişilerdi: dövmelerle kaplı "resimli" bir adam; uzun bıyıklarıyla oynarken kıkır kıkır gülen sakallı bir kadın; yüzünü iğnelerle delip çekiçle burun deliklerine çivi çakan ve kendisini iğnedenlik sanan bir adam. Her ne kadar sonuncusunu etkileyici bulmuş olsam da Bayan Peregrine'le birlikte küçük gösteriler sergileyerek Avrupa'yı gezen arkadaşlarımdan bazıları esnemelerini güçlükle bastırabildiler.

Üstünde ŞAŞIRTICI KİBRİT ADAMLAR yazan afişin altında, takım elbisesine yüzlerce kibrit kutusu yapıştırılmış bir adam kibrit çöpleriyle kaplı benzer bir giysi içindeki diğer adama çarparak yapmacık bir korku içinde oradan oraya koşuşturan kibrit adamın göğsünden alevlerin püskürmesine yol açıyordu.

"Amatörler," diye mırıldandı Emma bizi bir sonraki gösteriye doğru çekiştirirken.

Acayiplikler gittikçe daha acayip bir hal aldı. Uzun, püsküllü elbisesinin içinde genç bir kız boynuna devasa bir piton yılanı dolamıştı. Yılan kızın emirlerine amade halde kıvranıp dans ediyordu. Emma yılanları baştan çıkarma yeteneğinin sadece *syndrigastiye* özgü olduğunu söyleyerek en azından bunun epeyce tuhaf olduğunu kabul etti. Ama kıza Bayan Wren'den bahsettiğinde kız bize sert bir bakış atarken yılanı da tıslayarak sivri dişlerini gösterince yolumuza devam etmek zorunda kaldık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu zaman kaybından başka bir şey değildi," dedi Enoch. "Bayan Peregrine'in zamanı tükeniyor ve bizse bir karnavalda geziyoruz! Neden biraz şekerleme alıp günün tadını çıkarmıyoruz?"

Geriye görülecek tek bir ucube kaldığından yolumuza devam ettik. Son sahne sade bir fon ve üzerinde çiçekler bulunan küçük bir masa dışında bomboştu. Şövaleye geçirilmiş afişteyse dünyaca ünlü katlanan adam yazıyordu.

Sahne görevlisi elinde bir valizle sahneye çıktı. Valizi yere bıraktı ve oradan ayrıldı.

Kalabalık toplandı. Valiz sahnenin ortasında öylece duruyordu. İnsanlar, "Gösteriye başla!" ve "Ucubeyi getirin!" diye bağırmaya başladılar.

Valiz hafifçe kımıldadı. Sonra sarsılmaya ve yana devrilene dek öne arkaya sallanmaya başladı. Kalabalık, gözlerini valizden ayırmadan sahneye doğru yaklaştı.

Önce valizin mandalları, sonra da kendisi yavaşça açıldı. Bir çift beyaz göz, kalabalığı süzdü ve ardından valiz biraz daha açılarak bir yüzü gözler önüne serdi; bu, her nasılsa katlanarak benim gövdemden daha büyük olmayan bir valizin içine sığmış, ince bıyıklı, küçük yuvarlak gözlüklü, yetişkin bir adamın yüzüydü.

Kalabalıktan o sırada bir alkış tufanı yükseldi ve alkışlar, adam kollarını ve bacaklarını birer birer uzatıp küçücük valizden tamamen çıktığı sırada iyice güçlendi. Adam fasulye sırığı kadar ince ve uzundu; o kadar zayıftı ki kemikleri kırılıp derisinden çıkacak gibi görünüyordu. Ünlem işaretinin can bulmuş halini andırıyordu ama kendisini öylesine vakur bir edayla taşıyordu ki ona gülmek mümkün değildi. Yerlere kadar eğilip seyircileri selamlamadan önce kalabalığı gözleriyle süzdü.

Sonra eklemlerinin aklınıza gelebilecek her şekilde eğrilip büküldüğünü sergilemek için birkaç dakikasını ayırdı. Dizini, ayağının üstü kalçasına dokunacak kadar kıvırıp kalçalarını bükerek göğsüne değdirdi. Biraz daha süren alkışların ve birkaç selamlamanın ardından gösterisi sona erdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kalabalık dağılırken orada oyalandık. Emma ona seslendiğinde katlanan adam sahneden ayrılmak üzereydi. "Siz de tuhafsınız, değil mi?"

Adam durdu. Zorbaca bir kızgınlıkla yavaşça dönerek Emma'ya baktı. "Pardon?" dedi ağır bir Rus aksanıyla.

"Sizi bu şekilde köşeye sıkıştırdığım için üzgünüm ama Bayan Wren'i bulmamız gerekiyor," dedi Emma. "Buralarda bir yerde olduğunu biliyoruz."

"Peh!" dedi adam kahkahayla tıslama arasında bir sesle Emma'yı başından savuşturarak.

"Bu acil bir durum!" diye yalvardı Bronwyn.

Katlanan adam kollarını kemikli bir X şeklinde kavuşturduktan sonra, "Söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum," diyerek sahneyi terk etti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Bronwyn.

"Aramaya devam edeceğiz," dedi Emma.

"Ya Bayan Wren'i bulamazsak?" dedi Enoch.

"*Aramaya devam edeceğiz*," dedi Emma dişlerinin arasından. "Herkes anladı mı?"

Herkes kusursuz bir şekilde anlamıştı. Seçeneklerimiz tükenmişti. Eğer bu işe yaramazsa, eğer Bayan Wren burada değilse ya da onu kısa zaman içinde bulamazsak tüm gayretlerimiz bir hiç uğruna olmuş olacaktı ve Bayan Peregrine de sanki Londra'ya hiç gelmemişiz gibi yitip gidecekti.

Küçük gösterilerin sergilendiği çadırdan çıkmak için içeri girerken kullandığımız yolu takip ederek kederli bir tavırla yürümeye koyulduk. Artık boş olan sahnelerin ve sıradan görünümlü çocuğun yanından geçerek çadırdan çıkıp gün ışığına adım attık. Sıradan görünümlü çocuk, çadırın eteğinden kafasını uzattığı anda ne yapacağımızı bilemez halde çıkışın hemen yanında dikiliyorduk. "Sorun mu var?" dedi. "Gösteriyi mi beğenmediniz?"

"Gösteri... iyiydi," dedim çocuğu başımdan savmaya çalışarak.

"Sizin için yeterince tuhaf değil miydi?" diye sordu.

İşte, dikkatimizi çeken de bu oldu. "Ne dedin?" dedi Emma.

"Wakeling ve Rookery," dedi meydanın öteki ucuna işaret ederek. "*Gerçek* gösteri orada." Sonra bize göz kırpıp yeniden çadıra girdi.

"Bu epeyce gizemliydi," dedi Hugh.

"*Tuhaf* mı dedi o?" dedi Bronwyn.

"Wakeling ve Rookery de nedir?" dedim.

"Bir yer," dedi Horace. "Belki de bu döngünün içinde bir yer."

"İki sokağın kesişme noktası olabilir," dedi Emma ve çocuğa ne demek istediğini sormak için çadıra geri döndü ama oğlan çoktan ortalıktan kaybolmuştu.

Biz de yeniden kalabalığın içine dalarak çocuğun işaret ettiği yere, meydanın öteki ucuna doğru yürümeye başladık. Geriye kalan son umut kırıntımız, varlığından bile emin olmadığımız garip isimli iki sokak adına bağlıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

* * *

Meydanın birkaç blok ötesinde kalabalığın gürültüsü etkisini yitirdi ve yerini fabrikalara özgü takırtı ve seslere bıraktı. Kızaran et ve hayvan gübresi kokularının yerini ise çok daha beter ve adı koyulamaz bir koku almıştı. İki tarafı duvarlarla çevrilmiş, Styx Nehri'ni andıran bir çamur deryasını geçerek fabrikalarla, atölyelerle ve gökyüzüne siyah dumanlar saçan bacalarla dolu bir mahalleye girdik. Wakeling Sokağı'nı bulduğumuz yer de burasıydı. Rookery Sokağı'nı arayarak Wakeling boyunca yürüdük ama sokak, Enoch'un River Fleet dediği büyük bir pis su kanalında son bulunca arkamıza dönüp diğer tarafa doğru yürümeye koyulduk. Wakeling'e adım attığımız noktayı arkamızda bıraktığımızda sokak kıvrıldıkça fabrikalar ve atölyeler bomboş cepheli, üzerinde tabela bulunmayan ve birbirinin benzeri küçücük ofislere dönüşmeye başladı. Sanki burası meçhul kalmak amacıyla inşa edilmiş bir mahalleydi.

Uzun süredir içimde beslediğim o kötü his iyice beter bir hal aldı. Oyuna getirildiysek, kimse görmeden pusuya düşürülmek için şehrin terk edilmiş bir kısmına gönderildiysek ne olacaktı?

Sokak kıvrıldı. Yeniden düzleştiği sırada, önümde yürüyen ama aniden duran Emma'ya çarptım.

"Sorun nedir?" dedim.

Yanıt vermek yerine sadece bir yeri işaret etti. Önümüzde uzanan T şeklindeki kavşakta büyük bir kalabalık toplanmıştı. Her ne kadar karnavalın düzenlendiği alanda hava yapış yapış ve sıcak olsa da buradaki insanların çoğunun üzerinde kaban ve atkı vardı. Özellikle bir binanın çevresinde toplanmış ve tıpkı bizim gibi şaşkınlıktan küçük dillerini yutmuş vaziyette oraya bakıyorlardı. Binanın öyle ilgi çekici bir yanı yoktu; üç katında dar ve oval pencereleri olan, dört katlı, eski bir ofis binasıydı. Aslında neredeyse çevresindeki binalara tıpatıp benziyordu. Tek bir istisna dışında: Bu bina tepeden tırnağa buz tutmuştu. Pencereleri ve kapıları buzla kaplanmıştı. Her pervazdan köpek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dişlerini andıran sarkıtlar sallanıyordu. Kapı eşiklerinde kar birikmiş, kaldırımda kocaman yığınlar halinde bir araya toplanmıştı. Binayı bir kar fırtınası vurmuş gibiydi; ama *içeriden*.

Kar yüzünden tahrip olmuş sokak tabelasına göz attım: R–KERY SOKA–.

"Burayı biliyorum," dedi Melina. "Burası resmi kayıtların tutulduğu tuhaf arşivleri."

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi Emma.

"Bayan Thrush beni buradaki denetmenin ikinci asistanı olmam için yetiştiriyordu. Sınav çok zordur. Yirmi bir yıldır bu sınava hazırlanıyorum."

"Böyle buzla kaplı olması mı gerekiyor?" diye sordu Bronwyn.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Melina.

"Ayrıca Ymbryne Konseyi'nin Yıllık İçtüzük Denetimi için toplandığı yer de burası," dedi Millard.

"Ymbryne Konseyi *burada* mı buluşuyor?" dedi Horace. "Burası son derece mütevazı bir yer. Ben daha ziyade şato ya da onun gibi bir şeyler hayal etmiştim."

"Dikkat çekmemeli," dedi Melina. "Toplandıkları yere gözünün bile takılmaması gerek."

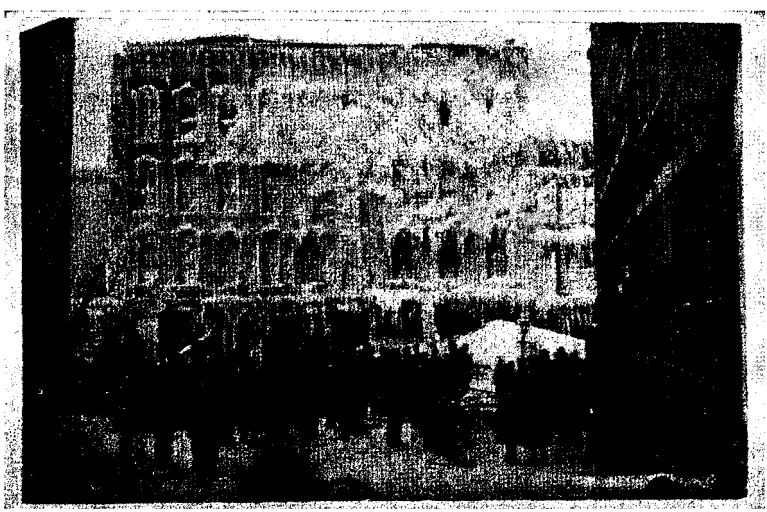
"O zaman, gizlilik konusunda epey berbat bir iş çıkarıyorlar," dedi Enoch.

"Dediğim gibi, normalde buzla kaplı değildir."

"Burada ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum.

"İyi bir şeyler olmadığı kesin," dedi Millard. "Hem de hiç iyi şeyler olmuyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Binaya yaklaşıp keşfe çıkmamız gerektiği kesindi ama bu, ahmaklar gibi aceleci davranacağımız anlamına gelmiyordu. Geride kalıp belirli bir mesafeden olup biteni izledik. İnsanlar gelip gidiyorlardı. Biri kapıyı açmayı denedi ama buz yüzünden yerinden oynamıyordu. Kalabalık biraz dağıldı.

"Tik, tak, tik, tak," dedi Enoch. "Zaman kaybediyoruz."

Kalabalıktan geriye kalanların arasına dalıp buzlu kaldırıma adım attık. Bina, etrafına buz gibi bir hava yayıyordu. Ürperip soğuğa karşı kendimizi korumak için ellerimizi ceplerimize sokuşturduk. Bronwyn kapıyı açmak için gücünden faydalandı. Her ne kadar Bronwyn elini uzatır uzatmaz menteşelerinden fırlayıp yerinden çıksa da kapının ardındaki koridor tamamen buz tutmuştu. Binanın derinliklerine doğru yayılan mavi ve bulutumsu bulanıklık duvardan duvara uzanıyor, yerden tavana kadar yükseliyordu. Aynısı pencereler için de geçerliydi: Camlardan önce birinin, sonra diğerinin üstündeki karları sildim ama her ikisinden de yalnızca buz görülüyordu. Sanki binanın orta yerinde bir buzul doğuyordu ve dondurucu dilleri, açıklık bulduğu her yeri zorla ele geçirmeye çalışıyordu.

İçeri girmek için aklımıza gelen her yolu denedik. Sıkışmamış bir kapı ya da pencere bulma umuduyla binanın etrafını dolaştık ama tüm olası giriş yerleri tıka basa buzla doluydu. Yerdeki taşları ve tuğlaları alıp buzu kırmaya çalıştık ama adeta doğal olamayacak kadar sertti; Bronwyn bile birkaç santimden fazla kazmayı beceremeyişti. Millard binadan bahsedilip bahsedilmediğini görmek için *Masallar*'ı inceledi ama orada da hiçbir şey, bulunabilecek hiçbir sır yoktu.

Bir risk almaya karar verdik. İnsanların onu görmesini engellemek için Emma'nın etrafında yarım bir daire oluşturduk. O da ellerini ısıtıp koridoru dolduran buz duvarının üstüne koydu. Bir dakika sonra elleri buzun içine gömülmeye başladı; eriyen sular yere damlayarak ayaklarımızın dibinde küçük bir su birikintisi oluşturdu ama bu acı verecek kadar uzun sürüyordu. Beş dakikanın sonunda elleri buzun içine sadece dirseklerine kadar gömülebilmişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu hızla gidersek koridora ancak önümüzdeki hafta ulaşırız," dedi kollarını buzun içinden çıkararak.

"Bayan Wren'in gerçekten içeride olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Bronwyn.

"İçeride *olmalı*," dedi Emma sertçe.

"Bulaşıcı iyimserliğini son derece hayret verici buluyorum," dedi Enoch. "Eğer Bayan Wren içerideyse çoktan donup kaskatı kesilmiştir."

Emma sonunda patladı. "Gamlı baykuşun tekisin! Felaket habercisisin! Yarın dünyanın sonu gelecek olsa mutlu olur, üstelik karşımıza geçip bir de *ben demiştim* dersin!"

Enoch şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırarak kıza baktı, sonra oldukça sakin bir tavırla konuşmaya başladı. "İstersen hayal dünyasında yaşamayı tercih edebilirsin, tatlım ama ben gerçekçiyim."

"*Hayatında bir kez olsun* sadece eleştirmesen," dedi Emma, "*hayatında bir kez olsun* kriz sırasında ölüm ve başarısızlık beklentisiyle omuzlarını silkmek yerine işimize yarayabilecek bir öneride bulunsan, sona ermek bilmeyen karamsar ruh haline katlanabilirim! Ama şu anki haliyle..."

"Her şeyi denedik!" diye araya girdi Enoch. "Daha ne önerebilirim ki?"

"Henüz denemediğimiz *bir şey* var," dedi Olive grubun kenarından seslenerek.

"O da neymiş?" diye sordu Emma.

Olive anlatmak yerine göstermeyi tercih etti. Kaldırımdan ayrılarak kalabalığın içine karıştı, yüzünü binaya döndü ve tüm gücüyle bağırdı. "*Merhaba Bayan Wren! Eğer içerideyseniz lütfen dışarı gelin! Sizin yardımınıza...*"

Henüz cümlesini tamamlayamadan Bronwyn onu sıkıca yakalayarak durdurdu ve Olive'in cümlesinin geri kalanı iri kızın koltukaltında boğuldu. "*Sen aklını mı kaçırdın?*" dedi Bronwyn, Olive'i kolunun altından çıkarırken. "Fark edilmemize neden olacaksın!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Küçük kızın gözlerinden yaşlar akmaya başladığında Bronwyn onu biraz daha azarlamak üzere kaldırıma bırakmıştı. "Bizi fark etseler ne olacak?" dedi Olive. "Bayan Wren'i bulamazsak ve Bayan Peregrine'i kurtaramazsak koca hortlak ordusu şu anda üstümüze çullansa ne olur, çullanmasa ne olur?"

Bir kadın kalabalığın içinden sıyrılıp bize yaklaştı. Epeyce yaşlıydı, sırtı yaşından dolayı kamburlaşmıştı. Pelerininin başlığıysa yüzünü kısmen gizliyordu. "O iyi mi?" diye sordu kadın.

"İyi, teşekkür ederiz," dedi Emma kadından kurtulmak istermişçesine.

"İyi *değilim!*" dedi Olive. "*Hiçbir şey* yolunda değil! Tek istediğimiz huzur içinde adamızda yaşamaktı ama kötü yaratıklar gelip müdiremize zarar verdiler. Şimdi tek istediğimiz ona yardım etmek ve *bunu* bile yapamıyoruz!"

Olive başını göğsüne düşürüp acıklı bir şekilde ağlamaya başladı.

"O zaman," dedi kadın, "iyi ki beni görmeye gelmişsiniz."

Olive başını kaldırıp burnunu çekti ve, "O nedenmiş?" diye sordu.

Ve kadın o anda sırra kadem bastı.

Öylece yok oldu.

Giysileri ve pelerini havalı bir huuup sesiyle kaldırıma düştü. Konuşamayacak kadar şaşkındık. Ta ki küçük bir kuş pelerinin kıvrımlarının arasından hoplayarak çıkana dek.

Donakaldım. Kuşu yakalayıp yakalamamak konusunda kararsızdım.

"Bunun ne tür bir kuş olduğunu bileniniz var mı?" diye sordu Horace.

"Sanırım bu bir çalıkuşu," dedi Millard.

Kuş kanatlarını çırptı, havalandı ve uçarak bizden uzaklaşıp binanın yan tarafında gözden kayboldu.

"Onu kaybetmeyin!" diye bağırdı Emma ve hepimiz buzun üstünde kayıp tökezleyerek kuşun peşinden koşmaya başladık.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Köşeyi dönerek buzulları andıran binayla yanındaki bina arasında kalan, karla kaplı dar sokağa daldık.

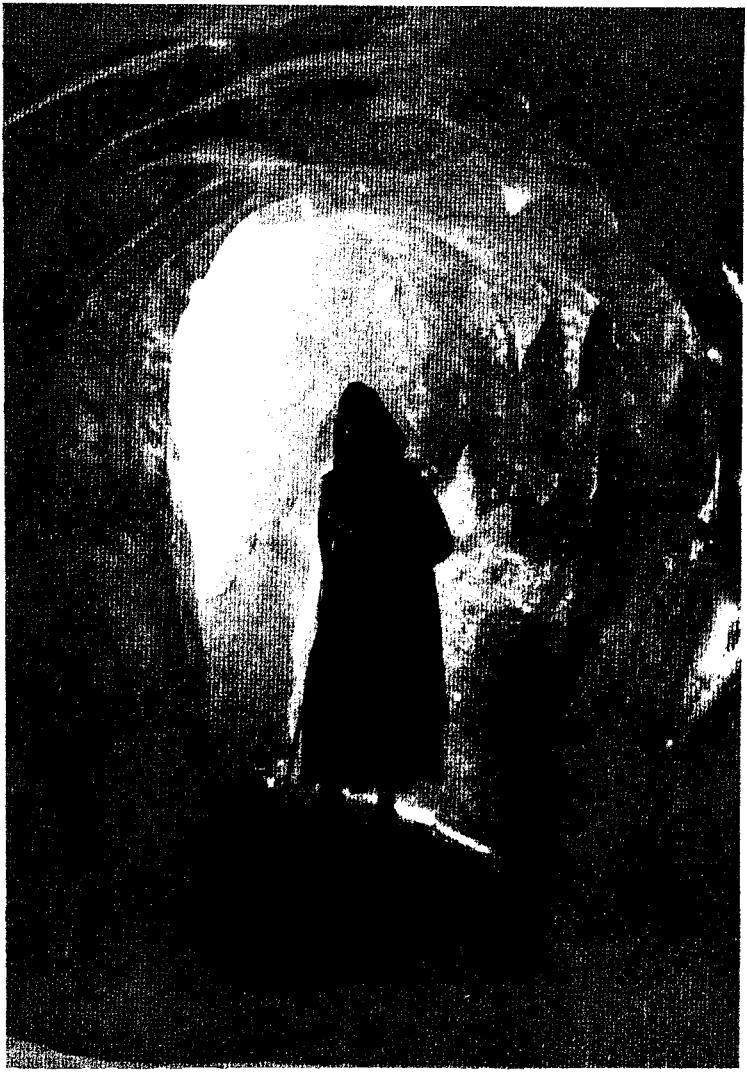
Kuş gitmişti.

"Lanet olsun!" dedi Emma. "Nereye kayboldu?"

Sonra ayaklarımızın altındaki toprağın derinliklerinden bir dizi tuhaf ses yükseldi: Metalik tangırtılar, konuşmalar ve sifon sesini andıran bir gürültü. Karı ayaklarımızla dağıtınca yerdeki tuğlaların arasında kömürlük girişlerini andıran bir çift ahşap kapı olduğunu gördük.

Kapılar kilitli olmadığından kendimize doğru çekerek açtık. İçeride karanlığa doğru uzanan merdivenler vardı. Basamakların üstündeki buz eriyor, sular göremediğimiz bir su kanalına doğru gürültülü bir şekilde akıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Emma çömelip karanlığın derinliklerine doğru seslendi. "Merhaba? Orada kimse var mı?"

"Gelecekseniz," dedi uzaktan gelen bir ses, "çabuk olun!"

Emma şaşkın şaşkın ayağa kalktı. Sonra, "Kimsiniz?" diye bağırdı.

Bir yanıt bekledik. Ama kimse cevap vermedi.

"Neyi bekliyoruz?" dedi Olive. "O, Bayan Wren'di!"

"Bundan emin olamayız," dedi Millard. "Burada *ne* olduğunu bilmiyoruz."

"O zaman neler olduğunu öğreneceğim," dedi Olive ve kimse onu durduramadan kömürlüğün kapısına gidip içeri girerek usulca aşağı doğru süzüldü. "Hâlâ hayattayım!" dedi karanlığın içinden bizimle dalga geçen sesi.

Böylece utanç içinde onu takip ederek basamakları indik ve kalın bir buz katmanının içindeki tünele adım attık. Tavandan buz gibi sular damlıyor, kesintisiz birer ırmak gibi duvarlardan süzülüyordu. Üstelik içerisi zifiri karanlık değildi; önümüzdeki geçidin derinliklerine doğru uzanan dönemecin ardından loş bir ışık geliyordu.

Bize doğru yaklaşan ayak sesleri duyduk. Hemen önümüzdeki duvarda birinin gölgesi belirdi. Sonra geçidin ilerisindeki dönemecin öte yanından pelerinli biri çıktı. Loş ışıkta sadece bir siluetten ibaretti.

"Merhaba çocuklar," dedi siluet. "Ben Balenciaga Wren ve burada olduğunuz için çok mutluyum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BÖLÜM ON İKİ

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ben Balenciaga Wren.

Bu sözcükleri duymak basınç altındaki bir şişenin tıpasını açmak gibiydi. Başlangıçta herkes derin bir oh çekti –soluk sesleri, kıkırdamayı andıran kahkahalar– ve sonra rahatlama yerini coşkuya bıraktı. Emma ve ben zıplayıp birbirimize sarıldık; Horace kendini dizlerinin üstüne bırakıp kollarını havaya kaldırarak sessizce, "*Şükürler Olsun!*" dedi. Olive o kadar heyecanlanmıştı ki kurşun ayakkabılarına rağmen havaya yükseldi ve, "Bir-bir-bir daha as-asla başka bir ymbryne göremeyeceğimizi sa-sa-sandık!" diye kekeledi.

Nihayet Bayan Wren karşımızda duruyordu. Bundan günler önce bizim için pek bilinmeyen bir döngünün garip ymbrynesinden daha fazlasını ifade etmiyordu ama o günden beri efsanevi bir önem kazanmıştı: Bildiğimiz kadarıyla Bayan Wren özgür ve zarar görmemiş ymbrynelerin sonuncusuydu. O, yokluğunu hissettiğimiz umudun simgesiydi. Ve sonunda karşımızdaydı; öylesine insani ve kırılgandı ki. Onu Addison'ın fotoğrafından hatırladım ama artık gümüş rengi saçlarının arasında tek bir siyah tutam yoktu. Endişelerinin sonucu olarak yüzünde oluşan derin çizgiler alnında kümeleniyor ve dudaklarının kenarlarında iki parantezi andırıyordu. Pek yaşlı olmasa da omuzları çökmüştü ve koskoca bir yükün altında eziliyor gibiydi: Çaresiz umutlarımızın ağırlığı, kadının üstüne yığılıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ymbryne pelerininin başlığını çıkardı ve, "Sizinle tanıştığıma ben de çok memnun oldum canlarım ama hemen içeri girmelisiniz; dışarısı güvenli değil," dedi.

Arkasını dönüp sallana sallana geçide girdi. Annelerinin peşindeki küçük ördek yavruları gibi sıraya dizilip buzdan geçitte kadını takip etmeye koyulduk. Ayaklarımız kayıyor, düşmemek adına dengemizi korumak için kollarımızı garip şekillerde havaya kaldırıyorduk. Ymbrynelerin tuhaf çocuklar üstündeki etkisi işte böyleydi: Henüz tanışmış dahi olsak bir ymbrynenin varlığı hepimizi derhal sakinleştirmişti.

Zemin yukarı doğru eğim kazanarak bizi karla kaplı sessiz kömür ocaklarının yanından geçirip içinde bulunduğumuz tünel dışında yerden tavana ve duvardan duvara karla tıkanmış geniş bir odaya götürdü. Tünel doğrudan odanın ortasına oyulmuştu. Buz kalın ama berraktı ve bazı yerlerde şekilleri hafifçe bozulsa da altı-yedi metre ötesini görmek mümkündü. Oda, kocaman masaya bakacak şekilde sıralanmış dik sırtlı sandalyeleri ve tonlarca buzun arasına sıkışıp kalmış dosya dolaplarıyla bir resepsiyon alanına benziyordu. Ulaşılmaz pencerelerden giren güneş ışığı içeride mavi mavi parlıyordu. Pencerelerin ötesindeki sokak muğlak bir grilikten ibaretti.

Yüzlerce gölge bir araya gelip buzu kırmak için en az bir hafta çalışsa bile yine de bize ulaşamazdı. Tünelin bir girişi olmasaydı, burası kusursuz bir kale sayılabilirdi. Kusursuz bir kale ya da kusursuz bir hapishane.

Duvarlarda düzinelerce saat asılıydı. Hareketsiz kalmış akrep ve yelkovanları rasgele yönlere işaret ediyordu. (Belki de bunlarla farklı döngülerdeki zaman akışını takip ediyorlardı.) Onların üstündeyse bazı ofislerin nerede olduğunu gösteren ok işaretleri vardı:

←ZAMANSAL İŞLER SEKRETERLİĞİ
←GÖRSEL KAYITLAR MÜDÜRLÜĞÜ
ÖZEL OLMAYAN ACİL DURUMLAR→
GİZLEME VE ERTELEME BÖLÜMÜ→

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Zamansal İşler bürosunun kapısından baktığımda buzun içine sıkışıp kalmış bir adam gördüm. Kambur bir halde donup kalmıştı. Sanki buz bütün bedenini ele geçirirken ayağını yerinden oynatmaya uğraşmış gibi görünüyordu. Uzun zamandır oradaydı. Ürperdim ve bakışlarımı kaçırdım.

Henüz buzun içinde kalmamış ama her yerine kâğıtlar saçılmış şık görünümlü, korkuluklu bir merdivende tünel son buldu. Alttaki basamaklarda bir kız dikiliyor, büyük bir merakla kaygan zemin üstündeki ağır aksak adımlarımızı izliyordu. Ortadan ikiye ayrılmış, kalçalarına dek uzanan upuzun saçları, düzeltmekten bir türlü vazgeçemediği küçük, yuvarlak gözlükleri ve daha önce hiç gülümsememiş gibi görünen incecik dudakları vardı.

"Althea!" dedi Bayan Wren sertçe. "Geçit açıkken öylece ortalıkta dolaşamazsın. Buraya her şey girmiş olabilirdi!"

"Evet, müdire," dedi kız ve başını hafifçe yana eğdi. "Bunlar kim, müdire?"

"Bunlar Bayan Peregrine'in gözetimindeki çocuklar. Daha önce sana onlardan bahsetmiştim."

"Yanlarında yiyecek bir şeyler getirmişler mi? İlaç? İşimize yarayacak herhangi bir şey?" Kız işkencevari bir yavaşlıkla konuşuyordu. Ses tonu da en az yüzündeki ifade kadar ruhsuzdu.

"İşini bitirene dek başka soru sormak yok," dedi Bayan Wren. "Şimdi acele et!"

"Baş üstüne, müdire," dedi kız ve hiç acele etmeden ellerini duvarlarda gezdirerek tünel boyunca aheste aheste yürümeye başladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bunun için üzgünüm," dedi Bayan Wren. "Althea laf anlamaz biri değildir; sadece doğuştan katır gibi inatçıdır. Ama kurtları bizden uzak tutuyor ve ona çok ihtiyacımız var. Geri dönene kadar onu burada bekleyeceğiz."

Bayan Wren en alt basamağa oturdu. Oturmak için eğilirken adeta çatırdayan kemiklerinin sesini duyabiliyordum. *Kurtları uzak tutmakla* ne demek istediğini anlamamıştım ama sorulacak başka sorularımız vardı. Bu yüzden, kurtlarla ilgili olan beklemek zorundaydı.

"Bayan Wren, kim olduğumuzu nereden anladınız?" diye sordu Emma. "Size kim olduğumuzu söylememiştik."

"Bilmek ymbrynelerin işidir," diye yanıtladı. "Buradan İrlanda Denizi'ne kadar ağaçlarda gözcülerim var. Ayrıca epeyce ünlüsünüz! Sadece tek bir ymbrynenin gözetimindeki çocuklar çürümüşlerin elinden zarar görmeden kurtuldu ve o da Bayan Peregrine'inkiler. Ama yakalanmadan buraya kadar nasıl geldiğinize ve tuhaflar aşkına, beni nasıl bulduğunuza dair hiçbir fikrim yok!"

"Karnavaldaki çocuklardan biri bizi buraya yönlendirdi," dedi Enoch. Elini çene hizasına kadar kaldırdı. "Bu boylardaydı. Kafasında aptal bir şapka vardı."

"Gözcülerimizden biri," dedi Bayan Wren başıyla onaylayarak. "Ama *onu* nasıl buldunuz?"

"Casus güvercinlerinizden birini yakaladık," dedi Emma gururla, "ve o da bizi bu döngüye getirdi." (Bayan Peregrine'in güvercini öldürdüğü kısmı atlamıştı.)

"Güvercinlerim!" diye bağırdı Bayan Wren. "Ama onları nereden biliyordunuz? Güvercinlerimden birini *yakalamayı* nasıl akıl ettiniz?"

Sonra Millard öne çıktı. Donmamak için Horace'ın kılık değiştirme odasından aldığı kabanı giyiyordu ve her ne kadar Bayan Wren havada süzülen kaban karşısında şaşırmış görünmese de görünmez çocuk konuşmaya başladığında hayret içinde kaldı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kuşlarınızın yerini *Tuhaf Masallar* sayesinde buldum ama onları ilk olarak dağın tepesindeki hayvan meskeninde yaşayan kendini beğenmiş bir köpekten duyduk."

"Ama *kimse* hayvan meskenimin yerini bilmez!"

Bayan Wren adeta konuşamayacak kadar hayrete düşmüştü ve verdiğimiz her yanıt yeni soruları doğurduğundan o küçücük kayıklarla adadan kaçışımızdan başlayarak olabildiğince hızlı bir şekilde bütün hikâyemizi anlattık.

"Az kalsın boğuluyorduk!" dedi Olive.

"Ve neredeyse vurulacak, bombalar yüzünden havaya uçacak ve gölgelere yem olacaktık," dedi Bronwyn.

"Yeraltı trenlerinden birinin altında kalmaktan da kıl payı kurtulduk," dedi Enoch.

"Bir de komodinin altında ezilmekten," dedi Horace kısık gözlerle telekinetik kıza bakarak.

"Bayan Peregrine'e yardım edebilecek birini bulmak için tehlikeli bir ülkede çok uzun bir yol kat ettik," dedi Emma, "Tek umudumuz sizin o kişi olmanızdı Bayan Wren."

"Hatta buna bel bağladık," dedi Millard.

Bayan Wren konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika bekledi ve sonunda konuşmaya koyulduğunda sesi duygu doluydu. "Sizi cesur, harika çocuklar. Hepiniz birer mucizesiniz ve her ymbryne gözetiminde olduğunuz için sizinle gurur duyardı." Pelerininin koluyla gözyaşlarını sildi. "Bayan Peregrine'inize olanlardan ötürü çok üzgünüm. Onu pek iyi tanımazdım. Biraz içine kapanık biriyimdir ama size şu konuda söz veriyorum: Onu geri alacağız. Onu ve tüm kız kardeşlerimizi!"

Onu geri alacağız mı?

İşte o anda Bayan Peregrine'in hâlâ Horace'ın taşıdığı çuvalda gizli olduğunu fark ettim. Bayan Wren henüz onu görmemişti!

Horace, "O zaten burada ki!" dedi ve çuvalın ağzını açıp yere bıraktı.

Bir an sonra Bayan Peregrine sallanarak dışarı çıktı. Karanlıkta onca zaman geçirdiği için başı dönüyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kadim Irk aşkına!" diye bağırdı Bayan Wren neşeyle. "Ama... onun da hortlaklar tarafından kaçırıldığını duymuştum!"

"*Kaçırılmıştı*," dedi Emma, "ama biz onu hortlakların elinden kurtardık!"

Bayan Wren o kadar heyecanlanmıştı ki bastonu olmadan ayağa fırlayıp düşmemek için dirseğiyle dengesini bulmak zorunda kaldı. "Alma, gerçekten sen misin?" dedi Bayan Wren soluk soluğa. Dengesini yeniden kurduğunda hızlı adımlarla Bayan Peregrine'in yanına gidip kuşu yerden aldı. "Merhaba Alma? İçerideki sen misin?"

"Evet, o!" dedi Emma. "O, Bayan Peregrine!"

Bayan Wren kuşu kol mesafesinde tuttu ve Bayan Peregrine kıpır kıpır kıpırdanırken kuşu bir o tarafa bir bu tarafa döndürdü. "Hmm, hmm, hmm," dedi Bayan Wren sessizce. Gözlerini kısmış, dudakları incecik bir çizgiye dönüşmüştü. "Müdirenizin bir sorunu var."

"Yaralandı," dedi Olive. "İçinden yaralandı."

"Artık insan suretine bürünemiyor," dedi Emma.

Bayan Wren bunu çoktan fark etmiş gibi kasvetli bir tavırla başını salladı. "Ne kadar oldu?"

"Üç gün," dedi Emma. "Onu hortlakların elinden kurtardığımızdan beri bu halde."

"Köpeğinizin söylediklerine göre, Bayan Peregrine bir an önce insana dönüşmezse, bunu bir daha asla yapamayabilirmiş," dedim.

"Evet," dedi Bayan Wren. "Addison bu konuda çok haklı."

"Ayrıca Bayan Peregrine'in ihtiyacı olan yardımı sadece başka bir ymbrynenin verebileceğini de söyledi," dedi Emma.

"Bu da doğru."

"O değişti," dedi Bronwyn. "Artık eskisi gibi değil. Eski Bayan P'yi geri istiyoruz!"

"Ona bunun olmasına izin veremeyiz!" dedi Horace.

"Evet?" dedi Olive. "Artık onu insana dönüştürebilir misiniz? N'olur?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bayan Wren'in etrafını sarıp onu iyice sıkıştırdık; çaresizliğimiz tıpkı kalp atışı gibi hissedilebiliyordu.

Bayan Wren sessiz olmamız için yalvarırcasına ellerini havaya kaldırdı. "Keşke o kadar kolay olsaydı," dedi, "ya da çabuk. Bir ymbryne, uzun süre boyunca kuş suretinde kaldığında sertleşmiş kaslar gibi kaskatı kesilir. Eğer suretini değiştirmek için onu eğip bükmeye kalkarsanız kırılır. Doğru suretine bürünene dek her yerine nazikçe masaj yapılmalı; kil misali vazgeçmeksizin üstünde çalışılmalı. Gece boyunca uğraşırsam sabaha kadar epeyce yol kat edebilirim."

"Tabii eğer o kadar zamanı varsa," dedi Emma.

"Olması için dua edin," dedi Bayan Wren.

Uzun saçlı kız ellerini tünelin duvarından ayırmadan yavaşça bize doğru yürüyerek geri döndü. Dokunduğu her yerde katman katman buzlar oluşuyordu. Arkasındaki tünel daralıp şimdiden seksen-doksan santim genişliğinde kalmıştı; yakında tamamen kapanacak ve biz de içeride kalacaktık.

Bayan Wren kızı eliyle çağırdı. "Althea! Önümüzden üst kata koş ve hemşirenin muayene odasını hazırlamasını sağla. Bütün ilaçlarıma ihtiyacım var!"

"İlaç dediğiniz zaman solüsyonlarınızı mı, aşılarınızı mı, yoksa süspansiyonlarınızı mı kastediyorsunuz?"

"Hepsini!" diye bağırdı Bayan Wren. "Ve çabuk! Bu acil bir durum!"

Sonra kızın, Bayan Peregrine'in farkına vardığını gördüm. Gözleri biraz olsun açıldı –o ana kadar verdiği en bariz tepkiydi– ve basamakları çıkmaya koyuldu.

Ama bu kez, koşuyordu.

* * *

Merdivenleri çıkarken dengesini kaybetmemesine yardımcı olmak için Bayan Wren'i kolundan tuttum. Bina dört katlıydı ve biz en üst kata çıkıyorduk. Burası, merdivenin dışında binanın

hâlâ ulaşılabilen tek kısmıydı; diğer katlar donarak kapanmış, buz duvarları tüm odaları ve koridorları tıkamıştı. Aslına bakılırsa içi boşaltılmış devasa bir buz küpünün tam ortasındaydık.

Aceleyle yanlarından geçerken donmuş odaların bazılarına göz attım. Buzun dışarı taşan dilleri, kapıları menteşelerinden sökmüştü ve paramparça olmuş kapı pervazlarından baskının izlerini görebiliyordum: devrilmiş mobilyalar, yerinden çekilip çıkarılmış çekmeceler, yere saçılmış kâğıtlar. Masalardan birinin üstüne yerleştirilmiş makineli bir tüfek vardı, tüfeğin sahibiyse havada donakalmıştı. Bir tuhaf, kurşunlarla delik deşik olmuş duvarın dibine yığılmıştı. Pompei kurbanları gibi kül yerine buzun içine hapsolmuştu.

Bunların sorumlusunun tek bir kız olduğuna inanmak güçtü. Althea, ymbrynelerin dışında karşılaştığım en güçlü tuhaflardan biriydi. Başımı kaldırıp baktığımda kızın yukarıdaki sahanlığın köşesinde gözden kaybolduğunu gördüm; ucu bucağı olmayan saçları tıpkı puslu bir gölge gibi onu takip ediyordu.

Duvardaki sarkıtlardan birini kopardım. "Bunların hepsini gerçekten o mu yaptı?" dedim sarkıtı elimde evirip çevirirken.

"O yaptı," dedi Bayan Wren basamakları oflaya puflaya çıkarken. "Onun gizleme ve erteleme bölümü başkanının çırağı olduğunu söylemeliyim ya da en azından öyleydi. Çürümüşler binayı bastığında binadaydı. O sırada, ellerinden doğal sayılamayacak kadar soğuk bir havanın yayılması dışında gücü hakkında pek bir şey bilmiyordu. Althea'nın anlattıklarına bakılacak olursa, gücü sıcak yaz günlerinde oldukça işine yarayan türden bir yetenekti ama iki gölge gözlerinin önünde başkanı midelerine indirene kadar bunun savunma amaçlı bir silah olarak da kullanılabileceğini hiç düşünmemişti. Ecel terleri dökerken daha önce sahip olduğunu dahi bilmediği gücüne başvurdu ve birkaç dakika içinde önce gölgelerle birlikte odayı, sonra da bütün binayı dondurdu."

"Dakika mı!" dedi Emma. "İnanmıyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Buna şahit olmak için burada olmayı isterdim," dedi Bayan Wren, "fakat eğer burada olsaydım o sırada binada bulunan diğer ymbrynelerle birlikte kaçırılmış olacaktım: tıpkı Bayan Nightjar, Bayan Finch ve Bayan Crow* gibi."

"Kızın buzları hortlakları durduramamış mı?" diye sordum.

"Çoğunu durdurmuş," dedi Bayan Wren. "Ve sanırım çoğu hâlâ bizimle; sadece binanın ücra köşelerinde donmuş haldeler. Çok sayıda kayıp vermelerine rağmen hortlaklar buraya gelmelerine neden olan şeyi ele geçirdiler. Bütün bina donmadan önce ymbryneleri çatıdan kaçırmayı başardılar." Bayan Wren acı içinde başını iki yana salladı. "Hayatım üstüne yemin ederim ki kız kardeşlerimin canını yakanları günün birinde kendi ellerimle cehenneme göndereceğim."

"Tüm gücüne rağmen demek ki yaptıkları hiçbir işe yaramamış," dedi Enoch.

"Althea ymbryneleri kurtaramadı," dedi Bayan Wren, "ama burayı yaptı ve bu da çok büyük bir nimet. Burası olmasaydı sığınabileceğimiz hiçbir yer olmayacaktı. Son birkaç gündür burayı harekât merkezi olarak kullanıyorum. Baskına uğramış döngülerde hayatta kalmayı başarmış olanları buraya getiriyorum. Burası bizim kalemiz; Londra'da tuhafların sığınabileceği tek güvenli yer."

"Hanımefendi, ya *sizin* çabalarınızın sonucu ne oldu?" dedi Millard. "Köpek buraya kız kardeşlerinize yardım etmek için geldiğinizi söyledi. Şansınız yaver gitti mi?"

"Hayır," dedi usulca. "Çabalarım başarısızlıkla sonuçlandı."

"Bayan Wren, belki de Jacob size yardım edebilir," dedi Olive. "O çok özeldir."

Bayan Wren göz ucuyla bana baktı. "Öyle mi? Senin yeteneğin nedir genç adam?"

"Gölgeleri görebiliyorum," dedim biraz utanarak. "Ve onları hissedebiliyorum."

---

* Sırasıyla; keçisağan, saka, karga. *–çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ve bazen onları öldürebiliyor da," diye ekledi Bronwyn. "Bayan Wren eğer sizi bulamamış olsaydık Jacob ceza döngülerini koruyan gölgeleri aşmamıza yardım edecekti. Böylece orada tutulan ymbrynelerden birini kurtarabilecektik. Aslına bakarsanız *size* de yardım..."

"Çok naziksiniz," dedi Bayan Wren, "ama kız kardeşlerimin ceza döngülerinde ya da Londra civarında tutulmadığından eminim."

"Öyle mi?" dedim.

"Hayır ve asla da oralara götürülmediler. Ceza döngüleri konusu, çürümüşlerin baskınları sırasında ele geçiremedikleri ymbryneleri, yani beni tuzağa düşürmek için uydurdukları bir dalavereden ibaret. Ve az kalsın işe yarıyordu. Bir aptal gibi tuzağın içine daldım; ne de olsa ceza döngüleri aslında birer hapishanedir! Gösterebileceğim birkaç yarayla oradan kurtulabildiğim için şanslı sayılırım."

"O zaman kaçırdıkları ymbryneleri nereye götürdüler?" diye sordu Emma.

"Bilsem bile söylemezdim çünkü sizi ilgilendirmez," dedi Bayan Wren. "Yymbrynelerin sağlığından endişe etmek tuhaf çocukların üstüne vazife değildir; asıl sizin refahınızdan sorumlu olan bizleriz."

Millard, "Ama Bayan Wren, bu hiç adil değil," diye konuşmaya girişse de kadın sertçe çocuğun sözünü kesti. "Bu konuda başka hiçbir şey duymak istemiyorum!" Ve konu kapandı.

Bizi böylesine başından savabilmesi karşısında şok olmuştum. Özellikle de Bayan Peregrine'in sağlığı konusunda *endişelenmemiş* –ve onu buraya getirmek için hayatımızı tehlikeye atmamış– olsaydık hayatının geri kalan günlerini bir kuşun bedenine hapsolmuş şekilde yaşamaya mahkum olacağı düşünülünce. Ymbryneler döngülerini baskınlara karşı korumak konusunda pek başarılı olamadığından, endişelenmek bizim işimizmiş gibi görünüyordu. Benimle konuşurken böylesine küçümseyici bir tavır takınmasından hoşlanmamıştım ve Emma'nın çatık kaşlarına bakılırsa onun

BELONGS TO KAKTUS TEAM

da bu durumdan pek hoşlandığı söylenemezdi ama rahatsızlığımızı dile getirmek son derece kaba bir davranış olacağından garip bir sessizlik içinde merdivenleri çıkmaya devam ettik.

En son basamağa ulaştık. Bu katta sadece birkaç kapının üstü buz tutmuştu. Bayan Wren, Bayan Peregrine'i Horace'ın ellerinden alıp, "Hadi Alma, bakalım senin için neler yapabileceğiz," dedi.

Althea kıpkırmızı kesilmiş yüzü ve inip kalkan göğsüyle açık kapılardan birinin önünde belirdi. "Odanız hazır müdire. İstediğiniz her şeyi hazırladık."

"Güzel, güzel," dedi Bayan Wren.

"Size yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey varsa," dedi Bronwyn, "her ne olursa olsun..."

"Tek ihtiyacım olan zaman ve sessizlik," diye yanıtladı Bayan Wren. "Ymbrynenizi kurtaracağım ufaklıklar. Hayatım üstüne yemin ederim." Ve arkasını dönüp Bayan Peregrine'i Althea'yla birlikte odaya aldı.

Yalnız başımıza ne yapacağımızı bilemeyerek kadının peşine düşüp hafifçe aralık kalan kapının önünde toplandık. Sırayla içeriyi dikizliyorduk. Gaz lambalarının loş ışığıyla aydınlanan sıcak ve samimi odada Bayan Wren sallanan sandalyesine oturmuş ve Bayan Peregrine'i kucağına almıştı. Althea bir laboratuvar masasının önünde dikilerek tüplerin içindeki sıvıları birbirine karıştırıyordu. Sık sık tüplerden birini havaya kaldırıyor, sertçe çalkalıyor, sonra da Bayan Peregrine'in yanına gidip tüpün içindeki sıvıyı, bayılan birinin burnuna amonyak tutarmış gibi, kuşun gagasının altından geçiriyordu. Bayan Wren ise bir an olsun sandalyesinde öne arkaya sallanmaktan ve yumuşak, hareketli bir ninni söyleyerek Bayan Peregrine'in tüylerini okşamaktan vazgeçmedi:

"*Eft kaa vangan soorken, eft ka vangan soorken, malaaya...*"

"Bu kadim tuhafların dilidir," diye fısıldadı Millard. "Eve dön, eve dön... gerçek benliğini hatırla... ya da buna benzer bir şeyler."

Bayan Wren onu duydu ve başını kaldırıp eliyle gitmemizi işaret etti. Althea odayı boylu boyunca arşınlayıp kapıyı sıkıca kapattı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Peki, o zaman," dedi Enoch. "Burada istenmediğimizi görebiliyorum."

Müdirenin her konuda bize bel bağladığı üç günün ardından aniden istenmeyen olmuştuk. Her ne kadar Bayan Wren'e minnet duysak da kendimizi yatağa gitmesi emredilen çocuklar gibi hissetmemize yol açmıştı.

"Bayan Wren işini bilir," dedi arkamızdan gelen Rus aksanlı bir ses. "Onu kendi haline bırakın."

Sesin geldiği yöne döndüğümüzde, karnavaldaki sıska katlanan adamın kemikli kollarını kavuşturmuş halde arkamızda dikilmekte olduğunu gördük.

"Sen!" dedi Emma.

"Tekrar karşılaştık," dedi katlanan adam. Sesi okyanuslar kadar derindi. "Benim adım Sergei Andropov ve buradaki tuhaf direniş ordusunun komutanıyım. Gelin, size etrafı gezdireyim."

* * *

"Senin tuhaf olduğunu biliyordum!" dedi Olive.

"Hayır, bilmiyordun," dedi Enoch. "Sadece tuhaf olduğunu *düşünmüştün*."

"Sizi gördüğüm anda tuhaf olduğunuzu anlamıştım," dedi katlanan adam. "Nasıl oldu da uzun zaman önce yakalanmadınız?"

"Çünkü tilki gibi *kurnazız*," dedi Hugh.

"Şansımızın yaver gittiğini söylemek istedi," dedim.

"Ama daha ziyade açız," dedi Enoch. "Buralarda yiyecek güzel bir şeyler var mı? Koca bir katırafayı bile yiyebilirim."

Yiyecek bahsi geçince midem vahşi bir hayvan gibi guruldadı. Londra'ya yaptığımız tren yolculuğumuzdan beri ağzımıza tek bir lokma koymamıştık ki bu da sanki yıllar önceydi.

"Elbette," dedi katlanan adam. "Buradan."

Koridor boyunca adamı takip ettik.

"Bana şu tuhaf ordunuzdan bahsedin," dedi Emma.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hortlakları ezip geçecek ve bizim olanı geri alacağız. Ymbrynelerimizi kaçırdıkları için onları cezalandıracağız." Koridorun sonundaki kapıyı açtı ve bizi, insanların yerde ve masaların altında uyumakta olduğu darmadağın bir ofisten geçirdi. Uyuyanların arasında dolaşırken bazılarının yüzlerini karnavaldan anımsadım: sıradan görünümlü çocuk, yılan oynatıcısı kıvırcık saçlı kız.

"Hepsi tuhaf mı?" diye sordum.

Katlanan adam başıyla onayladı. "Diğer döngülerden kurtarıldılar," dedi kapıyı bizim için açık tutarken.

"Ya sen?" dedi Millard. "Sen nereden geldin?"

Katlanan adam bizi uyuyanları rahatsız etmeden konuşabileceğimiz giriş salonuna, düzinelerce kuş kabartmasıyla süslenmiş iki kanatlı geniş ve ahşap kapının hükmettiği bir odaya götürdü. "Donmuş Çorak Topraklar'ın öte tarafındaki donmuş çöller diyarından geldim," dedi. "Yüzlerce yıl önce gölgeler doğduğunda ilk önce benim vatanıma saldırdılar. Her şeyi yok ettiler. Kasabadakilerin hepsini öldürdüler. Yaşlı kadınları. Bebekleri. Hepsini." Eliyle havada bir doğrama hareketi yaptı. "Aynı evde birlikte yaşadığım erkek kardeşlerim öldürülürken ben güğümün içinde saklanmak zorunda kaldım, bir kamış parçasıyla nefes aldım. Sonra gölgelerden kaçmak için Londra'ya geldim. Ama onlar da peşimizden geldi."

"Bu korkunç," dedi Bronwyn. "Senin için çok üzüldüm."

"Günün birinde intikamımızı alacağız," dedi yüzünde karanlık bir ifadeyle.

"Bundan bahsetmiştin," dedi Enoch. "Ordunda kaç kişi var?"

"Şu anda altı," dedi az önce ayrıldığımız odaya işaret ederek.

"Altı kişi mi?!" dedi Emma. "Yani... *onlar* mı?"

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim.

"Sizinle birlikte on yedi kişi ettik. Hızla büyüyoruz."

"Bir dakika, bir dakika, bir dakika," dedim. "Buraya gelişimizin nedeni orduya katılmak değildi."

Bana cehennemi bile donduracak kadar soğuk bir bakış attı,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sonra arkasını dönüp kapının kanatlarını savururcasına açtı.

Onu izleyerek kocaman oval bir masanın hâkim olduğu geniş bir odaya girdik. Masanın yüzeyi öylesine cilalıydı ki ayna gibi parlıyordu. "Burası Ymbryne Konseyi'nin buluşma yeri," dedi katlanan adam.

Etrafımızda ünlü kadim tuhafların portreleri vardı ama hiçbiri çerçevelenmemişti, yağlı boyalarla ve kara kalemlerle doğrudan duvarlara çizilmişlerdi. Bana en yakın olan boş boş bakan iri gözlü, açık ağızlı bir yüzdü ve ağzının içinde çalışır durumda bir çeşme vardı. Ağzının etrafına, Millard'ın benim için tercüme ettiği Felemenkçe bir alıntı yazılmıştı: "Atalarımızın ağzından akar bilgelik çeşmeleri."

Hemen yanında Latince bir yazı daha vardı. "*Ardet nec consomitur*," diye okudu Melina. "Yandı ama kül olmadı."

"Ne kadar da uygun," dedi Enoch.

"Gerçekten burada olduğuma inanamıyorum," dedi Melina. "Yıllardır burası üzerinde çalışıyor ve rüyalarımda bile burayı görüyordum."

"Burası sadece bir oda," dedi Enoch.

"Belki senin için öyle olabilir. Ama benim için tuhafların dünyasının kalbi."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ve o kalbi söküp attılar," dedi yeni biri ve arkamı dönüp baktığımda bize doğru hızlı adımlarla yürüyen palyaçoyu gördüm. Bu, karnavalda sinsice bizi izleyen palyaçonun ta kendisiydi. "Bayan Jackdaw* tutsak alındığında tam şu anda durduğunuz yerde duruyordu. Yerde sadece bir tüy yığını bulduk." Amerikan aksanı vardı. Bizden birkaç adım ötede durdu ve ellerinden birini beline koyup bir şeyler çiğneyerek öylece dikildi. Diğer elindeki hindi buduyla bize işaret ederek, "Bunlar onlar mı?" diye sordu katlanan adama. "Bizim çocuğa değil, *askere* ihtiyacımız var."

"Ben yüz on iki yaşındayım!" dedi Melina.

"Evet, evet, bunları daha önce duydum," dedi palyaço. "Bu arada, daha panayır yerinin diğer ucundan tuhaf olduğunuzu anladım. Şu ana kadar tuhaf olduğunu böylesine belli eden başka bir tuhaf görmedim."

"Ben de aynısını söyledim," dedi katlanan adam.

"Galler'den buraya kadar nasıl yakalanmadan geldiklerini anlamak mümkün değil," dedi palyaço. "Aslında bu epeyce şüpheli bir durum. Aranızdan birinin hortlak olmadığından emin misiniz?"

"Bu ne cüret!" dedi Emma.

"Biz de *yakalandık*," dedi Hugh gururla, "ama bizi tutsak alan hortlaklar başlarına geleni anlatacak kadar uzun yaşayamadılar."

"Ah ha! Ve ben de Bolivya kralıyım," dedi Palyaço.

"*Doğruyu söylüyorum!*" diye kükredi Hugh kıpkırmızı bir suratla.

Palyaço ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam, sakin ol ufaklık! Güvenilir olmasaydınız Wren'in sizi içeri almayacağından eminim. Haydi, arkadaş olalım. Hindi budu ister misiniz?"

Sorusunu tekrarlamasına gerek yoktu. Uzun süre dargın kalamayacak kadar açtık.

Palyaço bizi tepeleme yiyecekle dolu bir masaya götürdü. Menüde, karnavalda az kalsın aklımızı çelecek olan haşlanmış fındıklardan ve kızarmış etlerden vardı. Masanın etrafına doluştuk ve hiç utanmadan kafalarımızı yemeğe gömdük. Katlanan

* Cücekarga. –*çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

adam beş tane kirazı küçük bir parça ekmekle birlikte mideye indirdikten sonra hayatı boyunca hiç böyle tıka basa doymadığını söyledi. Bronwyn parmaklarını kemirerek duvarın dibinde odayı arşınlıyordu. Endişeleri yüzünden ağzına tek bir lokma atamayacak kadar bitkin düşmüştü.

İşimiz bittiğinde masa, kemirilmiş kemiklerle ve yağ lekeleriyle dolu bir savaş meydanını andırıyordu. Palyaço sandalyesinde arkasına yaslandı ve, "Pekâlâ tuhaf çocuklar, hikâyeniz nedir? Neden Galler'den buraya kadar geldiniz?" diye sordu.

Emma ağzını silip, "Ymbrynemize yardım etmek için," dedi.

"Yardım aldığında ne olacak?" diye sordu palyaço. "Sonra ne olacak?"

Ekmeğimin son lokmasını hindinin yağına bandırmakla meşguldüm ama yine de başımı kaldırıp onlara baktım. Soru o kadar net ve basitti ki daha önce hiçbirimizin bu soruyu sormadığına inanamadım.

"Öyle konuşma," dedi Horace. "Bize uğursuzluk getireceksin."

"Wren keramet sahibidir," dedi palyaço. "Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

"Umarım haklısındır," dedi Emma.

"Elbette haklıyım. Neyse, planınız nedir? Görünüşe göre burada kalacak ve onlarla savaşmamıza yardım edeceksiniz ama nerede uyuyacaksınız? Benimle olmaz çünkü odam tek kişilik. Ve nadiren istisna kabul ederim." Emma'ya baktı ve kaşını havaya kaldırdı. "Yalnız *nadir* dedim, dikkatinizi çekerim."

Aniden herkes duvarlardaki resimlere bakmaya veya yakasını düzeltmeye koyuldu. Tabii Emma dışında. Onun yüzü yeşilin belirgin bir tonuna bürünüyordu. Belki mizaç olarak kötümserdik ve başarılı olma şansımız o kadar düşüktü ki Bayan Peregrine iyileştikten sonra ne yapacağımızı düşünmeye zahmet bile etmemiştik ya da son birkaç gün boyunca yaşadığımız sonu gelmeyen krizler üstümüzde öylesine büyük bir baskı kurmuştu ki düşünmeye fırsatımız olmamıştı. Her iki şekilde de palyaçonun sorusu bizi hazırlıksız yakalamıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gerçekten bunun altından kalkarsak ne olacaktı? Bayan Peregrine insan suretine bürünmüş halde şu anda odaya girse tepkimiz ne olurdu?

Nihayet yanıt veren Millard oldu. "Sanırım yeniden batıya, geldiğimiz yere döneriz. Bayan Peregrine bizim için yeni bir döngü yaratabilir. Bizi kimsenin bulamayacağı bir döngü."

"O kadarcık mı?" dedi palyaço. "*Saklanacak* mısınız? Ya diğer ymbrynelere, şansı yaver gitmeyenlere ne olacak? *Benim* ymbryneme ne olacak?"

"Bütün dünyayı kurtarmak bizim vazifemiz değil," dedi Horace.

"Bütün dünyayı kurtarmaya çalışmıyoruz. Sadece tuhafların dünyasıyla ilgileniyoruz."

"O da bizim işimiz değil." Horace'ın sesi kulağa zayıf geliyordu. Kendini savunmaya çalışıyor ama bunu söyleyecek kadar köşeye sıkıştırıldığı için de utanıyordu.

Palyaço sandalyesinde öne doğru eğilip meydan okuyan gözlerle bize baktı. "O zaman kimin işi?"

"Başka birileri olmalı," dedi Enoch. "Bizden daha donanımlı, bu tür şeyler için eğitilmiş insanlar..."

"Çürümüşlerin bundan üç hafta önce ilk yaptıkları şey Tuhaf Muhafız Birliği'ne saldırmak oldu. Bir günden daha kısa zaman içinde dört bir yana dağıldılar. Önce onların, sonra da ymbrynelerimizin bertaraf edildiği düşünüldüğünde tuhafların dünyasını savunmak kime düşer, ha? Sizin ve benim gibi insanlara. İşte bu kadar!" Palyaço elindeki hindi budunu fırlattı. "Siz korkaklar midemi bulandırıyorsunuz. İştahımı kaçırdınız."

"Çok yorgunlar, uzun bir yoldan geldiler," dedi katlanan adam. "Onlara biraz izin ver."

Palyaço tıpkı bir öğretmen gibi parmağını havada salladı. "Ah ha! Kimse karşılıksız bir şey yapmaz. Bir saattir ya da bir aydır burada olmanız umurumda değil. Burada olduğunuz sürece savaşmaya istekli olmalısınız. Şimdilik sadece cılız çocuklardan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ibaret bir grupsunuz ama aynı zamanda tuhafsınız. Yani hepinizin gizli yetenekleri olduğunu biliyorum. Bana ne yapabildiğinizi gösterin!"

Ayağa kalktı ve Enoch'a doğru hareketlendi. Bir kolunu sanki Enoch'un tuhaf yeteneğini bulmak için çocuğun ceplerini yoklayacak gibi öne uzatmıştı. "Sen, oradaki," dedi. "Yeteneğini konuştur!"

"Hünerimi sergilemek için ölü birine ihtiyacım olacak," dedi Enoch. "Eğer parmağını bana doğru sallamaya devam edersen ihtiyacım olan kişi sen olabilirsin."

Palyaço, Emma'ya doğru döndü. "O zaman sana geçmemize ne dersin, tatlım," dedi ve Emma malum parmağını havaya kaldırarak parmağının ucunda pastaların üstüne dikilen mumlar misali küçük bir ateş yaktı. Palyaço gülüp, "Espri anlayışı! Bak bunu sevdim," dedi ve kör kardeşlere yöneldi.

"Onlar zihinlerinden birbirlerine bağlıdır," dedi Melina palyaçoyla kör kardeşlerin arasına girerek. "Kulaklarıyla görüp birbirlerinin ne düşündüğünü bilirler."

Palyaço ellerini çırptı. "Sonunda işe yarar bir şey! Onlar gözcülerimiz olacak; birini karnaval alanına göndereceğiz, diğeri de bizimle birlikte burada kalacak. Dışarıda işler yolunda gitmezse o anda haberimiz olacak!"

Melina'yı itekleyip çocuklara yanaşınca çocuklar korkuyla sindiler.

"Onları ayıramazsın!" dedi Melina. "Joel-ve-Peter birbirlerinden ayrılmaktan hoşlanmazlar."

"Ve ben de görünmeyen yaratıklar tarafından avlanmaktan hoşlanmam," dedi palyaço ve yaşça daha büyük olan kardeşi ufaklıktan koparmaya çalıştı. Oğlanlar kol kola girip dillerini şaklatarak yüksek sesle inlediler. Gözleri çılgınca yuvalarında dönüyordu. Müdahale etmeye kalktığım anda kardeşler birbirlerinden ayrılıp kafamın çatlayacağını sanmama neden olacak kadar tiz ve sağır edici bir çığlık attılar. Masanın üstündeki tabaklar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tuzla buz oldu, herkes başını eğip ellerini kulaklarına bastırdı. Aşağıdaki buz tutmuş katlardan, örümcek ağı misali yayılarak çatlayan buzun sesinin geldiğine yemin edebilirdim.

Yankı etkisini yitirirken Joel-ve-Peter tir tir titreyerek yerde birbirlerine sarıldılar.

"Ne yaptığını gördün mü!" diye bağırdı Melina palyaçoya.

"Ulu *Tanrım*, bu çok etkileyiciydi!" dedi palyaço.

Bronwyn tek eliyle palyaçoyu boğazından yakaladı. "Bize eziyet etmeye devam edersen," dedi sakin sakin, "kafanı duvardan geçiririm."

"Bunun... için... üzgünüm," diye inledi palyaço tıkanmakta olan soluk borusu yüzünden. "Beni... indirir... misin?"

"Bırak onu Wyn," dedi Olive. "Üzgün olduğunu söyledi."

Bronwyn istemeye istemeye adamı yere bıraktı. Palyaço öksürüp kostümünü düzeltti. "Görünüşe göre sizi yanlış değerlendirmişim," dedi. "Ordumuza çok güzel katkılarınız olacak."

"Az önce de söylediğim gibi aptal orduna katılmayacağız," dedim.

"Ayrıca savaşmanın ne anlamı var ki?" dedi Emma. "Ymbrynelerin nerede olduğunu bile bilmiyorsunuz."

Katlanan adam sandalyesinden kalkarak tüm heybetiyle tepemizde dikildi. "Mesele şu ki," dedi, "eğer çürümüşler geri kalan ymbryneleri de ele geçirirlerse durdurulamaz olurlar."

"Zaten oldukça durdurulamaz görünüyorlar," dedim.

"Bunun durdurulamaz olduğunu sanıyorsan hiçbir şey görmemişsin demektir," dedi palyaço. "Ve ymbryneniz özgürlüğüne kavuştuğunda sizi avlamaktan vazgeçeceklerine inanıyorsanız göründüğünüzden daha aptalsınız."

Horace ayağa kalkıp boğazını temizledi. "Az önce en kötü ihtimalden bahsettin," dedi. "Son zamanlarda herkes başımıza gelebilecek en kötü şeylerden bahsedip duruyor ama kimsenin *en iyi* ihtimaller hakkında tek bir fikir öne sürdüğünü duymadım."

"Ah, bu çok eğlenceli olacak," dedi palyaço. "Devam et süslü oğlan, seni dinliyoruz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Horace cesaretini toplamaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Hortlaklar ymbryneleri istiyorlardı ve hepsini olmasa da çoğunu ele geçirdiler. Farz edelim ki hortlakların tek ihtiyacı buydu ve artık şeytani planlarını hayata geçirebilirler. Ve geçiriyorlar da: Süper hortlaklara, yarı tanrılara ya da her neyin peşindelerse ona dönüşüyorlar. Artık ymbrynelere, tuhaf çocuklara ve zaman döngülerine ihtiyaçları kalmadığından bir yerlere gidip yarı tanrıcılık oynayacak ve bizi rahat bırakacaklar. Ve böylece işler sadece normale dönmekle kalmayacak, öncekinden bile *daha güzel* olacak çünkü artık kimse bizi yemeye ya da ymbrynelerimizi kaçırmaya çalışmayacak. O gün geldiğinde, çok uzun yıllardan sonra ilk defa yurtdışına tatile gidebilecek, dünyayı biraz olsun görebilecek ve ayaklarımızı yılın üç yüz günü soğuk ve gri olmayan bir yerde sıcacık kumların içine gömebileceğiz. Bu durumda burada kalıp savaşmanın ne anlamı var? İşler bizim müdahalemiz olmadan gül gibi gidebilecekken neden kendimizi kılıçlarının önüne atalım?"

Bir anlığına kimse bir şey söylemedi. Sonra palyaço gülmeye başladı. Kahkahaları, kıkırdamaları duvarlarda yankılanıyordu. O kadar çok güldü ki sonunda sandalyesinden düştü.

Sonra Enoch lafa karışıp, "Söyleyebilecek hiçbir şeyim yok. Bir saniye –hayır– var! Horace, şimdiye dek hem böylesine çarpıcı bir saflığı olan hem de korkakça bir hayal duymamıştım," dedi.

"Ama *mümkün*," diye diretti Horace.

"Evet. Ayın peynirden yapılmış olması da mümkün. Ama pek olası değil."

"Tartışmayı burada sonlandırabilirim," dedi katlanan adam. "Hortlakların canlarının her istediğini yapabildikleri gün bize ne yapacaklarını mı bilmek istiyorsun? Gel de sana göstereyim."

"Lütfen sadece mideleri kuvvetli olanlar gelsin," dedi palyaço, Olive'e bakarak.

"Eğer *onlar* bununla başa çıkabilecekse ben de yapabilirim," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sonra uyarmadı demeyin," dedi palyaço omuzlarını silkerek. "Bizi takip edin."

"Batan bir gemide bile peşinden gelmem," dedi Melina tir tir titreyen kör kardeşleri tekrar ayağa kaldırmaya çalışırken.

"O zaman burada kal," dedi palyaço. "Batan gemiyle birlikte denizin dibini boylamak istemeyenler bizi takip etsin."

* * *

Yaralılar derme çatma hastane odasında birbiriyle uyumsuz yataklarda yatıyordu; başlarındaysa pörtlek gözlü bir hemşire bekliyordu. Odada biri erkek, ikisi kadın üç hasta vardı. Tabii onlara hasta diyebilirseniz. Durmadan bir şeyler fısıldayan adam kılını dahi kıpırdatmadan yan yatıyor, ağzından salyalar akıtıyordu. Kadınlardan biri bomboş gözlerle tavana bakarken diğeri gördüğü kâbusun etkisiyle örtülerin altında usul usul inleyerek acıyla kıvranıyordu. Çocuklardan bazıları sanki bu insanların çektiği acı bulaşıcıymış gibi kapının dışından içeriyi izlemeyi tercih etmişti.

"Bugün nasıllar?" diye sordu katlanan adam hemşireye.

"Durumları kötüye gidiyor," diye yanıtladı yataktan yatağa koşuşturarak. "Artık onlara sürekli sakinleştirici veriyorum. Yoksa sadece avazları çıktığı kadar bağırıyorlar."

Görünürde hiçbiri yaralı değildi. Kanlı sargı bezleri, alçıya alınmış uzuvlar ya da kırmızımsı sıvıyla dolu kâselerden de iz yoktu. Aslında burası hastane odasından ziyade psikiyatri koğuşunu andırıyordu.

"Onların sorunu ne?" diye sordum. "Baskın sırasında mı yaralandılar?"

"Hayır, buraya onları Bayan Wren getirdi," diye yanıtladı hemşire. "Onları hortlakların laboratuvara dönüştürdüğü bir hastanenin içinde terk edilmiş halde buldu. Bu zavallı yaratıklar hortlakların tarif edilemeyecek kadar korkunç deneylerinde kobay faresi olarak kullanılmışlar. Deneylerin sonucu ise karşınızda."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eski kayıtlarını bulduk," dedi palyaço. "Yıllar önce hortlaklar tarafından kaçırılmışlar. Uzun süre önce öldükleri düşünülmüş."

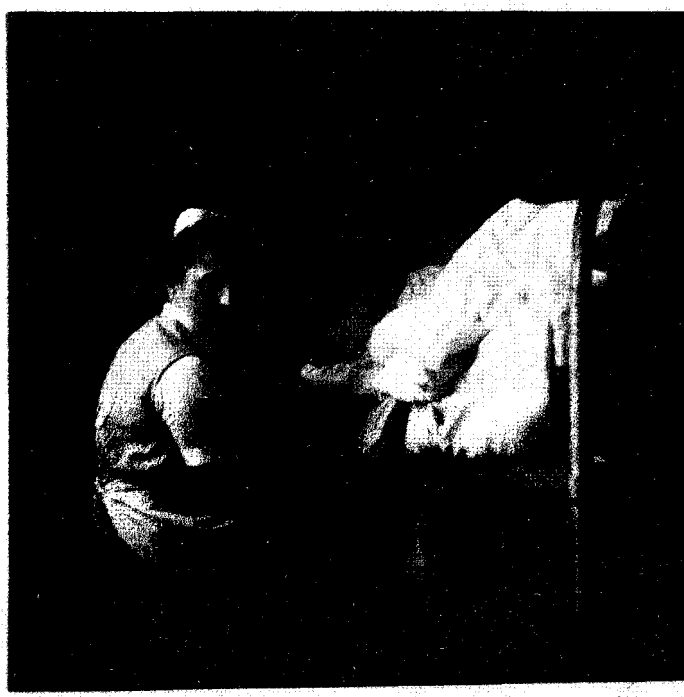
Hemşire, fısıldayan adamın yatağının dibindeki duvara asılı dosyayı aldı. "Bu beyin adı Benteret. Eskiden yüzlerce dili akıcı bir şekilde konuşabilirmiş fakat artık tek bir kelime söyleyebiliyor. Onu da durmadan tekrar ediyor."

Usulca adama yaklaşarak dudaklarını okumaya çalıştım. *Ara, ara, ara* diyordu sadece dudaklarını oynatarak. *Ara, ara, ara.*

Söyleyebildiği tek kelime anlamsız bir sözden ibaretti. Aklını kaçırmıştı.

"Şuradaki," dedi hemşire elindeki dosyayla inleyen kıza işaret ederek. "Dosyasında yazılanlara göre uçabiliyor olması gerek ama o yataktan bir parmak yükseldiğini bile görmedim. Diğeriyse görünmezmiş. Ama şimdi gün gibi ortada."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İşkence mi görmüşler?" diye sordu Emma.

"Öyle olduğu açık değil mi? Akıllarını kaçırana dek işkenceye maruz kalmışlar!" dedi palyaço. "O kadar çok işkence görmüşler ki tuhaf olmayı unutmuşlar!"

"Bana bütün bir gün boyunca işkence yapabilirsin," dedi Millard. "Asla tuhaf olmayı unutmam."

"Onlara yara izlerini göster," dedi palyaço, hemşireye.

Hemşire hareketsiz yatan kadının yanına gidip üstündeki örtüyü açtı. Karnında, boynunun yan tarafında ve çenesinin altında yaklaşık bir sigara uzunluğunda incecik kırmızı yara izleri vardı.

"Ben olsam bunlara işkence izi demem," dedi Millard.

"O zaman ne *dersin?*" dedi hemşire sinirli sinirli.

Millard kadının sorusunu duymazlıktan gelerek, "Başka yara izi var mı? Yoksa bütün yara izleri bunlardan mı ibaret?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır," dedi hemşire ve örtüyü tamamen çekerek kadının bacaklarını ortaya çıkardı. Böylece kadının dizinin arkasındaki, kasıklarındaki ve ayağının altındaki yara izleri de gözler önüne serilmiş oldu.

Millard kadının ayağını yakından incelemek için eğildi. "Bunun yeri sizce de garip değil mi?"

"Neye varmaya çalışıyorsun Mill?" dedi Emma.

"Şşşt," dedi Enoch. "İstiyorsa bırak da Sherlock'çuluk oynasın. Ben onu izlerken bayağı eğleniyorum."

"Neden onu on yerinden *kesmiyoruz?*" dedi palyaço. "Belki o zaman bunun işkence olmadığı konusundaki fikrini değiştirir!"

Millard odayı boylu boyunca arşınlayarak fısıldayan adamın yatağının kenarında durdu. "Onu muayene edebilir miyim?"

"Karşı çıkmayacağına eminim," dedi hemşire.

Millard adamın üstündeki örtüyü bacaklarına kadar çekti. Çıplak ayaklarından birinin tabanında, hareketsiz kadınınkine tıpatıp benzer bir yara izi vardı.

Hemşire kıvranmakta olan kadına işaret etti. "Onda da bunlardan bir tane var. Tabii eğer aradığın şey oysa."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu kadar yeter," dedi katlanan adam. "Eğer bu işkence değilse nedir?"

"Keşif," dedi Millard. "Bu kesikler büyük bir titizlikle ve cerrahi aletler kullanılarak açılmış. Amaçları acı vermek değilmiş. Hatta büyük olasılıkla anestezi etkisindeyken yapılmışlardır. Hortlaklar bir şey *arıyorlarmış*."

"Peki, aradıkları neymiş?" diye sordu Emma. Oysaki alacağı yanıttan ödü kopuyor gibi görünüyordu.

"Tuhafların ayakları hakkında eski bir deyiş vardır," dedi Millard. "Hatırlayanınız var mı?"

Horace ezberden okudu. "Bir tuhafın ayak tabanı ruhunun tıpasıdır," dedi. "Ama bu genellikle sokakta oynarken ayakkabılarını giymeyi unutmamaları için çocuklara söylenen bir şeydir."

"Belki öyledir, belki de değildir," dedi Millard.

"Saçmalama! Aradıkları şeyin..."

"Ruhları olduğunu söylüyorum. Ve aradıklarını bulmuşlar."

Palyaço kahkahalara boğuldu. "Saçmalığın daniskası! Yeteneklerini kaybetmiş oldukları için ikinci ruhlarının söküp alındığını düşünüyor olamazsın, değil mi?"

"Kısmen. Hortlakların uzun yıllardır ikinci ruhla ilgilendiğini biliyoruz."

O anda Millard'la trende yaptığımız konuşmayı hatırladım ve, "Ama döngülere girmemizi sağlayan şeyin tuhaf ruhlarımız olduğunu bana kendin anlatmıştın. Bu insanların ruhları yoksa nasıl *buraya* gelebildiler?" diye sordum.

"*Gerçekten* burada oldukları söylenemez, değil mi?" dedi Millard. "Demek istiyorum ki *zihinlerinin* bambaşka bir yerde olduğu kesin."

"Şu anda kendini haklı çıkarmak için her yolu denediğini düşünüyorum," dedi Emma. "Bence bu konuyu yeterince uzattın Millard."

"Bana biraz daha katlanın," dedi Millard. Artık heyecan içinde odayı arşınlıyordu. "Sıradan bir insanın döngülerden birine *girdiğini* duyduğunuzu hiç sanmıyorum. Haksız mıyım?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır, çünkü herkes bunun imkânsız olduğunu bilir," dedi Enoch.

"*Hemen hemen* imkânsızdır," dedi Millard. "Kolay ya da keyifli değildir fakat daha önce yapıldı ama yalnızca bir kere. Bu, Bayan Peregrine'in öz kardeşi tarafından yapılmış kanuna aykırı bir deneydi. Tabii o zamanlar henüz aklını kaçırmamış ve daha sonra hortlaklara dönüşen ayrılıkçı grubu kurmamıştı."

"Peki, neden benim bundan haberim yok?" dedi Enoch.

"Çünkü son derece tartışmalıydı ve sonuçları derhal örtbas edildi. Böylece kimse deneyi tekrar etmeye kalkışmayacaktı. Her halükarda sıradan bir insanı istediğiniz döngüye sokabilirsiniz ama döngüye girebilmeleri için *zorlanmaları* gerekiyor ve bunu da sadece ymbryne güçlerine sahip biri yapabilir. Fakat sıradan insanların ikinci bir ruhu olmadığından zaman döngülerinin paradokslarıyla baş edemezler ve beyinleri pelteye döner. İçeri girdikleri andan itibaren ağızlarından salya akıtan, kollarını dahi kıpırdatamayacak hale gelen bitkilere dönüşürler. Durumları önümüzde duran zavallı insanlarınkinden pek de farklı olmaz."

Herkes Millard'ın söylediklerini sindirmeye çalışırken kısa bir sessizlik oldu. Sonra Emma ellerini ağzına götürüp sessizce, "Lanet olsun. Millard haklı," dedi.

"Pekâlâ, o zaman," dedi palyaço. "Bu durumda işler sandığımızdan bile daha kötü demektir."

Odadaki havanın bir anda çekildiğini hissettim.

"Anladığımdan emin değilim," dedi Horace.

"Canavarların onların ruhlarını çaldığını söyledi!" diye bağırdı Olive ve sonra ağlayarak Bronwyn'e koşup yüzünü kızın kabanına gömdü.

"Bu tuhaflar yeteneklerini *kaybetmemiş*," dedi Millard. "Yetenekleri onlardan çalınmış; ruhlarıyla beraber içlerinden sökülüp alındıktan sonra gölge halkına yem edilmiş. Böylece gölgelerin döngülere girebilecek şekilde evrim geçirmesi sağlanmış olmalı ki bu da son günlerde tuhafların dünyasına gerçekleştirilen saldırıları açıklıyor. Artık hortlaklar, ruhlarını çalabilecekleri daha

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çok tuhafı kaçırıyor ve onları kullanarak daha çok gölgenin evrimini tamamlamasını sağlıyorlar. Bu tam bir kısır döngü."

"O zaman sadece ymbryneleri istemiyorlar demektir," dedi Emma. "Bizi de istiyorlar. Ruhlarımızın peşindeler."

Hugh sinirli sinirli başının etrafında dönen son arısıyla birlikte fısıldayan adamın yatağının ayakucunda dikildi. "Yıllardır kaçırdıkları tüm o tuhaf çocuklar... onlara yaptıkları şey *bu* mu? Sadece gölge halkına yem olduklarını sanıyordum. Ama bu... bu şeytanı bile alt eder."

"Ymbrynelerin de ruhlarını çalmayı planlamadıkları ne malum?" dedi Enoch.

Bu herkesin ürpermesine neden oldu. Palyaço, Horace'a dönüp, "En iyi durum senaryon şimdi sana nasıl görünüyor dostum?" diye sordu.

"Benimle dalga geçme," diye yanıtladı Horace. "Isırırım."

"Herkes dışarı çıksın!" diye buyurdu hemşire. "Ruhları olsun ya da olmasın, bu insanlar hasta ve burası da tartışma yeri değil."

Asık suratlarımızla koridora çıktık.

"Tamam, korku gösterinizi sergilediniz," dedi Emma palyaçoya ve katlanan adama, "ve biz de layıkıyla korktuk. Şimdi bizden ne istediğinizi söyleyin."

"İstediğimiz şey çok basit," dedi katlanan adam. "Burada kalmanızı ve bizimle birlikte savaşmanızı istiyoruz."

"Bunun size ne gibi bir faydası olacağını göstermenin akıllıca olduğunu düşündük," dedi palyaço. Millard'ın sırtına dokundu. "Ama buradaki arkadaşınız bizim yapabileceğimizden çok daha iyi bir iş çıkardı."

"Burada kalıp ne için savaşacağız?" dedi Enoch. "Ymbryneler Londra'da bile değil. Bayan Wren en azından o kadarını söyledi."

"Londra'yı unutun! Londra'nın işi bitti!" dedi palyaço. "Buradaki savaş sona erdi. Kaybeden biz olduk. Wren basılmış döngülerden kurtarabildiği tüm tuhafları buraya getirdikten sonra güçlerimizi birleştirecek ve diğer diyarlara, diğer döngülere seyahat

BELONGS TO KAKTUS TEAM

edeceğiz. Dışarıda bizim gibi hayatta kalan, savaşmaya can atan başka tuhaflar da olmalı."

"Bir ordu kuracağız," dedi katlanan adam. "*Gerçek* bir ordu."

"Ymbrynelerin nerede olduğunu bulma meselesine gelince," dedi palyaço, "bu hiç sorun değil. Hortlaklardan birini yakalayacak ve bize yerlerini söyleyene dek ona işkence edeceğiz. Yerlerini bize Günler Haritası'nda göstermesini sağlayacağız."

"Sizde bir Günler Haritası mı var?" dedi Millard.

"İki tane var. Bildiğiniz gibi tuhaf arşivleri alt katta."

"Bu gerçekten de iyi haber," dedi Millard heyecan dolu bir sesle.

"Hortlak yakalamak öyle söylediğin kadar kolay değil," dedi Emma. "Ve elbette yalan söyleyeceklerdir. En iyi yaptıkları şey yalan söylemektir."

"O zaman iki tane yakalar ve yalanlarını karşılaştırırız," dedi palyaço. "Sinsi sinsi buralarda dolaştıkları çok olur. Yani bir daha onlardan biriyle karşılaştığımızda; bam! Onu yakalayacağız."

"Beklememize gerek yok," dedi Enoch. "Bayan Wren bu binada bile hortlakların olduğunu söylememiş miydi?"

"Elbette," dedi palyaço, "ama buz tutmuş durumdalar. Çoktan tarihe karıştılar."

"Bu sorgulanamayacakları anlamına gelmiyor," dedi Enoch yüzüne yayılan pis bir sırıtmayla.

Palyaço, katlanan adama döndü. "Bu ucubeleri ciddi ciddi sevmeye başlıyorum."

"O zaman bizimle misiniz?" dedi katlanan adam. "Kalıp savaşacak mısınız?"

"Öyle söylemedim," dedi Emma. "Bunu konuşmamız için bize biraz zaman verin."

"Konuşulacak ne var ki?" dedi palyaço.

"Tabii ki istediğiniz kadar konuşabilirsiniz," dedi katlanan adam ve palyaçoyu kendisiyle birlikte çekiştirerek koridorda ilerlemeye başladı. "Gel, kahve yapacağım."

"*Pekâlâ*," dedi palyaço gönülsüzce.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sorunlarımız başladığından beri defalarca yaptığımız gibi bir araya toplandık ancak bu kez birbirimize bağırmak yerine söz alarak konuştuk. Olan bitenin ağırlığı bizi ağırbaşlı bir havaya sokmuştu.

"Savaşmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Hugh. "Artık hortlakların bize ne yaptığını öğrendiğimize göre hiçbir şey olmamış gibi eski yaşantımıza dönmeyi kaldıramam. Savaşmak sergileyebileceğimiz tek onurlu davranış."

"Hayatta kalmanın da onurlu bir yanı vardır," dedi Millard. "Türümüzün yirminci yüzyıla dek hayatta kalmasının tek nedeni savaşmayı değil, saklanmayı tercih etmiş olmamızdır. Belki de saklanmak için daha iyi bir yöntem bulmalıyız."

Sonra Bronwyn, Emma'ya dönüp, "*Senin* ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum," dedi.

"Evet, ben de Emma'nın ne düşündüğünü bilmek istiyorum," dedi Olive.

Enoch, "Ben de," diyerek beni gafil avladı.

Emma derin bir nefes aldı. "Diğer ymbryelerin haline çok üzülüyorum. Onların başına gelen şey tam bir felaket ve türümüzün devamı onların kurtarılmasına bağlı olabilir. Ama duyduğumuz ve şahit olduğumuz onca şeye rağmen sadakatim diğer ymbrynelere ya da diğer tuhaf çocuklara ait değil. O, hayatımı borçlu olduğum kadına, yani Bayan Peregrine, sadece Bayan Peregrine'e ait." Durdu ve kendi sözcüklerinin doğruluğunu tartarcasına başını aşağı yukarı salladı, sonra da konuşmayı sürdürdü. "Ve eğer kuşlar izin verir de yeniden insan suretine bürünürse onun için yapmam gereken neyse onu yapacağım. Savaşmamı söylerse savaşacağım. Bizi başka bir döngüye gizlemek isterse bunu da kabul edeceğim. Her ne olursa olsun inancım asla değişmedi: Bayan Peregrine her zaman en doğrusunu bilir."

Diğerleri Emma'nın söylediklerini düşündü. Sonunda Millard, "Çok akıllıca ifade ettiniz Bayan Bloom," dedi.

"Bayan Peregrine her zaman en doğrusunu bilir!" diye sevinçle bağırdı Olive.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bayan Peregrine her zaman en doğrusunu bilir!" diye tekrarladı Hugh.

"Bayan Peregrine'in ne söyleyeceği umurumda değil," dedi Horace. "Savaşacağım."

Enoch kahkahasını güçlükle bastırdı. "Sen mi?"

"Herkes korkağın teki olduğumu düşünüyor. Yanıldıklarını onlara kanıtlayacağım."

"Sana yapılan birkaç şakadan ötürü hayatını öylece tehlikeye atma," dedi Hugh. "Başkasının ne düşündüğü kimin umurunda ki?"

"Sadece o kadar değil," dedi Horace. "Cairnholm'deyken gördüğüm rüyayı hatırlıyor musunuz? Ymbrynelerin nerede esir tutulduğuna dair birkaç ipucu elde etmiştim. Size haritada gösterememiştim ama emin olduğum bir şey var. Orayı gördüğüm anda doğru yerde olduğumuzu anlayacağım." İşaret parmağıyla alnına dokundu. "Kafamın içindekiler onları epey yükten kurtarabilir. Ve üstelik diğer ymbrynelerin kurtarılmasına da faydam dokunabilir."

"Birileri savaşacak ve birileri de geride kalacaksa," dedi Bronwyn, "ben geride kalanları koruyacağım. Doğduğumdan beri korumak hep benim işim olmuştur."

Sonra Hugh bana döndü ve, "Sen ne dersin Jacob?" dedi. O anda dilim damağım kupkuru oldu.

"Evet," dedi Enoch. "*Sen* ne dersin?"

"Şimdi," dedim, "Ben..."

"Küçük bir yürüyüşe çıkalım," dedi Emma kolunu benimkine geçirerek. "Senle benim biraz çene çalmamız gerekiyor."

* * *

Alt kata ve Althea'nın çıkış tünelini dondurarak kapattığı kıvrımlı duvara ulaşana dek birbirimize tek kelime etmeden merdivenleri yavaş yavaş indik. Yan yana oturup uzun süre boyunca buzu, buzun içinde sıkışıp kalmış şekilleri izledik. Kararmakta

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olan ışıkta, mavi renkli kehribarın içinde asılı kalmış kadim yumurtalar gibi bulanık ve şekilsiz görünüyorlardı. Öylece oturduk ve aramızda hüküm süren sessizlikten, bunun ikimizin de başlatmak istemediği zor bir konuşma olacağını anlayabiliyordum.

Sonunda Emma, "Eee?" dedi.

"Ben de diğerleri gibiyim, *senin* ne düşündüğünü bilmek istiyorum," dedim.

Söyleneni komik değil de acayip bulan insanlar gibi güldü ve, "Bunu istediğinden pek emin değilim," dedi.

Haklıydı ama yine de konuşması için onu kışkırttım. "Hadi."

Emma elini dizime koyup hemen geri çekti. Yerinde duramıyordu. Göğsüm sıkıştı.

"Bence eve dönme zamanın geldi," dedi sonunda.

Gözlerimi kırpıştırdım. Kendimi gerçekten böyle söylediğine ikna etmem biraz zaman aldı. "Anlamıyorum," diye mırıldandım.

"Buraya gönderilmenin bir nedeni olduğunu kendi ağzınla söylemiştin," dedi çabucak. Gözlerini kucağına dikmişti. "Bayan Peregrine'e yardım etmek için burada olduğuna inanıyordun. Görünüşe göre artık kurtuldu. Ona borcun vardıysa bile hepsini ödedin. Bize tahmin edemeyeceğin kadar çok yardımın dokundu. Ama artık eve gitme zamanın geldi." Kelimeler bir anda ağzından dökülüverdi; sanki uzun zamandır taşımakta olduğu acı verici bir yük gibiydi ve sonunda onlardan kurtuluyor olmaktan ötürü rahatlamıştı.

"Benim evim *burası*," dedim.

"Hayır, değil," diye diretti. Gözlerini bana çevirmişti. "Tuhafların dünyası ölüyor, Jacob. Artık kayıp bir rüyadan ibaret. Mucize eseri çürümüşlere karşı silahlanıp üstün gelsek bile hayatlarımızı önceki yaşantımızın gölgesinde sürdürmek zorunda kalacağız. Kendimizi paramparça bir keşmekeşin ortasında bulacağız. Senin bir evin *var* –henüz basılmamış bir ev– ve bir de hâlâ hayatta olan, seni seven bir annenle baban."

"Sana daha önce de söyledim. O saydıklarını istemiyorum. *Bunu* ben seçtim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bir söz verdin ve sözünü tuttun. Artık her şey bitti ve eve dönme zamanın geldi."

"Şunu söylemeyi bırak!" diye bağırdım. "Neden beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü gerçek bir evin ve gerçek bir ailen var ve aramızdan birinin *bu* dünyayı onlara tercih edeceğini, sahip olduğun şeylerin yanından bile geçemeyecek bir şey uğruna döngülerimizden, uzun ömürlerimizden ve tuhaf güçlerimizden vazgeçmeyeceğini sanıyorsan gerçekten koca bir hayal dünyasında yaşıyorsun demektir. Tüm bunları ardında bırakacak olduğunu düşünmek bile midemi bulandırıyor; hem de ne için?"

"*Senin* için, seni aptal! Seni seviyorum!"

Bunu söylediğime inanamıyordum. Emma'nın da inanamadığı ortadaydı çünkü ağzı bir karış açık kalmıştı. "Hayır," dedi sanki söylediklerimi silmek istercesine başını iki yana sallayarak. "Hayır, bunun hiçbir şeye faydası dokunmaz."

"Ama *doğru!*" dedim. "Eve dönmek yerine neden sizinle kaldığımı sanıyorsun? Büyükbabam ya da aptalca bir görev aşkı yüzünden veya annemle babamdan nefret ettiğim ve evimin ve sahip olduğum şeylerin kıymetini bilmediğim için mi? Senin için kaldım!"

Bir anlığına hiçbir şey söylemedi, sadece başıyla onaylayıp bakışlarını kaçırdı ve ellerini saçından geçirerek beyaz beton tozlarıyla kaplanmış ve daha önce fark etmediğim bir tutamı ortaya çıkardı. Aniden gözüme daha yaşlı görünmeye başlamıştı. "Bu benim hatam," dedi nihayet. "Seni asla öpmemeliydim. Belki de seni doğru olmayan bir şeye inandırdım."

Canım yanmıştı ve kendimi korumak istercesine içgüdüsel olarak geri çekildim. "Kastettiğin gerçekten bu değilse bana bunu söyleme," dedim. "Kızlarla çıkmak konusunda pek deneyimli olmayabilirim ama bana güzel bir kızın önünde acınacak duruma düşen beceriksizin tekiymişim gibi davranma. Beni kalmaya sen *zorlamadın*. Sizinle kaldım çünkü istediğim buydu ve sana karşı olan duygularım hayatım boyunca hissettiğim her şey kadar

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gerçek." Bunların kısa süreliğine bile olsa havada asılı kalmasına izin verdim çünkü söylediklerimin doğruluğundan emindim. "Sen de hissediyorsun," dedim. "Hissettiğini biliyorum."

"Üzgünüm," dedi. "O kadar acımasızca davrandığım için üzgünüm. Öyle söylememeliydim." Sulanan gözlerini elinin tersiyle sildi. Bir kaya gibi güçlü görünmeye çalışmıştı ama artık maskesi düşüyordu. "Haklısın," dedi. "Benim için gerçekten çok şey ifade ediyorsun. Bu yüzden bir hiç uğruna hayatını ayaklar altına atmana seyirci kalamam."

"Öyle bir şey yapmıyorum!"

"Lanet olsun Jacob, yaptığın tam olarak bu!" O kadar kızmıştı ki farkında olmadan elinde bir alev topu beliriverdi. Neyse ki bu az önce dizimden çektiği eliydi. Ellerini çırpıp alevleri söndürdü, sonra da ayağa kalktı. Buza işaret ederek, "Şuradaki masanın üstünde duran saksı çiçeğini görüyor musun?" diye sordu.

Görüyordum. Başımı evet anlamında salladım.

"Hâlâ yeşil çünkü buz onu koruyor. Ama aslında içten içe ölü. Buzlar erir erimez solacak ve rengi kahverengiye dönecek." Gözlerini benimkilere kilitledi. "Ben o çiçek gibiyim."

"Değilsin," dedim. "Sen... kusursuzsun."

Yüzünde sabrının taşmak üzere olduğunu gösteren bir ifade belirdi. Kalın kafalı bir çocuğa bir şeyler açıklamaya çalışıyormuş gibiydi. Tekrar oturdu, elimi tuttu ve yanağına götürdü. "Bu mu?" dedi. "Bu bir yalan. Aslında bu ben değilim. Gerçekte neye benzediğimi görebiliyor olsaydın beni istemekten vazgeçerdin."

"Bunlar *umurumda* değil..."

"Ben yaşlı bir kadınım!" dedi. "Birbirimize benzediğimizi düşünüyorsun ama yanılıyorsun. Sevdiğini söylediğin bu insan var ya? Aslında küçük bir kızın bedeninde saklanan yaşlı ve çirkin bir kadın, yaşlı bir kocakarı. Sen genç bir adamsın; hâlâ çocuksun. Hatta benimle kıyaslandığında bebek bile sayılırsın. Ölüme bu denli yakın olmanın ne demek olduğunu asla anlayamayacaksın. Ve anlamamalısın da. Beni anlamanı kesinlikle istemem. Önünde upuzun bir hayat var, Jacob. Bense benimkini çoktan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tükettim. Günün birinde –ve büyük olasılıkla yakında– öleceğim ve bedenim toza dönüşecek."

Bunu öylesine soğukkanlı bir kararlılıkla söylemişti ki dudaklarından dökülenlere tüm kalbiyle inandığı ortadaydı. Bunları söylemek canını yakıyordu; bunları duymanın benim canımı yaktığı gibi. Ama neden böyle davrandığını anlıyordum. Kendince beni kurtarmaya çalışıyordu.

Fakat yine de yakıcı bir acı hissediyordum çünkü haklı olduğunu biliyordum. Bayan Peregrine iyileşirse uğruna yola çıktığım işi tamamlamış olacaktım: Büyükbabamın gizemini çözmüş, ailemin Bayan Peregrine'e olan borcunu ödemiş, her zaman hayalini kurduğum sıradışı hayatı kısmen de olsa yaşamış sayılacaktım. O durumda tek yükümlülüğüm aileme karşı olacaktı. Emma'ya gelince... Benden daha yaşlı ya da farklı olması umurumda değildi ama bunları önemsemem gerektiğini düşünüyordu ve onu aksine ikna etmek kesinlikle imkânsız gibiydi.

"Belki her şey sona erdiğinde," dedi, "sana bir mektup gönderirim. Sen de bana yazarsın. Ve belki günün birinde tekrar beni görmeye gelirsin."

Bir mektup. Odasında bulduğum, büyükbabamın mektuplarıyla dolu tozlu kutuyu düşündüm. Onun için sadece bundan mı ibarettim? Okyanusun öte yakasından gelmiş yaşlı bir adam? Bir hatıra? O sırada, hayal bile edemeyeceğim bir biçimde büyükbabamın ayak izlerini takip etmek üzere olduğumu fark ettim. Birçok yönden onun hayatını yaşıyordum. Ve büyük olasılıkla günün birinde gardım düşecek, yaşlanacak ve yavaşlayacaktım, dikkatim dağılacaktı ve yine onun gibi ölecektim. Ve Emma hayatına bensiz devam edecekti. Tıpkı büyükbabam olmadan devam ettiği gibi. Günün birinde bambaşka biri Emma'nın dolabında, büyükbabamınkinin yanında *benim* mektuplarımı bulacak ve bizim ona ne ifade ettiğimizi merak edecekti.

"Ya bana ihtiyacınız olursa?" dedim. "Ya gölgeler geri gelirse?"

Gözyaşları pırıl pırıl parlıyordu. "Bir şekilde başımızın çaresine bakarız," dedi. "Bak, artık bu konu hakkında konuşmak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

istemiyorum. Dürüstçe söylemeliyim ki kalbimin daha fazlasını kaldıracağını sanmıyorum. Üst kata çıkıp kararını diğerlerine söylemeye ne dersin?"

Çenemi kilitledim; aniden beni böylesine zorlaması karşısında son derece rahatsız olmuştum. "Henüz karar vermedim," dedim. "Kararı veren *sendin*."

"Jacob, az önce sana dedim ki..."

"Evet, *sen* dedin. Ama *ben* henüz bir karara varmadım."

Kollarını kavuşturdu. "O zaman bekleyebilirim."

"Hayır," dedim ve ayağa kalktım. "Bir süre yalnız kalmalıyım."

Ve merdivenleri onsuz çıktım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BÖLÜM ON ÜÇ

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Koridorlarda sessizce ilerledim. Bir anlığına ymbrynelerin toplantı odasının dışında dikilip kapının öte yanından gelen boğuk sesleri dinledim ama içeri girmedim. Hemşirenin odasına şöyle bir göz attım ve tek ruhlu tuhafların arasına yerleştirdiği taburenin üstünde uyukladığını gördüm. Bayan Wren'in odasının kapısını hafifçe araladım ve kucağında Bayan Peregrine'le ileri geri sallanırken parmaklarını kuşun tüylerinin arasında zarifçe dolaştırışını izledim. Kimseye hiçbir şey söylemedim.

Boş koridorlarda ve basılmış ofislerde gezinirken, geri dönmeyi seçersem, evde olmanın nasıl bir his olacağını hayal etmeye çalıştım. Aileme ne derdim? Büyük olasılıkla onlara hiçbir şey söylemezdim. Söylesem de bana asla inanmazlardı. Aklımı kaçırdığımı, babama çılgınca hikâyelerle dolu bir mektup yazdığımı, sonra anakaraya giden bir tekneye atlayıp kaçtığımı anlatabilirdim. Bunu strese karşı verdiğim bir tepki olarak değerlendirirlerdi. Kaçışımı da icat edilmiş ruhsal bir bozuklukla süsleyip ilaçlarımı ona göre ayarlarlardı. Galler'e gitmeme izin verdiği için Doktor Golan'ı suçlarlardı. Kendisinden bir daha haber alamadıkları Doktor Golan'ı. Onun asla güvenmememiz gereken bir sahtekâr, bir şarlatan olduğunu ve kasabadan kaçtığını söylerlerdi. Ve ben de ağır bir sarsıntı geçirmiş, zavallı, deli ama zengin Jacob olmaya geri dönerdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kulağa hapishane mahkûmiyeti gibi geliyordu. Ama yine de tuhafların dünyasında kalmamın en büyük nedeni artık beni istemiyorsa ona yapışıp kalarak kendimi küçük düşürmeyecektim. Benim de gururum vardı.

Bu tuhaf hayatın tadına bir kere baktıktan sonra Florida'ya ne kadar dayanabilirdim? Artık eskiden olduğu kadar sıradan değildim; aslına bakarsanız öğrendiğim kadarıyla asla sıradan olmamıştım. Değişmiştim. Ve bu en azından bana biraz umut veriyordu: Sıradan koşullar altında bile sıradışı bir hayat yaşamanın yolunu bulabilirdim.

Evet, en iyisi gitmek olacaktı. En iyi seçenek buydu. Bu dünya ölüyorsa ve onu kurtarmak için yapılacak hiçbir şey kalmadıysa burada beni neler bekliyordu? Gidilecek güvenli bir yer kalmayıncaya dek kaçıp saklanmak mı? Arkadaşlarımın yapay gençliklerini sürdürebilmeleri için sığınacak bir döngü bulamamaları mı? Onların ölümlerine şahit olmak mı? Çürüyüp kollarımda parçalara ayrılırken Emma'ya sarılmaya çalışmak mı?

Bu beni herhangi bir gölgenin yapabileceğinden çok daha çabuk öldürürdü.

Yani evet, gidecektim. Eski hayatımdan geriye kalanları kurtaracaktım. Elveda tuhaflar. Elveda tuhaf dünya.

Böylesi daha iyi olacaktı.

Odaların sadece yarısının buz tuttuğu ve buzun batan bir geminin içine dolan sular misali tavana yükselirken aniden durup masaların üstlerini ve abajurların tepelerini suyun içinde bocalayan yüzücüler gibi ortada bıraktığı bir yere geldim. Buzlu pencerelerin ötesinde güneş batıyordu. Gölgeler duvarlarda çiçek gibi açıyor, merdivenlerde sayıları iyice artıyordu. Gün ışığı gücünü yitirirken gitgide mavileşti ve etrafımdaki her şeyi denizin derinliklerine özgü kobalt rengine boyadı.

O anda, bunun büyük olasılıkla tuhafların dünyasında geçirdiğim son gece olduğunu fark ettim. Hayatım boyunca sahip olduğum en iyi arkadaşlarla geçireceğim son geceydi. Emma'yla son gecemdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neden zamanımı tek başıma geçiriyordum ki? Çünkü üzgündüm, Emma gururumu incitmişti ve somurtmam gerekiyordu.

Ama bu kadarı yeterdi!

Odayı terk etmek için arkamı döndüğüm anda onu hissettim: Midemdeki o alışılageldik sancı geri dönmüştü.

Bir gölge.

Bedenimi bir acı dalgasının daha esir almasını bekleyerek durdum. Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Acının yoğunluğu gölgeyle aramdaki mesafeye ve sancıların sıklığı da yaratığın gücüne karşılık geliyordu. İki güçlü gölge peşimizdeyken midemdeki His uzun, kesintisiz bir spazmı andırıyordu ama şimdi, bir sonraki sancıyı hissedene dek aradan uzunca bir zaman, neredeyse bir dakika geçmişti ve hissettiğim sızı o kadar belli belirsizdi ki acıyı duyumsayıp duyumsamadığımdan bile emin olamadım.

Yavaşça odadan çıkıp koridorda ilerledim. Az ötedeki kapının önünden geçerken üçüncü kez sancıyı hissettim: Bu defa biraz daha güçlüydü ama yine de bir fısıltıya benziyordu.

Elimden geldiğince temkinli davranarak sessizce kapıyı açmaya çalıştım ama buz tuttuğundan kapalı halde sıkışıp kalmıştı. Kapıya yüklenmek, onu yerinden oynatmaya çalışmak ve hatta tekmelemek zorunda kaldım. Sonunda savrularak açıldığında karşıma çıkan oda, göğüs hizasına dek uzanan kalın bir buz katmanıyla kaplıydı. Dikkatlice buza yaklaşıp diğer tarafına şöyle bir göz attım ve solgun ışığa rağmen gölgeyi o anda fark ettim. Yere çömelmiş vaziyetteydi; mürekkep siyahı göz yuvalarına kadar buzun içinde hapsolmuştu. Buzun dışında kalan tek yeri başının üst kısmıydı; geri kalanı, özellikle de çenesi, dişleri ve dilleri gibi tehlikeli yerleri yüzeyin altında kapana kısılmıştı.

Yaratık güçbela yaşıyordu; kalbi dakikada bir, belki iki defa güçlükle gibi atıyordu. Zayıf kalp atışlarının her birine karşılık hafif bir sancı çekiyordum.

Odanın girişinde durup hem büyülenmiş hem de iğrenmiş halde boş gözlerle onu izledim. Bilinci yerinde değildi, kılını kıpırdatacak hali yoktu ve tamamen savunmasızdı. Buza tırmanıp

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sivri bir sarkıtı gölgenin kafasına geçirmek çok kolay olacaktı. Burada olduğundan haberdar olsalardı herkesin aynısını yapacağından emindim. Ama beni durduran bir şeyler vardı. Bu yaratık artık kimseyi tehdit etmiyordu. Karşılaştığım her gölge üzerimde bir iz bırakmıştı. Çürüyen yüzlerini rüyalarımda görüyordum. Yakında eve dönecek ve gölge avcısı Jacob'ı arkamda bırakacaktım. Bunu da yanımda götürmek istemiyordum. Bu artık benim vazifem değildi.

Geri geri giderek odadan çıktım ve kapıyı kapattım.

* * *

Toplantı salonuna döndüğümde dışarısı neredeyse kararmıştı ve oda da kapkaranlıktı. Bayan Wren dışarıdan görülebilecekleri korkusuyla gaz lambalarını yakmalarını yasakladığından herkes büyük oval masanın üstündeki birkaç mumum etrafına toplaşmıştı. Bazıları sandalyelere bazıları da bağdaş kurarak doğrudan masanın üstüne oturmuş, alçak sesle bir şeyler konuşuyor ve bir yere bakıyorlardı.

Ağır kapılar gıcırdayınca herkes bana bakmak için döndü. "Bayan Wren?" dedi Bronwyn umut dolu bir sesle. Sandalyesinde doğrulup gözlerini kısarak bana baktı.

"Yalnızca Jacob'muş," dedi karanlık şekillerden biri.

Herkes koro halinde hayal kırıklığıyla iç geçirdikten sonra Bronwyn, "Ah, merhaba Jacob," dedi ve dikkatini yeniden masaya çevirdi.

Onlara doğru yürürken gözlerim Emma'nınkilerle buluştu. Bakışlarımı bir an olsun kaçırmadan gözlerinin içindeki saf ve savunmasız ifadeyi gördüm; korkuyordu. Beni ikna etmeye çalıştığı şeyi hakikaten kabul etmemden korkuyordu. Sonra gözleri donuklaştı ve bakışlarını yere indirdi.

Emma'nın bana biraz olsun acıyıp onları terk edeceğimizi diğerlerine söylemiş olmasını umuyordum. Ama tabii ki söylememişti çünkü henüz kararımı *onunla* bile paylaşmamıştım. Fakat

BELONGS TO KAKTUS TEAM

verdiğim kararı odayı arşınladığım sırada yüzümden okumuş gibi görünüyordu.

Diğerlerinin dünyadan haberi olmadığı ortadaydı. Varlığıma o denli alışmışlardı ki bunun üzerinde düşünülebileceğini bile unutmuşlardı. Kendimi hazırladım ve herkesten beni dinlemelerini istedim.

"Bir dakika," dedi yoğun aksanlı bir ses. Mum ışığında yılan kızın ve pitonunun bana bakmakta olduğunu gördüm. "Şu çocuk geldiğim yer hakkında saçma sapan şeyler anlatıp duruyor." Masanın yanına çekilmiş, boş gibi görünen tek sandalyeye döndü ve, "Halkım oraya *Simhaladvipa* der. Yani aslanların yuvası," dedi.

Millard sandalyesinden yanıtladı. "Çok üzgünüm ama burada okunaklı bir el yazısıyla açıkça şöyle yazıyor: *Mutlu Tesadüfler Diyarı*. Bunu çizen tuhaf haritacılar kafalarından bir şeyler uyduracak değil!"

Sonra biraz daha yaklaştım ve üstünde tartıştıkları şeyin ne olduğunu gördüm. Bu, Günler Haritası'nın ta kendisiydi ama bizim denizde kaybettiğimizden çok daha büyük bir baskısıydı. Bu kelimenin tam anlamıyla, masaya boylu boyunca yayılmıştı ve dikine konulduğunda tuğla kadar kalındı. "Evimi benden daha iyi bilecek değilsin ve adı da *Simhaladvipa!*" diye diretti yılan kız ve pitonu boynundan çözülerek Hindistan kıyısındaki şekli damlaya benzeyen adaya işaret etmek istercesine masanın diğer tarafına atılıp burnunu sertçe Günler Haritası'na vurdu. Fakat haritada Hindistan'a *Malabar* deniyordu ve adının Sri Lanka olduğundan emin olduğum adanın üzerindeyse kargacık burgacık harflerle *Mutlu Tesadüfler Diyarı* yazıyordu.

"Bunu tartışmak çok mantıksız," dedi Millard. "Bazı yerlerin, orada yaşayan insanlar tarafından verilmiş onlarca adı vardır. Şimdi lütfen sayfaları kırıştırmaya başlamadan önce yılanına geri çekilmesini söyle."

Yılan kız öfkeden ateş püskürüyordu ama yine de bir şeyler mırıldandı ve piton geri çekilerek yine kızın boynunun etrafına dolandı. Tüm bunlar olurken gözlerimi kitaptan alamamıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her ne kadar gecenin bir yarısında, yanmakta olan tuhaf çocuklar yetimhanesinin turuncu renkli alevlerinin titrek ışığında yalnızca bir kere açıldığını görmüş olsam da kaybettiğimiz baskı yeterince etkileyiciydi. Şu anda önümde durmakta olan baskı ise sanki tamamen bambaşka bir dünyadan gelmişti. Sadece daha büyük değil, aynı zamanda o kadar süslüydü ki diğeri bunun yanında deri kaplı bir tuvalet kâğıdı rulosu gibi kalıyordu. Kâğıttan daha dayanıklı bir malzemeyle, büyük olasılıkla dana derisinden yapılmış ve kenarlarına altın işlemeler serpiştirilmiş sayfalarına rengârenk haritalar çizilmişti. Boşluklar ise kusursuz çizimlerle, kısaltmalarla ve sütunlarca açıklamayla tıka basa doluydu.

Millard hayran hayran haritaya baktığımı görünce, "Büyüleyici değil mi? *Tuhaf El Yazmaları*'nı saymazsak Günler Haritası'nın bu baskısı tuhafların dünyasındaki en ince işçilik örneğidir. Bunu hazırlamak haritacılardan, sanatçılardan ve ciltçilerden oluşan koca bir ekibin çok uzun yıllarını aldı ve haritalardan bazılarını Perplexus Anomalous'un kendi elleriyle çizdiği söylenir. Çocukluğumdan beri onu görmeye can atıyordum. Ah, *o kadar* mutluyum ki!"

"Gerçekten harikulade," dedim ve hakikaten öyleydi.

"Millard bize en sevdiği kısımları gösteriyordu," dedi Olive. "Ben en çok resimleri sevdim!"

"Akıllarını olan bitenden uzaklaştırmak için," diye açıkladı Millard, "ve tabii bir de bekleyişi kolaylaştırmak için. Gel Jacob, gelip sayfaları çevirmeme yardım et."

Hüzünlü duyurumla Millard'ın o anlık keyfini kaçırmak yerine biraz daha beklemeye karar verdim. Zaten sabaha kadar bir yere gideceğim yoktu ve gitgide ağırlaşan şeylerle arkadaşlarımın omuzlarına biraz daha yük bindirmeden, onlarla birkaç keyifli dakika daha geçirebilirdim. Millard'a yanaştım ve parmaklarımı sayfanın altına kaydırdım. Sayfa o kadar büyüktü ki onu çevirebilmemiz için ikimizin de iki elimizi kullanmamız gerekmişti.

Harita'nın başına toplandık. Özellikle en ücra köşeler ve hakkında çok az şey bilinen kısımlar beni sanki içine çekiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Doğal olarak Avrupa ve oradaki çok sayıda döngü detaylı şekilde tarif edilmişti ama uzak diyarlardakiler çok daha kabataslak çizilmişti. Afrika'nın uçsuz bucaksız arazileri bomboştu. *Bilinmeyen Topraklar.* Aynı şey Sibirya için de geçerliydi. Oysa Günler Haritası'nda Rusya'nın Uzak Doğusu'na kendine has bir isim verilmişti: *Uçsuz Bucaksız Yalnızlık Diyarı.*

"Buralarda da döngü var mı?" diye sordu Olive parmağıyla Çin'e kadar uzanan boşluğa işaret ederek. "Orada da bizim gibi tuhaflar var mı?"

"Elbette var," dedi Millard. "Tuhaflık coğrafyaya değil, genlere özgüdür. Ama tuhafların dünyasının büyük bir kısmı henüz keşfedilmedi."

"Neden?"

"Sanırım hayatta kalmaya çalışmakla meşguldük."

Hayatta kalma çabasının birçok şeyi engellediğini fark ettim. Keşfe çıkmak ve âşık olmak ise bunlardan sadece bazılarıydı.

Boşlukları arayarak sayfaları çevirmeye devam ettik. Acayip isimleri olan çok sayıda boşlukla karşılaştık. *Kederli Kum Krallığı. Öfkeden Doğan Topraklar. Yıldızlarla Dolu Yüksek Yer.* İfadelerin gücünü takdir ederek kelimeleri sessizce kendi kendime tekrarladım.

Aradaki boşluklarda Harita'nın, Çorak Topraklar olarak adlandırdığı korkutucu yerler vardı. İskandinavya'nın kuzeyine *Buzlu Çorak Topraklar*, Borneo'nun ortasına *Boğucu Çorak Topraklar* ve Arap yarımadasının büyük bir bölümüneyse *Amansız Çorak Topraklar* adı verilmişti. Patagonya'nın güney ucuysa *Mutsuz Çorak Topraklar*'dı. Haritada bazı yerlerden bahsedilmemişti bile. Yeni Zelanda'nın, Hawaii'nin, Amerika'nın çıkıntısı Florida'nın bahsi bile geçmiyordu.

Günler Haritası'na baktığımda kulağa en ürkütücü gelen yerler dahi içimde tuhaf bir özlemin doğmasına neden oldu. Bana, büyükbabamla *National Geographic*'teki tarihi haritaları inceleyerek geçirdiğimiz ve artık geçmişte kalan o uzun akşamüstlerini hatırlattı. Bu haritalar uçakların ve uyduların icadından çok ön-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

celeri çizilmişti. O zamanlar dünyayı köşe bucak gören yüksek çözünürlüklü kameralar yoktu. Bize artık tanıdık gelen sahil şeritlerinin şekillerini ancak tahmin edebilirlerdi. Buzlu denizlerin ve ürkütücü ormanların derinlikleri ve enginlikleri hakkındaki bilgiler dedikodulardan, efsanelerden ve onları keşfetmeye çalışırken arkadaşlarının çoğunu kaybeden kâşiflerin çılgınca hikâyelerinden ibaretti.

Millard, Günler Haritası'nın tarihi hakkında gevelemeye devam ederken parmağımı Asya'daki ucu bucağı olmayan, bomboş bir çölün üstünde gezdirdim. *Kanatlı Yaratığın Uçuşunun Hiç Bitmediği Yer.* Burada keşfedilecek koca bir dünya vardı. Oysa ben sadece yüzeyini keşfetmiştim. Bunun düşüncesi bile pişmanlıkla dolmama neden oldu ama yine de utanç verici bir rahatlama hissediyordum. Sonunda evimi ve ailemi yeniden görebilecektim. Yalnızca keşfetmek uğruna keşfe çıkma arzusu belki de sadece çocukçaydı. Bilinmeyenin romantik bir yanı vardı ama keşfedilip, kataloglanıp haritaya döküldükten sonra romantizmi kayboluyor ve gizemden yoksun kitaplardaki tozlu gerçeklerden birine dönüşüyordu. O yüzden belki de haritada birkaç boş yer bırakmak daha iyiydi. Dünyayı, en küçük sırrını dahi ortaya dökmeye zorlamak yerine, biraz olsun büyüsünü korumasına izin vermeliydik.

Belki de zaman zaman merak etmek daha iyiydi.

Sonra onlara söyledim. Daha fazla beklemenin anlamı yoktu. Sözcükler öylece dudaklarımdan dökülüverdi: "Ben gidiyorum," dedim. "Her şey bittiğinde eve döneceğim."

Şaşkınlıkla dolu kısa bir sessizlik yaşandı. Sonunda Emma bakışlarıma karşılık verdi; gözlerindeki yaşları görebiliyordum.

Sonra Bronwyn masadan kalktı ve kollarını bana doladı. "Kardeşim," dedi. "Seni özleyeceğiz."

"Ben de sizi özleyeceğim," dedim. "Hem de tarif edemeyeceğim kadar çok."

"Ama *neden*?" dedi Olive göz hizama kadar havada yükselerek. "Beni çok mu rahatsız edici buldun?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Elimi kızın başına koydum ve hafifçe iterek yere indirdim. "Hayır, hayır, seninle alakası yok," dedim. "Sen harika birisin Olive."

Emma öne çıktı. "Jacob bize yardım etmek için buraya geldi," dedi. "Ama eski hayatına, onu bekleyenlere dönmek zorunda."

Çocuklar anlamış gibi görünüyordu. Öfkeli değillerdi. Çoğu benim için mutlu olmuşa benziyordu.

Bayan Wren kapının arkasından başını uzatarak bizi kısaca bilgilendirdi; söylediğine göre her şey fevkalade gidiyordu. Bayan Peregrine hızla iyileşiyordu. Sabaha hazır olacaktı. Ve ardından Bayan Wren tekrar gözden kayboldu.

"Tanrılara şükürler olsun," dedi Horace.

"Kuşlara şükürler olsun," dedi Hugh.

"Tanrılara *ve* kuşlara şükürler olsun," dedi Bronwyn. "Dünyanın bütün ormanlarındaki tüm ağaçlara tünemiş olan her kuşa."

"Jacob'a da teşekkür edin," dedi Millard. "O olmasaydı asla buralara kadar gelemezdik."

"*Adadan* bile ayrılmayı başaramazdık," dedi Bronwyn. "Bizim için çok fazla şey yaptın Jacob."

Hepsi gelip bana teker teker sarıldılar. Sonra hepsi kenara çekildi. Geriye sadece Emma kalmıştı ve bana en son sarılan da o oldu. Bu, tıpkı bir vedaya benzeyen uzun, acı tatlı bir kucaklaşmaydı.

"Hayatım boyunca yaptığım en zor şey senden gitmeni istemek oldu," dedi. "Dediğime geldiğin için çok memnunum. Bunu tekrar sorma gücünü bulabileceğimden emin değildim."

"Bundan nefret ediyorum," dedim. "Keşke huzur içinde bir arada yaşayabileceğimiz bir dünya olsaydı."

"Biliyorum," dedi. "Biliyorum, biliyorum."

"Keşke..." diye söze başladım.

"Dur," dedi.

Ama yine de söyledim. "Keşke benimle eve gelebilseydin."

Bakışlarını kaçırdı. "Buna kalkışırsam olacakları biliyorsun."

"Biliyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Emma uzun vedalardan hoşlanmazdı. Acısını görmezden gelerek güçlü görünmeye çalıştığını hissedebiliyordum. "Evet," dedi işkadınlarını andıran bir edayla. "Lojistik. Bayan Peregrine insan suretine döndüğünde seni panayır alanından geçirerek yeraltı istasyonuna götürecek ve sen de geçidi kullanarak şimdiki zamana geri döneceksin. Oradan sonrasıyla başa çıkabilir misin?"

"Sanırım," dedim. "Annemle babamı ararım ya da karakola falan giderim. Babamı tanıyorsam şimdiye dek İngiltere'nin her yanına posterlerimi astırmıştır." Biraz güldüm çünkü eğer gülmeseydim ağlamaya başlayacaktım.

"Tamam, o zaman," dedi.

"Tamam, o zaman," dedim.

Birbirimize baktık. Ayrılmaya hazır değildik ama başka ne yapacağımızı da bilmiyorduk. İçgüdülerim onu öpmemi söylüyordu ama kendime engel oldum. Artık onu öpmeme izin yoktu.

"Sen git," dedi. "Bir daha bizden haber alamazsan en azından günün birinde hikâyemizi anlatabilirsin. Çocuklarına bizden bahsedersin. Hatta torunlarına da. Ve böylece asla unutulmamış oluruz."

O andan sonra aramızda geçecek her kelimenin ikimizin de canını yakacağını ve o anın acısıyla sarılıp sarmalanıp damgalanacağını fark ettim. Artık onun kollarından kurtulmalıydım yoksa bu konuşma hiç bitmeyecekti. Böylece kederli bir halde başımı salladım, ona son bir kez sarıldım ve uyumak için köşeme çekildim çünkü gerçekten çok ama çok yorgundum.

Bir süre sonra diğerleri odaya şiltelerini ve battaniyelerini taşıyarak etrafımda küçücük bir yuva kurdular. Sinsice kemiğimize işleyen soğuğa karşı birbirimize sokulduk. Ama diğerleri yatmaya başladığında yorgunluğuma rağmen uyuyamadığımı fark edip ayaklandım ve bir süre çocukları uzaktan seyrederek odayı boylu boyunca arşınladım.

Maceramız başladığından beri çok fazla şey hissetmiştim – mutluluk, korku, umut, dehşet– ama şimdiye dek kendimi hiç yalnız hissetmemiştim. Bronwyn bana kardeşim demişti ama

BELONGS TO KAKTUS TEAM

artık o bile kulağa doğru gelmiyordu. En iyi ihtimalle uzaktan kuzenleri gibiydim. Emma haklıydı: Asla anlayamayacaktım. Onlar çok yaşlıydı, çok şey görüp geçirmişlerdi. Ve ben başka bir dünyaya aittim. Geri dönme zamanı gelmişti.

* * *

Nihayet, tavan arasından ve altımızdaki katlardan gelen inleyen buzların ve çatırdayan döşemelerin sesleri eşliğinde uykuya daldım. Bina canlıydı.

O gece garip ve kaçınılmaz rüyaların gecesiydi.

Yeniden evdeyim, alıştığım şeyleri yapıyorum. Kocaman, kahverengi ve yağlı bir hamburgeri mideye indirmekle meşgulüm. Berbat durumdaki radyodan yükselen müzik sesleri eşliğinde Ricky'nin Crown Vic'inde yolcu koltuğunda oturmuş, seyahat ediyorum. Annem ve babamla birlikte markete gitmiş, uzun ve fazlasıyla parlak koridorlarda dolaşıyorum. Emma da orada; ellerini soğutmak için balık tezgâhındaki buza bastırdığından her yer su içinde kalıyor. Fakat beni tanımıyor.

Sonra kendimi on ikinci doğum günü partimi verdiğim oyun salonunda plastik bir tüfeği ateşlerken buluyorum. Bedenler tıpkı kanla dolu balonlar gibi patlıyor.

Jacob, neredesin?

Sırada okul var. Öğretmen tahtaya yazıyor ama harfler hiçbir anlam ifade etmiyor. Sonra aniden herkes ayaklanıp aceleyle dışarı çıkıyor. Yolunda gitmeyen bir şeyler var. Yüksek bir ses alçalıp yükseliyor. Herkes başlarını gökyüzüne çevirmiş kımıldamadan dikiliyor.

Hava saldırısı.

Jacob, Jacob, neredesin?

Omzumda bir el var. Yaşlı bir adama ait. Gözleri olmayan bir adam. Benimkileri çalmaya gelmiş. Aslında insan değil; bir şey, bir canavar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şimdi koşuyorum. Eski köpeğimi takip ediyorum. Yıllar önce benden kaçmıştı; boğazında tasmasıyla elimden kurtulmuş, gördüğü sincabı yakalamak için ağaca tırmanmaya çalışırken tasmasını dallardan birine taktırarak kendini boğmuştu. Tam iki haftamızı mahallede dolaşıp ona seslenerek geçirmiştik. Üçüncü haftanın sonundaysa onu bulmuştuk. İhtiyar Snuffles.

Sirenler artık sağır edici seviyede. Koşmaya başladığım sırada bir araba yanıma yanaşıp beni alıyor. Bunlar, resmi giysiler içindeki annem ve babam. Ama bana bakmıyorlar bile. Kapıyı kilitliyorlar. Arabayla yola çıkıyoruz ve dışarıdaki boğucu sıcaklığa rağmen kalorifer çalışıyor, pencereler kapalı ve kanallar arasında dolaşacak şekilde ayarlanan radyonun sesi son derece yüksek.

Anne, nereye gidiyoruz?

Yanıt vermiyor.

Baba, neden burada duruyoruz?

Sonra kendimi yine bir anda dışarıda buluyorum. Yürüyoruz ve artık yeniden nefes alabiliyorum. Güzel ve yemyeşil bir yer. Yeni biçilmiş çimlerin kokusu. Siyahlara bürünmüş insanlar, yerdeki deliğin etrafına toplanmışlar.

Kürsüye açık vaziyette bir tabut. İçine hızlıca göz atıyorum. Yavaş yavaş tabanına yayılan yağlı leke dışında bomboş. Beyaz saten kumaş gitgide kararıyor. Çabuk, kapağı kapatın! Çatlaklardan ve oluklardan kömür karası baloncuklar çıkıyor ve çimlere damlayarak hızla toprak tarafından emiliyor.

Jacob, neredesin? Bir şeyler söyle.

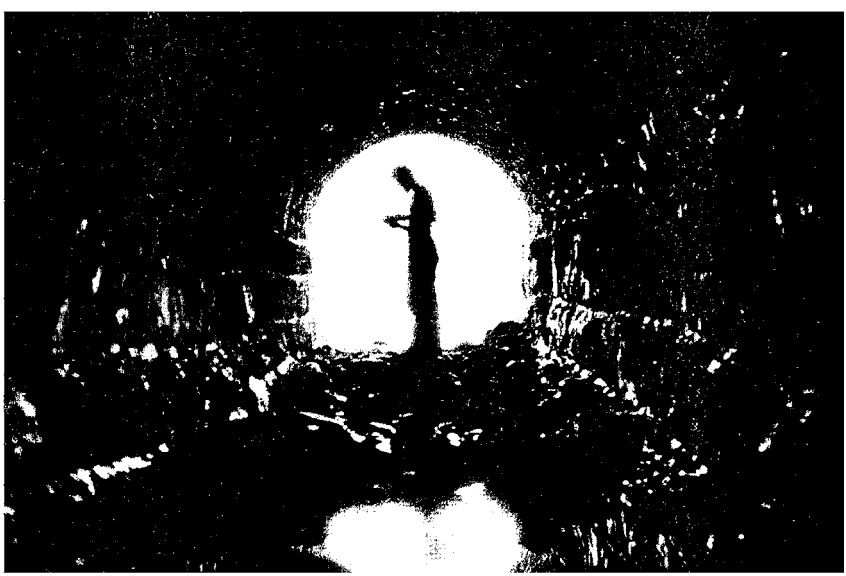
Mezar taşında şöyle yazıyor: ABRAHAM EZRA PORTMAN. Yuvarlanarak açık mezarın içine düşüyorum; karanlık beni yutmak için etrafımda dört dönüyor ama düşmeye devam ediyorum. Bu dipsiz bir çukur. Sonra kendimi yeraltında buluyorum, yalnızım ve birbiriyle kesişen binlerce tünel arasında dolanıp duruyorum. Yürüyorum. Hava soğuk, öylesine soğuk ki tenimin buz tutup kemiklerimin parçalanacağını sanıyorum ve her yerde, karanlığın içinden beni izleyen sarı gözler var.

Onun sesini takip ediyorum. *Yakob, buraya gel. Korkma.*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tünel yukarı doğru eğim kazanıyor ve tünelin sonunda ışık var. Tünelin girişindeyse ayakta sakince kitap okuyan genç bir adam duruyor. Ve bana benziyor. Hatta gerçekten ben olabileceğini düşünüyorum ama sonra konuşuyor; sesi, büyükbabama ait. *Sana göstermek istediğim bir şey var.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir anlığına irkilerek karanlığın içinde gözlerimi açtım. Rüya gördüğümün farkındaydım ama nerede olduğumu bilmiyordum. Tek bildiğim, artık diğerleriyle birlikte toplantı salonundaki yatağımda olmadığımdı. Başka bir yere gitmiştim ve oda zifiri karanlıktı, ayaklarımın altında kalın bir buz katmanı vardı. Midem ağrıdan kıvranıyordu...

Jacob, buraya gel, neredesin?

Dışarıdaki koridorun ilerisinden bir ses geliyordu. Rüyanın bir parçası değil, gerçek bir sesti.

Sonra yeniden rüyaya daldım. Bir boks ringinin iplerinin hemen dışındayım. Pusun içindeki minderin üstündeyse büyükbabam bir gölgeyle karşılaşıyor.

Birbirlerinin etrafında daireler çiziyorlar. Büyükbabam genç ve son derece çevik. Belden yukarısı çıplak, elinde de bir bıçak var. Gölge eğilip bükülürken dilleri havayı dövüyor. Açık çenesinden mindere siyah salyalar damlıyor. Dillerinden birini kırbaç misali büyükbabama doğru savuruyor ama büyükbabam yaratığın hamlesini savuşturmayı başarıyor.

Acıyla savaşma, işin sırrı budur, diyor büyükbabam. *Acı sana bir şeyler anlatmaya çalışır, onu kucakla, seninle konuşmasına izin ver. Acı sana şöyle der: Merhaba, senden pek farklı değilim; ben hem gölgeye hem de sana aitim.*

Gölge dillerinden birini tekrar ona doğru savuruyor. Büyükbabam hamlesini öngörüp darbe almamak için aralarındaki mesafeyi açıyor. Gölge üçüncü defa hamle ettiğindeyse bıçağıyla yaratığın dilini kesiyor. Gölgenin siyah dilinin ucu kıvranarak minderin üstüne düşüyor.

Onlar aptal yaratıklardır. Kolaylıkla etki altında kalırlar. Onlarla konuş Yakob. Ve büyükbabam konuşmaya başlıyor ama konuştuğu dil, ne İngilizceye ne Lehçeye ne de rüyalarımın dışında duyduğum herhangi bir dile benziyor. Konuşmaktansa boğazından ya da ağzından değil de genzinden tuhaf sesler çıkarıyor.

Ve yaratık hareket etmeyi kesiyor. Durduğu yerde hipnotize olmuş gibi hafifçe sallanmaya başlıyor. Dehşet verici anlaşılmaz

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sözlerine devam eden büyükbabam bıçağını indirip yavaşça ona yaklaşıyor. Büyükbabam ona yaklaştıkça yaratık uysallaşıyor ve sonunda minderin üstünde diz çöküyor. Gözlerini kapatıp uykuya dalmak üzere olduğunu sandığım anda gölge, büyükbabamın büyüsünden kurtuluyor ve dillerini savurarak büyükbabamı kazığa vuruyor. Büyükbabam yere devrilirken iplerin üstünden atlayıp ona doğru koşuyorum. O sırada gölge sıvışıp kayıplara karışıyor. Büyükbabam minderde sırtüstü yatıyor. Yanına diz çöküp elimi yüzüne götürüyorum. Bir şeyler mırıldanırken dudaklarının kenarından kanlar süzülüyor. Onu duyabilmek için üzerine eğiliyorum. *Benden çok daha yeteneklisin Yakob*, diyor. *Hiç olmadığım kadar yeteneklisin.*

Kalp atışlarının yavaşladığını duyabiliyorum. Her nasılsa kalp atışlarının arasında geçen saniyeleri bulana dek dinliyorum. Sonra onlarca saniyeyi bulana dek. Ve sonra...

Jacob, neredesin

Yeniden irkilerek uyandım. Şimdi odada ışık vardı. Gün doğuyordu; sadece sabahın erken saatlerine özgü o mavimsi ışık aydınlatıyordu odayı. Yarısı buzla dolu odada buzun üstünde diz çökmüş haldeydim. Elim büyükbabamın yüzünde değil de orada kapana kasılmış gölgenin kafatasının, yavaş ve sürüngenimsi beyninin üstünde duruyordu. Gözleri açıktı ve bana bakıyordu. Ben de gözlerimi onunkilere dikmiştim. *Seni görüyorum.*

"Jacob! Ne yapıyorsun? Her yerde seni arıyordum!"

Koridordan gelen panik içindeki ses Emma'ya aitti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu tekrar. Gölgeyi göremiyordu. Onun burada olduğunun bile farkında değildi.

Elimi yaratığın başından çekip buzun üstünde kayarak ondan uzaklaştım. "Bilmiyorum," dedim. "Sanırım uykumda geziyordum."

"Önemli değil," dedi. "Çabuk gel! Bayan Peregrine dönüşmek üzere!"

* * *

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çocukların ve küçük gösterilerin sergilendiği çadırdaki ucubelerin hepsi solgun ve gergin bir halde odaya toplanmış, perde arkasında düzenlenen horoz dövüşlerindeki kumarbazlar gibi iki ymbrynenin etrafında yere çömelmiş ya da sırtlarını duvara yaslamışlardı. Emma ve ben de gözlerimizi büyük gösteriden ayırmadan onlara katılıp köşelerden birine sığıştık.

Oda darmadağındı: Bayan Wren'in gece boyunca Bayan Peregrine'le birlikte oturduğu sallanan sandalye yana devrilmiş, tüplerin ve beherlerin üzerinde durduğu masaysa sertçe duvara itilmişti. Althea, elinde bir sopanın ucuna taktığı ağ ile masanın üstüne çıkmıştı ve her an ağı bırakmaya hazırdı.

Döşemelerin ortasındaysa Bayan Wren ve Bayan Peregrine vardı. Bayan Wren dizlerinin üstüne çökmüştü ve Bayan Peregrine'i döşeme tahtalarının üstüne bastırıyordu. Ellerinde kartal pençelerini andıran kalın birer eldiven vardı. Ter içindeki kadın Kadim Tuhafların Dilinde bir ninni mırıldanırken Bayan Peregrine viyaklıyor ve pençelerini oradan oraya savuruyordu. Ama Bayan Peregrine ne kadar çabalarsa çabalasın Bayan Wren onu bırakmıyordu.

Gecenin bir noktasında Bayan Wren'in nazik masajları adeta şeytan çıkarma ayinleriyle harmanlanmış, türler arası profesyonel bir güreş müsabakasına dönmüştü. Bayan Peregrine'in kuş yanı doğasına öylesine hâkim olmuştu ki mücadele etmeden öylece bir kenara itilmeyi kabul etmiyordu. Her iki ymbrynede de ufak tefek yaralar vardı: Bayan Peregrine'in tüyleri her yana dağılmıştı ve Bayan Wren'in yüzünün bir tarafında uzun ve kanlı bir pençe izi vardı. Bu, rahatsız edici bir manzaraydı ve çocukların çoğu şaşkınlıktan ağızları bir karış açılmış halde olan biteni izliyordu. Bayan Wren'in sertçe yere bastırdığı, gözleri delice yuvalarında dönen ve vahşileşen kuşu tanımakta zorlanıyorduk. Böylesine şiddet dolu bir mücadeleden eski Bayan Peregrine'in zarar görmeden çıkması imkânsız görünüyordu ama Althea bize bakarak gülümsüyor ve, çok az kaldı, sadece biraz daha yere bastırması gerekiyor, dercesine başını aşağı yukarı sallıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Böylesine kırılgan ve yaşlı bir kadına göre Bayan Wren, Bayan Peregrine'i gerçekten hiç de fena hırpalamıyordu. Ama kuş, Bayan Wren'in elini gagalayarak kadının elinden kaydı ve Bayan Peregrine çocukların bağırışları eşliğinde büyük bir kanat çırpışıyla az kalsın kadının ellerinden kurtulacaktı. Herkes soluğunu tutmuştu. Ama Bayan Wren hızlı davranarak ayağa fırladı ve Bayan Peregrine'i bacağından yakaladığı gibi yeniden döşeme tahtalarının üstüne bastırdı. Bu hareketi karşısında çocukların iç çekişleri odayı doldurdu. Ymbrynemize bu şekilde davranılmasına alışkın değildik. Hatta Bronwyn, ymbrynemizi kurtarmak için dövüşmeye hazır şekilde odanın ortasına dalmaya çalışan Hugh'u durdurmak zorunda kaldı.

İki ymbryne de artık son derece yorgun görünüyordu ama Bayan Peregrine daha bitkindi; gücünün tükendiğini görebiliyordum. İnsani tarafı, kuş tarafını mağlup ediyor gibiydi.

"Hadi, Bayan Wren!" diye haykırdı Bronwyn.

"Bunu başarabilirsiniz Bayan Wren!" diye bağırdı Horace. "Onu bize geri getirin!"

"Lütfen!" dedi Althea. "Mutlak sessizliğe ihtiyacımız var."

Bize upuzun gelen bir sürenin ardından Bayan Peregrine mücadele etmeyi kesti ve kanatlarını iki yana açmış halde öylece yerde yattı. Soluk soluğa kalmıştı, tüylü göğsü alçalıp yükseliyordu.

"Dönüşmek üzere," dedi Bayan Wren, "ve dönüştüğü zaman hiçbirinizin buraya gelip ona sarılmaya çalışmasını istemiyorum. Büyük olasılıkla ymbrynenizin aklı karışmış olacak. Gördüğü ilk yüzün ve duyduğu ilk sesin benimki olmasını istiyorum. Olup biteni ona açıklamam gerekecek." Sonra ellerini göğsünde kenetleyip mırıldanmaya başladı. "Bize geri dön Alma. Haydi kardeşim. Bize geri dön."

Althea masadan inip eline bir çarşaf aldı. Çarşafı açıp görünmesini engellemek için Bayan Peregrine'in önünde tuttu. Ymbryneler kuş suretinden çıkıp insan suretine büründüklerinde çırılçıplak olurlardı; böylece biraz mahremiyeti olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çarşafın arkasından gelen tuhaf sesler birbirini izlerken soluksuz bir gerilim içinde bekledik: Hava akımı ve bir defaya mahsus bir el çırpma sesi; sonra Bayan Wren ayağa fırladı ve geriye doğru titrek bir adım attı.

Dehşete düşmüş görünüyordu. Ağzı bir karış açılmıştı. Tıpkı Althea'nınki gibi. Ve ardından, "Hayır, olamaz," dedi Bayan Wren ve Althea beti benzi atmış vaziyette tökezleyerek çarşafı yere bıraktı. Yerde bir insan bedeni vardı ama bir kadına ait değildi.

Sırtı bize dönük olan adam çıplaktı, tostoparlak olmuştu. Kımıldanmaya, gevşemeye ve nihayet ayağa kalkmaya başladı.

"Bu Bayan Peregrine mi?" dedi Olive. "Çok farklı görünüyor."

Karşımızdakinin Bayan Peregrine olmadığı açıktı. Bu adamın Bayan Peregrine'le uzaktan yakından hiçbir benzerliği yoktu. Karşımızdaki tıknaz bir adamdı; yumru yumru dizleri, kelleşmekte olan bir kafası ve kullanılmış silgilere benzer bir burnu vardı. Tamamen çırılçıplaktı ve tepeden tırnağa yapış yapış, şeffaf bir jelle kaplıydı. Bayan Wren ona bakarak yutkunup dengesini sağlamak için tutunacak bir şeyler ararken diğerleri şaşkınlık ve öfke içinde hep bir ağızdan bağırmaya başladılar. "Sen de kimsin? Kimsin sen? Bayan Peregrine'e ne yaptın?"

Adam yavaş yavaş ellerini yüzüne götürdü ve gözlerini ovuşturdu. Sonra, onu gördüğümüz andan beri ilk defa, gözlerini açtı.

Gözleri bomboş, gözbebekleriyse beyazdı.

Birinin çığlık attığını duydum.

Sonra son derece sakin bir tavırla konuşmaya başladı. "Benim adım Caul. Ve hepiniz artık benim tutsaklarımsınız."

* * *

"Tutsakmış!" dedi katlanan adam kahkaha atarak. "Tutsağı olduğumuzu söyleyerek ne demeye çalışıyor?"

Emma, Bayan Wren'e bağırdı. "Bayan Peregrine nerede? Bu adam da kim ve Bayan Peregrine'e ne yaptın?"

Bayan Wren konuşma becerisini kaybetmişe benziyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Akıl karışıklığımız şaşkınlığa ve öfkeye dönerken ufak adamı soru yağmuruna tuttuk. Vakur bir tavırla ellerini müstehcen yerlerine kapatarak odanın ortasında dikilen adam, sorularımıza yüzünde sıkkın bir ifadeyle katlandı.

"Konuşmama izin verirseniz her şeyi açıklayacağım," dedi.

"Bayan Peregrine nerede?!" diye bağırdı Emma yeniden. Öfkeden tir tir titriyordu.

"Endişelenme," dedi Caul, "nezarethanemizde güvende. Onu günler önce adanızdan kaçırdık."

"O zaman denizaltından kurtardığımız kuş," dedim, "o kuş..."

"Bendim," dedi Caul.

"İmkânsız!" dedi Bayan Wren sonunda dile gelerek. "Hortlaklar kuşa dönüşemez!"

"Genel olarak bakıldığında haklısın. Ama gördüğün gibi Alma benim kız kardeşim ve her ne kadar zamanı bükmek konusundaki becerilerini alacak kadar şanslı olmasam da bu işe yaramaz yeteneğini paylaşıyor ve ben de onun gibi küçük, öfkeli bir yırtıcı kuşa dönüşebiliyorum. Onu taklit etmekte oldukça kusursuz bir iş çıkardım, siz de öyle düşünmüyor musunuz?" Ve ardından hafifçe eğilerek bizi selamladı. "Artık bana bir pantolon getirme zahmetine girer misiniz? Beni en savunmasız halimle yakaladınız."

Talebi göz ardı edildi. O sırada başım fıldır fıldır dönüyordu. Bayan Peregrine'in iki erkek kardeşi olduğundan bahsettiğini hatırlıyordum; aslında hâlâ Bayan Avocet'in gözetimindeyken çekildikleri fotoğrafı bile görmüştüm. Sonra kuşun Bayan Peregrine olduğunu sanarak onunla geçirdiğimiz günleri anımsadım. Golan'ın okyanusa fırlattığı kafesin içindeki gerçek Bayan Peregrine olmalıydı ama "kurtardığımız" kuş erkek kardeşiydi. Bayan Peregrine'in son günlerde sergilediği acımasız davranışlar artık daha anlamlı geliyordu; o aslında Bayan Peregrine bile değildi ama yine de aklımda milyonlarca soru vardı.

"Tüm bu zaman boyunca," dedim. "Neden kuş suretinde kaldın? Sadece bizi izlemek için mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Her ne kadar çocuksu münakaşalarınıza dair uzun gözlemlerim yadsınamayacak kadar ilgi çekici olsa da yarım kalan işimde bana yardımınızın dokunabileceğini umuyordum. Kırlarda adamlarımı öldürdüğünüz zaman beni etkilemeyi başardınız. Oldukça işe yarar olduğunuzu kanıtladınız. Kuşkusuz, adamlarım müdahalede bulunup sizi istedikleri anda ele geçirebilirdi ama bir süre küçük düşmenize izin verip hünerleriniz sayesinde, bizden paçasını kurtarıp duran ymbryneye ulaşıp ulaşamayacağımızı görmenin daha iyi olacağını düşündüm." Bunları söyledikten sonra Bayan Wren'e döndü ve yüzüne koca bir gülümseme yerleştirdi. "Merhaba Balenciaga. Seni yeniden görmek çok güzel."

Bayan Wren inledi ve elini yelpaze gibi kullanarak nefes almaya çalıştı.

"Sizi aptallar, sizi gerzekler, sizi gerizekâlılar!" diye bağırdı palyaço. "Onları doğrudan bize getirdiniz!"

"Ve küçük bir sürpriz olarak," dedi Caul, "hayvan meskeninize de küçük bir ziyarette bulunduk! Adamlarım ayrılmamızın hemen ardından oraya baskın düzenledi: Katırafanın ve köpeğin içi doldurulmuş kelleleri şöminemin üstünde *harika* duracak!"

"Seni canavar!" diye bağırdı Bayan Wren ve tir tir titreyen bacakları artık onu taşıyamayacak hale gelince masanın üstüne devrildi.

"Kuşlar aşkına!" diye feryat etti Bronwyn fal taşı gibi açılmış gözlerle. "Fiona ve Claire!"

"Yakında onları göreceksiniz," dedi Caul, "onları emniyetli bir yerde tutuyorum."

Her şey korkunç da olsa anlam kazanmaya başlamıştı. Caul, Bayan Peregrine kılığına girerse, Bayan Wren'in hayvan meskeninde büyük bir memnuniyetle ağırlanacağını biliyordu ve kadının hayvan meskeninde olmadığını öğrendiğinde bizi onun peşinden Londra'ya dek sürüklemişti. Nereden bakılırsa bakılsın en başından beri ustalıkla yönlendirilmiştik. Adadan ayrılmaya karar verdiğimiz ve benim de onlarla birlikte yola çıkmayı seçtiğim andan beri. Ormanda geçirdiğimiz o gece Bronwyn'in okuması

BELONGS TO KAKTUS TEAM

için seçtiği taş devle ilgili masal bile yönlendirmenin bir parçasıydı. Bizden Bayan Wren'in döngüsünü bulmamızı ve döngünün gizemini ilk çözenin bizler olduğumuzu sanmamızı istiyordu.

Korku içinde bir köşeye sinmeyenlerimiz öfkeden köpürüyordu. Birçoğumuz Caul'e bağırarak onu öldüreceğini söyleyip adamın işini bitirmek için etrafta sivri bir şeyler ararken, aklını kaçırmamış olanlarımız onlara engel olmaya çalışıyordu. Caul ise tüm bu süre boyunca sakin sakin dikilerek hiddetin dinmesini bekledi.

"İzin verirseniz?" dedi. "Beni öldürmekle ilgili fikrinizden pek hoşlanmadım. Elbette öldürebilirsiniz; kimse size engel olamaz. Ama adamlarım buraya geldiğinde burnumun bile kanamamış olması sizin için her şeyi kolaylaştıracaktır." Var olmayan saatine bakarmış gibi yaptı. "Ah, evet," dedi, "çoktan gelmiş olmalılar; şu anda binanın etrafını sardıklarından ve çatı dâhil, olası bütün çıkış noktalarını tuttuklarından eminim. Ayrıca eklemem gerekirse tam olarak elli altı kişiler ve tepeden tırnağa silahlılar. Aslında 'tepeden tırnağa'nın da ötesinde. Bir minigun tüfeğinin çocuk boyutundaki bir insan gövdesine neler yapabileceğini daha önce hiç görmüş müydünüz?" Doğrudan Olive'e baktı ve, "Seni kedi mamasına çevirir tatlım," dedi.

"Blöf yapıyorsun!" dedi Enoch. "Dışarıda kimse yok!"

"Seni temin ederim ki adamlarım dışarıda. İnsanın ruhunu sıkan adanızı terk ettiğimizden beri beni yakından izliyorlar ve Balenciaga bize kendini gösterdiği anda onlara işaret verdim ki bu da on iki saatten önceydi. Yani bir savaş gücü toplamak için gereken zamandan çok daha fazlasına sahiptiler."

"Şunu teyit etmeme izin verin," dedi Bayan Wren ve ymbrynelerin toplantı odasına gitmek için yanımızdan ayrıldı. Buradaki pencereler büyük ölçüde dışarıdan buz tutmuştu ve camlarda, aşağıdaki sokağa bakmamıza izin veren küçük aynaların yerleştirildiği teleskopu andıran minik delikler vardı.

Onun geri dönmesini beklerken palyaço ve yılan kız, Caul'e işkence etmenin yollarını tartışıyorlardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bence önce ayak tırnaklarını sökelim," dedi palyaço. "Sonra gözlerini sıcak demirle dağlarız."

"Geldiğim yerde," dedi yılan kız, "vatan hainlerini cezalandırmak için bedenlerini baştan aşağı balla kaplar, üstü açık bir kayığa bağlar ve durgun bir göle bırakırlar. Sinekler onları canlı canlı yer."

Caul tutulan boyun kaslarını gevşetmek için başını sağa sola kırdı ve sıkkın bir tavırla kollarını esnetip, "Kusura bakmayın," dedi. "Uzun süre boyunca kuş suretinde kalmak kaslarımın sertleşmesine neden olmuş."

"Şaka yaptığımızı mı sanıyorsun?" dedi palyaço.

"Amatör olduğunuzu düşünüyorum," dedi Caul. "Birkaç tane körpe bambu sürgünü bulursanız size gerçekten acayip bir numara gösterebilirim. Her ne kadar bu haliyle de pek hoş olsa da şu buzları eritmenizi tavsiye ederim çünkü bizi epeyce büyük bir yükten kurtarmış olacak. Bunu sizin iyiliğiniz için söylüyorum çünkü tüm samimiyetimle sağlığınızdan endişe ediyorum."

"Tabii, tabii," dedi Emma. "O tuhafların ruhlarını çalarken endişen neredeydi?"

"Ah, evet. Çığır açan üç deneğimiz. İlerleme kaydedebilmemiz adına kurban edilmeleri gerekliydi. Yapmaya çalıştığımız şey, sizin de gördüğünüz gibi tüm tuhaf türlerin ilerlemesini sağlamak."

"Ne şaka ama," dedi Emma. "Güce aç sadistlerden başka bir şey değilsiniz!"

"Son derece kör bir yaşam sürdüğünüzü ve eğitimsiz olduğunuzu biliyorum," dedi Caul, "ama ymbryneleriniz size halkımızın tarihini öğretmediler mi? Biz tuhaflar dünyaya hükmeden tanrılar gibiydik! Devler, krallar, dünyanın gerçek hükümdarları! Ama yüzyıllar içinde berbat bir düşüşe geçtik. Sıradan insanlarla o kadar çok karıştık ki tuhaf kanımızın saflığı neredeyse bütün gücünü yitirecek kadar seyreldi. Ve şimdi ne kadar alçaldığımıza bakın! Hiçbir şeyin değişmediği zamansal döngülerde saklanıyoruz, hükmetmemiz gereken insanlardan korkuyoruz, işgüzarlar konseyi yüzünden –o *kadınlar* yüzünden– sonsuza dek çocuk

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bedenlerine hapsolduk! Bizi nasıl küçük düşürdüklerini görmüyor musunuz? Utanmıyor musunuz? Sahip olduğumuz güce dair hiçbir fikriniz var mı? Damarlarınızda *devlerin* kanını hissetmiyor musunuz?" Artık soğukkanlılığını kaybediyordu; yüzü kızarıyordu. "Bizler tuhafların kökünü kurutmaya çalışmıyoruz; asıl amacımız tuhafların dünyasını *kurtarmak!*"

"Öyle mi?" dedi palyaço ve sonra Caul'ün yanına kadar gidip suratına tükürdü. "Bu durumda amacınıza ulaşmaya çalışırken son derece sapkın bir yol izlediğinizi söyleyebilirim."

Caul elinin tersiyle yüzündeki tükürüğü sildi. "Sizinle mantıklı bir şekilde konuşmanın hiçbir faydası olmayacağını biliyordum. Ymbryneler yüzlerce yıldır sizleri yalanlarla ve propagandayla besliyor. Sanırım ruhlarınızı alıp her şeye yeniden başlamak en iyisi olacak."

Bayan Wren döndü. "Doğruyu söylüyor," dedi. "Dışarıda en az elli asker olmalı. Hepsi silahlı."

"Oh, oh, oh," diye inledi Bronwyn, "ne *yapacağız?*"

"Vazgeçin," dedi Caul. "Sessizce teslim olun."

"Dışarıdakilerin kaç kişi olduğu umurumda değil," dedi Althea. "Asla buzumu aşamayacaklar."

Buz! Az kalsın unutuyordum. Şu anda buzdan bir kalenin içindeydik!

"Haklısın," dedi Caul yüzünde aydınlık bir ifadeyle. "Kız kesinlikle haklı; içeri giremezler. Bunu yapmanın hızlı ve acısız bir yolu var. Buzu hemen şimdi kendi isteğinle erit yoksa uzun, inatçı, yavaş, sıkıcı ve kederli yöntemi seçmek zorunda kalacağız ki buna kuşatma denir. Bizler burada açlıktan yavaş yavaş ölürken adamlarım haftalarca, hatta aylarca dışarıda bekleyecek. Yeterince çaresiz kalıp acıktığınızda belki teslim olursunuz. Belki de birbirinizi yemeye başlarsınız. Her iki şekilde de eğer adamlarım o denli uzun beklemek zorunda kalırsa er ya da geç içeri girdiklerinde her birinize öldüresiye işkence edeceklerdir. Ve eğer yavaş, sıkıcı ve kederli yolu takip edeceksek, lütfen biri bana çocukların iyiliği için bir pantolon versin."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Althea, şu adama lanet olasıca bir pantolon getir!" dedi Bayan Wren. "Ama her ne olursa olsun *sakın* buzu eritme!"

"Emredersiniz, hanımefendi," diye yanıtladı Althea ve ardından dışarı çıktı.

"Şimdi," dedi Bayan Wren, Caul'e dönerek. "Şöyle yapacağız. Adamlarına buradan güvenli bir şekilde çıkmamıza izin vermelerini söyle; yoksa hepinizi öldürürüz. Zorunda kalırsak, dediğimi yapacağımızdan emin olabilirsin. Kokuşmuş cesetlerinizi buzdaki deliklerden teker teker aşağı atacağız. Adamlarının bundan pek hoşlanmayacağından emin olsam da en azından bir sonraki hamlemizi tasarlamak için yeterince zaman kazanmış olacağız."

Caul omuzlarını silkti ve, "Ah, pekâlâ," dedi.

"Gerçekten mi?" dedi Bayan Wren.

"Sizi korkutabileceğimi sanmıştım," dedi, "ama haklısınız, öldürülmesem daha iyi olur. Beni buzdaki şu deliklerden birine götürün de isteğinizi yerine getirip adamlarıma sesleneyim."

Althea odaya geri döndü ve elindeki pantolonu Caul'e fırlattı. Adam pantolonu giydikten sonra Bayan Wren, Caul'e göz kulak olmaları için Bronwyn'i, palyaçoyu ve katlanan adamı seçti ve silah olarak kullanmaları için hepsine birer sarkıt verdi. Sarkıtların sivri uçları adamın sırtına nişanlanmış halde salonda ilerledik. Ymbrynelerin toplantı odasına açılan küçük ve karanlık ofislerinden geçişimiz sırasında her şey kontrolden çıktı. Çocuklardan biri şiltelerden birine takılarak tökezledi ve o anda karanlıkta birilerinin boğuşmaya başladığını duydum. Emma küçük bir ateş yakarken Caul'ün, Althea'yı saçından tutup çekiştirerek bizden uzaklaştırdığını gördük. Althea havayı tekmeleyip sağa sola sallanırken Caul sivri sarkıtı kızın boğazına dayayıp, "Geri çekilin, yoksa bunu kızın şahdamarına saplarım!" diye bağırdı.

Caul'ü temkinli bir mesafeden takip ettik. Althea'yı savurup kapıyı tekmeleyerek toplantı odasına girdi. Sonra oval masanın üstüne çıkıp kolunu kızın boğazına dolayarak sarkıtı Althea'nın gözünden sadece bir-iki santim mesafede tuttu ve, "İsteklerimi sayıyorum!" diye bağırdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ama adam daha tek kelime edemeden Althea adamın eline vurarak sarkıtı düşürdü. Havada taklalar atan sarkıt, sivri ucu aşağı gelecek şekilde Günler Haritası'nın sayfalarından birine saplandı. Caul'ün ağzı şaşkınlıktan "O" şeklini alırken Althea'nın, Caul'ün pantolonunun ön kısmını sertçe kavramasıyla "O" genişleyerek korkunç bir dehşet ve hayret ifadesine dönüştü.

"Şimdi!" diye bağırdı Emma ve ardından o, ben ve Bronwyn aceleyle ahşap kapılardan geçerek onlara doğru koştuk. Ama biz koşarken aramızdaki mesafe gittikçe uzuyor gibiydi ve sadece birkaç saniye içinde Althea ile Caul arasındaki arbede iyiden iyiye kötüleşti: Caul, Althea'yı bırakıp masaya devrildi. Kollarını iki yana açmış, sarkıtı bulmaya çalışıyordu. Althea da onunla birlikte düşmüştü ama adamı bırakmamaya kararlıydı –şimdi iki elini de adamın uyluk kemiğine dolamıştı– ve ince bir buz katmanı Caul'ün belden aşağısını felç edip Althea'nın ellerini adamın bacağına yapıştırarak adamın alt tarafını hızla ele geçiriyordu. Önce parmaklarından birini, sonra da elini sarkıta doladı ve acıyla haykırarak vücudunun üst kısmını büküp Günler Haritası'ndan çekip çıkardığı sarkıtın ucunu Althea'nın sırtına doğrulttu. Tüm gücüyle haykırarak Althea'dan durmasını, onu bırakmasını ve buzu eritmesini istedi; yoksa sarkıtı sırtına saplayacaktı.

Artık aramızda sadece birkaç metre kalmıştı ama Bronwyn, Emma'yı ve beni yakalayarak bizi geriye çekti.

Buz hızla göğsüne, oradan da omuzlarına yayılırken yüzü acıyla çarpılan Caul, "Dur! Kes şunu!" diye bağırıyordu. Sadece birkaç saniye içinde kolları ve elleri de tamamen buz tutmuş olacaktı.

Althea durmadı.

Caul dediğini yaptı; sarkıtı kızın sırtına sapladı. Althea şaşkınlıkla inleyerek kaskatı kesildi. Bayan Wren, Althea'nın adını haykırarak onlara doğru koşmaya koyulduğu sırada, Caul'ün gövdesinin büyük bölümüne yayılan buzlar hızla geri çekilmeye başladı. Bayan Wren onlara ulaşana dek neredeyse buzdan tamamen kurtulmuştu. Ama sonra binayı saran buz tabakası da Althea'nın sönüp giden hayatıyla birlikte erimeye başladı. Tavan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

arasındaki buzlar eriyip yağmur misali tavandan yağıyordu. Tıpkı Althea'nın vücudundan süzülen kendi kanı gibi. Kız artık Bayan Wren'in kollarındaydı; kolları gevşekçe iki yanından sallanıyordu, ölmek üzereydi.

Bronwyn masanın üstüne çıkmıştı; bir elinde Caul'ün boğazı, diğerindeyse tuzla buza çevirmek üzere olduğu silahı vardı. Altımızdaki katlardaki buzun eridiğini duyabiliyorduk. Camlardakiyse çoktan erimişti. Dışarı bakmak için pencereye koştuk. Binanın en alt katındaki pencerelerden sokağa sel gibi suların aktığını görebiliyorduk. Gri renkli kamuflaj içindeki askerler buzlu dalgalara kapılmamak için lamba direklerine ve yangın musluklarına tırmanmışlardı.

Sonra aşağıdaki basamakları ve yukarıdaki çatıyı döven botların sesini duyduk. Birkaç dakika sonra bağırış çağırış içinde ellerinde silahlarıyla toplantı odasına daldılar. Adamların bazıları gece görüş gözlüğü takıyordu fakat tümü tepeden tırnağa silahlıydı: küçük makineli tüfekler, lazer düzenekli tabancalar, savaş bıçakları. Yarısı ezilmiş soluk borusunu tutarak, "Alın onları ve nazik olmaya da çalışmayın!" diye hırıltıyla soluyan Caul'ü, Bronwyn'in ellerinden kurtarmak için üçünün müdahale etmesi gerekti.

Bayan Wren söylediklerini yapmamız için bağırarak bize yalvarıyordu. "Ne söylerlerse yapın yoksa canınızı yakarlar!" Ama yine de Althea'nın bedenini bırakmıyordu. Adamlar da bize ibret olması için onu cezalandırdılar; Althea'yı kadının kollarından koparıp aldıktan sonra Bayan Wren'i tekmeleyerek yere devirdiler. Askerlerden biriyse bizi korkutmak için makineli tüfeğini tavana ateşledi. Emma'nın elleriyle bir ateş topu yapmak üzere olduğunu gördüğüm anda onu kolundan yakaladım ve yapmaması için ona yalvardım –"Yapma, lütfen yapma, seni öldürecekler!"– ama sonra göğsüme inen silah kabzası beni yere devirdi. Askerlerden bir diğeri, ellerimi arkamdan bağladı.

Bizi saydıklarını duydum. Caul teker teker isimlerimizi söylüyor ve Millard'ın bile ele geçirildiğinden emin olmak istiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sonuçta son üç günü bizimle birlikte geçirdiğinden hepimizi tanıyor, bizim hakkımızdaki her şeyi biliyordu.

Çekiştirilerek ayağa kaldırıldım ve bizi iterek kapılardan geçirip koridora soktular. Emma hemen yanı başımda yalpalaya yalpalaya yürüyordu, saçında kan vardı. "Lütfen ne derlerse yap," diye fısıldadım ve her ne kadar hiçbir tepki vermese de beni duyduğunu biliyordum. Yüzündeki ifadede öfke, korku, şaşkınlık ve sanırım biraz da acıma vardı. Az önce benden koparılan her şey için bana acıyordu.

Merdivene adım attığımızda altımızdaki katlar ve basamaklar köpük köpük bir nehri, birbirini takip eden dalgalardan oluşan bir girdabı andırıyordu. Tek çıkış yolu yukarıdandı. Basamaklardan itilip kakılarak bir kapıdan geçirildik ve güneşin güçlü ışıklarıyla aydınlanan çatıya adım attık. Herkes ıslanmıştı, donuyordu, ağzını açamayacak kadar korkuyordu.

Emma dışında herkes. "Bizi nereye götürüyorsunuz?" diye sordu.

Caul doğrudan kızın yanında bitti ve başka bir asker Emma'nın ellerini arkasından kelepçelerken yüzünde pis bir sırıtmayla olan biteni izledi. "Çok özel bir yere," dedi Caul, "tuhaf ruhlarınızın tek bir damlasının bile boşa harcanmayacağı bir yere."

Emma irkildi. Caul gülerek arkasını döndü ve kollarını başının üstüne kaldırıp esnedi. Kürek kemiklerinde topuzu andıran tuhaf çıkıntılar vardı. Bu sapkın adamın ymbrynelerle olan akrabalığını gösteren tek kanıt, kesik kanatların köklerine benzeyen bu çıkıntılardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Başka bir binanın üstünden bağırışlar geldi. Askerlerin sayısı sandığımızdan da fazlaydı. Çatıların arasına kurulmuş portatif bir köprünün üstünde konuşlanmışlardı.

"Ölü kız ne olacak?" diye sordu askerlerden biri.

"Ne büyük bir kayıp," dedi Caul ağzını şapırdatarak. "Onun ruhunu mideye indirmek hoşuma giderdi. Tuhafların ruhlarının tadı tek başına yenildiğinde pek güzel değil," dedi bize dönerek. "Doğal yapısı biraz jöle biraz da macun kıvamında ama azıcık karıştırılıp beyaz etin üstüne sürüldüğünde tadı epeyce lezzetli oluyor."

Sonra sağır edici kahkahalara boğuldu.

Ardından bizi birer birer geniş portatif köprüden geçirdikleri sırada midemde o tanıdık sancıyı hissettim; başlangıçta belli belirsizdi ama gitgide güçleniyordu. Şimdiye kadar buzları erimiş olan gölge yavaş yavaş yeniden hayata dönüyordu.

* * *

On asker silahlarını sırtımıza dayayıp bizi önce panayır yerindeki çadırların, küçük gösterilerin ve şaşkın şaşkın gösterileri izleyen seyircilerin arasından, sonra da tezgâhlarla, satıcılarla ve bizi boş gözlerle seyreden çocuklarla dolu, sıçanların kol gezdiği sokaklardan geçirerek kıyafetlerimizin yığılı olduğu kılık değiştirme odasına, oradan da yeraltına soktu. Askerler bizi itip kakıyor ve her ne kadar son birkaç dakikadır kimse ağzını açmamış olsa da sessiz olmamız, başlarımızı öne eğmemiz, sırayı bozmamamız ve tabancalarını kafamıza yememiz için bağırıyorlardı.

Caul artık bizimle değildi. Ortalığı "temizlemek" için çok sayıda askerle birlikte geride kalmıştı. Sanırım bu, saklananları ve sürüden ayrılanları bulmak için döngünün altını üstüne getirecekleri anlamına geliyordu. Onu son görüşümüzde üstünde bir asker ceketi ve modern botlar vardı; her ne kadar yüzlerimizi görmekten bıkmış olsa da "diğer tarafta" tekrar karşılaşacağımızı söylemişti. Hiçbirimiz diğer tarafın ne anlama geldiğinden emin değildik.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Döngünün girişinden geçip bir kere daha zamanda ileri gittik ama tüneller anımsadığımız haline hiç benzemiyordu. Raylar metaldendi ve tüneldeki ışıklar da farklıydı. Artık kırmızı renkli ampullerle değil, etrafa yeşilin mide bulandırıcı bir tonunda ışıklar saçan titrek floresan lambalarla aydınlanıyordu. Sonra tünelden çıkıp platforma ulaştık ve tüm bu değişikliğin nedenini anladım: Artık ne on dokuzuncu ne de yirminci yüzyıldaydık. Yeraltı istasyonuna sığınmış mülteciler ortadan kaybolmuştu; istasyon neredeyse ıssız sayılırdı. Aşağı inerken kullandığımız dairesel merdiven de yok olmuş, yerini bir asansöre bırakmıştı. Platformun üstüne asılı LED ekrandaki yazılar durmadan kayarak değişiyordu: SONRAKİ TREN: 2 DAKİKA. Duvarda, büyükbabam ölmeden önceki yaz mevsiminde izlediğim bir filmin afişi vardı.

1940 yılını geride bırakmıştık. Ve şimdiki zamana dönmüştüm.

Çocuklardan birkaçı önlerindeki manzarayı yüzlerinde şaşkınlık ve korkuyla dolu ifadelerle karşıladı. Sadece birkaç dakika içinde yaşlanıp öleceklerinden korkuyor gibiydiler ama çoğu için aniden tutsak alınmalarının şokunu hiçbir şey gölgede bırakmayacaktı. Hiç beklenmedik bir anda şimdiki zamana adım atmaları bile. Saçların kırlaşmasından ya da karaciğerlerinin lekelenmesinden değil, ruhlarının onlardan sökülüp alınmasından korkuyorlardı.

Askerler treni beklerken platformun ortasında etrafımızı sardılar. Sert topuk takırtıları bize doğru yaklaşıyordu. Riske girerek omzumun üstünden baktım ve bir polisin bize doğru geldiğini gördüm. Arkasındaki asansörden üç polis daha çıkıyordu.

"Hey!" diye bağırdı Enoch. "Polis, imdat!"

Askerlerden biri yumruğunu Enoch'un midesine indirince çocuk iki büklüm kalakaldı.

"Orada her şey yolunda mı?" dedi bize en yakın polis memuru.

"Bizi tutsak aldılar!" dedi Bronwyn. "Onlar gerçek birer asker değil, aslında..."

Sonra o da midesine yumruk yedi ama görünüşe göre canı pek acımamıştı. Cümlesine devam edememesinin nedeni, aynalı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güneş gözlüklerini çıkararak bembeyaz gözlerini sergileyen polis memurunun ta kendisiydi. Bronwyn geri çekildi.

"Size küçük bir tavsiyede bulunayım," dedi polis memuru. "Size kimse yardım etmeyecek. Biz her yerdeyiz. Bunu kabul ederseniz her şey sizin için daha kolay olur."

İstasyon sıradan insanlarla dolmaya başlamıştı. Askerler bizi dört bir yanımızdan sıkıştırarak silahlarını gizlediler.

Tren tıslayarak insanlarla dolu istasyona girdi. Elektrikli kapıları, ıslığı andıran bir sesle açıldığı anda yolcular dışarı akın etti. Askerler bizi en yakındaki vagona doğru iterken polisler de içeride kalan birkaç yolcuyu dağıtmak için önümüze geçti. "Kendinize başka bir vagon bulun!" diye bağırdılar. "Çıkın buradan!" Yolcular homurdana homurdana da olsa kendilerinden istenileni yaptı. Arkamızdaki platformda bizi iterek trene binmeye çalışan çok sayıda insan vardı. Etrafımızı saran askerlerden birkaçı onları durdurmak için düzeni bozmak zorunda kaldı. Kapılar kapanacaktı ama polisler alarm sesi duyulana dek onları açık tutmaya çalışıyordu; askerler bizi öylesine büyük bir hışımla itiyordu ki Enoch tökezledi ve zincirleme reaksiyon gibi diğer çocukların da tökezlemesine neden oldu. O sırada herkesin dikkati öylesine dağılmıştı ki kelepçelerinden kurtulabilecek kadar incecik bileklere sahip olan katlanan adam kaçmayı denemeye karar verip koşmaya başladı.

Bir silah sesi duyuldu, sonra bir ikincisi ve katlanan adam takla atarak yere serildi. Kalabalık panik içinde kaçıştı. İnsanlar çığlık atıyor ve silah seslerinden kaçmak için mücadele veriyorlardı. Küçük bir dikkat dağınıklığı olarak başlayan şey tam bir kargaşaya dönüşmüştü.

Sonra bizi itekleyip tekmeleyerek trene bindirdiler. Yanı başımda Emma onlara direnerek onu itip kakan askeri bize yaklaşmaya zorluyordu. Ardından kelepçeli ellerinden turuncu alevlerin yayılmaya başladığını gördüm. Arkasından uzanıp adamı yakaladı. Asker çığlıklar içinde yere düştü. Kamuflajında giysilerini delip geçen el şeklinde bir delik vardı. O anda *beni* iten

BELONGS TO KAKTUS TEAM

asker silahının kabzasını havaya kaldırarak Emma'nın ensesine indirmeye hazırlandı fakat içgüdülerim harekete geçti ve omzumu adamın sırtına geçirdim.

Adam tökezledi.

Emma metal kelepçelerini eritti. Akkor halindeki şekilsiz kütle ellerinden düşüverdi. Benim tepemdeki asker artık silahını bana doğrultmuş, öfkeyle uluyordu ama henüz ateş etmeye fırsat bulamadan Emma adamı arkadan yakaladı ve iki eliyle adamın suratını avuçladı. Parmakları o kadar sıcaktı ki tereyağı gibi eriyen yanaklarının içine gömüldü. Adam silahını düşürüp çığlıklar içinde yere yığıldı.

Bunların hepsi sadece birkaç saniye içinde olup bitti.

Sonra iki asker daha üzerimize geldi. Artık neredeyse herkes trendeydi; Bronwyn ve kelepçelenmemiş olduklarından kol kola girip güçlükle ayakta duran kör kardeşler dışında herkes. Vurularak öldürülmek üzere olduğumuzu gören Bronwyn hayal dahi edemeyeceğim bir şey yaptı: Yaşça daha büyük olan kardeşin suratına sağlam bir tokat indirip küçük olanı yakaladı ve sertçe çekiştirerek diğerinden ayırdı.

Birbirlerinden ayrıldıkları anda çocuklar öylesine güçlü bir çığlık kopardılar ki çığlıkları kendi rüzgârını yarattı. Rüzgâr, saf enerjiden oluşmuş bir fırtına gibi istasyonu birbirine kattı; Emma'yı ve beni arkaya doğru savurdu, askerlerin gözlüklerini kırdı, kulaklarımın algılayabileceği tüm frekansların öylesine üstündeydi ki tek duyabildiğim ciyaklamayı andıran, tiz bir İiiiiiiiii... sesiydi.

Trenin tüm pencerelerinin kırıldığını ve LED ekranların sivri parçalara ayrıldığını gördüm. Tavandaki floresanlar patladı. Kendimizi bir anda zifiri karanlığın ortasında bulduk. Sonra kırmızı renkli acil durum ışıkları histerik bir şekilde yanıp sönmeye başladı.

Sırtımın üstüne düşmüştüm, ciğerlerimde hava kalmamıştı, kulaklarım çınlıyordu. Bir şey beni yakamdan yakalayıp trenden dışarı çekmeye başladı. Ona karşı koymak için kollarımı ve ba-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

caklarımı nasıl kullanacağımı unutmuş gibiydim. Kulaklarımdaki çınlamaya rağmen panik içindeki seslerin, "*Kaçın, sadece kaçın!*" diye bağırdığını duydum.

Ensemde soğuk ve ıslak bir şey hissettim ve bir telefon kulübesine sürüklendim. Emma da oradaydı. Bilinci yarı açık vaziyette köşede tostoparlak olmuştu.

"Bacaklarını çek," dediğini duydum tanıdık bir sesin; ve arkamdan basık burunlu, gerdanı kat kat olmuş kısa boylu, tüylü bir şey çıkageldi.

Köpek. Addison.

Bacaklarımı toplayıp kulübeye soktum. Cesaretim, elimi kolumu oynatacak kadar geri dönmüştü ama hâlâ konuşabilecek durumda değildim.

Cehennemi andıran, yanıp sönen kırmızı ışıkların altında son gördüğüm şey, Bayan Wren'in iteklenerek trene bindirildiği ve kapıların sertçe kapandığıydı. Tüm arkadaşlarım onunla birlikte içerideydi; etraflarını saran beyaz gözlü adamlar tarafından kendilerine doğrultulan silahlar karşısında korkuyla sinmişlerdi.

Ve tren kükreyerek harekete geçip karanlığın içinde kayboldu.

* * *

Yüzümü yalayan bir dille uyandım.

Köpek.

Telefon kulübesinin kapısı çekilerek kapatılmıştı ve üçümüz küçücük yere sıkışıp kalmıştık.

"Kendinden geçtin," dedi köpek.

"Gittiler," dedim.

"Evet, ama burada kalamayız. Sizin için geri döneceklerdir. Gitmemiz gerek."

"Henüz ayağa kalkabileceğimi sanmıyorum."

Köpeğin burnunun üstünde bir kesik vardı ve kulağından büyükçe bir parça kopmuştu. Buraya gelmek için her ne yaptıysa, o da cehennemden geçmiş olmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bacağımın gıdıklandığını hissettim ama bunu yapanın ne olduğuna bakamayacak kadar yorgundum. Kafam bir kaya parçası kadar ağırdı.

"Tekrar uyuma," dedi köpek ve sonra Emma'ya dönüp onun yüzünü yalamaya başladı.

Tekrar gıdıklandım. Bu defa ağırlığımı diğer tarafa verip bacağıma uzandım.

Telefonumdu. Telefonum titreşiyordu. Buna inanamıyordum. Elimi cebine soktum. Telefonumun şarjı bitmek üzereydi; neredeyse hiç sinyal almıyordu. Ekranda şöyle yazıyordu: BABAM (177 CEVAPSIZ ÇAĞRI).

O kadar sersemlemiş olmasaydım büyük olasılıkla telefona yanıt vermezdim. Her an silahlı bir adam gelip işimizi bitirebilirdi. Babamla sohbet etmek için doğru zaman değildi. Ama doğru düzgün düşünemiyordum ve ne zaman telefonum çalsa Pavlov'un köpeklerini anımsatan eski alışkanlığım geri dönüyordu.

Cevaplama tuşuna bastım. "Alo?"

Hattın diğer ucundan boğuk bir çığlık duyuldu. "Jacob? Sen misin?"

"Benim."

Sesim kulağa korkunç geliyor olmalıydı. Sesim belli belirsiz bir hırıltıyı andırıyordu.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," dedi babam. Yanıt vermemi beklemiyordu. Belki de uzun zaman önce öldüğüme inanmıştı ve engel olamadığı bir yası inkâr etme içgüdüsüyle beni aramaya devam ediyordu. "Ben... neredeydin –ne oldu– *neredesin* oğlum?"

"İyiyim," dedim. "Hayattayım. Londra'dayım."

Son kısımdan neden bahsettiğimi bilmiyordum. Sanırım doğruları duymayı hak ettiğini düşünüyordum.

Sonra kulağını ahizeden ayırıp başka birine seslendi. "Telefondaki Jacob! Londra'daymış!" Sonra bana dönüp, "Öldüğünü sandık," dedi.

"Biliyorum. Yani şaşırmadım. O şekilde ayrıldığım için üzgünüm. Umarım sizi çok korkutmamışımdır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bizi ölümüne korkuttun Jacob." Babam iç geçirdi. Bu aynı zamanda rahatlama, inanamama ve yorgunluk dolu titrek bir sesti. "Annen ve ben de Londra'yız. Polis seni adada bulamadıktan sonra... neyse, şimdi bunların önemi yok, sadece nerede olduğunu söyle ve biz de gelip seni alalım!"

Emma kıpırdanmaya başladı. Gözlerini açıp bana baktı. Sanki ruhunun derinliklerine gömülmüştü ve bana kilometrelerce uzunluğundaki bir beyin ve beden deryasının öteki tarafından bakıyordu. Addison, "Güzel, çok güzel, şimdi bizimle kal," dedi ve kızın elini yalamaya koyuldu.

Konuşmaya devam ettim. "Gelemem baba. Sizi bunun içine sürükleyemem."

"Ah, Tanrım, biliyordum. Uyuşturucu kullanıyorsun, değil mi? Başını kiminle belaya soktuysan bunu çözebiliriz. Polisi işe karıştırmamıza gerek yok. Sadece seni geri istiyoruz."

Sonra birkaç saniyeliğinde zihnim karanlığa gömüldü. Yeniden kendime geldiğimde karnımda öylesine güçlü bir sancı hissettim ki elimdeki telefonu düşürdüm.

Addison irkilerek başını yukarı kaldırıp bana baktı. "Ne oldu?"

İşte o anda, telefon kulübesinin camının öte tarafına bastıran uzun, siyah bir dil gördüm. Göz açıp kapayana kadar ona önce ikincisi, sonra da üçüncüsü katıldı.

Gölge. Buz tutmuş gölge. Peşimize düşmüştü.

Köpek onu göremiyordu ama yüzümdeki ifadeyi kolaylıkla okumayı bilmişti. "Onlardan biri, değil mi?"

Sadece dudaklarımı oynatarak, *evet*, dedim ve Addison korkuyla köşeye sindi.

"Jacob?" Telefondan hâlâ babamın ince sesi geliyordu. "Jacob, orada mısın?"

Diller kulübeyi sarıp sarmalayarak dört bir yanımızı kuşatmaya koyuldu. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Tel bildiğim *bir şeyler* yapmam gerektiğiydi. Ben de ellerimi duvara dayayarak ayağa kalkmaya çalıştım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

O anda onunla yüz yüze geldim. Açık, sivri dişli ağzından diller çıkıyordu. Gözleri simsiyahtı ve gözlerinden kömür karası yaşlar süzülüyordu. Camın öteki tarafından, sadece birkaç santim öteden bana bakıyordu. Gölgeden, bütün iç organlarımı jöleye çeviren alçak, boğuk bir hırlama yükseldi. Bir yanım, tüm bu acının ve korkunun sona ermesi için yaratığın beni öldürmesini umuyordu.

Köpek, Emma'nın suratına havlıyordu. "Uyan! Sana ihtiyacımız var kızım! Ateşini yak!"

Ama Emma ne konuşabiliyor ne de ayağa kalkabiliyordu. İstasyonda, gölgenin mide bulandırıcı korkusu yüzünden burunlarını tıkayıp bizden uzaklaşmakta olan iki pardösülü kadınla yalnızdık.

Sonra kulübe, içinde biz olduğumuz halde önce bir tarafa, sonra diğer tarafa sallandı ve onu yere sabitleyen cıvataların gıcırdayıp koptuğunu duyduk. Gölge bizi yavaşça yerden kaldırdı. Önce on beş santim, sonra bir metre, sonra iki metre. Ve ardından bizi sertçe yere vurarak kulübenin bütün camlarını tuzla buz etti ve cam kırıklarını üstümüze yağdırdı.

Böylece gölgeyle aramda hiçbir şey kalmadı. Tek bir santim ya da incecik bir cam katmanı bile. Dilleri kıvrılarak kulübeye girdi ve kollarıma, belime, boynuma dolanıp sıkmaya başladı. Ta ki nefesim kesilene dek.

İşte o anda öldüğümü sandım. Ve öldüğüm için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ben de karşı koymayı kestim. Bütün kaslarımı gevşetip gözlerimi kapattım ve karnımın içinde havai fişekler gibi patlak veren acı dalgalarına teslim oldum.

Sonra garip bir şey oldu: Sancı kesildi. Acı kesildi ve bambaşka bir şeye dönüştü. Onun içine girdim; beni sarıp sarmaladı. Dalgalanan yüzeyinin altında sessiz ve nazik bir şey buldum.

Bir fısıltı.

Tekrar gözlerimi açtım. Gölge donakalmış gibiydi, boş gözlerle bana bakıyordu. Korkusuzca bakışlarına karşılık verdim. Nefes alamadığım için gözlerimin önünde siyah lekeler belirmişti ama acıyı hissetmiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gölgenin boğazımdaki dili gevşedi. Birkaç dakikadır ilk defa nefes alabiliyordum. Derin ve sakin bir soluk aldım. Sonra, içimde keşfettiğim fısıltı karnımdan yükselerek boğazımı aştı ve dudaklarımdan döküldü. Ağzımdan çıkan ses hiçbir dile benzemiyordu ama içgüdüsel olarak ne anlama geldiğini biliyordum.

Geri.

Bas.

Gölge dillerini çekerek şişkin ağzına soktu ve çenesini kapattı. Başını neredeyse itaatkâr bir şekilde öne eğdi.

Ve ardından oturdu.

Emma ve Addison oturdukları yerden bana bakıyorlardı. Beklenmedik bir şekilde üstümüze çöken sakinlikten ötürü şaşkınlardı. "Az önce ne oldu?" dedi köpek.

"Artık korkulacak bir şey yok," dedim.

"Gitti mi?"

"Hayır, ama artık canımızı yakmayacak."

Bunu nereden bildiğimi bile sormadı; ses tonum karşısında kendisini güvende hissederek başıyla onaylamakla yetindi.

Kulübenin kapısını açtım ve Emma'nın ayağa kalkmasına yardım ettim. "Yürüyebilir misin?" diye sordum ona. Kollarından birini belime dolayıp bana yaslandı. Birlikte bir adım attık. "Seni terk etmeyeceğim," dedim. "Hoşuna gitse de gitmese de seni bırakmayacağım."

Kulağıma, "Seni seviyorum Jacob," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldayarak ona karşılık verdim.

Telefonumu yerden almak için durdum. "Baba?"

"O gürültü de neydi? Kiminle birliktesin?"

"Buradayım. İyiyim."

"Hayır, değilsin. Sadece olduğun yerde kal."

"Baba, gitmeliyim. Üzgünüm."

"Bekle. Kapatma," dedi. "Aklın karışmış durumda Jake."

"Hayır. Ben büyükbabam gibiyim. Büyükbabamın yeteneğine sahibim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hattın diğer ucunda bir duraksama oldu. Sonra, "Lütfen eve gel," dedi babam.

Derin bir nefes aldım. Söyleyecek çok fazla şey vardı ama buna vaktim yoktu. Az sonra söyleyeceklerimin yeterli olduğunu umdum.

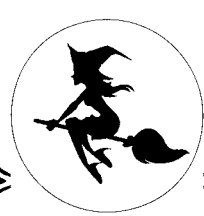
"Günün birinde eve dönebilmeyi umuyorum. Ama önce halletmem gereken işler var. Sadece ikinizi de sevdiğimi ve bunu sizin canınızı yakmak için yapmadığımı bilmenizi istiyorum."

"Biz de seni seviyoruz Jake ve sorunun uyuşturucu bile olsa umurumda değil. Seni iyileştireceğiz. Dediğim gibi şu anda aklın karışık."

"Hayır baba. Ben tuhafım."

Sonra telefonu kapattım ve nasıl konuştuğumu bile bilmediğim bir dili konuşarak gölgeye ayağa kalkmasını emrettim.

Tıpkı kendi gölgem gibi itaatkâr bir şekilde ayağa kalktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Fotoğraflar Hakkında

Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları'nda olduğu gibi *Gölge Şehir*'deki tüm fotoğraflar da orijinaldir ve çok az rötuş yapılan birkaç fotoğrafın dışında üzerinde hiçbir oynama yapılmamış, eskicilerde bulunmuş fotoğraflardır. Güçlükle de olsa yıllar içinde toplanmışlardır. Bitpazarlarından, antikacılardan ve benden çok daha başarılı olup bu kitabın yaratımına yardımcı olmak için en tuhaf hazinelerini benimle paylaşan fotoğraf koleksiyonlarının kişisel arşivlerinden alınmışlardır.

Aşağıdaki fotoğraflar kullanılmak üzere sahipleri tarafından büyük bir memnuniyetle ödünç verilmiştir:

SAYFA	BAŞLIK	KOLEKSİYONCU
10	Siluet halinde Jacob	Roselyn Leibowitz
10	Emma Bloom	Muriel Moutet
11	Enoch O'Connor	David Bass
12	Claire Densmore	David Bass
12	Fiona	John Van Noate
13	Bayan Avocet	Erin Waters
234	Trene binen kız	John Van Noate
249	Ağlayan bebek	John Van Noate
271	Tuhaf kardeşler	John Van Noate
312	Sam	John Van Noate
330	Aynanın karşısındaki Millard	John Van Noate
341	Gözcü	John Van Noate

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Teşekkürler

Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları'nın teşekkür kısmında editörüm Jason Rekulak'a "sonsuz gibi görünen" sabrından ötürü teşekkür etmiştim. Şimdi, yazması iki kat uzun süren ikinci kitabı yazdıktan sonra korkarım efsanevi, inkâr edilemez, azizlere özgü sabrından ötürü kendisine bir kere daha teşekkür etmem gerekiyor. Hakikaten kendisinde peygamber sabrı var! Umarım beklemeye değmiştir ve yolumu bulmama yardım ettiği için ömrümün sonuna dek ona minnettar kalacağım.

Yayıncılık sektöründeki en aklı başında ve yaratıcı insanlar oldukları için Quirk Books'taki ekibe –Brett, David, Nicole, Moneka, Katherine, Doogie, Eric, John, Mary Ellen ve Blair– teşekkür ederim. Tuhaf insanlarımı ve uyduruk kelimelerimi başka dillere çevirdikleri için (ve daha da önemlisi uzun boylu, solgun görünümlü ve aklı biraz karışmış Amerikalı bir yazarı ülkelerinde misafir ettikleri için; misafir odanızdaki dağınıklıktan ötürü üzgünüm) Random House Publisher Services'teki herkese ve yayıncılarıma teşekkür etmeliyim.

Bu kitabın onlarca taslağını okuduğu, kitabı daha iyiye götürecek tavsiyelerde bulunmaktan hiç kaçınmadığı ve siyah kemerini (adeta) daima iyilik uğruna kullandığı için temsilcim Jodi Reamer'a teşekkür ederim.

Bu kitabın yaratımında büyük katkıları olan fotoğraf koleksiyoncusu arkadaşlarıma kalpten teşekkür ederim. Robert E. Jackson, Peter J. Cohen, Steve Bannos, Michael Fairley, Stacy Waldman, John Van Noate, David Bass, Yefim Tovbis ve Fabien Breyvart... sizsiz yapamazdım.

Yıllar boyunca bana meydan okuyup beni teşvik eden öğretmenlerime de teşekkürler: Donald Rogan, Perry Lentz, P. F. Kluge, Jonathan Tazewell, Kim McMullen, Linda Janoff, Philip Eisner, Wendy MacLeod, Doe Mayer, Jed Dannenbaum, Nina Foch, Lewis Hyde, John Kinsella ve diğer herkese kocaman bir teşekkür!

Ama en çok hayatımı akıl almaz şekillerde aydınlatan Tahereh'e teşekkür ederim. Seni seviyorum, *azizem*.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

UZAKLAŞMAYIN

SERİNİN ÜÇÜNCÜ KİTABI
YAKINDA YENİDEN
İTHAKİ'DE.

ithaki.com.tr

BELONGS TO
KAKTUS TEAM